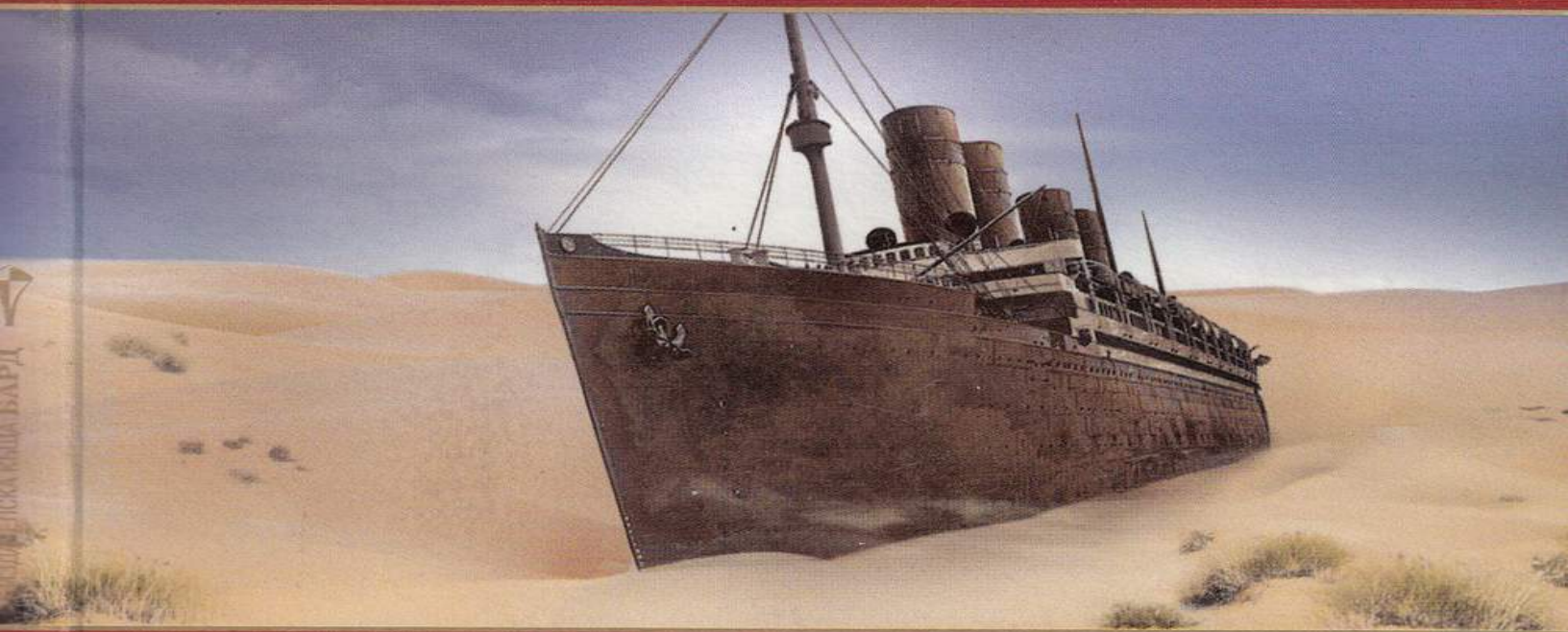

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

КЛАЙВ КЪСЛЪР & ДЖАК ДЮ БРУЛ

БРЕГЪТ НА СКЕЛЕТИТЕ

„Никои не го прави по-добре от Клайв Къслър. Никои!“

Ню Йорк Поуст

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ДЖАК ДЮ БРУЛ БРЕГЪТ НА СКЕЛЕТИТЕ

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Нови приключения от поредицата „Досиетата Орегон“.

1896 г.: Погнати от свирепо африканско племе, четирима англичани бягат през безмилостната пустиня Калахари, за да спасят живота си, защото са отмъкнали безценно съкровище от необработени диаманти. Крадците успяват да стигнат до „Роув“, кораба от кралския флот, който ги очаква, но буря ги зарива под тонове пясък и те загиват заедно с преследвачите си...

Днес: Хуан Кабрило и екипажът на бойния кораб „Орегон“, замаскиран като търговски, едва са успели да се измъкнат от мисията си по река Конго, когато прихващат сигнал за бедствие от беззащитна яхта, подложена на обстрел пред африканското крайбрежие. Кабрило се намесва решително и спасява плавателния съд... заедно с красивата Слоун Макинтайър. Слоун търси потъналия „Роув“ и нейната работа привлича неканено и смъртоносно внимание от неизвестни сили. Но онова, което най-много изненадва Кабрило, е разказът ѝ за някакъв луд рибар, който твърдял, че в същия район бил нападат от гигантски метални змии.

Това, което започва като лов на змии, отвежда Кабрило по следите на една много по-смъртоносна плячка — побъркан враг, който с хората си планира да насочат унищожителните сили на природата срещу всеки, който посмее да им се опълчи...

1.

Пустинята Калахари, 1896 г.

Не трябваше да им заповядва да оставят пушките. Сега това негово решение щеше да им струва живота. Но имаше ли друг избор? Когато последният товарен кон окуця, трябваше да преразпределят багажа и да изоставят част от оборудването си. Нямахме спорове дали да вземат манерките с вода, които животното носеше, или чантите, пълни до пръсване с необработени камъни. Трябваше да зарежат палатките, спалните чували, тринадесет-четиринадесет килограма храна, петте си пушки „Мартини-Хенри“ и мунициите за тях. Но въпреки това здравите коне бяха твърде претоварени и при жестокото слънце, което отново щеше да опали пустинята, никой не очакваше животните да изкарат до края на деня.

Х. А. Райдър трябваше да прояви повече разум, вместо да се съгласява да преведе останалите през Калахари. Той беше африкански ветеран, зарязал губещата си ферма в Съсекс в разгара на треската за диаманти в Кимбърли^[1], с надеждата диамантените находища да го направят милионер. През 1868 година, по времето, когато пристигна, целият Колсберг Копи, хълмчето, където бяха намерени първите диаманти, беше набоден с колчета, ограждащи различните периметри. Същото беше и по полетата около него в продължение на няколко километра. Затова Райдър се зае да доставя месо за армията от работници.

С няколко каруци и стотици торби сол, за да консервира дивеча, той и неколцина местни водачи преброждаха хиляди квадратни километра. Животът му беше самотен, но Райдър започна да го харесва точно както се привърза и към страната с нейните незабравими залежи, гъсти гори и толкова чисти реки, че водата приличаше на стъкло, а хоризонтите бяха толкова далечни, че изглеждаха недостижими до невъзможност. Научи се да говори езиците на различни племена: матабеле, машона и свирепите войнолюбиви

хереро. Дори разбираше известна част от странните цъкания и подсвирквания, с които общуваха бушмените от пустинята.

Райдър беше работил като ловен водач, за да могат дошлите на сафари богати англичани и американци да украсят стените на господарските си къщи с трофеи. Известно време бе подбирал и подходящи маршрути за кабелите на една от телеграфните компании, които прекосяваха южната третина от континента. Беше участвал в дузина сблъсъци и бе убил десет пъти повече мъже. Добре познаваше и разбираше африканските племена, но още по-добре знаеше колко свирепа е самата страна. Беше наясно, че за нищо на света не биваше да приема да преведе тези хора от Бечуаналенд през огромната пустиня Калахари в налудничаво бягство към океана. Но не можа да устои на съблазънта на голямото възнаграждение, песента на сирените, възпяваща бързото забогатяване, което го беше привлякло в Африка.

Ако някак успееш да се измъкнат, ако безразличната, пустиня не ги убиеше, Х. А. Райдър щеше да се сдобие с богатството, за което винаги беше мечтал.

— Райдър, как мислиш, дали още ни следват?

Райдър присви очи към издигащото се слънце и те почти се изгубиха в обветрената му кожа. Не можеше да види нищо по далечния хоризонт, освен потрепващите воали от горещина, които се образуваха и разпръсваха като дим. Между тях и огненочервеното слънце се простираха дюни от чист бял пясък, които съперничеха на вълните от разбеснял се ураган. Със слънцето се надигна и вятърът, който шибаше върховете на дюните и вдигаше пясък и гребените им на боцкащи облаци.

— Да, момче — каза той, без да погледне към мъжа, застанал до него.

— Откъде си толкова сигурен?

Райдър се обърна към своя спътник Джон Варли.

— Заради това, което им сторихме, ще ни следват чак до вратите на пъкъла.

Увереността в дрезгавия му глас накара Варли да пребледнее под силния си загар. И четиримата от групата бяха родени в Англия и пристигнали да търсят късмета си в Африка като Райдър, но никой от тях не беше толкова отдавна в страната, колкото него.

— Най-добре да тръгваме — подхвърли Райдър. Бяха пътували в относителната прохлада на мрака. — Можем да изминем още няколко мили преди слънцето да се вдигне твърде високо.

— Мисля, че е по-добре да лагеруваме тук — възрази Питър Смайт, най-неопитният член на групата, който се чувстваше най-зле в момента. Самодоволното му държане го беше напуснало веднага щом навлязоха сред пясъчното море. Сега се движеше с несигурните крачки на старец. В ъглите на устата и очите му се бяха образували бели корички, а някога ярките му сини очи бяха потъмнели.

Райдър му хвърли поглед и веднага забеляза признаците. Всички разполагаха с една и съща дажба вода, след като преди десет дена бяха напълнили своите манерки и туби от соления кладенец, но тялото на Смайт явно имаше нужда от повече, отколкото останалите. Това не беше въпрос на сила или воля. Чисто и просто той трябваше да пие повече, за да остане жив. Райдър знаеше до капка колко вода им е останала и освен ако не намереше още някой пустинен кладенец, Смайт щеше да бъде първият, който ще умре.

Мисълта да му отпусне допълнителна дажба, изобщо не му хрумна.

— Ще продължим.

Райдър погледна на запад и видя огледалния образ на местността, която вече бяха оставили зад себе си. Пясъчните дюни се издигаха една след друга в безкрайни редици, които се простираха сякаш до самата вечност. Небето изглеждаше месингово, защото светлината се отразяваше от безпределната пустиня. Райдър провери коня си. Животното страдаше и той изпита вина. Съжалението му към коня беше много по-силно от това към младия Смайт, защото бедното животно нямаше друг избор, освен да го пренесе през жестоката пустиня. Той използва сгъваем нож, за да извади камък от копитото на коня, и оправи одеялото под седлото, защото ремъците за дисагите бяха започнали да протриват гърба му. Някога бляскавата кожа на животното беше матова и висеше на гънки там, където плътта бе започнала да се стопява.

Той помилва коня по бузата и прошепна няколко окуражителни думи в ухото му. Никой от тях не яздеше коня си. Животните се мъчеха и с олекотения си товар. Райдър хвана юздите и закрачи напред. Високите му обувки потънаха до над гетрите, когато поведе коня по

наклонената страна на една от дюните. Пясъкът под стъпките им се размърда, започна да съска и се плъзна по откоса. Ако човек или кон сбъркаше в крачките си, той заплашваше да повали и двамата. Райдър не погледна назад. Другите нямаха друг избор, освен да го последват или да умрат на мястото, където бяха спрели.

Той крачи в продължение на един час, докато слънцето продължаваше неумолимото си изкачване по безоблачното небе. Беше пъхнал гладко камъче между езика и зъбите в опит да измами тялото си, че не е силно обезводнено. Когато спря, за да избърше вътрешността на голямата шапка с увиснала периферия, горещината изпържи ивица кожа на темето му. Искаше да повърви още един час, но усети, че мъжете зад него се измъчват. Още не бяха стигнали до момента, в който за него щеше да е по-добре да ги изостави, затова ги поведе на завет към една особено висока дюна и започна да строи сенник от одеялата, които слагаха под седлата. Дишайки тежко, мъжете се стовариха на земята, докато той изграждаше скромния им лагер.

Райдър провери как е Питър Смайт. Устните на младия мъж бяха покрити с кървящи мехури, от които капеше бяла течност, а горната част на бузите му беше изгорена като с ютия, току-що свалена от мангала. Райдър му напомни само да развърже обувките си. Краката им бяха толкова подпухнали, че сваляха ли си обувките, никога повече нямаше да могат да ги обуят отново. Те го наблюдаваха с очакване и накрая той извади няколко манерки от дисагите на коня. Отвори едната и един от конете веднага изцвили, усещайки миризмата на вода. Останалите се струпаха наоколо, а собственият му кон го побутна с муцуна по рамото.

Като внимаваше да не изгуби нито капка, Райдър наля една мярка в купата и я вдигна, за да може животното да отпие. То шумно засърба и стомахът му закурка, когато за пръв път от три дни в него влезе вода. Райдър наля още малко в купата и пак я подаде на животното. Направи същото и за другите коне въпреки собствената си неистова жажда и ядните погледи на спътниците си.

— Умрат ли те, умирайте и вие — това беше единственото, което каза, защото мъжете знаеха много добре, че е прав.

След като изпиха по четвъртинка вода, подмамиха животните да хапнат от торбите с овес, които носеха. Райдър им сложи букаи и чак

тогава започна да подава купата и на мъжете. С тях беше по-строг, всеки получи по една-единствена глътка, преди той отново грижливо да затвори манерката си. Не се чуха протести — той единствен от тях беше прекосявал пустинята и те му се подчиняваха, защото разчитаха да преведе и тях.

Сянката на конските одеяла беше отчайващо малка в сравнение с изгарящата пещ на Калахари, едно от най-горещите и безводни места на света. Земя, където вали веднъж годишно или с години не капва дъжд. Докато слънцето блъскаше земята с нажежените чукове на лъчите си, мъжете лежаха като вцепенени и помръдваха само когато нечия ръка или крак попаднеше под безмилостната жар на местещото се слънце. Лежаха там с всепоглъщащата си жажда, с болката, която изпитваха, но най-вече със своята алчност, защото все още вярваха, че скоро ще бъдат много по-богати, отколкото някога си бяха представяли.

Слънцето стигна своя зенит и сякаш придоби нови сили — превърна дишането в битка между нуждата им да поемат въздух и желанието да попречат на жегата да влезе в техните тела. С всеки дъх тя изсмукваше влагата им и изгаряше белите дробове.

Горещината се засили и се превърна в задушаваша тежест, която сякаш ги размазваше по земята. Райдър не помнеше да е било толкова зле, когато прекосяваше пустинята преди години. Сега имаше чувството, че слънцето е паднало от небето, лежи върху земята и вилнее, изпълнено с ярост, че някакви си смъртни го предизвикат. Това беше достатъчно, за да ги подлуди, но те изтърпяха дългия следобед, като се молеха денят най-сетне да свърши.

Горещината започна да спада със същата бързина, щом най-накрая слънцето пое към хоризонта на запад и оцвети пясъка с червени, морави и розови ивици. Мъжете бавно излязоха изпод сенника и отупаха прахоляка от кирливите си дрехи; Райдър се изкатери по дюната, която ги беше пазила от вятъра, и заоглежда пустинята за следи от преследвачи със сгъваемия си пиринчен далекоглед. Не можа да види нищо друго, освен движещи се пясъци. Следите им бяха заматени от постоянния лек западен вятър, но това не го успокои. Хората, които ги преследваха, бяха сред най-добрите следотърсачи на света. Макар следите им да бяха заличени от вятъра, беше толкова сигурно, че преследвачите ще ги открият сред пясъчното море, колкото ако Райдър бе отбелязвал пътя им с каменни жалони.

Той обаче не знаеше какво разстояние са изминали преследвачите им през деня, защото те сякаш притежаваха свръхчовешки способности да издържат на слънцето и горещината. Предположи, че при навлизането си в пустинята той разполагаше с пет дни преднина пред преследвачите. Но сега беше уверен, че преднината им не е повече от един ден. А утре щеше да намалее наполовина. А после? Следващия ден щяха да си платят за това, че бяха изоставили оръжията си, когато товарният кон окуця.

Единствената им надежда беше тази нощ да намерят достатъчно вода, за да могат отново да яхнат животните.

От скъпоценната течност не беше останала достатъчно, за да напоят конете, а дажбата на мъжете беше половината от тази, която бяха получили след разсъмване. Райдър почувства това като зла шега. Топлата струйка попи в езика му, но не утоли жаждата, която се бе превърнала в разяждаща стомаха болка. Той се насили да хапне малко изсушено говеждо.

Огледа задебелите лица с изхвъркнали скули, които го заобикаляха, и разбра, че нощният преход ще бъде мъчение. Питър Смайт не преставаше да се люшка на мястото си. Джон Варли не беше в по-добро състояние. Единствено братята Тим и Том Уотърман изглеждаха наред, но те бяха в Африка много по-отдавна от Смайт и Варли. През последните десетина години бяха работили в голяма ферма за говеда и телата им бяха привикнали към жестокото африканско слънце.

Райдър прокара пръсти през рошавите си бакенбарди и изтръска пясъка от порасналите посивяващи косми. Наведе се, за да завърже връзките на обувките си и усети в двойна степен петдесетте си години. Гърбът и краката го боляха жестоко, а гръбнакът му изхвъркна, когато се изправи отново.

— Това е, момчета. Имате думата ми, че тази вечер ще се напием до насита — обяви той, за да повдигне падналия им дух.

— С какво, с пясък ли? — пошегува се Тим Уотърман само за да покаже, че още го може.

— Бушмените, които наричат себе си сан, живеят тук в пустинята от хиляда години и повече. Говори се, че могат да подушат вода от 160 километра и това не са празни приказки. Когато преди двадесет години прекосих Калахари, имах водач бушмен. Малкият

негодник намираще вода на места, където никога не би ми хрумнало да търся. Сутрин, когато имаше мъгла, я загребвах от растенията или я пиеха от търбуха на животните, които убиваха с отровните си стрели.

— Какво е търбух? — попита Варли.

Райдър се спогледа с братята Уотърман, сякаш удивен, че някой не знае тази дума.

— Това е първият стомах на преживните животни като кравата или антилопата. Той съдържа предимно вода и растителни сокове.

— Точно в този момент не бих се отказал от нещо такова — успя да измърмори Питър Смайт.

Капка кръв с цвета на червено вино увисна в ъгълчето на пукнатата му устна. Той я облиза, преди да капне на земята.

— А най-голямата дарба на бушмените е да откриват вода под пясъците в изсъхнали речни корита, където от поколения нищо не е текло — продължи Райдър.

— Ти можеш ли да откриваш вода като тях? — попита Джон Варли.

— Търсих във всяко речно корито, което прекосихме през последните пет дена — отговори Райдър.

Мъжете останаха смаяни. Никой от тях не беше разбрал, че са прекосили пресъхнали реки. За тях пустинята беше безлика и празна. Това, че Райдър беше забелязал тези корита, затвърди тяхната увереност, че ще ги измъкне от този кошмар.

Той продължи:

— Онзиденшното беше многообещаващо, но не бях сигурен, за да си позволя да губя време. Предполагам, че сме на два или може би три дена от крайбрежието, което означава, че тази част на пустинята получава влага от океана, а защо не и по някоя буря от време на време. Момчета, ще намеря вода. Може да сте сигурни в това.

Това беше най-дългата реч на Райдър, откакто беше наредил на мъжете да нарежат оръжията си, и затова постигна желаното въздействие. Братята Уотърман започнаха да се усмихват, Джон Варли успя да изпъне рамене и дори младият Смайт престана да се люшка.

Студената луна се заиздига зад гърбовете им, а слънцето потъна в далечния Атлантически океан и скоро небето се покри с повече звезди, отколкото човек би могъл да преброи дори да имаше няколко живота. Пустинята беше тиха като черква, с изключение на съскането

на пясъка, раздвижван от обувките и копитата, и случайното изскърцване на кожените такъми. Мъжете крачеха равномерно и умерено. Райдър добре съзнаваше колко са слаби, но никога не забравяше за онези, които ги следваха по петите.

Той обяви първата почивка в полунощ. Природата на пустинята се беше променила. Макар че все още с мъка крачеха през дълбок до глезените пясък, в много от долините срещаша места, покрити само с камъчета. Райдър забеляза в наносите стари дупки за водопой. Места, където големи и малки антилопи бяха копали в твърдата повърхност на котловината, търсейки подземна вода. Не видя признаци, че хората са ги използвали и предположи, че са пресъхнали преди векове. Той не спомена за откритието си на другите, но то засили увереността му, че ще им намери пълен кладенец.

Позволи им да изпият двойна дажба вода, защото беше уверен, че още преди съмване ще успее да напълни отново манерките и да напои конете. А ако не успееше, нямаше никакъв смисъл да пести дажбите, защото на другия ден пустинята така или иначе щеше да ги убие. Райдър даде половината си дажба на своя кон, но спътниците му лакомо изпиха своите, без да се замислят за товарните животни.

Половин час след като бяха тръгнали отново, рядък облак затули луната. Когато той отмина, на лунната светлина нещо на земята привлече очите на Райдър. Според компаса и звездите той вървеше право на запад и никой от мъжете не каза и дума, когато внезапно зави на север. Забърза пред останалите, усещайки ронливата земя, която се трошеше под подметките на обувките му, и щом стигна до мястото, се отпусна на колене.

То представляваше лека вдлъбнатина в иначе равната долина. Райдър огледа мястото и се усмихна леко, когато видя парченца от черупка и едно почти здраво яйце, като се изключи дългата пукнатина, която продължаваше като разлом по гладката му повърхност. Черупката беше голяма колкото юмрука му, а на върха ѝ беше пробита спретната дупчица. Запушалката ѝ беше направена от изсъхнала трева, смесена с дървесна смола. Това беше една от най-ценните вещи на бушмените, с пробитите яйца от щраус те пренасяха вода. Това се беше спускало, когато са го пълнили, и вероятно бе обрекло на гибел цялата група, която последна беше използвала кладенеца.

Райдър сякаш усети физическото присъствие на техните духове, които го гледаха от бреговете на древното речно корито. Дребни духове, които не носеха нищо друго, освен корони от тръстика на главите си и колани от сурова кожа с торбички за щраусовите яйца и колчани за малките отровни стрели, които използваха за ловуване.

— Райдър, какво намери? — попита Джон Варли и се отпусна на колене до водача. Някога блестящата му черна коса се спускаше изтощена по раменете му, но той някак беше успял да запази пиратския блясък в очите си. Очи на отчаян заговорник, тласкан от блянове за бързо забогатяване, готов да рискува живота си, за да ги осъществи.

— Вода, господин Варли — макар да беше двадесет години по-възрастен от него, Райдър се опитваше да говори почтително с всички свои клиенти.

— Какво? Наистина ли? Но аз нищо не виждам!

Братята Уотърман се отпуснаха на близката скала. Питър Смайт рухна в краката им. Тим помогна на момчето да се изправи и опря гърба му в проядения от водата камък. Главата му се отпусна на тесните гърди, а дишането му беше необичайно плитко.

— Както ви казах, тя е под земята.

— Как ще стигнем до нея?

— Ще копаем.

Без да говорят повече, двамата мъже започнаха да изтребват земята, с която бушменът грижливо бе покрил скъпоценния кладенец, за да не пресъхне в горещината. Дланите на Райдър бяха големи и толкова мазолести, че можеше да ги използва вместо лопати. Той ги забиваше в рохкавата пръст, без да обръща внимание на малките камъчета. Варли имаше ръце на картоиграч. Гладки и с маникюр, но и той ги забиваше също толкова здраво като водача. Жаждата му помагаше да не обръща внимание на порязванията, ожулванията и кръвта, която започна да капе от върховете на пръстите му.

Двамата изровиха петдесетина сантиметра пръст, но още нямаше и следа от вода. Трябваше да разширят дупката, защото бяха много по-големи от воините бушмени, които бяха изкопали тези кладенци. Застанал на четири крака, Райдър извади шепя пръст и когато я изсипа встрани от дупката, тънък слой остана полепен по кожата му. Той го оваля на малко топче кал и когато го стисна между пръстите си, трепкаща капка вода заблестя на лунната светлина.

Варли изкрещя и дори по лицето на Райдър се плъзна необичайна усмивка.

Те удвоиха усилията си и яростно заизхвърляха калта от дупката. Когато сметна, че са изкопали достатъчно, Райдър постави ръка на рамото на Варли.

— Сега ще чакаме.

Останалите мъже се струпаха около кладенеца и го загледаха в изпълнено с очакване мълчание. Черното дъно на изкопаното място изведнъж стана бяло. Това беше луната, която се отразяваше във водата, просмукваща се от околните водоносни пластове. Райдър използва парче от ризата си за филтър и потоци манерката в калната вода. Трябваше да изчака няколко минути, за да я напълни наполовина. Питър изстена, която чу да се плиска, докато Райдър я вадеше от дупката.

— Ето, момче — каза той и му подаде манерката. Питър трескаво я сграбчи, но Райдър не я пусна. — Бавно, момче. Изпий я много бавно.

Смайт беше прекалено отвеян, за да послуша съвета на Райдър. Първата голяма глътка го задави и той се закашля толкова силно, че я изплю и напои пустинята. Когато се успокои, с виновен вид започна да пие на внимателни глътки. Трябваша им четири часа, за да се напият както трябва и най-накрая да се нахранят за първи път от няколко дена.

Райдър още пое конете, когато слънцето започна да оцветява хоризонта на изток. Той внимаваше много, за да не се подуют или да не получат гърч, затова им даде да хапнат много малко. Въпреки това, докато се хранеха, големите им коремни къркореха от задоволство и за първи път от дни животните успяха да се изпикаят.

— Райдър! — Тим Уотърман беше пресякъл речното легло, за да се облекчи насаме. Той стоеше на фона на утринната зора и трескаво махаше с ръка по посока на слънцето.

Райдър извади далекогледа от торбата на седлото, отдръпна се от конете и хукна като подгонен нагоре по хълма. Блъсна се в Уотърман и двамата се търколиха в прахоляка. Преди Тим да успее да се възмути, Райдър затисна устата му с ръка и просъска:

— Не викай. В пустинята звукът се разнася много лесно.

Легнал по корем, Райдър разтегна далекогледа си и го вдигна до дясното око.

Виж ги как идват, помисли си той. Боже, колко са величествени.

Причината, събрала петимата мъже, беше дълбоката омраза на Питър Смайт срещу неговия баща. Страховит мъж, който твърдеше, че му се явил архангел Гавраил. Архангелът казал на Лукас Смайт да продаде всичко, което има, и да замине за Африка, за да разпространява словото Божие между диваците. Въпреки че преди видението Смайт старши не бил особено религиозен, той се посветил толкова настойчиво на Библията, че когато кандидатствал в Лондонското дружество на мисионерите, оттам отхвърлили молбата му, защото се бил превърнал във фанатик. Най-накрая дружеството го приело, ако не за друго, то поне за да го махне от главата си. Изпратили го заедно с недоволната му жена и малкия му син в Бечуаналенд^[2], където заменил свещеник, умрял от малария.

Далече от ограничителните рамки на обществото, попаднал в малка мисия в центъра на земите на племето хереро, Смайт се превърнал в религиозен тиранин. Неговият Бог беше много отмъстителен и изискваше пълна саможертва и дълбоко покаяние дори за съвсем малки простъпки. За Питър не беше необичайно да бъде бит с пръчка от баща си за това, че е смотолевил последните думи на някоя молитва. Или да му бъде отказана вечеря, защото не е могъл да каже наизуст някой псалм по нареждане на баща си.

По времето, когато семейството пристигнало в Африка, кралят на хереро, Самюъл Махареро, покръстен няколко десетилетия по-рано, бил в жесток спор с колониалните власти и затова отбягвал свещеника германец, изпратен в земите му от Рейнското мисионерско дружество. Лукас Смайт и неговото семейство се радвали на покровителството на краля, макар че Махареро не харесвал особено дрънкането на Смайт за адските огньовете и сярата.

Докато младият Питър се наслаждавал на приятелството си с многото внуци на краля, животът му като подрастващ близо до кралския краал бил досаден, накъсан от миговете на ужас, когато бесовете отново обхващали баща му. Тогава той най-много на света искал да избяга.

Докато кроял плановете си за бягство, посветил в тях Аса Махареро, един от внуците на краля и негов най-добър приятел, и му

разказал какво възнамерява да направи. По време на една от многото им срещи за планиране на бягството Питър Смайт направил откритието, което ще промени неговия живот.

Намирал се в една складова рандовал, традиционната кръгла колиба на хереро, където съхранявали фураж за хилядите глави добитък. Дватамата с Аса били избрали тази колиба за скривалище и макар Питър да бил ходил там вече десетина пъти, сега за пръв път забелязал, че пръстта покрай стената, измазана с кал и трева, е била разкопана, а после внимателно отъпкана. Чак сега острият му поглед забелязал неравността.

Той разровил с ръце мястото и открил, че тънкият слой пръст покрива десетина големи глинени делви за бира. Гърнетата били големи колкото главата му, а гърлата им били покрити с волска кожа. Той измъкнал едно гърне. Било тежко и вътре нещо потраквало.

Питър внимателно разхлабил малко въжетото, което привързвало кожата под ръба, и когато го наклонил, в дланта му паднали няколко камъка. Той затреперил. Макар изобщо да не приличали на стилизираните рисунки на полираните камъни, които бил виждал, по това как разпръскват оскъдната светлина в колибата той разбрал, че държи в ръката си шест неполирани диаманта. Най-малкият бил колкото нокътя на палеца му. А най-едрият — два пъти по-голям.

Точно тогава Аса влязъл приведен през ниската сводеста врата и видял какво е открил неговият приятел. Очите му се разширили от ужас и той бързо погледнал през рамо, за да провери дали някой възрастен не идва подире му. От другата страна на оградата няколко деца пазели добитъка, а на десетина метра минавала жена с вързоп трева на главата. Той се втурнал през колибата и измъкнал бирената делва от ръцете на удивения Питър.

— Какво си направил? — изсъскал Аса на странния си английски с немски акцент.

— Нищо, Аса, кълна се — Питър заплакал виновно. — Видях, че нещо е заровено тук, и просто исках да разбера какво е. Това е всичко.

Аса протегнал ръка и Питър пусна в дланта му камъчетата. Докато прибирал камъните обратно под кожения похлупак младият африкански принц заговорил:

— Никога не бива да споменаваш това, иначе те чака смърт.

— Това са диаманти, нали?

Аса погледнал приятеля си.

— Да.

— Но как така? Тук няма диаманти. Диамантите са в Кейп Колони^[3] около Кимбърли.

Аса седнал с кръстосани крака срещу приятеля си, разкъсван между клетвата, дадена пред неговия дядо, и гордостта от това, което е постигнало неговото племе. Той бил три години по-малък от Питър, значи само на тринадесет, затова младежкото перчене надвило тържественото обещание.

— Ще ти кажа, но не бива да казваш на никого.

— Аса, кълна се!

— Когато диамантите били открити, мъжете от племето хереро започнали да работят в мините. Работели с едногодишни договори и се връщали със заплатата, която белите собственици им плащали, но взимали и още нещо. Задигали необработени диаманти.

— Чувал съм, че са ги претърсвали, преди да излязат от миньорския лагер. Надничали дори в задниците им.

— Нашите мъже срязвали кожата си и поставяли диаманта в раната. Когато зараснела, вече нямало доказателство. Когато се връщали, разрязвали зарасналото място с асагеите^[4] и вадели камъните, за да ги поднесат като подарък на моя прадядо главатаря Камахеро, който пръв им наредил да заминат на юг в Кимбърли.

— Аса, някои от тези камъни са доста големи, със сигурност са щели да бъдат открити — възразил Питър.

Аса се засмял.

— Някои воители от хереро са доста едрички — Обаче лицето му станало сериозно и продължил разказа. — Това продължило много години, някъде около двадесет, но неочаквано белите миньори разбрали какво правят хереро. Стотина били арестувани, включително и онези, които още не си били сложили камък в раната, но ги обвинили в кражба. Всички били разстреляни.

Когато му дойде времето, ние ще използваме тези диаманти, за да отхвърлим робството на Германската колониална служба — тъмните очи на Аса заблестели, — и отново ще станем свободни хора. А сега ми се закълни отново, че няма да кажеш на никого за това съкровище.

Погледът на Питър срещнал този на младия му приятел и той казал:

— Кълна се!

Питър удържал на клетвата си по-малко от година. На осемнадесет, той напуснал малката мисия в центъра на кралския двор. Не казал на никого, че заминава. Дори и на майка си, за което изпитваше вина. Сега тя трябвало да понесе бремето на праведните тиради на Лукас Смайт сама.

Питър винаги беше усещал, че умее да оцелява. Той и Аса бяха лагерували десетки пъти в равнината, но когато стигна до търговската станция на петдесет мили от мисията, беше полумъртъв от изтощение и жажда. Там похарчи няколко от скъпоценните, грижливо спестявани монети, които получаваше от майка си за рождените дни. Баща му никога не му беше давал нищо, защото смяташе, че единственото раждане, което семейството трябваше да празнува, е това на Исус Христос.

Парите едва му стигнаха, за да плати на каруцаря да го закара до Кимбърли с впряг от двадесет биволи. Талигата беше пълна с товар от слонова кост и осолено месо. Каруцарят беше възрастен човек, който носеше голяма бяла шапка и имаше най-гъстите бакенбарди, които Питър някога беше виждал. Заедно с Х. А. Райдър се движеха двама братя, на които колониалната служба била обещала земя за пасища, но те бяха открили, че тя е заета от племето матабеле. Нямали желание да се сражават с цяла армия, затова благоразумно решили да се върнат на юг. В групата бил и слаб мъж с ястребово лице на име Джон Варли.

През седмиците докато бавно се придвижваха на юг, Питър така и не успя да разбере с какво се занимава Варли и какво го беше довело толкова далеч от Кейп Колони. Единственото, което знаеше, беше, че не би доверил на този човек и плюнката си.

Една вечер в лагера, след опасното прекосяване на една река, където Питър спаси живота на един от воловете на Райдър, като скочи на гърба му и го подкара като кон през реката, Варли извади малък запас от алкохол. Това беше огненото бренди от Кейп Колони, силен и чист алкохол. Петимата седнаха край лагерния огън, изядоха опечената за вечеря токачка, която Тим Уотърман беше свалил с пушката си, и изпиха двете шишета.

Питър опитваше алкохол за пръв път и за разлика от другите, той му се качи в главата още след първите предпазливи глътки.

Беше неизбежно разговорът да се завърти около търсенето на диаманти, след като на всички беше станало втора природа да внимават за минерали. По тези места не минаваше ден, без да бъде оградено ново находище на диаманти, нова златна жила или мина за въглища и някой да стане милионер.

Питър знаеше, че не трябва да си отваря устата. Беше се заклел пред Аса, но много искаше да се впише сред тези грубовати, но енергични хора, които говореха с разбиране за неща, които той дори не предполагаше, че съществуват. Те бяха опитни мъже, особено Варли и Райдър, и Питър искаше повече от всичко те да го уважават. Затова с уста, забавена от брендите, той им разправи за глинените гърнета в краала на крал Махареро, пълни с необработени диаманти.

— Откъде знаеш, момче? — беше просъскал като пепелянка Варли.

— Бащата на момчето е проповедник в Херероланд — отговори Райдър и погледна към Питър. — Сега те познах. Срегнах баща ти преди няколко години, когато бях там, за да се видя с краля за една ловна концесия по земите му — Спокойният му поглед се плъзна по групата. — Той е живял с хереро колко... май вече пет години, нали?

— Почти шест — отговори гордо Питър. — Те ме познават и ми имат доверие.

Преди да са минали петнадесет минути, те започнаха открито да обсъждат как да откраднат бирените делви. Питър се съгласи с плана, когато останалите петима му обещаха, че те ще вземат само по едно гърне и ще оставят седем на племето хереро. Иначе нямаше да им каже къде са скрити камъните.

На една търговска станция Райдър продаде фургона и скъпоценния му товар за половината от онова, което можеше да вземе за слоновата кост в Кимбърли и оборудва мъжете с подходящи коне и принадлежности. Той вече беше решил по какъв маршрут ще поемат на излизане от империята на хереро — единственият, който им предлагаше възможност да се измъкнат, когато кражбата бъде разкрита. Търговската станция лежеше в края на една на новоизградената телеграфна линия. Мъжете изчакаха три дни, докато Райдър се уговори с един търговец от Кейптаун. Изумителната цена на

онова, което поръча, го накара само презрително да вдигне рамене — реши, че или ще стане милионер и ще може да покрие дълга си, или труп, проснат под изпепеляващото слънце на Калахари.

Не успяха да се промъкнат до кралския краал. Бегачи съобщиха за тяхното присъствие на краля веднага щом навлязоха в неговите земи. Но Райдър познаваше краля, а бащата на Питър сигурно с нетърпение очакваше да му върнат сина, макар самият Питър да подозираше, че ще го посрещнат по-скоро като Йов, а не като блудния син.

Отне им седмица да стигнат от границата до краала и лично Самюъл Махареро ги поздрави, когато най-сетне стигнаха до неговия лагер. Той и Райдър разговаряха в продължение на час на майчиния език на краля. Водачът му разказа новините от външния свят, защото кралят живееше в изгнание по заповед на Германската колониална служба. От своя страна кралят осведоми Питър, че неговите родители току-що са заминали за полупустинната област, където баща му щял да покръсти група жени и деца, но ще се върнат на другия ден.

Разреши им да прекарат нощта на земята на хереро, но отхвърли молбата на Райдър да ловуват, както беше направил и преди четири години.

— Ваше Височество, не можете да се сърдите на човек, който само опитва.

— Постоянството е грехът на белия човек.

През нощта се промъкнаха в колибата. Тя беше пълна до тавана със сено и трябваше да се ровят като мишки, докато стигнат до мястото, където бяха скрити диамантите. В мига, когато Джон Варли извади втора делва от ямата и изсипа съдържанието ѝ в чантата на седлото, Питър разбра, че е бил измамен още от самото начало. Братята Уотърман също изпразниха няколко делви в дисагите си. Само Райдър спази думата си и взе съдържанието само на една делва за бира.

— Ако не ги вземеш ти, аз ще го направя — прошепна Варли в мрака.

— Изборът е твой — провлечено отговори Райдър. — Аз държа на думата си.

Тъй като не разполагаха с достатъчно чанти и дисаги за всички диаманти дори след като натъпкаха джобовете си и всичко, което

можаха, четири от големите делви останаха недокоснати. Райдър грижливо зарови съкровището и направи всичко възможно, за да прикрие кражбата. Те напуснаха лагера на разсъмване, като благодариха на краля за неговото гостоприемство. Махареро попита Питър дали няма да остави някакво съобщение за своята майка. Питър успя само да промърмори да ѝ предадат, че съжалява.

Легнал на върха на дюната, издигаща се над кладенеца, Райдър си позволи само за миг да погледне хората на краля.

Когато потеглиха след крадците, те бяха цяла армия от хиляда воители, която ги следваше извън земите на племето. Но това беше преди петстотин мили и редиците им вече бяха разредени. Райдър прецени, че са останали повече от сто души, най-силните, които тичаха бързо въпреки глада и жаждата. Слънцето се беше издигнало и наточените върхове на асагеите им — копията, които техният народ използваше, за да преодолее всеки, който се изпречи на пътя му проблясваха.

Райдър потупа Тим Уотърман по крака и двамата се плъзнаха обратно към дъното на речното корито, където спътниците им се бяха струпали разтревожени. Конете усетиха внезапната промяна в настроението на хората. Те започнаха да тъпчат с копита прахоляка и наостриха уши, сякаш чуваха приближаващата се опасност.

— На конете, момчета — нареди Райдър и пое юздите, които Питър Смайт му подаде.

— Ще яздим ли? — попита той. — През деня?

— Да, момче. Или някой от войните на Махареро ще украси колибата си с твоите вътрешности. Да вървим. Имаме само около два километра преднина пред тях и не е ясно докога конете ще издържат в горещината.

Райдър знаеше, че ако снощи не бяха намерили водата, досега хереро щяха да са се спуснали върху тях като глутница диви кучета. Но сега, когато обкрачи широкия конски гръб, само една от неговите манерки беше пълна. Животните се изкатериха почти едновременно от сухото речно корито и петимата мъже бързо почувстваха жестокото слънце да изгаря вратовете им.

През първите километри Райдър поддържаше равномерен тръс, който на всеки три мили им печелеше по една миля преднина пред напредващата *импи*^[5] на хереро. Слънцето пържеше земята и изсушаваше потта им в мига, щом се покажеше от порите им. Под защитата на голямата си шапка с увиснала периферия Райдър трябваше да язди с очи, свити до цепки, за да ги предпазва от заслепяващата светлина, която дюните отразяваха.

Беше достатъчно лошо да почиваш под сенника, докато Калахари се превръща в пещ, но да се опитваш да прекосиш голата пустош под яростната атака на слънцето беше най-трудното нещо, което Райдър беше правил през живота си. Горещината и нажежената до бяло светлина го влудяваха. Човек имаше усещането, че течността в черепа му е кипнала. Отливането на глътка вода не носеше облекчение, а само навлажняваше гърлото и го подсецаше за мъчителната жажда, която изпитваше.

Времето изгуби значение и на Райдър му беше нужна цялата сила на волята, за да не забравя да поглежда компаса, за да ги насочва винаги на запад. Тъй като липсваха каквито и да е ориентири, които да го водят, навигацията му се основаваше по-скоро на предположения, отколкото на науката, но те бързаха напред просто защото нямаха друга възможност.

Подобно на слънцето вятърът също беше техен постоянен спътник. Райдър предположи, че са на не повече от двадесет мили от южния Атлантически океан и очакваше океанският бриз да духа право срещу тях, но вятърът продължаваше да идва откъм гърбовете им и ги тласкаше напред. Райдър се помоли компасът му да не се е развалил и иглата, която трябва да ги насочва на запад, по някакъв начин да ги е повела към вътрешността на пламтящата паст на пустинята. Той проверяваше уреда често, доволен, че мъжете бяха изостанали малко зад него и не можеха да видят ужасеното му лице.

Вятърът се усили и когато Райдър се обърна, за да провери хората си, го видя как отхапва върховете на дюните. От връх на връх се прехвърляха дълги струйки пясък. Песъчинките бодяха кожата му и дразнеха зениците. Това изобщо не му харесваше. Мъжете се движеха в правилната посока, но вятърът не. Ако попаднеш в пясъчна буря без подходяща защита, едва ли щяха да я преживеят.

Райдър се чудеше дали да не спре, за да си построят подслон, преценявайки вероятността да попаднат в голяма буря, близостта до крайбрежието и гневната армия, която нямаше да спре, докато и последният от тях не бъде убит. Слънцето щеше да залезе след час. Той обърна гръб на вятъра и подкара коня си. Въпреки че се движеше все по-бавно, животното все още беше по-бързо от човек, който се движи пеша.

Райдър стигна върха на една дюна и видя края. Случи се толкова внезапно, че той се замая. Под него се простираха сивите като шлага води на Южния Атлантук и за първи път го лъхна острата миризма на йод. Плискащите се с рев вълни се превръщаха в бяла пяна, щом се стовареха върху широкия бряг.

Той бавно слезе от коня, краката го боляха от дългата езда. Нямаше сили да се разскача от радост, затова застина неподвижно. Само в крайчеца на устните му се появи бледа усмивка, докато слънцето се гмуркаше в студените тъмни води.

— Райдър, какво става? Защо спря? — провикна се Тим Уотърман, който беше на двадесетина метра от него, и започна да се изкачва по последната дюна.

Райдър погледна към него и видя, че брат му го следва отблизо. Малко по-назад младият Смайт се бе вкопчил в гърба на коня си, а животното стъпваше в следите, оставени от неговите събратя. Джон Варли още не се беше появил.

— Успяхме.

Това беше всичко, което имаше да каже. Тим пришпори коня си за последното изкачване и щом видя океана, нададе победоносен вик. Той се протегна надолу от седлото и стисна рамото на Райдър.

— И за секунда не съм се съмнявал в теб, господин Райдър.

Той се засмя.

— А трябваше, защото аз до последно изпитвах съмнения.

След десет минути и останалите се присъединиха към тях. Варли изглеждаше най-зле от всички и Райдър заподозря, че вместо да раздели водата си на дажби, беше изпил по-голямата част още сутринта.

— Е, значи стигнахме океана — озъби се той, заглушавайки писъка на вятъра. — И какво? Групата диваци още е по петите ни, а

ако не знаете, това не може да се пие — и посочи с треперещ пръст Атлантика.

Райдър не обърна внимание на заядливия му тон. Извади джобния си часовник и го наклони към залязващото слънце, за да може да различи циферблата.

— На километър и половина нагоре по брега има един висок хълм. След час трябва да бъдем на върха му.

— Какво ще се случи след един час? — любопитства Питър.

— Ще разберем дали съм навигаторът, който се надявам, че съм.

Дюната беше най-високата наоколо и се издигаше на около петдесет-шейсет метра над брега. На върха ѝ вятърът беше жестоко и несекващо бreme, което караше конете да се въртят в кръг. Въздухът беше пълен с прахоляк и колкото по-дълго стояха върху хълмчето, толкова по-гъст започна да става. Райдър накара братята Уотърман и Варли да огледат брега в северна посока, а той и Питър се обърнаха на юг.

Слънцето вече беше почти залязло и седем часът мина според джобния часовник на Райдър. „Вече трябваше да са подали сигнал“. Усети оловна тежест в стомаха си. Това, което беше намислил, се оказа прекалено: да прекоси стотици мили гола пустиня и да си мисли, че може да излезе на определена точка от крайбрежието с грешка само от няколко километра. Може би бяха на стотици, ако не и повече километри от мястото на срещата.

— Ето там! — изкрещя Питър и посочи.

Райдър присви очи в мрака. Малка точка червена светлина висеше близо до сушата, но доста надолу по брега. Тя остана видима за не повече от секунда, преди да изчезне отново.

Мъж, застанал на равнището на океана, може да вижда на разстояние приблизително пет километра, преди извивката на земята да затвори зрителното му поле. С изкачването на хълма Райдър беше увеличил своето до тридесетина километра в двете посоки. Като се добави и ъгълът, от който бяха видели проблясването, Райдър предположи, че мястото на срещата е на около тридесетина километра надолу по брега. Беше извел хората си през голата пустош до място, откъдето с просто око се виждаше тяхната цел. И това ако не беше забележително постижение в навигацията!

Мъжете не бяха спали четиридесет и осем часа, но през тези последни километри ги насърчаваше мисълта, че мъките им почти привършват и ги очаква кралска награда в отплата. Хълмовете защитаваха брега от усилващата се пясъчна буря, но прахът покриваше разбиващите се в брега вълни и в океана валеше пясък. Белите гребени на вълните станаха кафеникави като кал и водата изглеждаше почти неподвижна под тоновете пясък, които вятърът запращаше в нея.

В полунощ видяха светлините на малък кораб, хвърлил котва на около стотина метра от брега! Корпусът му беше от стомана и се задвижваше с пара. Това беше крайбрежен товарен кораб с дължина около шестдесет метра. Надстройката му бе разположена доста назад, а над нея се извисяваше висок димоотвод. Предната част на палубата беше покрита с четири капака за товарния трюм, обслужвани от чифт източени кранове. Пясъкът обгръщаше кораба и Райдър не можа да разбере дали огънят в котлите още гори. Луната беше почти изцяло скрита от бурята и той не беше сигурен дали от димоотвода излиза пушек.

Когато се изравниха с парахода, Райдър извади малка магнезиева факла от торбата на седлото, единствената вещ, освен камъните, която не беше изхвърлил. Запали я и я размаха над главата си, като същевременно се развика с все сили, за да заглуши бурята. Останалите се присъединиха с викове и крясъци, убедени, че след минути ще бъдат в безопасност.

От корабния мостик проблесна прожектор. Лъчът му проряза виещият се на талази във въздуха пясък и се спря върху петимата мъже. Те затанцуваха в светлината му, а конете се подплашиха и побягнаха встрани. Миг по-късно от лодбалките спуснаха една от спасителните лодки, двама души размахаха греблата с къси професионални удари и бързо преодоляха разстоянието. На кърмата седеше трети човек. Мъжете се втурнаха във водата, за да посрещнат лодката, когато килът ѝ се вряза в крайбрежния пясък.

— Райдър, ти ли си? — провикна се глас в мрака.

— Чарли, а ти какво си мислеше, а?

Чарлз Търнбоу, помощник-капитан на кораба на Нейно величество „Роув“ изскочи от плоскодънната лодка и застана до колене в разпенената вода.

— Е, наистина ли го направи, или това беше най-опашатата лъжа, която съм чувал?

Райдър вдигна една от торбите на седлото. Той я разклати, но вятърът беше прекалено яростен, за да чуят подрънкването на камъните в нея.

— Нека кажем, че направих така, пътуването ти да си заслужава. Откога ни чакате?

— Пристигнахме преди пет дена и точно както поиска, всяка вечер в седем палехме факлата.

— Провери корабния хронометър. Изостава с една минута. — Вместо да представи останалите, Райдър продължи: — Слушай, Чарли, около стотина хереро са по петите ни и колкото по-скоро отплаваме и се скрием зад хоризонта, толкова по-щастливи ще бъдем.

Търнбоу насочи изтощените мъже към лодката.

— Можем да ви отведем от брега, но скриването зад хоризонта ще почака малко.

Райдър сложи ръка върху мръсната му куртка.

— Какъв е проблемът?

— Заседнахме, когато настъпи отливът. Плитчините и пясъчните наноси непрекъснато се местят. Щом дойде приливът, ще се освободим. Не се притеснявай.

— О, и още нещо — каза Райдър, преди да се качи в малката лодка. — Имаш ли пистолет?

— Какво? Защо?

Райдър кимна с глава към струпалите се един до друг коне, които с усиляването на бурята все повече се плашеха.

— Мисля, че капитанът има един стар „Уебли“ — отговори Търнбоу.

— Ще ти бъда задължен, ако ми го донесеш.

— Това са само коне — измърмори Варли, свит в лодката.

— Които заслужават нещо по-добро от това да умрат на този забравен от Бога бряг след всичко, което направиха за нас.

— Ще ти го донеса — каза Чарли.

Райдър му помогна да избути малката лодка, тя заплава свободно, а той зачака с конете. Говореше им успокоително, галеше главите и вратовете им. Петнадесет минути по-късно Търнбоу се върна и му подаде оръжието. Малко след това Райдър се качи бавно в лодката и

остана седнал неподвижно, докато моряците гребяха към малкия товарен кораб.

Намери хората си в каюткомпанията. Те поглъщаха цели чинии с храна и пиеха толкова вода, че бяха леко позеленели. Райдър отпиваше на малки глътки, за да позволи на тялото си да се приспособи. Капитан Джеймс Кирби влезе в тясното помещение заедно с Чарли и главния механик точно когато Райдър сложи в уста първата хапка яхния, останала от вечерята на офицерите.

— Райдър, ти имаш повече животи от котка, човече! — избоботи капитанът. Той беше едър като мечка мъжага с гъста черна коса и брада, която се спускаше чак до средата на гърдите му. — Ако някой друг ми беше отправил толкова смахната молба, щях да му кажа да се разкара.

Двамата мъже се здрависаха приятелски.

— Заради цената, която поиска, знаех, че ще чакаш, докато адът замръзне.

— Като стана дума за цената... — Една от веждите на Кирби се стрелна нагоре почти до средата на челото му.

Райдър постави чантата от седлото на пода и разигра цяло представление, като откопчаваше катарамите и удължаваше мига, докато не почувства почти осезаемо алчността на екипажа. Тогава отвори капака, зарови из съдържанието на чантата, откри подходящия камък и го постави на масата. Чу се групово ахване. Осветлението в каюткомпанията се състоеше от няколко фенера, окачени на куки от тавана, но и то беше достатъчно, за да пламне диамантът и да започне да хвърля отблясъци, застанали в многоцветна дъга.

— Това ще е достатъчно да ви възмезди за усилията — престорено сериозно каза Райдър.

— Дори ще останат малко дребни пари — капитан Кирби, едва сега си пое дъх и докосна камъка за първи път.

На следващата сутрин една груба ръка събуди Райдър. Той се опита да не ѝ обръща внимание и се обърна в тясната койка, която използваше, докато Чарли Търнбоу беше на вахта.

— По дяволите, Райдър, ставай.

— Какво има?

— Имаме проблем.

Мрачните нотки в гласа на Търнбоу го събудиха напълно.

Той спусна крака от койката и се протегна за дрехите си. От тях се посипа прах, докато бързаше да си обуе панталоните и сложи ризата.

— Какво има?

— Трябва да го видиш, за да повярваш.

Бурята беше по-силна от всякога. Вятърът виеше над кораба като животно, което иска с нокти да си пробие път и да влезе в него. Силните му пориви разтърсваха съда. Търнбоу поведе Райдър нагоре към мостика.

През дебелилото предно стъкло на рубката нахлуваше кафеникава светлина и беше почти невъзможно да видиш носа на „Роув“, който беше само на петдесетина метра от тях. Райдър веднага разбра какъв е проблемът. Бурята беше отрупала толкова пясък върху палубата на товарния кораб, че тежестта му го бе приковала към дъното въпреки покачващия се прилив. Освен това, преди кораба беше на стотина метра от брега, а сега от него го делиха само половината.

Калахари и Атлантическият океан се бяха вкопчили в своята вечна борба за територия, сражение между ерозиращото действие на вълните и ужасяващите количества пясък, които пустинята изхвърляше във водата. Те се бореха помежду си открай време и непрекъснато променяха бреговата ивица, когато пясъкът намираще слабо място в теченията и приливите и се напъваше да разшири пустинята с крачка, с няколко метра или цял километър. И сега всичко това се разиграваше без капка съжаление към кораба, попаднал между двете стихии.

— Имам нужда от всички ръце, за да изринем пясъка — мрачно каза Кирби. — Ако бурята не отслабне, щом падне нощта; този кораб ще е заседнал на брега.

Търнбоу и Райдър измъкнаха хората си от леглата и с помощта на въглищарските лопати от машинното, тенджери от кухнята и седящата вана от банята на капитана, се хвърлиха срещу бушуващата буря. С шалове, завързани около устата, обгърнати от вятър, толкова силен, че не можеха да разговарят, те започнаха да избутват купчини пясък във водата. Ядосваха се на бурята и я псуваха, защото всяка лопата пясък, която изхвърляха през борда, долиташе обратно в лицата им.

Сякаш се опитваха да задържат прилива. Успяха да почистят един от капаците на трюмните отвори само за да видят как количеството пясък върху останалите три се беше удвоило. Петимата авантюристи и корабният екипаж от двадесет човека не бяха достойни противници на бурята, която вилнееше над хиляди квадратни километри изсъхнала земя. Видимостта беше спаднала почти до нулата и хората работеха като слепци, здраво стиснали очи, за да ги предпазят от убожданията на пясъчинките, които връхлитаха върху „Роув“ от всички посоки на компаса.

След около час трескава работа Райдър отиде да потърси Чарли.

— Няма смисъл. Трябва да почакаме и да се надяваме, че бурята ще отслабне. — Макар че устните му докосваха ухото на Търнбоу, Райдър трябваше три пъти да повтори, за да го чуе Чарли сред воя на вятъра.

— Прав си — изрева в отговор той и двамата тръгнаха заедно, за да повикат хората си.

Влязоха със залитане в каюткомпанията, като разпръскваха водопади пясък при всяка крачка. Райдър и Джон Варли минаха последни през капака на входника. Първият, за да е сигурен, че всички са се прибрали, а Варли, защото притежаваше хитростта на плъховете никога да не се отказва, ако е сигурен, че ще спечели награда.

Заради вятъра все още е трудно чуваха какво става горе на палубата и по стълбите.

— Мили Боже, моля те направи така, че бурята да спре — Питър беше почти разплакан от страх пред природните сили, които се бяха съюзили срещу тях.

— Всички ли са тук? — попита Чарли.

— Така мисля — отговори Райдър и притисна лице към един от илюминаторите. — Преброи ли хората?

Търнбоу тъкмо бе започнал да брои, когато по капака на входника се чу силен удар.

— Боже мили, някой е останал навън — подвижна един от моряците.

Валри беше най-близо до капака и дръпна резето. Вятърът го блъсна в стената и нахлу като камшичен удар в кораба, лющейки боята от стените със самото си докосване. Отвън май нямаше никого. Сигурно причината беше в някоя незакрепена част от оборудването.

Варли се стрелна напред да затвори капака и почти беше успял, когато едно бляскаво сребристо острие изскочи цяла педя от гърба му. От върха на копието капеше кръв, а когато го издърпаха от жестоката рана, кръвта оплиска смаяния екипаж. Джон се завъртя, преди да рухне на палубата. Устата му се раздвижи беззвучно, а аленото петно на ризата му растеше. Голо черно привидение, единствено с пера на главата и платнена препаска на кръста, прекрачи Варли и размаха заплашително копието в ръцете си. Зад него други се подготвяха за нападението, а бойните им викове съперничеха по сила на бурята.

— Хереро — прошепна примирено Райдър и вълната воини нахлу в кораба.

Бурята беше прищявка на природата, явление, което се случваше веднъж на сто години, защото бушува цяла седмица и промени завинаги крайбрежието на Югозападна Африка. Огромни някога дюни сега бяха изравнени със земята, а други бяха въздигнати до неподозирани висоти. Там, където някога имаше заливи, големи полуострови се забиваха в студените води на Южния Атлантически океан. На някои места континентът беше пораснал с пет километра, а на други, където Калахари беше спечелила битката със своя вековен враг, с по десет. Съществуващите карти трябваше да бъдат преначертани за стотици мили нагоре и надолу по бреговата линия, ако някого го беше грижа да картографира този забравен от Бога бряг. Всички моряци знаеха много добре, че трябва да стоят настрана от това коварно крайбрежие.

Официалният доклад обяви „Роув“ и целия му екипаж за изчезнали в океана. Това не беше далеч от истината, макар корабът да не лежеше под стотици метри вода, а под същото количество чист бял пясък на почти тринадесет километра навътре от мястото, където ледените вълни на течението Бенгуела се блъскат в африканския Бряг на скелетите.

[1] Град в централната част на Южна Африка, където има много диамантени мини. — Б.пр. ↑

[2] Британски протекторат от 1885 г. в Южна Африка. През 1966 г. там е създадена Република Ботсвана. — Б.пр. ↑

[3] Бивша провинция в Южна Африка, населена през 1652 г. с холандци, която през 1814 г. е отстъпена на Великобритания. — Б.пр. ↑

[4] Вид леки африкански дървени копия с железен връх. — Б.ред. ↑

[5] Африканско военно формирование, въведено от вождя на зулусите Шака. — Б.ред. ↑

2.

*Лабораториите на „Мерик Сингър“, Женева, Швейцария
В настоящето*

Сюзън Донливи седеше прегърбена като лешояд над окуляра на своя микроскоп и наблюдаваше развиващите се на предметното стъкло събития, сякаш беше някое божество от гръцката митология, забавлявано от смъртните. В известен смисъл беше така, защото това, което лежеше върху стъклото, беше нейно собствено творение, един изкуствено създаден организъм, на когото тя вдъхна живот така, както боговете бяха създали човека от глина.

Тя остана неподвижна в течение на близо час, разтърсена от онова, което виждаше, удивена, че резултатите бяха толкова положителни още съвсем в началото на нейната работа. В противоречие с всички научни принципи, но доверявайки се на предчувствието си, Сюзън махна стъклото от микроскопа и го постави на работната маса до себе си. Тя прекоси помещението до опряния в стената индустриален хладилник и извади една от няколкото петлитрови кани с вода, съхранявани при температура от точно 20 градуса.

Водата беше стояла в хладилника по-малко от ден, след като я бяха докарали със самолета. Нуждата да се съхраняват пресни проби вода беше един от основните разходи в нейните опити. Те бяха почти толкова високи, колкото подробното генно редуване на обектите ѝ.

Тя отвори каната и подуши миризмата на сол и йод, която идваше от океанската вода. След това потопа капкомер, засмука малко количество и го прехвърли върху предметното стъкло. Веднага щом го центрира под микроскопа, тя надникна в царството на безкрайно малкото. Пробата гъмжеше от живот. В тези само няколко милилитра вода бъкаше от зоопланктон и диатоми^[1] — едноклетъчни създания, които бяха първата брънка на хранителната верига в целия океан.

Микроскопичните животинки и растения приличаха на онези, които беше изучавала по-рано. Разликата беше само в това, че не бяха

генетично модифицирани.

Доволна, че водната проба не се беше изродила по време на транспорта, тя наля малко от нея в една мензура. Когато я вдигна над главата си, можа да види някои от по-големите диатоми в яркия блясък на флуоресцентните лампи. Сюзън беше толкова съсредоточена в работата си, че не чу как вратата на лабораторията се отвори. Беше късно и тя не очакваше някой да я безпокои.

— Какво имаш там? — Гласът я смая и тя едва не изпусна мензурата.

— О, д-р Мерик. Не знаех, че си тук.

— Казал съм ти, както на всички останали във фирмата, наричай ме Джеф.

Сюзън леко се смръщи. Наистина, Джефри Мерик не беше лош човек, но тя не харесваше неговата приветливост. Той се държеше така, сякаш милиардите му не биваше да влияят на начина, по който хората се отнасяха към него, и особено служителите в „Мерик Сингър“, които все още работеха по докторатите си.

Беше на петдесет и една, но се поддържаше във форма, карайки ски почти целогодишно. Когато в Швейцарските Алпи настъпваше пролетта, той преследваше снега чак до Южна Америка. Освен това беше малко суетен по отношение на външния си вид, затова кожата му остана прекалено опната след лифтинга, който си направи на лицето. Макар и доктор по химия, отдавна се беше отказал от лабораторната работа. Вместо това се беше заел с ръководството на изследователската фирма, която носеше неговото и на бившия му съдружник име.

— Да не би това да е проектът с течната бактериална култура, който твоят ръководител започна без мое знание преди няколко месеца? — попита Мерик, взе мензурата от Сюзън и сам почна да я разглежда.

Неспособна да излъже, за да го разкара от лабораторията, тя отговори:

— Да, докторе, ааа... исках да кажа Джеф.

— Стори ми се интересна идея, макар че нямам никаква представа за какво би могла да се използва — отбеляза Мерик, докато ѝ връщаше мензурата. — Обаче предполагам, че точно това правим тук. Следваме своите прищевки и чакаме да видим докъде ще ни отведат. Как се развива проектът?

— Мисля, че добре — отговори Сюзън разтревожена, защото колкото и да беше мил Мерик, той я плашеше. Ако трябваше да бъде откровена със себе си обаче, повечето хора я плашеха. Като се почне от началника ѝ и се стигне до възрастната ѝ хазяйка и продавача в кафенето, където си купуваше сутрешното кафе.

— Точно се готвех да опитам един ненаучен експеримент.

— Добре, ще го наблюдаваме заедно. Моля, продължавай.

Ръцете на Сюзън започнаха да треперят, докато поставяше мензурата на стойката. Тя извади първото предметно стъкло, върху което беше изкуствено създаденият от нея фитопланктон, и го засмука с чиста пипетка. След това внимателно впръска съдържанието в мензурата.

— Забравил съм подробностите — каза Мерик, докато надничаше през нейното рамо. — Какво трябва да видим сега?

Сюзън се размърда, за да скрие, че близостта му я притеснява.

— Както знаете, диатомите като този фитопланктон имат клетъчна стена от силициев двуокис или кварц. Онова, което направих... по-скоро, което се опитвам да направя, е да намеря начин да стопя тази стена и да засиля гъстота на клетъчната течност във вакулота^[2]. Ако нещата се получат както трябва, изкуствено създаденият от мен екземпляр трябва да нападне непроменените диатоми във водата и да започне трескаво възпроизводство... — Гласът ѝ постепенно заглъхна и тя отново посегна към мензурата. Пъхна ръка в изолиращата ръкавица, така че да може да пипа стъкления съд. Наклони го встрани, но вместо водата да се разлее веднага, тя потече с гъстотата на олио. Сюзън изправи мензурата, преди от нея да капне нещо върху лабораторната маса.

Мерик заръкопляска, зарадван като дете, на което току-що са показали забавен фокус.

— Превърнала си водата в нещо лепкаво.

— Да, горе-долу. Всъщност диатомите са се свързали по такъв начин, че задържат водата в междуклетъчното си вещество. Тя е още там, но се съхранява като суспензия.

— Прекрасно! Добра работа, Сюзън, много добра.

— Само че не е пълен успех — призна си Донливи. — Реакцията е екзотермична. Произвежда топлина. Около шестдесет градуса, когато условията са каквито трябва. Затова ми е нужна тази ръкавица.

Пихтиестата утайка се разпада само след двадесет и четири часа, когато изкуствено създадените диатоми измрат. Не мога да разбера какъв процес се крие зад тази реакция. Знам, че очевидно е химически, но нямам представа как да го спра.

— Въпреки това мисля, че си поставила едно изключително начало. Кажете ми, сигурно имаш някаква идея, какво бихме могли да направим с подобно изобретение? Идеята да превърнеш водата в нещо лепкаво, не ти е хрумнала от нищото. Когато аз и Дан Сингър започнахме работа по органичните възможности да улавяме сярата, си мислехме, че може да намери приложение в електроцентралите за намаляване на вредните емисии. И зад твоята идея трябва да се крие нещо.

Сюзън примигна, но трябваше да се досети, че Джефри Мерик не е стигнал до сегашното си положение, без да е надарен с чувствителност на възприятията.

— Прав си — призна си тя. — Мисля си, че би могло да се използва за утаяване на водата в мините и пречиствателните станции и може би дори за спиране на нефтени разливи.

— Точно така. Сега се сетих, в досието ти пишеше, че си от Аляска.

— Сюуърд, Аляска. Точно така.

— Сигурно си била на десетина години, когато „Виксон Валдез“ се удари в онзи риф и изля целия суров петрол в пролива Принц Уилям. Това сигурно е повлияло и на теб, и на твоето семейство. Вероятно ви е било тежко.

Сюзън вдигна рамене.

— Не кой знае колко. Мама и тате управляваха малък хотел и с всички тези хора от екипите по почистването се справяха добре. Но имах много приятели, чиито родители изгубиха всичко. Родителите на най-добрата ми приятелка дори се разведоха като следствие от разлива, защото баща ѝ загуби работата си в консервната фабрика.

— Значи за теб това изследване е нещо лично.

Сюзън настръхна от неговия леко снизходителен тон.

— Мисля, че е лично за всеки, когото го е грижа за околната среда.

Той се усмихна.

— Знаеш какво имам предвид. Ти си като изследователя на рака, който е изгубил родителите си заради левкемия, или момчето, което става пожарник, защото къщата му изгоряла, когато е бил дете. Ти се бориш срещу демон от детството си — Когато тя не отговори, Мерик реши, че е прав. — Сюзън, няма нищо лошо в това мотивацията ти да е отмъщение. Отмъщение срещу рака, огъня или екологична катастрофа. То те кара да се съсредоточиш върху работата си повече, отколкото получаването на заплата. Ръкопляскам ти за това, което видях тази вечер. Смятам, че си на прав път.

— Благодаря — плахо отговори Сюзън. — Трябва да се свърши още много работа. Вероятно ще отнеме години. Не знам. Мъничката мостра в мензурата е много далеч от спирането на нефтен разлив.

— Следвай идеите си докрай. Това е всичко, което мога да кажа. Следвай ги накъдето и да те водят и толкова дълго, колкото трябва. — От някого друго, това щеше да прозвучи изтъркано, но Джефри Мерик го каза искрено и убедено.

За пръв път, откакто влезе в лабораторията, Сюзън срещна погледа му.

— Благодаря ти... Джеф. Това значи много.

— Кой знае. След като патентовахме нашия чистач за сяра, аз станах враг за природозащитниците, защото според тях моето изобретение не правело достатъчно, за да спре замърсяването. Може би ти най-накрая ще успееш да изчистиш доброто ми име — каза той и си тръгна с усмивка.

След като Мерик си отиде, Сюзън отново се зае със своите мензури и стъкленици. Сложи си изолиращите ръкавици, взе пълната с генно модифицирани диатоми стъкленица и отново бавно я наклони встрани. От последния път, когато работи с нея, бяха минали десет минути и този път водната проба си остана залепена за дъното, сякаш беше лепило. Едва когато обърна горещата мензура с отвора надолу, тя започна да се плъзга бавно надолу като изстинала меласа.

Сюзън се замисли за умиращите видри и морски птици, които беше виждала като дете, и заработи двойно по-усърдно.

[1] Микроскопично едноклетъчно водорасло. — Б.пр. ↑

[2] Мембранен контейнер на вещества, които ще бъдат асимилирани от клетката. — Б.пр. ↑

3.

Река Конго Южно от Матади

Най-накрая джунглата щеше да погълне изоставената плантация заедно с деветдесетметровия дървен пристан, построен по протежение на реката. Голямата къща, която се издигаше на около километър и половина навътре в сушата, вече бе победена от въздействието на гниенето и нахлуващата растителност и беше само въпрос на време докът да бъде пометен и стоящият наблизо метален склад да рухне. Покривът му беше хлътнал като изкривен навътре гръбнак на кон, а гофрираната му кожа бе покрита с ръжда и боя на петна. Това беше изоставено място, населено с духове, което дори меките млечни лъчи на полумесеца не можеха да оживят.

Голям товарен кораб, пред който огромният склад изглеждаше нищожен, се промъкваше по-близо до пристана. С нос, насочен по течението, и двигатели, работещи на заден ход, водата под кърмата му кипеше, докато той се бореше, за да остане на място. Това беше деликатна маневра, особено наред прословутите обратни течения на Конго и водовъртежите.

С радиостанция до устните и театрално размахващ другата си ръка, капитанът крачеше по дяснобордовата част на мостика и крещеше на кормчията и машиниста корекциите, които трябваше да направят. Той даде малко газ с дроселите, за да задържи сто и седемдесет метровия плавателен съд точно на мястото, където искаше.

Група мъже в черни военни униформи, чакаха на кея и наблюдаваха операцията. Всички, с изключение на един имаха автомати. Мъжът без АК-47 носеше огромен кобур, закачен над хълбока. Той потупваше по крака си с малък кожен камшик за езда и въпреки мрака носеше огледални авиаторски очила за слънце.

Капитанът беше едър чернокож с гръцка рибарска фуражка на върха на бръснатата си глава. Мускулите на ръцете и гърдите опъваха бялата му униформена рубашка. На мостика при него имаше още един мъж. Малко по-нисък и не толкова мускулист, неизвестно защо той

имаше по-командирско излъчване от капитана. Бдителните му очи и свободното, непринудено държане внушаваха авторитет. Тъй като мостикът се издигаше колкото триетажна сграда над кея, нямаше начин разговорът им да бъде подслушан. Капитанът смушка другаря си, който, вместо да обърне внимание на умелото и сложно маневриране, изучаваше въоръжените войници.

— Нашият бунтовнически водач сякаш е изскочил направо от някое филмово студио, нали така, председателю?

— В комплект с камшика за езда и огледалните очила — съгласи се председателят. — Разбира се, и ние капитан Линкълн, не оставаме назад в това да дадем на хората онова, което искат да видят. Това с радиостанцията беше чудесно малко представление.

Линк погледна в уоки-токито в голямата си ръка. Малкият уред дори нямаше батерии. Той тихичко се изкикоти. Като най-старши афроамерикански член на екипажа, Линкълн беше натоварен от истинския капитан на кораба, Хуан Кабрило, да изиграе тази роля специално за сегашната им операция. Кабрило знаеше, че представителят, изпратен от Самюел Макамбо, водачът на Конгоанската революционна армия, щеше да се чувства по-удобно, ако си има работа с някого, който има същия цвят на кожата.

Линк погледна отново над релинга и остана доволен, че големият товарен кораб стои неподвижен.

— Добре — избоботи той в нощта. — Спуснете носовите и кърмовите въжета.

Дежурните на кърмата и носа започнаха да спускат дебелите швартови въжета през шлюзовете. След като командирът им кимна, двама от бунтовниците преметнаха автоматите си през гърбовете и нахлузиха примките върху ръждясалите кнехтове. Лебедките обраха луфта и големият товарен кораб нежно целуна старите гуми от камион, закачени по кея, които играеха ролята на фендери. Зад кърмата на кораба водата продължаваше да се пени, защото бяха оставили задната тяга, за да се бори с течението. Без нея корабът щеше да изтръгне кнехтовете от изгнилия дървен кей и да се понесе надолу по реката.

На Кабрило му трябваше само един миг, за да провери позициите на товарния кораб, обхващайки само с един поглед местоположението, уреда за измерване на скоростта на течението, надводната част на

кораба, руля и мощността на двигателите. Доволен, той кимна на Линк.

— Хайде да направим сделката.

Двамата влязоха в рулевата рубка на мостика. Помещението беше осветено от две червени лампи, които му придаваха вид на преизподня, подчертавайки още повече разнебитеното му състояние. Подът беше покрит с мръсен балатум, напукан и с подгънати краища. От вътрешната страна стъклата бяха прашни, а по краищата им отвън имаше солена коричка. Первазите под тях бяха гробище на всевъзможни видове насекоми. Стрелката на потъмнелия месингов машинен телеграф бе отчупена много отдавна, а от руля липсваха няколко спици. Плавателният съд беше оборудван със съвсем малко модерни навигационни инструменти, а радиостанцията в рубката зад мостика можеше да предава само на двадесетина километра разстояние.

Кабрило кимна на кормчията, як китаец в началото на четиридесетте, който отговори на председателя с кисела усмивка. Кабрило и Франклин Линкълн започнаха да се спускат от мостика по поредица стълбища, осветени тук-там със слаби крушки, защитени от телена мрежа. Скоро стигнаха до главната палуба, където ги чакаше още един член на екипажа.

— Макс, готов ли си да играеш ролята на горски бижутер? — ухили се Хуан.

На Макс Хенли, който със своите шейсет и четири години беше вторият най-стар член на екипажа, възрастта почти не му личеше. Само дето косата му се беше отдръпнала от челото на червеникав бретон и леко се беше налял в талията. Но можеше да се справи с всяка битка и беше заедно с Кабрило, откакто Хуан създаде Корпорацията, фирмата, която притежаваше и използваше товарния кораб. Свързваше ги добро приятелство, което се основаваше на взаимното уважение, родено в безбройните опасности, срещу които се бяха изправяли и победили.

Хенли вдигна едно дипломатическо куфарче от рифелованата стомана на палубата.

— Нали знаеш, какво се говори: „Диамантите са най-добрият приятел на наемника“.

— Никога не съм го чувал — подхвърли Линк.

— Е, така се казва.

Сделката беше подготвяна цял месец с помощта на безброй посредници и няколко тайни срещи. Тя беше доста недвусмислена. В замяна на четвърт килограм сурови диаманти Корпорацията даваше на Конгоанската революционна армия на Самюъл Макамбо петстотин автомата „Калашников-47“, двеста гранати, петдесет РПГ-та, както и петдесет хиляди патрона в калибъра на Варшавския договор 7.62 мм. Макамбо не попита откъде екипажът на товарния кораб е могъл да намери толкова много оръжия, а Кабрило от своя страна не искаше да знае откъде водачът на бунтовниците е взел толкова много диаманти. Но тъй като идваха от този край на света, той беше сигурен, че са кървави диаманти, изкопани от роби, за да финансират революцията.

Тъй като можеше да набира млади момчета по на тринадесетина години за своята армия, Макамбо имаше по-голяма нужда от оръжия, отколкото от войници. Така този товар пушкала щеше да му осигури много по-голяма вероятност да успее в опита му да свали правителството.

Един от моряците спусна подвижния мост на кея и Линк поведе Кабрило и Хенли към пристана. Самотният бунтовнически офицер се отдели от преторианската си гвардия и тръгна към Франклин Линкълн. Той изкозирува отсечено за поздрав, а Линк му отговори с небрежно докосване на околожката на рибарската фуражка.

— Капитан Линкълн, аз съм полковник Раиф Абала от Конгоанската революционна армия — Абала говореше английски със смесица от френски и местен акцент. Гласът му беше безизразен, без интонация или капка човечност. Той не свали слънчевите си очила и продължи да потупва с камшичето за езда шева на камуфлажните си панталони.

— Полковник — кимна Линк, докато един адютант с белези от шарка по лицето го претърсваше за оръжие.

— Нашият върховен водач генерал Самюъл Макамбо ти изпраща поздрав и изказва съжалението си, че не може да се срещне с теб лично.

Макамбо ръководеше продължаващото вече една година въстание от база, разположена някъде далеч навътре в джунглата.

Никой не го беше виждал, откакто грабна оръжието и успя да провали всички опити на правителството да проникне в неговата

главна квартира, като уби десет специално подбрани войници, които се опитаха да се присъединят към КРА със заповед да го ликвидират. Подобно на Бин Ладен или Абимаел Гузман, бившия водач на перуанската Сияйна пътека, ореолът на неуязвим само го правеше по-привлекателен въпреки обвиненията, че заради опита за преврат на съвестта му тегне кръвта на хиляди хора.

— Донесохте оръжията — това беше по-скоро, заключение, отколкото въпрос.

— Ще ги видиш веднага щом моят колега — той кимна небрежно към Макс, — провери камъните.

— Както се бяхме разбрали — отбеляза Абала. — Ела.

На кея беше донесена маса с лампа, захранвана от генератор. Абала обкрачи един стол и седна на него. Камшика си за езда остави на масата. Пред него стоеше кафява платнена торбичка, на която беше изписано името на френска фирма за храни. Макс седна срещу африканския бунтовник и се зарови в съдържанието на дипломатическото куфарче. Извади електронна везна, няколко тежести, за да я калибрира, и цял сноп пластмасови цилиндърчета със скали отстрани, в които имаше прозрачна течност. Освен това сложи на масата бележник, молив и малка сметачна машинка. Зад Абала стояха неколцина пазачи, а зад Макс Хенли още повече. Друга двойка пазачи стояха близо до Кабрило и Линк, готови да им отрежат пътя и при най-малкия знак от страна на полковника от бунтовническата армия. Вероятността от насилие висеше доста ниско над групата и влажният нощен въздух беше изпълнен с напрежение.

Абала отпусна едната си ръка върху торбичката и погледна нагоре към Линк.

— Капитане, мисля, че сега му е времето да покажеш малко доверие. Бих искал да видя контейнера, в който са моите оръжия.

— Уговорката ни не беше такава — отговори Линк, като позволи в гласа му да се прокрадне съвсем малко тревога. Помощникът на Абала се изкиска.

— Както казах — продължи Абала със заплашителен тон, — това е израз на доверие. Жест на добра воля от ваша страна. — Той вдигна ръката си от торбата и вдигна един пръст. От мрака изскочиха още двадесет войници. Абала ги отпрати с едно махване на ръката и така, както внезапно се бяха появили, те отново изчезнаха в мрака. — Те

просто можеха да убият екипа ти и да вземат оръжията. Това е моят жест на добра воля.

Оставен без избор, Линк обърна лице към кораба. Един от моряците стоеше до релинга. Линк завъртя ръка над главата си. Морякът също помахаше с ръка и скоро след това заработи малък дизелов двигател. Средният от трите крана на носа на транспортния кораб изскърца и се събуди за живот. Дебели въжета се захлъзгаха по ръждиви макари, а от товарния трюм започна да се издига нещо много тежко. Оказа се стандартен сто и двадесет метров транспортен контейнер, безличен като стотиците хиляди, които се използват всекидневно в морските превози. Кранът го извади през люка, завъртя го към релинга и го спусна на палубата. Двама моряци отвориха вратите му и влязоха вътре. С вик дадох сигнал на краниста и контейнерът беше вдигнат повторно, мина над релинга и се запуска покрай борда на кораба. Щом стигна на около два метра от земята, спря и остана на тази височина.

Мъжете вътре използваха фенерчета, за да осветят съдържанието. Сандъци с АК-47 бяха подредени край стените, тъмнозелени в сумрачната светлина. Лъчите разкриваха и продълговати тъмнозелени кутии. Морякът отвори една от тях и метна на рамото си празния ракетомет на РПГ-то, показвайки оръжието като манекен на търговски панаир. Неколцина от младите бунтовници нададоха радостни викове. Дори Раиф Абала не можа да се сдържи да не се усмихне едва доловимо с ъгълчетата на устата си.

— До тук се простира добрата ми воля — каза Линкълн, когато двамината моряци скочиха на земята и се върнаха на кораба.

Без да каже дума Абала изсипа съдържанието на торбичката върху плота на масата. Когато са обработени и полирани, диамантите са най-силните естествени рефрактори на светлината, способни да превърнат бялата светлина в дъга от различните цветове на спектъра с такъв искрометен блясък, че хората ламтят за тях от незапомнени времена. Но в необработено състояние няма по какво да различиш скъпоценните камъни от обикновените. Купчината камъни не проблясваше. Те лежаха на масата, без да блещукат. Повечето имаха формата на малки четиристенни пирамиди, разширяващи се в основата, а останалите бяха просто обикновени камъчета без определена форма. Цветовете им варираха от чисто бяло до

мръсножълто. Някои изглеждаха прозрачни, но много бяха сцепени и начупени. Обаче Макс и Хуан веднага прецениха, че нито един не е по-малък от един карат. Стойността им в някой от Диамантените квартали на Ню Йорк, Тел Авив или Амстердам щеше да е много по-висока от съдържанието на контейнера, но такава беше природата на търговията. Абала винаги можеше да си набави още диаманти, но да си купи оръжия беше почти невъзможно.

Макс инстинктивно грабна най-големия камък, един кристал с тегло поне десет карата. Срязан и полиран до камък с тежест четирипет карата, в зависимост от цвета и степента си на чистота, той щеше да донесе около четиридесет хиляди долара. Зае се да го проучва с бижутерска лупа. Започна да го върти срещу светлината, устата му се изду, а на лицето му се появи кисело изражение. Остави го настрана, без да каже нещо, после взе друг камък, а по-късно още един. Изцъка няколко пъти, сякаш е разочарован от онова, което вижда, след това извади от джоба на ризата си чифт очила за четене. Когато си ги сложи, стрелна над камъните разочарован поглед към Абала, отвори тефтерчето и написа няколко реда с автоматичен молив.

— Какво пишеш? — попита Абала, който изведнъж се почувства несигурен заради поведението му на учен човек.

— Че тези камъни са по-подходящи за чакъл, отколкото за скъпоценни — отговори Макс с колкото може по-пронизителен глас и зверски холандски акцент. Абала едва не скочи на крака от обида, но Макс му махна с ръка да не става. — Обаче след предварителния оглед ги оценявам като задоволителни за нашата размяна.

От джоба на панталона си извади плоско парче топаз, чиято повърхност беше покрита с дълбоки драскотини.

— Както знаеш — каза той с тон на учител, — диамантите са най-твърдото вещество на земята. Десет бала по скалата на Мох, за да бъдем точни. Кварцът, който е номер седми, често бива използван, за да се изпързаят непосветените, че сключват сделката на живота си.

От същия джоб извади осмоъгълно парче кристал. След това го прекара по плоското парче топаз, натискайки с все сили. Върхът му се плъзна, без да остави някаква следа.

— Както можа да видиш, топазът е по-твърд от кварца и затова не можа да го одраска. Фактически той има осем по скалата на Мох. — След тези думи взе един от по-малките диаманти и го прекара по

топаза. С пронизващо костите скърцане крайт на диаманта остави дълбока драскотина в синия полускъпоценен камък. — Значи това тук е камък, по-твърд от осем бала по скалата на Мох.

— С други думи, диамант — самодоволно подхвърли Абала.

Макс въздъхна, сякаш някой непокорен ученик е направил голяма глупост.

— Или корунд, който има осем по скалата на Мох. Единственият начин да бъдем напълно сигурни, е да измерим неговото специфично тегло.

Въпреки че Абала и преди беше търгувал с диаманти, той знаеше малко за техните качества, за разлика от стойността им. Без да го осъзнава, Хенли беше събудил неговия интерес и затова той малко намали бдителността си.

— Какво е специфично тегло? — попита полковникът.

— Съотношението между теглото на камъка и количеството вода, което той измества. За диамантите тази стойност е точно три точка петдесет и две. — Макс започна да бърника теглилката си, за да я калиброва с комплект бронзови тежести, които стояха в тапицирана с кадифе кутийка. Нулира теглилката и той постави най-големия камък на блюдото.

— Точка двеста двадесет и пет грама. Единадесет и половина карата. — Той отвори един от пластмасовите градуирани цилиндри и пусна камъка вътре, записвайки в бележника колко вода е изместил. След това набра цифрите на сметачната машинка. Когато видя получения резултат, се вторачи в Раиф Абала.

Очите на полковника се разшириха от гняв и негодувание. Неговите войници сгъстиха кордона. Някой опря оръжие в гърба на Хуан.

Без да се смущава от внезапната демонстрация на агресивност, Макс позволи на изражението си да се отпусне и усмивката да пропълзи по лицето му.

— Три точка петдесет и две. Това, господа, е истински диамант.

Полковник Абала бавно се отпусна обратно на стола си, а пръстите, които бяха на милиметри от спусъците, готови да ги натиснат, сега се отдръпнаха. На Хуан му се прииска да убие Хенли за това, че разигра ролята си прекалено добре.

Макс провери още осем случайно избрани камъка и резултатът винаги беше същият.

— Аз изпълних моята половина от сделката. Четвърт килограм диаманти срещу оръжията.

Докато Хенли продължаваше да проверява камъните, Линк заведе Абала до отворения контейнер и даде сигнал на моряка на товарния кораб да го свалят на кея. Дървените колони, които поддържаха пристана, изскърцаха под тежестта. С тях тръгнаха и петима бунтовници. На светлината на фенерчето Абала и неговите хора измъкнаха десет АК-47 от различни сандъци и около стотина патрона, като използваша мачете, за да срежат импрегнираните с въськ картонени кутии с муниции.

Като внимаваше да стои близо до Абала, в случай че войниците му опитат някой номер, Линк наблюдаваше как мъжете трудно зареждат лъскавите месингови патрони в извитите като банан пълнители на автоматите. Хуан, който носеше лека бронирана жилетка под широката си тениска, по същата причина зае позиция близо до Макс. Стреляха по десет пъти с всеки автомат, два откоса от по три изстрела и четири единични, прицелени грижливо в мишената, поставена до неизползвания склад. Стрелбата отекваше над широката река и подплаши десетки птици, които отлетяха в нощта. Един от войниците изтича при склада, за да провери резултатите.

— Добре. Много добре — изръмжа Абала към Линк.

На масата Хенли продължаваше своята проверка, като постави празното чувалче на блюдото на тегликата и си отбеляза неговото тегло в бележника. После под бдителния поглед на един от офицерите на Абала използва лъжица с дълга дръжка, за да вкара необработените камъни отново в торбата. След като всички бяха вътре, той претегли отново торбичката. С калкулатора извади теглото на торбичката от общото. След това погледна през рамо към Кабрило й прошепна:

— Не достигат осем карата.

В зависимост от камъните, тези осем карата можеха да се равняват на десетки хиляди долари. Кабрило вдигна рамене:

— Ще бъда щастлив, ако се измъкнем живи от тук. Зарежи тези карати — и се провикна към Линк, който заедно с Абала и един бунтовник с вид на професионален сержант оглеждаше някакво РПГ.

— Капитан Линкълн, пристанищните власти в Бома няма да ни пазят котвеното място, затова трябва да тръгваме.

Линк се обърна.

— Разбира се, господин Кабрило, благодаря за напомнянето. — След това погледна отново към Абала. — Полковник, ще ми се да можех да ви предложа повече оръжия, но тази пратка ни попадна напълно изненадващо.

— Ако някога отново бъдете изненадани, знаете как да се свържете с нас.

Те бяха стигнали до масата и Линк попита Макс:

— Всичко наред ли е?

— Да, капитане, всичко е както трябва.

Усмивката на Абала стана дори още по-мазна. Той ги бе оцетил при сделката, знаейки, че смазващото му превъзходство във въоръжени мъже ще ги сплаши и те ще приемат по-малко камъни, отколкото беше първоначалната уговорка. Липсващите диаманти бяха в джоба на военната му куртка и щяха да изминат дълъг път, докато стигнат до Швейцария и да увеличат банковата му сметка.

— Е, господа, ние ще тръгваме. — Линк взе торбичката с диаманти от Макс и закрачи към подвижния мост, а Кабрило и Хенли се разбързаха, за да не изостанат от големите му крачки. Миг преди да стигнат подвижния мост, хората на Абала започнаха да действат. Двамата най-близо до мостчето пристъпиха напред, за да отрежат достъпа до него. Десетки други бунтовници наизскачаха от джунглата, като стреляха във въздуха и кряскаха като обезумели. Поне дузина мъже се струпаха около контейнера, опитвайки се да го откачат от куките.

Резултатът щеше да е съкрушителен, ако екипът на Корпорацията не беше предвидил, че може да се опитат да го измамат.

Секунда преди Абала с вик да даде заповед за нападение, Кабрило и Линк спринтираха. Те се стовариха върху двамата бунтовници в подножието на подвижния мост, преди да успеят да насочат оръжията си. Линк запрати с тяло младия войник в празнината между товарния кораб и кея. В същия миг Хуан заби пръсти в гърлото на другия толкова силно, че го повали на земята. Докато бунтовникът кашляше, той измъкна автомата от ръцете му и стовари приклада в стомаха му. Мъжът се сви в позата на зародиш.

Кабрило се извъртя и откри огън, за да прикрие Макс и Линк, докато се качват по подвижния мост.

Хуан стъпи на наклонената рампа и натисна един бутон под перилата. Два метра от дължината на подвижния мост, които опираха в земята, рязко се вдигнаха нагоре и застанаха под ъгъл деветдесет градуса, осигурявайки защита на тримата от ответния огън на хората на полковника. Над главите им свиреха куршуми и се разплескваха в металния борд на товарния кораб и в стените на моста, зад които тримата се скупчиха като в укритие.

— Сякаш нямаше да го предвидим — подхвърли небрежно Макс, надниквайки шумотевицата на бунтовниците.

Един моряк в кораба беше задействал механизма на подвижния мост и той се отдели от кея, позволявайки на мъжете да се качат на борда. Хуан заряза всички преструвки и пое командването. Натисна бутона на монтирания на стената интерком.

— Господин Мърфи, докладвайте положението.

Дълбоко във вътрешността на товарния кораб господин Мърфи, главният специалист по оръжията, наблюдаваше монитор, който показваше картината, изпращана от камерата на единия от петте крана на кораба.

— Подвижният мост се прибра и само неколцина от тях продължават да стрелят. Мисля, че Абала се опитва да организира нападение. Събрал е стотина от хората си и има дава указания.

— А контейнерът?

— Мъжете почти са откачили въжетата. Почакай. Да, вече е в техни ръце. Освободихме се от него.

— Кажи на господин Стоун да се подготви да ни измъкне от тук.

— Председателю? — колебливо попита Мърфи. — Все още сме швартовани за кнехтовете.

Кабрило опипа капчица кръв по мекото на ухото, където парченце боя, откъртено от куршум, го беше одраскало.

— Изкъртете ги. Идвам.

Корабът изглеждаше съвсем на място на фона на разпадащия се пристан, макар че криеше тайна, за която знаеха само малцина външни хора. Неговият ръждив корпус с лющеща се боя, разнебитени кранове и напълно занемарен външен вид не беше нищо друго, освен маскировка, за да се прикрият истинските му възможности. Това беше

финансиран от частни лица шпионски кораб, притежаван от Корпорацията, оглавявана от Хуан Кабрило. „Орегон“ беше негова идея и истинската му любов.

Под очуканата ѝ външност гъмжеше от най-модерните оръжейни системи на света: от крилати ракети до торпеда, закупени от руски адмирал мошеник, тридесетмилиметрови картечници „Гатлинг“, 120-милиметрово оръдие, което използваше мерната система на танка Б1А2 „Ейбръмс“, и картечници .30-и калибър, управлявани с джойстик, предназначени за отблъскване на абордаж. Всички тези оръжия бяха монтирани под плочите на палубата или замаскирани като боклуци, струпани на различни места. Дистанционно управляваните картечници бяха скрити в ръждясали варели, разположени на стратегически места покрай релинга. Когато трябваше да се води огън, капациите на варелите се отваряха и оръжията излизаха. Стрелбата се подпомагаше от чувствителни инфрачервени камери.

Няколко палуби под мостика, където Кабрило и Линкълн бяха стояли, докато „Орегон“ приставаше, се намираше командният център, мозъкът на плавателния съд. От тук екипаж, състоящ се от пенсиониран американски военни и оперативни служители на ЦРУ, управляваше целия кораб — от двигателите и динамичната система за позициониране до последното оръжие. Те разполагаха и с цяло помещение, пълно с радари и сонари, най-доброто, което можеше да се купи с пари.

Всъщност Ерик Стоун, превъзходният кормчия, беше маневрирал кораба, за да застане на кея, използвайки насочващите дюзи на водометните двигатели и данните от джипиеса, и всички тези неща свързани с мощен компютър, който наблюдаваше скоростта на вятъра, теченията и още дузина други фактори. Този компютър определи точното количество обратна тяга, за да устои корабът на течението на река Конго.

Кабрило и Макс влязоха във вещевия склад, който вонеше на терпентин, а Линкълн продължи, за да се срещне с Еди Сенг и останалите специалисти по брегови операции в случай, че се наложи да отблъснат бунтовниците, ако се опитат да превземат палубата. Хуан завъртя крановете на батерията на мръсната мивка като колелата на сейф, задната стена на склада се отвори и разкри един коридор.

За разлика от покритите с евтин балатум и ронеща се боя мостик и други части на надстройката, този таен вътрешен коридор беше добре осветен, стените бяха покрити с махагонова ламперия, а подовете застлани с елегантни килими. На стената висеше оригинал от Уинслоу, изобразяващ китоловен кораб, а в края на коридора под стъклен похлупак се виждаше пълна рицарска броня от шестнадесети век в комплект с меч и боздуган.

Те минаха покрай безброй врати на каюти, докато стигнат до командния център във вътрешността на товарния кораб. Помещението беше толкова натъпкано със съвременна техника, колкото контролният център на НАСА. Навсякъде стояха компютри, а на стената беше монтиран огромен плосък екран, на който в момента се виждаше хаосът на кея. Марк Мърфи и Ерик Стоун бяха пред компютрите най-отпред, точно под екрана на стената, а Хали Касим, главният корабен специалист по комуникациите, седеше вдясно от тях. Покрай задната стена седяха двама души, отговарящи за контрола на щетите, които наблюдаваха интегрираната корабна система за сигурност и цял куп компютри, с които Макс Хенли можеше да управлява революционните магнито-хидродинамични двигатели на „Орегон“.

Не беше случайно, че командният център напомняше мостика на телевизионния космически кораб „Ентърпрайз“, включително с големия стол, разположен в средата на помещението. Хуан седна на стола, който екипажът наричаше „Креслото на Кърк“^[1], закачи слушалка с микрофон на едното си ухо и нагласи малкия компютърен екран.

— Приближават двойка летателни апарати — обяви Хали. Тъмните черти на лицето му бяха оцветени в призрачнозелено от екрана на радара. — Сигурно летят ниско над земята. Вероятно хеликоптери. Приблизително време на пристигане след четири минути.

— Няма сведения, че Макамбо има хеликоптери — каза Марк Мърфи, докато се обръщаше към председателя, — обаче Хали току-що хвана съобщение за два хеликоптера, откраднати от петролна компания. Подробностите бяха оскъдни, но има съмнения, че пилотите са били отвлечени.

Хуан кимна, макар да не беше сигурен какво да мисли за това развитие на събитията.

— Движение в гръб — провикна се Ерик Стоун. Той беше включил личния си монитор, на който се виждаше картината от монтираната на кърмата камера.

Две патрулни лодки бяха запушили завоя на реката. Светлините над рубките им не позволяваха да се различи въоръжението им, но Марк Мърфи, седнал пред пулта за контрол на оръжейните системи, потърси в базата данни информация за военноморския флот на Конго.

— Това са катери, произведени в Щатите...

— Будалкаш ме — възкликна Макс. Той беше служил два срока във Виетнам точно на такива катери.

Мърф продължи, сякаш не беше чул Хенли.

— Водоизместимост — дванадесет тона, екипаж от дванадесет души, въоръжението се състои от шест петдесеткалиброви картечници. Максималната им скорост е двадесет и пет възела. Една бележка тук сочи, че конгоанските речни войски са добавили и минохвъргачки плюс изстрелвани от рамо ракети.

Положението се влошаваше с всяка изминала секунда, затова Кабрило взе решение.

— Хали, свържи ме с Бенджамин Исака. — Това беше тяхната връзка в правителството. — Кажу ми, че лица от неговата армия може да са научили за нашата мисия и не осъзнават, че ние сме на тяхна страна. Или че два от неговите катери са превзети от хората на Макамбо. Ерик, изкарай ни от тук. Мърф, дръж под наблюдение, тъъ, всичко, но не стреляй, преди да съм ти казал. Ако разкрием нашите възможности, Абала ще се досети, че е изпързалия, и няма да вземе оръжията. Като стана дума за това... Хали?

Хали Касим бръсна къдрица черна коса от челото си и набра нещо на клавиатурата на своя компютър.

— Радиопредавателите вече са активирани и излъчват ясен сигнал.

— Прекрасно. — Кабрило завъртя стола си, за да погледне Макс Хенли. — А как е при теб, приятелю?

— Както знаеш, караме на акумулатори — каза Хенли, — затова мога да ти отпусна само двадесет възела.

„Орегон“ разполагаше с най-модерната система от водометни движители, които някога бяха произвеждани. Неговите магнито-хидродинамични двигатели използваха супер проводими бобини,

охлаждани от течен хелий, за да освобождават електрони от морската вода. Електричеството се използваше за задвижване на четири мощни водометни двигателя с две векторни дюзи в задния край на кораба. Двигателите можеха да придвижват единадесеттонния кораб със скоростта на състезателна лодка, а тъй като използваше морската вода за гориво, неговият обхват бе фактически безграничен. Поради пожара, възникнал на туристически кораб, задвижван с магнито-хидродинамични двигатели, повечето световни агенции за безопасност на морския транспорт бяха забранили използването им, докато не минат допълнителни изпитания. Затова „Орегон“ вееше иранското знаме на своята мачта, знаме на нация с твърде пренебрежително отношение към морските закони.

Швартован за пристан, разположен на осемдесет мили от Атлантическия океан нагоре по река Конго, „Орегон“ беше заобиколен от сладка вода и затова не можеше да включи двигателите си. Той трябваше да разчита на енергия, складирана в поредица сребърно-цинкови батерии с дълбок работен цикъл, за да прекарва вода през векторните си дюзи.

Тъй като бяха работили в близко сътрудничество с архитектите и инженерите, когато корабът беше преустроен от обикновен товарен кораб за дървен материал, Кабрило знаеше, че макар течението да е попятно, батериите нямаше да изкарат повече от шестдесет мили при максимална скорост. За съжаление така щяха да стигнат едва на тридесет километра от мястото, където реката се вливаше в океана.

— Господин Стоун, какво ще е състоянието на прилива след три часа? — попита Кабрило своя кормчия.

— След два часа и тридесет минути ще е най-високата точка на прилива — отговори Ерик Стоун, без да проверява в базата данни. Като част от служебните си задължения той непрекъснато следеше различните диаграми на приливите и отливите, както и прогнозите за времето за пет дни напред с педантичността на счетоводител, на когото не му излиза някоя дребна сума.

— Това ще бъде доста рисковано — отбеляза Хуан, без да се обръща специално към някого. — Окей, Ерик, давай да се махаме, преди хората на Абала да атакуват.

— Слушам, председателю.

Със сръчна ръка Ерик даде газ на водометните двигатели. Без воя на охладителните помпи и допълнителното оборудване за магнито-хидродинамичните двигатели водата, която минаваше под налягане през дюзите, издаваше дълбоко боботене, което отекваше в целия кораб. Ерик задейства направляващите дюзи на носа и кърмата, тежкия кораб буквално се откъсна от кея и започна да опъва швартовете си въжета.

Усецайки, че плячката им се готви да избяга, бунтовниците откриха огън с дълги откоси от автоматичните си оръжия. Куршумите запляскаха по борда от кърмата до носа. При атаката прозорците на мостика се пръснаха, а илюминаторите засипаха със стъкла водата. От корпуса на „Орегон“ изскачаха искри, докато стотици куршуми се сплескваха в бронираните му зони. Гледката беше много впечатляваща, но бунтовниците не постигнаха нищо повече от олющването на малко боя и строшаването на няколко лесно заменими стъкла.

Приближаващите се от изток патрулни катери прибавиха към боботенето на стрелбата ритмичната кашлица на своите петдесеткалиброви картечници. С цел да стигне по-бързо до тях, „Орегон“ се носеше високо във водата, защото специалните баластни резервоари, разположени по страничните бордове, за да симулират, че е натоварен със стока, сега бяха изпомпани. Това позволи на стрелците, които се носеха надолу по реката, ясно да видят кормилото. Те съсредоточиха огъня си върху него с надеждата да успеят да го откачат от рулевата машина и големият кораб да стане безпомощен пред прищевките на течението. По отношение на всеки нормален съд тази стратегия би била логична. Рулят на „Орегон“ можеше да накара съда да завие, ако се налагаше, особено в пристанище под бдителните погледи на служителите, но в по-голямата си част неговата маневреност идваше от векторните дюзи в задвижните тръби, които се намираха под водната линия и затова бяха защитени.

Ерик Стоун не обърна внимание на атаката, а се съсредоточи върху наблюдението на железните кнехтове на кея с помощта на камерата на мачтата. Швартовете въжета бяха опънати до скъсване, защото корабът продължаваше да се отделя от кея. Двама предприемчиви бунтовници се затичаха към кърмовото швартово, въже и се закатериха по него като плъхове с праметнати през гърбовете калашници. Стоун даде газ на кърмовата направляваща дюза. Кнехтът

се откъсна с пукот сред пронизителното скърцане на трошащо се гнило дърво и се стрелна напред като снаряд. Инерцията го запрати и блъсна в борда на „Орегон“, който издрънча като огромна камбана.

Единият бунтовник падна веднага и беше засмукан от витлата на задната помпа, когато Ерик обърна дюзата, за да коригира курса на кораба. Единственото, което се показа от другата страна на „Орегон“, беше тъмно петно, което оцвети вълните в червено, преди да избледнее в течението. Другият войник успя да се вкопчи във въжетото, докато автоматичната лебедка го навиваше нагоре. Когато стигна до шлюза, той се опита да прескочи релинга, но беше посрещнат от Еди Сенг и Франклин Линкълн, който наблюдаваха опита му за абордаж на тактически екрани, закрепени към техните бронешилетки.

Еди беше дошъл в Корпорацията след ранно пенсиониране от ЦРУ и макар да нямаше бойния опит на Линк, който беше направил хубава кариера при тюлените на военноморските сили, той компенсираше тази липса с целенасочена решителност. Затова Хуан го беше направил началник на бреговите операции, шеф на стрелците, както Макс наричаше кадрите му, състоящи се от бивши тюлени, разузнавачи и ветерани от специалните части.

Очите на бунтовника се опулиха, докато се опитваше да се набере и прехвърли през релинга на палубата. Линк го гледаше над мушката на пушка помпа „Франчи“ СПАС-12, а Еди притисна цевта на своя „Глок“ в слепоочието му.

— Изборът е твой, приятелче — кротко каза Еди.

Войникът отвори пръсти и се остави да падне в кипящата вода под него.

В командния център Ерик наблюдаваше втория кнехт. Въпреки тоновете сила той отказваше да се откачи от кея. По гредите под него, които се късаха от местата си, се появиха огромни пукнатини. Петметрово парче се отпра от кея, запрати още трима войници във водата и голяма част от него увисна и се заклати заплашително.

— Свободни сме — обяви той.

— Много добре — отговори Хуан и хвърли поглед към тактическия си дисплей. Хеликоптерите бяха на две минути разстояние и се приближаваха с повече от сто и шестдесет километра в час. Той реши, че откраднатите от нефтената компания хеликоптери ще са големи и модерни. Кабрило знаеше, че с внушителния брой

оръжейни системи, разположени на тайни места из кораба, те можеха да избият всички войници на кея, да свалят двата хеликоптера от небето и да превърнат патрулните катери в трески, но не това беше целта на мисията, която бяха наети да изпълнят.

— Вдигни на двадесет възела.

— Слушам, двадесет възела.

Големият товарен кораб с лекота ускори и допълнителното налягане на водата най-сетне откъсна частта от кел, все още закрепена към кнехта. Скоро стрелбата с автоматични оръжия от брега престана, но патрулните катери продължаваха равномерно да обсипват „Орегон“ с петдесеткалиброви куршуми.

— Изстреляна граната от противотанков гранатомет — извика рязко Марк Мърфи.

Изглежда Абала беше скрил джипове в джунглата, които сега преследваха „Орегон“ надолу по река Конго. Малката граната с ракетен двигател излетя по дъговидна траектория от джунглата, прелетя над реката и се удари в носа. Бронята на кораба предпази вътрешните пространства, но взривът беше оглушителен, а по палубата премина огнено кълбо. Почти веднага от един от катерите изстреляха втора граната. Тя беше изстреляна от малък ъгъл, затова мина толкова близо до кърмовия релинг, че го олющи и удари димохода на кораба точно в десетката. Въпреки че беше брониран, за да защитава скрития вътре усъвършенстван радар на „Орегон“, взривът бе достатъчно силен, за да изключи системата.

— Ще се заема — извика Хали от другия край на помещението, когато екранът побеля. Той бързо излезе от оперативния център. Противопожарните екипи и специалистите по електроника бяха автоматично известени от компютъра на системата и изпратени да помагат.

Линда Рос, дребна женица с лунички и висок, почти момичешки глас, веднага зае неговото място зад компютъра.

— Председателю, хеликоптерите са на минута път от нас, а последното изображение на радара показва движение нагоре по реката. Нещо плава към нас.

Хуан смени резолюцията на картината на насочените напред камери с по-висока. Реката беше черна като петрол, наръбена от хълмчетата на вълните с посребрени от луната гребени. От завоя на

реката започна да се показва носа на голям речен ферибот. Той имаше три палуби и тъп нос, но онова, което привлече вниманието на екипажа, беше изображението от инфрачервените камери. Най-високата палуба гъмжеше от хора, а останалите две май също бяха претъпкани с пътници, поели навътре в страната към пристанището Матади.

— Мили боже, това са най-малко петстотин човека — възкликна Ерик.

— Обзалагам се, че има разрешително за не повече от двеста — отговори Кабрило. — Пусни го да мине откъм левия ни борд. Искам „Орегон“ да застане между ерпегето и това корито.

Стоун се зае с контролните уреди и погледна дълбокомера. Водата спадаше бързо.

— Председателю, имаме по-малко от шест метра под кила. Пет и половина, четири и половина, три...

— Дръж ни по курса — нареди Хуан, когато от джунглата се чу нов залп автоматичен огън и бързо като фойерверки бяха изстреляни няколко гранати.

Взривовете разтърсваха товарния кораб, който бързаше към претоварения ферибот, а небето се осветяваше при всяка експлозия. Една от гранатите не беше прицелена добре и за един изпълнен с ужас момент изглеждаше така, сякаш ще улучи ферибота в най-широката част на борда. Но в последния миг двигателят ѝ спря да работи и избухна близо до корпуса, поливайки с вода пътниците, които трескаво се блъскаха и лутаха по палубата с надеждата да излязат от линията на огъня.

— Макс, давай с пълна мощност! — ядосано нареди Кабрило, комуто едва не прилоша от безотговорността и жестокостта на войниците на Абала. — Трябва да защитим тези хора.

Макс Хенли освободи предпазители на електрическите вериги на акумулаторите и измъкна още няколко ампера от тях, за да ги вкара във водометните движители. „Орегон“ увеличи скоростта си с още три възела, но това щеше да им струва допълнителни мили от обхвата, които не можеха да си позволят да изгубят.

Фериботът се понесе към средата на реката, оставяйки на „Орегон“ само толкова място, колкото да мине, без да заседне. Малко по-късно катерите се отдръпнаха пред плаващия нагоре по течението

ферибот, запращайки струи вода по реката. Моторната лодка, теглена в килватера на ферибота, заподскача от надигналите се вълни, а единият от катерите я блъсна под водата заедно с двамата пътници в нея, без дори да намали скоростта.

Хуан наблюдаваше работата на Ерик с контролните уреди. Да се маневрира с такъв голям плавателен съд в тясното пространство на реката беше достатъчно трудно, но да се разминава с друг кораб, докато го обстрелват, беше нещо, с което младият Стоун досега не се беше сблъсквал. Хуан имаше пълно доверие в своя кормчия, но дълбоко в себе си знаеше, че може да изключи работната му станция и сам да поеме управлението.

В слушалката на ухото му се чу глас.

— Председателю, Еди съм. Имам зрителен контакт с двата хеликоптера. Не мога да кажа каква марка са, но ми изглеждат достатъчно големи, за да превозват поне десетина човека. Може би сега е моментът да ги свалим.

— Не. Първо, пилотите са цивилни, отвлечени от бунтовниците на Макамбо и принудени да летят с тях. И второ, не бива да им позволяваме да разберат какви са нашите възможности. Вече говорихме по този въпрос, докато плавахме насам. Вярно, че ще понесем удари, но старото корито ще ни откара у дома. Просто бъдете готови, ако стоварят хора на палубата.

— Готови сме.

— Тогава Господ да им е на помощ.

В продължение на един час те се носеха бързо надолу по река Конго, упорито преследвани от катерите. От време на време попадаха под обстрел откъм брега, щом пътят минаваше достатъчно близо до реката, за да могат бунтовниците да им устроят засада. Хеликоптерите се рееха над „Орегон“, но не предприемаха опит да стоварят войници. Хуан предположи, че се готвят да вземат кораба на абордаж, щом минохвъргачките го пратят на дъното.

Те минаха под язовира „Инга“, масивна бетонна стена, която задържаше приток на река Конго. Този язовир и един негов близък бяха основните източници на електрическа енергия в тази част на Африка. На мястото, където двете течения се срещаха, корабът попадна в бурни води и Ерик се видя принуден да обърне тягата на

водните двигатели, за да попречи на „Орегон“ да се извърти с широката си част към течението.

— Председателю, Бенджамин Исака е на телефона — обади се Линда Рос. — Прехвърли го на моята работна станция.

— Заместник-министър Исака, обажда се капитан Кабрило. Предполагам, уведомили са ви за нашето положение?

— Да, капитане. Полковник Абала си иска диамантите обратно. — Акцентът на заместник-министъра беше толкова силен, че Хуан трудно го разбираше. — Откраднал е и два от речните патрулни катери. Получих рапорт, че десет наши войници са убити на пристанище Матади, където е базата на катерите.

— Освен това разполага и с два хеликоптера на петролна компания.

— Разбирам — каза уклончиво Исака.

— Няма да се откажем от малко помощ.

— Нашият общ приятел от Ленгли, който ви препоръча, спомена, че сте напълно способен сам да се погрижите за себе си.

На Хуан му се прииска да наругае правителствения служител.

— Господин Исака, ако унищожа войниците на Абала, той ще изпита силни подозрения към оръжията, които току-що закупи. Радиопредавателите в тях са скрити много добре, но не са неоткриваеми. Планът беше да отнесе оръжията в главната квартира на Макамбо в джунглата, като веднъж завинаги разкрие на вашите военни местоположението ѝ. Така за няколко дни ще може да приключите с въстанието, но не и ако Абала остави оръжията на кея при плантацията. — Това беше третият или четвъртият път, когато обясняваше на Исака логиката в действията им, след като Ленгстън Овърхолт от ЦРУ даде зелена светлина на Хуан да поеме мисията.

Първата част от отговора на Исака беше заглушена от шум на стрелба с минохвъргачки от катерите. Мините паднаха близо до страничния борд на „Орегон“ и вдигнаха стена от вода.

— ... сега тръгват от Бома и ще са при вас след час.

— Бихте ли повторили това, господин заместник-министър?

Изведнъж целият екип в операционния център беше изхвърлен напред, когато килът на „Орегон“ се блъсна в речното дъно. Внезапното спиране запрати скъпите порцеланови съдове в столовата

на пода. Същевременно разби и един преносим рентгенов апарат в лечебницата, който д-р Джулия Хъксли беше забравила да подсигури.

Хуан беше сред първите, които се изправиха на крака.

— Ерик, какво, по дяволите, стана?

— Дъното се надигна изведнъж, не успях да го видя.

— Макс, как са двигателите?

Като мярка за сигурност, компютърът беше изключил машините в мига, когато корабът заседна на дъното. Макс започна да проучва своя компютърен екран и с всяка секунда се намръщваше все повече. Той затрака по клавиатурата малко по-дълго от обичайното.

— Макс? — подвикна Хуан, удължавайки името на стария си приятел.

— Двигателят откъм левия борд е задръстен с кал. Мога да вкарам двадесет процента в деснобордовия, но само на заден ход. Ако се опитаме да продължим напред, ще задръстим и него.

— Ерик — каза Хуан, — аз поемам руля.

— Слушам, председателят поема щурвала. Тръбите на водните движители бяха валцувани като гладки оръжейни цеви по много високателни стандарти, за да се премахне възможността за кавитация или образуването на микроскопични мехурчета, които предизвикват повече триене. Хуан знаеше, че вероятно калта и тинята вече са запушили тръбите и че прекарването на още кал през тях може да ги извади напълно от строя. Сам щеше да поеме отговорността за кораба.

Той включи лявобордовия двигател на изчакване и бавно увеличи тягата на десния, опитвайки се да се измъкне назад. Очите му се стрелкаха между външните камери, които показваха кипящата под носа на кораба вода и индикаторите за състоянието на водните движители и дюзите.

Той премести леко ръчката още напред, добавяйки двадесет и пет процента мощност, уверен, че със сигурност ще ожули тръбите, сякаш сам е влязъл вътре с голям чук в ръцете.

„Орегон“ отказа да помръдне, стиснат здраво в хватката на калта и собствената си огромна тежест.

— Хуан — обади се Макс с предупредителен тон. Кабрило вече изключваше двигателите. Имаше под свое командване свръхмодерни ресурси, но твърде малко приложими възможности. Разполагаше с около петнадесет секунди, за да измисли план, преди хеликоптерите да

връхлетят и да стоварят бунтовниците, които пренасяха. Два откоса от по пет секунди с 30-милиметровата картучница „Гатлинг“ щяха да издухат хеликоптерите от небето, но и да убият цивилните пилоти и да разкрият смъртоносните възможности на кораба. А щеше да се наложи да се оправят и с катерите плюс другите плавателни съдове, които Абала командваше, веднага щом той загрееше, че „Орегон“ е заседнал. Идеята да предаде камъните или да изложи мисията на риск изобщо не му хрумна.

— Макс, вятърът духа откъм кърмата. Пусни достатъчно гъста димна завеса, за да скриеш кораба, а после задействай противопожарните водни оръдия. — Разполагаха с четири водни оръдия, монтирани в ъглите на надстройката. Всяко можеше да бълва по близо четири хиляди литра в минута и се захранваше от собствен дизелов двигател. — Те изстрелват водата на повече от шейсет метра. Това ще попречи на хеликоптерите да кацнат. — Той натисна копчето на микрофона си. — Еди, пускам водните оръдия, така че бъди готов. Ако това не попречи на хеликоптерите, ти и твоите хора имате разрешение да използвате само пушки и пистолети. Това са обичайните оръжия по тези места.

— Разбрано.

— Еди, освен това искам ти и Линк да дойдете в хангара за лодките. Имам една задачка за вас. Обаче си сложете бронезилетките, за да си нямаме неприятности.

Кабрило стана от стола и вече беше преполовил пътя до асансьора, който щеше да го свали два палуби по-надолу до хангара за лодки, разположен на равнището на водната линия на „Орегон“, когато Хенли го спря с махване на ръката.

— Мога да разбера, че димната завеса ѝ използването на водните оръдия е гениално хрумване, но какво, по дяволите, си намислил за Линк и Еди?

— Готвя се да накарам това старо корито да заплава отново след тридесет минути.

През годините, които бяха прекарвали заедно, Макс се беше научил никога да не се съмнява в председателя, когато прави подобни изявления. Обаче просто не знаеше как Хуан мисли да извърши невъзможното.

— Да не би да си измислил как да намалиш теглото ни с няколко хиляди тона?

— Нещо по-добро. Ще повиша нивото на водата с три метра.

[1] Столът на капитан Кърк от сериала. — Б.пр. ↑

4.

Южно от залива Уолвис, Намибия

Пясъкът, който се носеше през пътя, беше фин като прах. Той се въртеше на малки вихрушки, които се образуваха на мига, щом разхлаждащият пустинен въздух попаднеше на все още горещия асфалт. Приличаха на струйки дим или реец се във въздуха сняг. Слънцето беше залязло отдавна, затова простиращите се навътре дюни изглеждаха бледи на лунната светлина.

Самотното превозно средство на пътя беше единственото движещо се нещо, като се изключат вятърът и тихият шум на разбиващите се в брега вълни. Пикапът с двойно задвижване се намираще само на тридесет и два километра от Свакопмунд и разположения до него пристанищен град Уолвис Бей, но човек можеше да си помисли, че това е последният автомобил на земята.

Седналата зад волана Слоун Макинтайър потрепери.

— Можеш ли да подържиш кормилото? — попита тя своя придружител. Той го направи и тя се напъха в суичър с качулка, като ѝ бяха нужни и двете ръце, за да измъкне дългата си коса изпод яката и да я спусне по раменете. Беше медночервена като дюните по време на здрачаване и подчертаваше блестящите ѝ сиви очи.

— Продължавам да твърдя, че трябваше да изчакаме сутринта и да вземем разрешение да влезем в залива Сандуич — оплака се Тони Риардън за трети път, откакто бяха тръгнали от хотела. — Знаеш колко са докачливи местните власти, щом става дума за туристи, навлезли в затворени райони.

— Тони, отиваме в птичия резерват, а не на територията на някоя от концесиите, наети от диамантените компании — отговори раздражено Слоун.

— Въпреки това е незаконно.

— Между другото, не ми хареса начинът, по който Лука ни предупреди да не търсим Папа Хайнрик. Сякаш искаше да скрие нещо.

— Кой, Папа Хайнрик?

— Не, нашият изтъкнат водач Туамангу лука.

— Защо говориш така? Откакто сме пристигнали, Лука е самата услужливост.

Слоун го стрелна с поглед. На светлината от инструментите по арматурното табло англичанинът приличаше на кисело момченце, което се инаги заради самото удоволствие от това.

— Не ти ли се стори малко прекалено готов да помогне? Как така попаднахме на водач, който сам ни намери в хотела, случайно познава всички рибари в Уолвис Бей и освен това може да ни уреди сделка с една от фирмите, които предлагат разходки с хеликоптер?

— Просто извадихме късмет.

— Аз не вярвам в късмета — Слоун отново насочи вниманието си към пътя. — Когато казахме на Лука, че старият рибар е споменал Папа Хайнрик, той направи всичко възможно, за да ни разубеди да го търсим. Първо каза, че Хайнрик бил просто рибар по крайбрежието и не знае нищичко за водите на миля от брега. После ни обясни, че не бил наред в главата. Когато и това не сработи, каза, че Папа Хайнрик е опасен и се говорело, че бил убил човек. А с такова ли впечатление останахме за Папа Хайнрик, когато рибарят ни разказа първия път за него? — продължи Слоун. — Не. Каза, че Папа Хайнрик е забравил повече за водите около Брега на скелетите, отколкото някой изобщо е успял да научи. Горедолу такива бяха думите му. Според тях Хайнрик е най-подходящият, а нашият, о, колко любезен водач, не иска да говорим с него. Тони, това мирише и ти го знаеш.

— Можехме да изчакаме до сутринта.

Слоун не обърна внимание на думите му и изчака малко преди да каже:

— Знаеш, че всяка минута е от значение. Накрая някой ще се сети какво търсим. Тогава това крайбрежие ще загъмжи от хора. Правителството вероятно ще забрани достъпа до него, ще отнеме правото на риболов и ще наложи военно положение. Никога не си участвал в подобна експедиция, а аз съм.

— И намерихте ли нещо? — попита сприхаво Тони, макар че знаеше отговора.

— Не — призна Слоун, — но това не значи, че не зная какво върша.

За разлика от по-голямата част на Африка пътищата в Намибия бяха добре поддържани и по тях нямаше дупки. Тойотата с двойно задвижване се плъзгаше през нощта, докато не стигнаха до отклонение, покрито с навят пясък на височина до осите на колата. Слоун превключи предавателната кутия на бавни обороти и потегли надолу по пътя, цепейки през хълмчета пясък, които щяха да спрат всяка обикновена кола. След двадесетина минути стигнаха до паркинг, ограден с телена ограда. Табелките, които висяха по нея, гласяха, че от другата страна транспортните средства са забранени.

Бяха пристигнали в Сандуич Бей, разпростряна нашироко мочурлива лагуна, охранявана със сладка вода от подземни източници, която подслоняваше до петдесет хиляди мигриращи птици годишно. Слоун намести пикапа на едно от местата за паркиране, но остави двигателя да работи. Без да чака Тони, изскочи от мястото си, високите ѝ обувки потънаха в мекия пясък и тя тръгна към задната част на тойотата. В открития товарен отсек имаше надуваем сал и електрическа помпа, която можеше да бъде включена към двадесетволтовото електрическо захранване на колата.

Бързо наду сала, пригответи екипировката си и провери батериите във фенерчетата. Струпаха раниците и греблата си на сала и го понесоха към водата. Закътана от откритото море, лагуната беше спокойна като воденичен яз.

— Рибарят каза, че Папа Хайнрик живее в най-южния край на лагуната — подхвърли Слоун, след като бяха спуснали сала и го избутаха от брега с греблата си. Тя свери посоката с компаса и нощното небе, а после заби греблото си в гладката вода.

Въпреки това, което каза на Тони, знаеше, че това може да се окаже или джакпот, или пълна загуба на време, като последното беше най-вероятно. Преследването на слухове, полуистини и злонамерени намеци най-често водеше до задънени улици, но такава беше природата на нейната работа. Тя се състоеше от продължителна монотонност, която можеше да доведе до един-едничък момент на откритие. Миг, на който още не се бе насладила, но който действаше като примамка да продължава да се бъхти, да понася самотата, умората, стреса и черногледите чудаци като Тони Риардън.

Риби изплясваха с опашки, докато гребяха по черната лагуна, и от време на време някоя птица разрошваше пера сред тръстиките. Отне

им час и половина, докато стигнат крайния южен ъгъл на залива. Той изглеждаше също толкова незабележим като останалата му част — стена от тръстика, способна да оцелява в леко солената вода. Започнаха да претърсват района и Слоун прекара лъча на фенерчето по брега. След двадесетина минути, когато тревогата ѝ вече беше започнала да нараства, тя забеляза малък процеп във високите треви, където някаква река се вливаше в лагуната.

Тя безмълвно посочи натам и Тони вкара техния малък надуваем сал в пролуката.

Тръстиките се издигаха над главите им и образуваха свод — жив тунел, който препречваше видимостта към сребрилата луна. Течението на малката река беше слабо и те напредваха бързо. Скоро навлязоха на около стотина метра в мочурливата местност, преди да стигнат до езерце сред гората от тръстика. В центъра му се намираше малък остров, който вероятно едва се подаваше над водата, когато приливът стигнеше най-високата си точка. Лунната светлина огря пред тях груба колиба, стъкмена от донесени от водата парчета дърво и щайги. За врата ѝ служеше одеяло, заковано на летвата в горния край, а почти пред входа имаше огнище, под чиято пепел още тлееше огън. Вдясно от колибата видяха рамка за сушене на риба, ръждясали варели за съхраняване на сладка вода и малка дървена лодка, вързана с единично въже за дънера на едно дърво. Платното ѝ беше навито стегнато около мачтата, а рулят и подвижният кил бяха захвърлени вътре. Плоскодънната лодка не беше съвсем подходяща за ловуване в открити води и Слоун реши, че Лука е бил прав, когато твърдеше, че Папа Хайнрик не се отделя много от брега.

Лагерът беше оскъден, но свикнал с живота на открито човек можеше да живее тук неограничено дълго.

— Какво ще правим? — прошепна Тони, когато издърпаха сала на брега.

Слоун се приближи към вратата, за да се увери, че чува човешко хъркане, а не вятъра или разбиващите се в брега вълни. После отново се отдалечи. Настани се на пясъчния плаж, извади преносимия компютър от раницата и започна тихичко да пише нещо, леко прехапала долната си устна.

— Слоун? — прошепна Тони отново, но този път малко по-рязко.

— Ще чакаме, докато се събуди — отговори тя.

— Какво ще стане, ако това не е Папа Хайнрик? Ако излезе, че тук живее някой друг? Пирати или бандити например?

— Казах ти, че не вярвам в късмета, но не вярвам и в съвпаденията. Това, че намерихме колиба точно на мястото, където ни казаха, че Папа Хайнрик живее, означава, че сме намерили самия него. Предпочитам да говоря с него сутринта, вместо посред нощ да изкарам ангелите на стария чешит.

Нито тембърът, нито силата на лекото похъркване от вътрешността на колибата се промениха, но внезапно един съсухрен африканец, само по бандаж, дръпна одеялото встрани. Беше застанал там на кривите си крака, толкова тънък, че се виждаше всяко ребро на гръдния му кош, а над и под ключиците му имаше дупки. Имаше огромен сплескан нос и големи щръкнали уши, украсени с някакви кокалени обеци. Косата му беше напълно побеляла, а бялото на очите жълтеникаво.

Той продължи да хърка и за миг Слоун си помисли, че може би е лунатик, но след това се почеса грубовато и се изплю в огнището.

Слоун се изправи. Тя беше почти тридесетина сантиметра по-висока от намибиеца и се досети, че вероятно в жилите му тече и бушменска кръв, за да бъде толкова дребен.

— Папа Хайнрик, ние идваме от много далеч, за да се срещнем с теб. Другите рибари в Уолвис Бей казват, че ти си най-мъдрият сред тях.

Бяха уверили Слоун, че Папа Хайнрик говори английски, но дребният мъж с вид на гном с нищо не показа, че я разбира. Тя трябваше да приеме факта, че е престанал да хърка, като окуражителен знак и продължи смело напред. — Искаме да ти зададем въпроси за това, къде ловиш риба, места, които са трудни, защото губиш въжета и мрежи. Готов ли си да отговориш на въпросите ни?

Хайнрик се върна в колибата си, като остави одеялото да падне на мястото си и да запуши входа. Скоро след това се появи отново с друго, ватирано одеяло, наметнато на раменете. Парчетата, от които беше съшито, се бяха разшили и при всяко движение от тях падаха пера. Той се отдалечи малко и шумно се изпика във водата, докато мудно се почесваше по корема.

След това се отпусна до огнището, обърнал гръб на Слоун и Тони. Прешлените на гръбнака му приличаха на наниз черни перли.

Той задуха с уста, за да съживи тлеещите главни, като пускаше малки подпалки от плавей върху живите въглени, докато не се появи пламъче.

— По тези води има много трудни за риболов места — каза той с изненадващо дълбок за крехкото му тяло глас. Още беше с гръб към тях. — Ловил съм риба по всички места и предизвиквам всеки, който смее да тръгне след Папа Хайнрик. Изгубил съм достатъчно рибарски въжета, за да стигнат от тук до Кейп Крос Бей. — Мястото се намирало на повече от сто и тридесет километра в северна посока. — И обратно — добави той, сякаш ги предизвикваше да отхвърлят хвалбата му. — Изгубил съм толкова мрежи, че могат да покрият пустинята Намиб. Борил съм се срещу вълни от които други мъже, щяха да ридаят и да си изповръщат червата. Хващал съм риби поголеми и от най-големия кораб и съм виждал неща, които биха накарали друг да полудее.

Най-накрая се обърна. На трепкащата светлина на огъня очите му проблясваха с демоничен отънък. Той се усмихна, разкривайки три зъба, които зацепваха един в друг като зъбчати колела. Усмивката му премина в кискане, след това в подобен на лай смях, който беше прекъснат от пристъп на кашлица. Когато възстанови дишането си, отново се изплю в огъня.

— Папа Хайнрик не разкрива тайните си. Зная неща, които искаш да узнаеш, но няма никога да научиш, защото аз не желая да ги знаеш.

— Защо не желаеш това? — попита Слоун, след като анализира граматиката му наум, за да е сигурна, че го е разбрала правилно. Тя приклепна до него.

— Папа Хайнрик е най-големият рибар, който някога е живял. Защо да ти казвам и да те превърна в мой съперник?

— Аз не искам да ловя риба в тези води. Търся кораб, който е потънал преди много време. Моят приятел и аз — тя махна към Тони, който беше останал на място, след като подуши телесната миризма на Папа Хайнрик, — искаме да намерим този кораб, защото... — Слоун направи пауза и съчини някаква история — ... защото ни наеха да извадим нещо от него. То принадлежи на един богаташ, който го изгубил, когато корабът потънал. Смятаме, че можеш да ни помогнеш.

— Този богаташ плаща ли? — попита Хайнрик плахо.

— Да, но малко.

Рибарят помахаш с ръка така, сякаш прилеп прелетя в нощта.

— Папа Хайнрик няма нужда от пари.

— Какво искаш, за да ни помогнеш? — внезапно полита Тони. Слоун имаше лошо предчувствие за онова, което може да пожелае старецът и го стрелна с язвителен поглед.

— На теб няма да ти помогна — отговори Хайнрик на Тони и погледна Слоун. — А на теб ще помогна, защото си жена и не ловиш риба, така че никога няма да си ми съперник.

Слоун нямаше намерение да му казва, че е израснала във Форт Лодърдейл ѝ беше прекарвала летата си, помагайки на своя баща на неговата рибарска лодка, която даваха под наем, а после започна сама да излиза с нея, когато той беше повален от алцхаймер на петдесетгодишна възраст.

— Благодаря ти, Папа Хайнрик — Слоун извади една голяма карта от раницата си и я разтвори до огъня. Тони се приближи и светна своето фенерче. Картата показваше намибийското крайбрежие. С надраскани с молив звездички бяха отбелязани много места близо до брега. Повечето бяха струпани около Уолвис Бей, а другите бяха разпръснати нагоре и надолу по крайбрежието.

— Разговаряли сме с много други рибари и сме ги питали къде губят въжетата и мрежите си. Смятаме, че на едно от тези места може да е потънал кораб. Може ли да погледнеш картата, за да ми кажеш дали според теб има пропуски?

Хайнрик започна внимателно да разглежда картата. Очите му пробягваха от едно място на следващото, а пръстите му следваха очертанията на бреговата линия. Най-накрая вдигна поглед към Слоун. Тя забеляза, че в тях проблясва искрица лудост. Сякаш неговата действителност беше различна от нейната.

— Не познавам това място.

Объркана, Слоун постави пръста си на Уолвис Бей и произнесе наименованието на глас. След това го плъзна на юг и каза:

— Ето го Сандуич Бей. — После почука с пръст в горния край на картата. — А ето това е Кейп Крос.

— Не разбирам. Кейп Крос е тук — Хайнрик посочи решително на север. — Не може да бъде тук — и той докосна мястото на картата.

Слоун изведнъж осъзна, че макар да беше прекарал целия си живот в океана, Папа Хайнрик никога не беше виждал карта. Тя

изстена наум.

През следващите два часа Слоун разговори стария рибар за местата, където беше губил мрежи или въжета му се бяха заплитали и късали. Тъй като пустинята продължаваше стотици километри навътре под водата, нещата, които късаха мрежите или въжетата, бяха или стърчащи скали, или останки от кораб. Папа Хайнрик ѝ разказа, че на два дни плаване североизточно от Сандуич Бей има такова място, но на пет дни в югозападна посока има друго. Всяко от местата, които той ѝ описа, отговаряше на тези, които беше означила на картата след разговорите си с рибарите и капитаните на екскурзионни лодки в Уолвис.

Но имаше и едно, трето място, което само той спомена. По преценка на Слоун то се намираше на около стотина километра навътре в океана, на голямо разстояние от всички останали. Всъщност нито един от другите капитани не беше споменавал за риболов в този район. Папа Хайнрик ѝ каза, че там има много малко неща, които да привличат подводните обитатели. Той самият бил попаднал там само защото необичаен вятър го отклонил от курса.

Слоун отбеляза с кръгче мястото на картата и забеляза, че дълбочината там е над четиридесет и пет метра. Дълбочината беше на границата на нейните леководолазни възможности, но все пак бе преодолима. Обаче беше прекалено дълбоко, за да се очертаят и в най-чистите води контурите на кораб върху пясъчното дъно. Дори и от хеликоптера, който смятаха да наемат, за да проучат другите места.

— Не трябва да ходиш там — предупреди Папа Хайнрик, когато забеляза унесения поглед на Слоун.

Думите му отново провлякоха нейното внимание.

— А защо не?

— Водата гъмжи от огромни метални змии. Предполагам, че това е лоша магия.

— Метални змии? — присмя се Тони.

Старецът скочи на крака с яростно лице.

— Съмняваш се в Папа Хайнрик? — избоботи той и заля Риардън с пръски слюнка. — Там има десетки змии, дълги по тридесет и повече метра. Те се въртят и блъскат във водата. Една едва не потопи лодката ми, за да ме изяде. Успях да избягам от злата ѝ уста, защото съм най-великият моряк, който някога е живял. От страх ти ще се

напикаеш и ще умреш, плачейки като дете. — Той погледна отново към Слоун, а искрицата лудост в погледа му сега гореше. — Папа Хайнрик те предупреди. Отидеш ли там, със сигурност ще бъдеш изядена жива. А сега ме оставете на мира. — Той клекна отново пред малкия си пушещ огън, като се поклащаше на пети и мърмореше на език, който Слоун не знаеше.

Благодари му за помощта, но той не ѝ обърна внимание. После Слоун и Тони се върнаха при надуваемия сал и бавно загребаха далеч от усамотения лагер на Папа Хайнрик. Когато излязоха от тайния проход сред тръстиките, Тони въздъхна дълбоко.

— Този човек е напълно изперкал. Метални змии? Хайде де!

— На земята и небето има повече неща, Хорацио, отколкото си сънувал в твоите философии. Или нещо подобно.

— Какво значи това?

— Цитат от „Хамлет“, който иска да каже, че светът е много по-странен, отколкото можем да си представим.

— Нали не му вярваш?

— За гигантските метални змии? Не, но явно е видял нещо, което го е уплашило.

— Обзалагам се, че е било изплаваща подводница. Южноафриканският военноморски флот сигурно патрулира из тези води.

— Възможно е — съгласи се Слоун. — А ние си имаме достатъчно работа, за да търсим морски змии или подводници. Днес следобед ще се срещнем с Лука и ще измислим как да действваме.

Когато слънцето започна да изгрява, те вече бяха в стаите си в елегантния „Свакопмунд“. Слоун взе дълъг душ, за да отмие от кожата си пясъка и лепнещото усещане за сол. Трябваше да избърсне краката си, но отложи неприятното задължение и остана под горещата вода, която отпускаш стегнатите мускули на раменете и гърба ѝ.

Избърса се и се мушна гола под завивките. В сънищата ѝ чудовищни змии се биеха една с друга в открития океан.

5.

Хуан Кабрило бързаше към хангара за лодки, разположен в кърмата на товарния кораб, и слушаше доклада за повредите по радиостанцията. Най-широките части на корпуса бяха на сухо, което не го изненада. Речното дъно беше от кал, а там нямаше нищо, което да пробие корпуса. Онова, което го тревожеше, бяха вратите на кила. В долната част на „Орегон“ имаше две големи врати, които се отваряха навън. От там подводниците, които корабът носеше, можеха да се спускат направо под водата. Използваха ги главно за секретни операции по вкарване и изкарване на хора. Едната от миниподводниците можеше да се спуска до триста метра дълбочина и разполагаше с манипулатор. Другата, по-малката „Дискавъри 1000“ беше предназначена за по-плитки води.

За огромно негово облекчение един от дежурните техници докладва, че двете врати не са повредени и подводниците са обезопасени върху спусковите си шейни.

Най-сетне Хуан стигна до хангара за лодки на равнището на ватерлинията на кораба. Голямото помещение беше осветено от червени аварийни светлини, които очертаваха призрачните му контури. Хангарът миришеше на сол, вода и бензин. Голямата врата, която се отваряше отстрани в корпуса на „Орегон“, беше здраво затворена. Екипажът подготвяше черната надуваема лодка „Зодиак“, чийто голям извънбордов двигател, монтиран на кърмата, можеше да вдигне повече от четиридесет възела. Тя разполагаше и с малък електродвигател за тайни операции. В хангара имаше още една, щурмова лодка с високи бордове от вида, който използват военноморските тюлени. Тя можеше да развива доста по-голяма скорост и да пренася десет въоръжени мъже.

Еди и Линк дойдоха само минута след Хуан. Еди Сенг играеше ролята на кормчия, а Линк се правеше на капитан. Двамата бяха съвсем различни като физика. Тялото на Линк се издуваше от мускули, изхвъркнали и вкоравени от часовете, прекарвани във вдигане на

тежести в спортната зала на кораба. За разлика от него Еди беше тънък и жилест, защото неговата физика беше резултат от цял живот упражняване на бойни изкуства.

Двамата носеха черни бойни униформи с колани, на които бяха закрепени мунициии, ножове и друго оборудване. Бяха въоръжени с М-4А1, щурмови карабини, разновидност на М-16, която използваша специалните части.

— Каква е операцията, шефе? — попита Еди.

— Както знаете, заседнали сме, но нямаме време да чакаме пролетните дъждове. Нали си спомняте язовирната стена, край която минахме преди няколко километра?

— Искаш да я взривим?

— Не, не. Просто отидете и отворете шлюзовете. Съмнявам се, че има пазачи, но ако има, опитайте се да не ги убивате, ако може. — Двамата мъже кимнаха. — Вероятно няма да може да ни настигнете, когато водата ни повлече, затова ще ви чакаме в Бома.

— Това май вече е план — шеговито отбеляза Линк, напълно уверен, че могат да изпълнят мисията.

Хуан натисна бутона на микрофона, монтиран на стената.

— Ерик, трябва да знам кога е чисто, за да отворим вратата на хангара и един от зодиаците да излезе. Къде са патрулните катери?

— Единият стои настрана. Мисля, че се готвят отново да стрелят с минохвъргачката. Другият току-що мина покрай кърмата ни и идва откъм левия борд.

— А какво става на брега?

— Инфрачервените камери показват, че е чисто, но и двамата знаем, че Абала няма да се бави и ще пристигне тук.

— Добре, благодаря. — Хуан кимна на моряка да отвори външната врата. Смрадта и горещината от джунглата нахлуха в хангара, докато тя се плъзгаше нагоре. Въздухът беше толкова влажен, че човек можеше да го пие. Беше напоен и с миризмата на димната завеса, с която Макс бе загърнал кораба. Крайбрежието беше тъмно и скрито зад провисналата растителност. Въпреки уверенията на Ерик, че брегът е чист, Хуан усещаше погледите, впити в тях.

Тъй като „Орегон“ плаваше високо над водата, рампата за спускане се намираще на метър и половина над повърхността. Линк и Еди плъзнаха лодката по гладката повърхност и се гмурнаха след нея,

когато падна във водата. Двамата се показаха от реката и се претърколиха през меките стени на плавателния съд. Еди приготви оръжията, а Линк се зае с електродвигателя. С малка скорост и под прикритието на мрака гумената лодка беше почти невидима.

Докато се отдалечаваха от „Орегон“, Линк трябваше да лъкатуши покрай извитите като арки водни струи, които пречеха на хеликоптерите да се приближат. Те се снишаваха, бръмчаха, но не се приближаваха на повече от триста метра, защото водните оръдия изстрелваха струи вода и принуждаваха пилота да направи остър вираж.

Еди можеше да си представи сцената в машините: как бунтовниците заплашват пилотите на петролната компания, макар да знаят, че прякото попадение на някое от противопожарните оръдия ще удави турбината на хеликоптера и машината ще падне в реката.

Когато излязоха от димната завеса, от „Орегон“ видяха, че катерите са на достатъчно голямо разстояние, и решиха, че могат да запалят бензиновия двигател. Големият четиритактов мотор бе добре заглушен, но въпреки това басово забоботи, когато изстреля пъргавата лодка право напред.

Беше невъзможно да разговарят при четиридесет възела, затова подкараха нагоре по реката, потънали всеки в своите мисли, но с повишен адреналин и готови на всичко. И не чуха високия пронизителен звук на приближаващата ги моторна лодка, докато тя не изскочи иззад един малък остров близо до брега.

Линк зави рязко надясно, двете лодки едва не се сблъскаха. Той разпозна белязаното лице на помощника на полковник Абала в мига, когато офицерът също го разпозна. Линк бутна дросела още нагоре, адютантът завъртя своята моторница и ги подгони. Неговата лодка беше гладка, оборудвана с два извънбордови двигателя и нисък корпус, конструиран да плава над повърхността. Вътре имаше още четирима мъже, въоръжени с автомати „Каланшиков“.

— Познаваш ли го? — изкрещя Еди.

— Да, това е дясната ръка на Абала.

Моторницата на бунтовниците започна да настига зодиака, оставяйки зад кърмата си разпенен килватер.

— Линк, ако имат радиостанция, ще ни провалят мисията.

— По дяволите, не помислих за това. Какво предлагаш?

— Остави го да ни настигне — каза Еди и подаде едната карабина М-4 на Линкълн.

— И да не стрелям, докато не видя бялото на очите им?

— Зарежи това. Започни да гърмиш веднага щом влязат в обхвата ни.

— Добре, дръж се! — Линк завъртя дроселите обратно и гумената лодка се отпусна във водата. Той направи остър завой и дъното се плъзна като плоско камъче, захвърлено по вълните. Лодката изведнъж спря и започна да се полюшва на вълните, които сама бе предизвикала, но беше достатъчно устойчива за Линк и Еди.

Двамата опряха карабините в раменете си, докато моторницата на бунтовниците се приближаваше към тях с осемдесет километра в час. Когато стигна на сто и осемдесет метра от тях, те започнаха да стрелят. Бунтовниците веднага им отговориха с огън от автоматите, но не улучиха, защото се движеха прекалено бързо. Малки фонтани вода се вдигаха далеч пред зодиака или встрани от него. Хората на Корпорацията нямаха подобно затруднение и с всяка секунда, докато моторницата се приближаваше, тяхната точност нарастваше.

Линк изстреля три къси откоса, които накъсаха малкото защитно стъкло на носа на лодката и пръснаха парчетата фибростъкло във въздуха. Еди се съсредоточи върху човека на щурвала и спокойно даваше единични изстрели, докато мъжът не рухна. Лодката за миг се плъзна безконтролно, но друг войник успя да хване руля. Останалите трима продължиха да изпразват пълнител след пълнител. Един от откосите мина съвсем близо, раздвижи въздуха около Линк и Еди, но нито един от тях не се наведе. Двамата дори не трепнаха. Продължиха методично да стрелят по приближаващата се моторница, докато в нея не остана само един бунтовник, който се сви зад кормилото и се укри под арматурното табло.

Съгласуваха действията си и Еди продължи да стреля по моторницата, а Линк се придвижи назад до двигателя. Лодката на бунтовниците беше само на петдесет метра от тях и се носеше право към зодиака, подобно на атакуваща акула. Беше очевидно, че човекът зад кормилото иска да ги блъсне. Линк го остави да се приближи.

Когато моторницата беше на не повече от шест метра, той бутна дросела и зодиакът подскочи напред по големите вълни, които моторницата тласкаше. Еди вече беше стиснал граната в ръката си.

Щифтът ѝ отдавна беше издърпан и той я метна в профучаващата покрай тях моторница. Еди изпъна петте си пръста и започна да ги свива един по един, отброявайки секундите. Присви последния пръст, но моторницата продължаваше нагоре. Миг след това гранатата се взриви и резервоарите ѝ избухнаха феерично. Корпусът се плъзна по водата, парчета фибростъкло и останки от екипажа полетяха сред пламъците на горящия бензин, който валеше от небето.

— Чудесно свършена работа — отбеляза Линк със задоволство.

Пет минути по-късно гумената лодка стигна до дървения кей на брега близо до основата на язовира „Инга“. Масивните очертания на язовирната стена се извисяваха над тях. Внушителната грамада от железобетон и стомана удържаше водата в огромния резервоар над река Конго. Почти цялото електричество, което се произвеждаше от водоелектрическата централа, през деня се използваше в мините на Шаба, някогашната провинция Катанга, затова от преливника се стичаше само малка струя вода. Те издърпаха лодката от водата и я вързаха за едно дърво — не знаеха колко ще се вдигне нивото на реката. Прехвърлиха оръжията си през гърба, защото ги чакаше дълго изкачване по стъпалата в стената.

Бяха преполовили пътя, когато в нощната тишина започна стрелба, която изригна под тях. Парчета бетон и куршуми запищяха наоколо, а те стояха беззащитни на стъпалата. Хвърлиха се долу и веднага отговориха на огъня. Две пирогии се бяха приближили до пристана под тях. Някои от бунтовниците стреляха от кея, но по-голямата част се втурна нагоре по стълбите.

— Значи адютантът на Абала все пак е имал радиостанция — отбеляза Еди, пусна на земята изпразнената карабина и измъкна своя „Глок“. Той започна да стреля бързо, докато Линк покриваше кея с 5.56 милиметрови куршуми от щурмовата карабина.

Тримата бунтовници, които тичаха нагоре по стълбите, рухнаха на стъпалата след изстрелите на Еди. Телата им се затъркаляха надолу в плетеница от крайници и кръв. Когато той успя да смени пълнителя на своята М-4, стрелбата откъм кея вече бе оредяла и сега оттам се чуваше само един АК-47, Линк го накара да замлъкне с дълъг откос, който помете бунтовника от кея. Течението веднага го подхвана и трупът му изчезна надолу по реката.

Над тях засвири сирена за тревога.

— Да вървим — каза Линк и двамата мъже хукнаха нагоре по стъпалата, вземайки по две и по три наведнъж.

Накрая стигнаха до горния край на стената. Под тях се простираше огромният резервоар, а в далечния му край се издигаше ниска сграда с осветени прозорци.

— Контролната зала? — прошепна Линк.

— Това трябва да е — Еди дръпна микрофона на врата си, за да може да говори.

— Председателю, Еди се обажда. Линк и аз сме на стената и се готвим да се приближим до контролния център — Нямаше нужда да му казва, че вече са ги открили.

— Разбрано. Докладвай, щом заемете позиция и сте готови да отворите шлюзовете.

— Слушам.

Приведени, за да не се очертаят силуетите им на фона на осеяното със звезди небе, те хукнаха безшумно по върха на язовирната стена. От лявата им страна се разстиляше язовирът, спокойно езеро, насечено от отражението на бялата лунна светлина. Отдясно стената се спускаше тридесет метра почти отвесно надолу към безредно разхвърляните скали в основата ѝ.

Когато стигнаха до контролния център, едноетажна бетонна сграда с формата на кутия с врата и чифт прозорци, видяха отдолу вратите на шлюзовете и напорните тръби, които отклоняваха водата към турбините на централата, подслонени в дълга постройка в основата на стената. През тръбите минаваше само толкова вода, колкото да снабдява с електричество град Мабати. Линк застана от едната страна на вратата, а Еди от другата, но тя се оказа заключена. Еди погледна с очакване Линк. Франклин Линкълн беше специалистът на Корпорацията по отваряне на брави. Успя да проникне дори в касата за оръжия на Хуан, когато веднъж се хвана на бас с Линда Рос, но единственото, което направи сега, беше да вдигне рамене и многозначително да се потупа по джобовете. Забравил си беше шперцовете.

Еди завъртя очи и бръкна в една от торбичките, които висяха на колана му. Намачка и закрепил около бравата малко експлозив „Семтекс“ и мушна в него електронен детонатор. После двамата с Линк се отдръпнаха малко назад.

Точно преди да взривят бравата, иззад сградата се появи пазач. Носеше черна униформа, фенерче и пистолет. Линк инстинктивно насочи оръжието, беше на косъм да го застреля, но после се отказа и изби пистолета от ръката му. Мъжът падна с писък на земята и притисна ръка до гърдите си. Линк скочи към него, като по пътя извади чифт пластмасови белезници от бойната си екипировка. Провери бързо раната на пазача, успокои се, че е повърхностна, и завърза ръцете и краката му.

— Съжалявам, приятелю — каза му и отиде при Еди. Той възпламени заряда. Взривът сцепи вратата и Линк я блъсна да се отвори. Еди го прикриваше със своята М-4.

Командната зала беше ярко осветена. Тя представляваше широко отворено помещение, изпълнено с подредени покрай стените контролни прибори, покрити с циферблати и шалтери, а на няколко работни места стояха остарели компютри. Тримата оператори от нощната смяна моментално вдигнаха ръце, когато Линк и Еди се втурнаха в залата с викове всички да легнат на земята. Те размахаха пушки и мъжете се хвърлиха на земята с изскочили от страх очи.

— Правете, каквото ви казваме, и никой няма да пострада — каза Еди, знаейки колко изтъркано ще прозвучи на изплашените работници.

Линк бързо разузна сградата. Зад командната централа се намиреше празна съвещателна зала и малка тоалетна, в която също нямаше никого, като се изключи хлебарката с размерите на среден пръст.

— Някой от вас говори ли английски? — попита Еди, докато слагаше белезници на тримата африканци.

— Аз — отговори единият. На синия му гащеризон имаше табелка, на която беше изписано името му. Казваше се Кофи Баако.

— Добре, Кофи, както вече казах, няма да ви нараним, но трябва да ми кажеш как да отворим шлюзовете за спешни случаи.

— Ще изпразните язовира!

Еди посочи към телефона с множество линии, на който вече примигваха четири от петте лампички.

— Вече сте се обадили на началството и аз съм сигурен, че са изпратили подкрепления. Шлюзовете няма да са отворени повече от час. А сега ми покажи как да ги отворя.

Кофи Баако се поколеба за секунда, затова Еди измъкна пистолета си от кобура, като внимаваше да не сочи към тримата мъже. Гласът му от разумен стана дивашки.

— Имаш пет секунди.

— На онзи пулт — кимна Баако към далечната стена. — Петте ключа най-горе изключват подсигурияването. Следващите пет са за включване на двигателите на шлюзовете, петте най-отдолу ги отварят.

— Може ли да бъдат затворени ръчно?

— Да, в самата стена има помещение, където са разположени големи манизели. Нужни са двама души, за да ги въртят.

Линк стоеше на входа да наблюдава за други пазачи, а Еди завъртя един след друг посочените от африканеца ключове, и вградените в таблото контролни лампички от червени станаха зелени. Преди да завърти последните пет, той вдигна микрофона пред устата си:

— Председателю, аз съм. Бъдете готови. Сега отварям шлюзовете.

— Тъкмо навреме. Абала прехвърли минохвъргачките от катерите на брега. Още няколко изстрела и ще ги прицели както трябва.

— Готови за голямата вълна — каза Еди и бързо завъртя последните пет ключа. Когато и последният щракна, се разнесе шум. В началото той беше тих, но скоро се превърна в боботене, което разтърси сградата. Шлюзовете се вдигаха все повече и водата се изстрелваше на мощни струи по предната част на стената. Долу те образуваха връщ казан, който започна да се издига, превърна се във висока два-три метра вълна, която се понесе надолу по реката и заля бреговете, късайки дървета и храсталаци.

— Ето това е — каза Еди и изпразни пълнителя си в контролното табло. Куршумите надупчиха тънкия метал и разбиха древната електроника сред облаци дим и искри.

— Това ще ни спечели малко време — отбеляза одобрително Линк.

Те оставиха техниците с белезници, заключени около краката на една маса, върнаха се при стълбите и започнаха да се спускат. Шумът и яростта на водата, която изригваше от шлюзовете, бяха невероятни, а водните пръски измокриха напълно униформите им.

Когато стигнаха долу и издърпаха гумената си лодка до водата, тя вече се беше успокоила достатъчно, за да потеглят за Бома, където беше срещата им.

На борда на „Орегон“ Хуан започна да се тревожи. Абала бе осъзнал, че катерите са прекалено неустойчиви за минохвъргачките, затова ги разтовари, а сега неговите хора ги прицелваха. Последната мина беше избухнала на по-малко от два метра от деснобордовия релинг.

И сякаш си нямаха други проблеми, от горния край на течението пристигаха все повече и повече пироги, пълни догоре с бунтовници. Водните оръдия работеха безупречно, но те все пак бяха само четири, а две бяха нужни само за да държат бръмчащите във въздуха хеликоптери настрана, така че мъжете в тях да не могат да скочат на борда на товарния кораб. Хуан повика Хали Касим от радарната кула, за да координира комуникациите им така, че Линда Рос да ръководи бойците на Еди за операции на сушата. Въръжени само с пушки и пистолети, те се втурнаха към едната страна на кораба, където според Марк Мърфи една лодка се беше приближила твърде много. Започнаха да стрелят надолу към бунтовниците, като се пазеха от неспирния обстрел от брега и пирогите.

— Добре — възкликна Хали в микрофона, — моите техници оправиха радара.

— Ще можеш ли да видиш вълната? — попита го Хуан.

— Съжалявам, председателю, но заради речните завои няма да я видя, докато не стигне близо до нас.

— И това е нещо.

Още една мина падна близо до кораба и този път пропусна левия борд само с няколко сантиметра. Бунтовниците бяха прицелили минохвъргачките си. Следващият заряд със сигурност щеше да падне на палубата на „Орегон“, а тя не беше толкова здраво бронирана, колкото бордовете.

— Пожарникарските и ремонтните екипи в готовност — нареди Хуан по радиостанцията на кораба. — Ще отнесем няколко попадения.

— Боже милостиви! — извика Хали. — Какво има?

— Дръжте се!

Хуан натисна бутона за тревога, когато видя вълната на екрана на радара, в ъгъла на големия екран на стената и в изображенията,

предавани от кърмовите камери. Приливната вълна се простираше от бряг до бряг. Гребенът ѝ се издигаше на повече от три метра височина и се движеше с около двадесет възела. Носеше се неумолимо към тях. Един от катерите се опита да завие и да насочи нос срещу нея, но тя го настигна, докато правеше маневрата. Вълната се стовари странично върху него, той се обърна, запрати екипажа ей във водовъртежа и корпусът на катера смаза хората.

Пирогите просто изчезнаха, без да остане нещо, което да напомня за някогашното им присъствие, а бунтовниците, които стреляха срещу „Орегон“ от брега, побягнаха навътре в сушата, търсейки по-високи места, защото водата помиташе всичко пред себе си.

Хуан отдръпна ръце от контролните лостове миг преди вълната да се стовари върху „Орегон“, и размърда пръсти като пианист, който се готви да изсвири някакъв особено труден пасаж. После леко ги отпусна върху бутоните и джойстика, с които щеше да управлява кораба.

Включи незапушената дюза и увеличи мощността до двадесет процента в мига, когато вълната повдигна кърмата на „Орегон“ и я извади от калта. Както си стоеше неподвижен, плавателният съд сякаш беше сграбчен от цунами и изведнъж се понесе с двадесет възела в час. В килватера му избухнаха няколко мини, които иначе щяха да пробият задните товарни люкове и да унищожат хеликоптера „Робинзон D44“ върху асансьорната платформа.

Хуан огледа показателите на двигателите, температурата на движителите, скоростта по дъното, скоростта във водата, както местоположението и курса. Очите му се стрелкаха от един дисплей на друг в непрекъснат кръговрат. Би трябвало корабът да се движи само с три възела, но се понесе надолу по реката с близо двадесет и пет, засилен от огромното налягане на изливащата се от язовир „Инга“ водна маса.

— Макс, съобщи ми веднага, щом втората дюза се освободи — провикна се Хуан. — Нямам достатъчно скорост за маневриране.

Бутна дросела напред, за да пребори течението, което се опитваше да блъсне „Орегон“ в някакъв остров, който изскочи ненадейно в средата на реката. Пръстите на Хуан танцуваха по клавиатурата. Той включи направляващите дюзи на носа и кърмата,

защото трябваше да задържи кораба право по курса или да завие леко, докато плаваха покрай тъмната джунгла.

Взеха един тесен завой на реката, макар че течението ги тласкаше с все сили към противоположния бряг. В него се беше забил малък товарен кораб, плавал нагоре по течението и кърмата му стърчеше навътре в реката. Хуан даде пълна газ, като буквално измести „Орегон“ наляво. Корпусът одраска кърмата на товарния кораб с пронизителен вой и след секунди „Орегон“ заплава свободно.

— Ще ни остане белег — подхвърли Ерик, макар че се възхищаваше на начина, по който Хуан управляваше кораба. Знаеше, че той самият не би могъл да вземе завоя и да избегне сблъсъка.

Реката, която кипеше около тях, ги носеше надолу по течението като листо в канавка. Едва успявайки да контролира курса, Хуан с нетърпение очакваше най-сетне да изтръгне повече мощност от двигателите.

Трябваше непрекъснато да се бори с реката, за да предпази „Орегон“ от засядане или сблъсък с брега. Изведнъж корабът почти спря, килът му беше заорал в калното дъно. За миг Хуан се изплаши, че ще заседнат, но течението се оказа достатъчно силно, за да ги повлече нататък и веднага щом дъното се освободи, корабът ускори като спринтьор, оттласнал се от стартовите блокчета.

Въпреки опасността или може би точно заради нея Кабрило усети, че се наслаждава на предизвикателството. То беше проверка на уменията му и възможностите на неговия кораб срещу прищевките на разбеснялата се стихия — епичната битка на човека срещу природата. Той беше от хората, които никога не отстъпват, познаваше способностите си и още не беше попадал в положение, в което не би могъл да се справи. При други хора тази черта щеше да избие в самонадеяност, но за Хуан Кабрило беше само израз на върховна увереност.

— Водата е промила втората реактивно-струйна тръба — обяви Макс. — Внимавай с нея, докато не събера екип, който да провери за възможни проблеми.

Хуан набра с клавиатурата втората тръба и веднага усети как корабът реагира. Щом вече „Орегон“ реагираше на командите, на него все по-рядко му се налагаше да използва направляващите дюзи. Той провери скоростта: двадесет и осем възела по дъното и осем във

водата. Най-сетне разполагаше с достатъчно скорост, за да контролира товарния кораб, а след няколко километра буйното течение започна да се успокоява. Войниците на полковник Абала бяха или мъртви в реката, или изостанали далеч назад, а двата откраднати хеликоптера се бяха оттеглили малко след като вълната освободи кораба им.

— Ерик, мисля, че от тук нататък можеш да поемеш управлението.

— Разбрано, председателю — отговори Стоун. — Поех руля.

Хуан се отпусна на стола си. Макс Хенли сложи ръка на рамото му.

— Страхотно води кораба, ако смея да кажа.

— Благодаря. Не мисля, че скоро ще имам желание да го повторя.

— Ще ми се да кажа, че сме се измъкнали, но още не сме. Зарядът на акумулатора е паднал до тридесет процента. Въпреки течението, което ни носи, ще останем без енергия на около десет 15 километра от океана.

— Изобщо ли ми нямаш доверие? — попита с болка Хуан. — Не беше ли тук, когато Ерик каза, че най-високата точка на прилива ще бъде в... — Хуан погледна часовника си — ... след около час и половина? Океанът ще навлезе на около двадесет-тридесет километра срещу течението и река Конго леко ще се осоли. Може да е нещо като да караш състезателен автомобил с обикновен бензин, но водата все пак ще е достатъчно солена, за да заработи магнито-хидродинамиката.

Макс изруга.

— Защо не се сетих за това?

— Затова ми плащат повече, отколкото на теб. Аз съм по-находчив, наполовина по-умен и изглеждам значително по-добре.

— И освен това носиш скромността си като добре ушит костюм. — Макс стана сериозен. — Веднага щом стигнем в Бома, ще вкарам няколко от инженерите в тръбите, но доколкото мога да преценя от компютърните данни, те са наред. Може би не на сто процента, но имам предчувствие, че няма да се наложи да бъдат препокривани.

Макар в Корпорацията да носеше титлата президент и да му бяха възложени множество от ежедневните задачи, свързани с управлението на една успешна фирма, Макс се наслаждаваше най-много на ролята си

на главен инженер на „Орегон“, чиито свръхмодерни двигатели бяха цялата му гордост и радост.

Слава богу, помисли си Хуан, защото смяната на покритието на движителните тръби струваше милиони.

— Но не искам да оставаме в Бома по-дълго от необходимото. Веднага щом приберем Линк и Еди, трябва да излезем в международни води. Просто за всеки случай, ако се окаже, че господин Исака не може да ни опази от властите, тъй като сме изпуснали малко от язовира им.

— Добра идея. Можем да проверим тръбите и в открито море, не само в пристанището.

— Нещо важно в докладите за повредите, които си получил?

— Като се изключат рентгеновият апарат в лечебницата и оплакванията на Морис за купчината потрошени съдове и чаши, сме минали тънко.

Морис беше главният стюард на „Орегон“ и единственият по-възрастен от Макс член на екипажа. По-подходящ на Викторианската епоха, Морис беше и единственият неамериканец на борда. Беше служил в британския военноморски флот и ръководил офицерската трапезария на много флагмани, преди да го пенсионира поради навършване на възраст. През годината, която изкара в Корпорацията, той успя бързо да се превърне в любимец на екипажа, защото организираше прекрасни купони за рождените им дни, и то след като беше научил от добре обучените кухненски работници какви са предпочитаните лакомства на всекиго.

— Кажи ми този път да не прекалява с поръчките. След като изгубихме всички съдове, когато преди няколко месеца бързахме да спасим Еди, Морис замени посудата с „Роял Дълтон“ на цена от по шестстотин долара единичния комплект.

Макс повдигна вежди.

— И какво сега, скъпим се за няколко долара?

— Изгубихме купички за плакнене на пръстите и за шербет на стойност четиридесет и пет хиляди долара.

— Да, наистина. Забравяш, че видях последното извлечение от баланса ни. Можем да си го позволим.

Което беше самата истина. Корпорацията никога не бе била в подобро финансово състояние. Рискът на Хуан да създаде своя собствена група за сигурност и наблюдение беше надминал и най-

оптимистичните очаквания, но медалът имаше и обратна страна. Нуждата от подобни организации в света след Студената война беше отрезвяващ факт от живота през двадесет и първи век. Хуан беше разбрал, че без поляризиращото въздействие на двете свръхсили регионалните сблъсъци и тероризмът щяха да се разпространят из целия свят. Да си в позицията да печелиш от конфликтите, стига да имаш право да избираш на коя от страните да помогнеш, беше едновременно благослов и проклятие, което измъчваше Кабрило през безсънните му нощи.

— Трябва да обвиняваш баба ми — каза Кабрило. — Тя можеше да разпъне един долар на цял километър и да ѝ остане ресто. Мразех да ѝ ходя на гости, защото винаги купуваше вчерашен хляб, за да спести няколко цента. Препичаше го, но пак се познаваше. А и няма нищо по гадно от печени филии с мортадела.

— Добре, в чест на баба ти ще кажа на Морис този път да купи лимонки порцелан — усмихна се Макс и бавно се върна на поста си.

Хали Касим се приближи към Хуан. Носеше джобен компютър. Лицето му беше смръщено, ъгълчетата на устата му провиснали, а с тях и мустакът му на артилерист.

— Председателю, Хрътката надуши това преди няколко минути. — Хрътката беше прякорът на всеотдайните антени, които прослушваха електронното пространство на стотици мили около кораба. Те бяха способни да засмукват както радиопредавания, така и шифровани разговори по мобилни телефони. На всяка половин секунда главният компютър на кораба пресяваше улова, опитвайки се да открие карфица разузнавателна информация в цялото това сено.

— Компютърът току-що разби кода. Бих го нарекъл ново поколение цивилен или среден военен шифър.

— Какъв е източникът? — заинтересува се Хуан и взе проблясващия компютър от своя експерт по комуникациите.

— Сателитен телефон, предаващ от височина дванадесет-тринадесет километра.

— Това означава или военен самолет, или частен — отбеляза Хуан. — Пътническите самолети рядко се издигат по-високо от десет-единадесет хиляди километра.

— И аз мисля така. За съжаление хванахме само началото на разговора. Хрътката спря да работи едновременно с радара, а когато

отново се включи, самолетът вече беше извън нашия обсег.

Хуан прочете самотното изречение на глас: „... не толкова скоро. Мерик ще бъде в Дяволския оазис около четири сутринта“. Той го прочете втори път, но вече наум, и погледна към Хали, чието лице бе неподвижно като маска.

— Не ми говори много.

— Не зная какво е Дяволският оазис, но докато бяхте на кея и стоварвахте оръжията, Скай Нюз предаде новината, че Джефри Мерик е отвлечен заедно със свой колега от седалището на фирмата му в Женева. Като пресметнем времето от момента, когато новинарските агенции пуснаха новината, един бърз частен самолет би докарал Мерик и неговите похитители точно над главите ни в момента, когато прихванахме това обаждане.

— Предполагам, че говорим за онзи Джефри Мерик, който ръководи „Мерик Сингър“? — попита Кабрило.

— Милиардерът, чиито изобретения в областта на чистите въглища отвориха безброй възможности пред индустрията, но го превърнаха в един от най-омразните мъже на планетата за природозащитните групи, които смятат, че въглищата я замърсяват прекалено.

— Има ли вече искане за откуп?

— По новините не казаха нищо.

Хуан бързо взе решение.

— Накарай Мърф и Линда Рос да поработят върху това. — Със своята кариера във флотското разузнаване Рос беше съвършеният избор за ръководител на проучването, а Мърф бе незаменим да открива смътни повторения в лавина от информация. — Кажи им, че искам да разбера какво става. Кой е отвлякъл Мерик? Кой отговаря за разследването? Какво представлява и къде се намира този Дяволски оазис? Изобщо всичко плюс малко информация за компанията „Мерик Сингър“.

— Какъв е нашият интерес тук?

— Алтруистичен — отговори Кабрило с хищна усмивка.

— И няма нищо общо с факта, че Мерик е милиардер, нали?

— Направо съм потресен, че си могъл да си помислиш такова нещо за мен — отговори Хуан с убедително възмущение. —

Богатството му не ми е излизало от ума... тъъ... исках да кажа, че не съм се сецал за него.

6.

Хуан Кабрило седеше зад бюрото си с вдигнати на плота от разноцветно дърво крака и четеше докладите на Еди и Линк за проведената акция на своя лаптоп. Той беше наясно, че акцията е била истински екшън, от който може да ти настръхне косата, но описаното от двамата мъже звучеше скучновато. Всеки от тях даваше висока оценка на действията на своя другар и омаловажаваше опасностите до такава степен, че докладите им звучаха като упътване за ползване на микровълнова печка.

Кабрило направи няколко бележки с електронното стило и изпрати докладите в архива на компютъра.

После се зае да проверява прогнозите за времето. Деветата силна буря в Атлантическия океан се формираше на север от тях и макар тя да не представляваше заплаха за „Орегон“, той я следеше внимателно, защото три от предишните бури бяха преминали в урагани само преди месец. Метеоролозите предсказваха, че тази година съперници и дори може да надмине по бройка бурите с имена, които през 2005 г. се стовариха върху Съединените щати, разрушиха Ню Орлийнс и опустошиха крайбрежието на Тексаския залив. Специалистите твърдяха, че това е напълно нормален цикъл от тежки и чести урагани, но природозащитните организации вдигаха врява, че тези супер бури са резултат от глобалното затопляне. Хуан бе солидарен с мнението на метеоролозите, но въпреки това тенденцията беше тревожна.

Времето край югозападното крайбрежие на Африка изглежда щеше да остане ясно поне през следващите пет дена.

За разлика от запуснатия му външен вид, когато играеше ролята на алчен офицер на товарен кораб без определено местоназначение, тази сутрин Кабрило беше току-що изкъпан и носеше произведения в Англия джинси, отворена на врата риза „Ейсър и Търнболт“ и мокасини на бос крак. Тъй като хората можеха да видят глезените му, си беше сложил протеза на десния крак, покрита с каучук с телесен цвят, вместо някоя от другите с по-механически вид. Носеше косата си

къса, но все пак малко по-дълга от обичайната военна прическа. Въпреки латиноамериканското име и наследство косата му беше почти напълно побеляла — следствие от това, че е бил отгледан в Калифорния и е прекарвал по-голямата част от времето си по плажовете и на сърфа.

Бронираните капаци на илюминаторите бяха вдигнати и каютата се къпеше в естествена светлина. Ламперията от тиково дърво, подовете и таваните светеха прясно полирани. От писалището погледът можеше да стигне до спалнята, изпълнена от масивно легло с четири резбовани на ръка колони, а отвъд нея — до душкабината с мексиканските фаянсови плочки, медното джакузи и голямата мивка. Помещенията ухаеха на мъжествения лосион за след бръснене на Хуан и на кубинските пури „Ла Троя Универсалес“, които от време на време той с удоволствие пушеше.

Обзавеждането беше просто и елегантно и разкриваше смесицата от вкусове на Хуан. На едната стена висеше картина, изобразяваща как „Орегон“ цепи бурни вълни. На другата имаше лавици със стъклени витрини. Там бяха подредени сувенирите, които Хуан беше купувал при пътуванията си: глинена египетска ушабти^[1], каменна купа от времето на Ацтекската империя, молитвена мелничка от Тибет, парче украсена с резба раковина, кукури, извития нож на гурките, гренландска кукла от тюленова кожа, парче необработен смарагд от Колумбия и десетки още други неща. Повечето мебели бяха черни. Вградените в тавана лампи хвърляха дискретно осветление. Подовете бяха покрити с копринени персийски килими в ярки цветове.

Единственото многозначително нещо в помещенията беше пълната липса на фотографии. Местата, където повечето плаващи по моретата мъже държаха снимки на своите жени и деца, в Хуановата кабина бяха празни. Някога той беше женен, но смъртоносната катастрофа, която съпругата му предизвика преди единадесет години, беше дълбоко заровена в него и той отказваше да си спомня за нея.

Кабрило отпи глътка от ароматното кафе „Кона“, забеляза сервиза и се усмихна. Два от факторите, които му позволяваха да наема и задържи най-добрите от американските въоръжени сили и разузнавателни служби, бяха, че плаща много добре и не се стиска за разходите по екипите си. Независимо дали ставаше дума за скъп порцелан в столовата, главни готвачи в камбуза, владеещи тънкостите

на „Кордон бльо“, или пари за ремонт, които всеки нов член на екипажа получаваше, за да направи каютата си по свой вкус. Марк Мърфи беше изразходвал по-голямата част от своя бюджет за стереосистема, която можеше да свали ракообразните, полепнали по долния край на корпуса. Линда Рос бе наела нюйоркски вътрешен дизайнер, за да оправи каютата ѝ, а тази на Линк беше спартанска като в казармите на военния флот. Вместо за кабината той похарчи парите за любимия си „Харли-Дейвидсън“, който държеше в трюма.

„Орегон“ предлагаше голям спортен салон със сауни и когато не изпълняваше задача, една от баластните цистерни можеше да се напълни наполовина и да се превърне в плувен басейн с олимпийски размери. Мъжете и жените, които работеха за Корпорацията, живееха добре, но както се видя при тази последна мисия, и опасно. Всеки член на екипажа беше и акционер. Докато офицерите се наслаждаваха на лъвския дял от печалбите, любимата задача на Хуан в края на мисиите беше да разписва чековете с добавки за техниците и помощния персонал. Те щяха да се закръглят наоколо 500000 долара за задачата, която току-що бяха изпълнили.

Точно се готвеше да започне доклада си за Ленгстън Овърхолт, неговия стар приятел в ЦРУ, който осигуряваше голяма част от бизнеса на Корпорацията, когато някой почука на вратата.

— Влез.

В каютата му влязоха Линда Рос и Марк Мърфи. Колкото Линда беше сладка и дребна, толкова Мърфи бе върлинест и непохватен. Черната му коса беше рошава, беше си пуснал козя брадичка, която можеше да изчезне само с едно движение на бръснача. Имаше навика да носи само черно. Макар и един от малцината, които не бяха минали през военната школа, Марк беше доказан гений — бе написал докторската си дисертация на двадесет години. После започнал работа в изследователския отдел на оръжейна фирма и се запознал с Ерик Стоун, който по това време още бил във военния флот, но му оставало малко и вече имал договор да започне работа при Хуан. Ерик убеди Кабрило, че младият експерт по оръжията ще бъде ценно попълнение за Корпорацията. В следващите години, макар Мърф да харесваше пънк музиката и от време на време да превръщаше корабната палуба в писта за скейтборд, Хуан се увери в правотата на Ерик.

Кабрило хвърли поглед към антикварния хронограф на полицата срещу бюрото му.

— Или вие двамата сте пратили топката в аут, или сте вкарали гол още в началото, щом се явявате толкова бързо.

— Да кажем, че е така — съгласи се Мърф, стиснал под мишница цяла купчина документи. — Освен това, за протокола, не харесвам спортните сравнения, защото не успявам да разбера повечето.

— Значи е било по-скоро забивка, отколкото Аве Мария — ухили се Хуан.

— Щом казваш.

Двамата седнаха срещу Хуан, който разчисти купчина листа от писалището.

— Добре, какво ми носите?

— Откъде да започнем? — попита Линда. — От отвлечането или от фирмата?

— Нека започнем с миналото. Трябва да знам с кого си имаме работа. — Хуан скръсти пръсти зад тила и се загледа в тавана, а Линда започна доклада си. Може би беше невъзпитано да не я гледа в лицето, но това беше една от странностите му, щом решише да се съсредоточи.

— Джефри Мерик, четиридесет и четири годишен. Разведен, с две пораснали деца, които прекарват по-голямата част от времето си, като пръскат парите на тате, докато ги преследват папараци, така че да попаднат в жълтата преса. Бившата му съпруга е художничка, живее в Ню Мексико и не вдига шум около себе си.

Мерик завършва Масачузетския технологичен институт с докторат в областта на химията. Той е точно един ден по млад от Марк, който също е направил доктората си там. Сдружава се с друг дипломант, Даниел Сингър, и двамата основават „Мерик Сингър“, изследователска компания в областта на материалните проучвания. Фирмата регистрира осем патента през последните двадесет и пет години и се разраства от двама основатели с наети помещения извън Бостън до цяло градче близо до Женева, Швейцария, и сто и шестдесет служители.

Както може би знаеш, най-важният им патент е за филтърна система на органична основа, която пречиства деветдесет процента от сярата в пушека на топлоелектрическите централи, работещи с

въглища. Година след получаването на патента „Мерик Сингър“ излиза на борсата и двамата мъже стават милионери. Не може да се каже, че по онова време споровете, които продължават и до днес, ги няма. Природозащитниците твърдят, че дори с филтри централите на въглища замърсяват прекалено и трябва да се затворят. Водят се безброй дела и всяка година те стават все повече.

— Възможно ли е Мерик да е отвлечен от екотерористи? — прекъсна я Хуан.

— Швейцарската полиция разследва и тази възможност — отговори Линда, — но това не е много вероятно. Какъв смисъл би имало? Да преговорим случилото се: десет години след като правят голям удар с листването на борсата, между Мерик и неговия партньор настъпва разрыв. До този момент двамата са близки като братя. На пресконференции винаги се появяват заедно. Почиват семейно. И тогава, само за няколко месеца, Сингър изглежда преживява личностна промяна. Взима страната на природозащитниците в процесите срещу собствената си фирма и накрая принуждава Мерик да изкупи неговия дял. Акциите му били оценени на два милиарда и половина и Мерик трябвало бая да се потруди, за да събере толкова пари в брой. Той лично трябвало да изкупи всички акции на „Мерик Сингър“. Това едва не го довело до фалит.

— Прилича малко на историята с Каин и Авел — вметна Марк Мърфи.

— По онова време това е новина от първите страници на всички финансови издания.

— С какво се занимава Сингър след станалото?

— След като жена му го напуска, той живее по крайбрежието на Мейн близо до мястото, където е израснал. Допреди пет години използва богатството си, за да подпомага природозащитни каузи. Някои са дори екстремисти. А в един момент напълно неочаквано завежда дела за измама срещу няколко природозащитни организации, твърдейки, че са го завлекли с пари. Заявява, че цялото природозащитно движение е начин тези, които са начело на различните организации, да направят пари лично за себе си и че в действителност не са сторили нищо, за да помогнат на планетата. Делата още се влачат, а Сингър не се показва много.

— Значи живее като отшелник?

— Не. Просто гледа да не попада в общественото полезрение. Докато правех проучванията, имах усещането, че Сингър е подставено лице, а Мерик е мозъкът, въпреки че на сцената са излизали винаги заедно. Мерик умеел да се оправя с хората и имал достъп и до Капитолийския хълм, а по-късно и по коридорите на властта в Берн, когато премества компанията в Швейцария. Той носел костюми за по хиляда долара, докато Сингър се разхождал с джинси и лошо вързана вратовръзка. Мерик обича светлината на прожекторите, а Сингър сенките. Мисля си, че след като е напуснал компанията, просто се е завърнал към своето интровертно аз.

— Не ми прилича много на криминален мозък — измърмори Хуан.

— И аз съм на същото мнение. Той е просто учен с дебел портфейл.

— Добре, значи си имаме работа с отвличане заради откуп или пък някой друг преследва Мерик?

— След сблъсъка със Сингър компанията върви гладко.

— С какво всъщност се занимава тя?

— Сега, когато е частна собственост, се занимава с чисто научни изследвания, финансирани от Мерик. Регистрира по няколко патента на година, но нищо сензационно. Например по-добро молекулярно лепило за някои мъчно разбираеми приложения или пяна, която може да издържи няколко десетки степени повече от друга, която е вече на пазара.

— Нещо, което някой би искал да открадне чрез индустриален шпионаж?

— Нищо не можахме да открием, но има вероятност да работят тайно върху нещо.

— Добре, ще го имаме предвид. А сега ми разкажи за самото отвличане.

Марк се изправи в стола си.

— Пазачът видял Мерик и една изследователка, Сюзън Донливи, в седем вечерта да си приказват край главното здание на фирмата, докато вървят към изхода. Мерик имал уговорена делова вечеря в осем. Донливи си тръгнала сама и очевидно нямала планове.

Тръгнали си от „Мерик Сингър“ с различни автомобили. Мерик със своя „Мерцедес“, а Донливи с „Фолксваген“. Колите им са

намерени на около километър от парцела на фирмата. След проучване на останените следи, полицията успяла да установи, че трето превозно средство — като се има предвид дължината на междуосието, най-вероятно става дума за микробус — е избутало колите им от пътя, и то при висока скорост. В мерцедеса са се задействали въздушните възглавници, но не и във фолксвагена. Вероятно Мерик е бил ударен пръв, а Сюзън е намалила скоростта, преди да ударят и нея. Прозорецът откъм седалката на Мерик е разбит навътре, за да отключат вратата. Фолксвагенът не разполагал с автоматични ключалки, така че нея просто са я измъкнали от колата.

— Откъде знаят, че това е отвличане? Може просто някой добър самарянин да ги е спасил и завел в местната болница? — попита Кабрило.

— Няма ги в нито една местна болница, което навежда полицията на мисълта, че вероятно са затворени в мазето на добрия самарянин.

— Правилно.

— Засега няма отправено искане за откуп, а издирването на микробуса не е дало резултати. Сигурно накрая ще го намерят около летището, защото ние знаем, че Мерик, а най-вероятно и Сюзън са изведени от страната със самолет.

— Проверихте ли какви чартърни полети са тръгнали снощи от Женева?

— Ерик работи по този въпрос в момента. Полетите са повече от петдесет. Току-що завърши една икономическа среща на върха и всички важни клечки са си тръгвали за вкъщи.

Хуан извъртя очи.

— Общественици.

— Може би това не е лош късмет за нас, а просто добро планиране от тяхна страна.

— Добро попадение.

— Засега полицията не знае какво да мисли. Играят си на „ще поживеем и ще видим“, докато похитителите не отправят своите искания.

— Възможно ли е всичко това да е заради Сюзън Донливи, а не заради Джефри Мерик? — попита Хуан.

Марк поклати глава.

— Съмнявам се. Проверих я в базата данни на фирмата. Работи там от две години. Тя е изследовател в областта на органичната химия и още пише доктората си. Както вече казах, живее сама. Няма мъж, нито деца. Повечето биографии на служителите дават информация и за страничните им интереси и хобита. Нейната изрежда само професионалните ѝ препоръки. В нея няма нищо лично.

Нито един похитител не би влязъл в разходи по наемането на частен самолет, за да я отвлече.

— Няма значение какво мислиш — подметна Линда. — Мерик е бил целта и се обзалагам, че Донливи е взета, защото е станала свидетел.

— А какво знаете за Дяволския оазис, който споменаха? — попита Хуан, за да ги накара да се съсредоточат.

— В интернет не се споменава подобно място — отговори Линда. — Сигурно е кодово название, така че може да е всяко място на света. Като се има предвид къде прихванахме разговора, в който казаха, че ще стигнат там в четири сутринта, може да опишем достатъчно голям кръг, за да опре в източния край на Южна Америка. А може да са завили отново на север, за да се насочат обратно към Европа.

— Това не ми се струва много вероятно. Да предположим, че от Швейцария са продължили по права линия по същия курс на юг, който ги доведе снощи до нас. Къде е най-вероятното място за кацане?

— Някъде в Намибия, Ботсвана, Зимбабве или Южна Африка.

— Като се има предвид късметът ни, колко залагаш на това, че ще излезе Зимбабве? — измърмори Марк.

Корупцията и лошото икономическо планиране бяха превърнали тази някога богата държава в най-бедната на континента. Глеещият гняв срещу правителството, което потиска собствения си народ, заплашваше да прелее. Чуваха се разкази за нападения срещу отдалечени села, дръзнали да се изкажат срещу режима. Същевременно гладът и болестите драматично се увеличаваха. Всички признаци говореха за предстояща гражданска война, която може да избухне след месеци иди дори седмици.

— Отново може да не става дума за нашия лош късмет, а за тяхното добро планиране — каза Линда. — Едва ли някой ще тръгне да издирва отвлечен индустриалец по средата на район във война.

Може лесно да са подкупили правителството, за да си затвори очите, когато го доведат.

— Добре. Съсредоточете се върху издирването на Дяволския оазис с идеята, че се намира в Зимбабве, но не изключвайте и други възможности. Ние ще продължим да плаваме на юг и да се надяваме, че ще откриете нещо, докато стигнем до Тропика на Козирога, Междувременно аз ще говоря с Ленгстън, за да разбере дали ЦРУ знае нещо по въпроса и да го помоля да сондира швейцарското правителство и борда на директорите на „Мерик Сингър“. Да им съобщи, че може би ще имат избор.

— Председателю, това не е обичайният ни начин на работа.

— Да, Линда, знам, но може би сме на точното място и време, за да сполучим.

— Или похитителите ще съобщят исканията си днес и „Мерик Сингър“ ще платят и добрият стар Джефри ще си бъде у дома за вечеря.

— Забравяш нещо много важно — каза Хуан сериозно, за разлика от нейния лековат тон. — Извеждането му от страната със самолет е риск, който не биха поели, ако ставаше дума само за откуп. Ако са искали само пари, можеха да го скрият някъде в Швейцария, да обявят исканията си и да приключат. Ако планирането им е толкова точно, както казваш, в техния заговор трябва да има още едно равнище, което още не сме видели.

Линда Рос кимна, усетила сериозността на положението.

— Например?

— Намерете Дяволския оазис и може би ще разберем.

[1] Погребална фигурка, който се поставяла сред статуетките на боговете на гробовете като заместник на починалите, които трябвало да работят вместо тях, ако бъдат повикани за ръчен труд в задгробния живот. — Б.пр. ↑

7.

Слушалките, притиснати към ушите на Слоун, я караха да се поти толкова много, че чувстваше косата си като залепена за кожата. Но ако ги свалеше да се разхлади, щеше да ѝ се наложи да понася боботенето на двигателя и ротора на хеликоптера. Това равновесие на неудобствата тя понасяше вече два безплодни дена.

Гърбът на ризата ѝ също лепнеше. Всеки път, когато сменяше позата си, тя залепваше за облегалката на виниловата седалка. Научи се да задържа ризата с ръка, когато се раздвижваше, защото иначе тя прилепваше плътно на гърдите ѝ и предизвикваше похотливата усмивка на Лука, който седеше до нея на задната седалка. Слоун би предпочела да седи отпред до пилота, но той каза, че има нужда от тежестта на Тони отпред, за да уравни машината както трябва.

За последен път се връщаха в Свакопмунд и Слоун беше едновременно благодарна и разочарована. Седем пъти бяха прелитали над океана и проучвали местата, отбелязани с кръгчета на картата ѝ, и седем пъти се бяха връщали за презареждане, след като не откриха нищо друго, освен естествени скални образувания. Преносимият металдетектор, който спускаха във водата на дълго въже, не успя да открие достатъчно голям предмет, който би могъл да бъде котва, да не говорим за цял кораб.

Тялото ѝ болеше от дългите нажежени часове в малкия претъпкан хеликоптер и вероятно никога нямаше да може да изкара телесната миризма на Лука от ноздрите си. Слоун беше толкова сигурна в плана си да използва познанията на местните рибари за водите по крайбрежието, че дори не ѝ беше минавало през ума, че може да не успее. Но сега, когато се връщаха към малката хеликоптерна площадка в дюните извън Свакопмунд, поражението драскаше гърлото ѝ, а блясъкът на океана под тях пронизваше очите ѝ през тъмните стъкла на слънчевите очила и караше главата ѝ да тупти.

Тони се обърна към нея и ѝ показа със знаци да включи слушалките във вътрешната комуникационна система на машината. Тя

ги беше откачила от мрежата, за да придаде известна интимност на самосъжалението, което изпитваше.

— Пилотът каза, че машината няма толкова голям обseg, че да проверим последното място на картата. Онова, за което ни каза Папа Хайнрик.

— Какво за Папа Хайнрик? — попита Лука, задушавайки я с лошия си дъх.

Нещо я беше накарало да му спести информацията за среднощната си разходка до Сандуич Бей и срещата с лудия стар рибар. Може би защото с нежелание започна да подозира, че Лука е бил прав, и просто не искаше да си го признае пред водача.

Макар че би предпочела Тони да си беше държал устата затворена, Слоун вдигна рамене.

— Няма значение. Той е напълно откачен. Пропиляхме за гориво повече от две хиляди долара, за да проверим данни от благонадеждни източници. Не виждам защо да пилеем още за Папа Хайнрик и великанските му змии.

— Великански какво? — попита пилотът. Той беше южноафриканец и говореше английски със силен африканерски акцент.

— Великански змии — повтори Слоун, чувствайки се като глупачка. — Твърди, че е бил нападнат от гигантски метални змии.

— Най-вероятно причината е в делириум тременса — подхвърли пилотът. — Всички знаят, че Папа Хайнрик е най-големият пияница на света. Видях го как надпива повече от двама австралийски туристи, които паднаха под масата, а бяха грамадни като слонове. Мисля, че бяха ръгбисти. Ако Хайнрик е видял змии, можеш да заложиш последния си ранд, че е идвал от запой.

— Великански змии — изкикоти се Лука. — Не ви ли казах, че Папа Хайнрик е луд? Прахосали сте си времето, за да разговаряте с него. Трябва да вярвате на Лука. Аз ще намеря мястото, което търсите. Ще видите.

— Без мен — каза Тони. — Вдругиден трябва да си бъда вкъщи и искам просто малко да полежа край басейна.

— Няма лошо — каза Лука и стрелна поглед към мястото, където бедрото на Слоун се показваше от шортите ѝ. — Сам ще заведе

госпожица Слоун с лодка, която има по-голям обseg от този хеликоптер.

— Не мисля така — остро отговори Слоун и привлече вниманието на Тони. Тя го погледна страшно, но на него му трябваше известно време, за да разбере какви са всъщност намеренията на водача им.

— Ще го решим по-късно. Да видим как ще се чувствам утре сутринта. Може би една разходка с лодка няма да ми навреди.

— Губите си времето — измърмори пилотът.

Слоун беше сигурна, че той е прав.

Двадесет минути по-късно хеликоптерът увисна над прашната хеликоптерна площадка. Роторите вдигнаха облак прах, скриха земята и превърнаха ветропоказателя в розов неподвижен конус. Пилотът нежно спусна машината на земята и веднага изключи двигателите. Пронизителните стеналия на моторите заглъхнаха, а перките на роторите забавиха ход. Той отвори вратата, преди да спрат и жежкият, смърдящ на пот въздух в кабината се смеси с миришещата на пясък горещина отвън. Въпреки това те почувстваха облекчение.

Слоун отвори вратата и слезе от хеликоптера, като се наведе инстинктивно, защото роторът продължаваше да се върти над главата ѝ. Тя грабна мешката си и заобиколи към носа на хеликоптера, за да помогне на Тони да откачи метал-детектора и макарата с въжето от лявата планка. Заедно пренесоха тежация 45 килограма детектор с въжето и го натовариха на откритата каросерия на пикапа, който бяха наели. Лука не направи опит да им помогне, вместо това яростно дърпаше от първата си цигара през последните два часа.

Тони се заплати с пилота за днешния полет с всичките си пътнически чекове, освен два, които се беше закълел да проиграе в казиното на хотела. Пилотът стисна ръцете и на двамата, благодари им, че са използвали неговата компания за чартърни полети и преди да си тръгне, им даде един последен съвет:

— Сигурен съм, вече сте схванали, че Лука е мошеник и крадец, но е прав за Папа Хайнрик. Старецът не е наред в главата. Вие двамата вече се позабавлявахте да търсите вашия потънал кораб. Сега се насладете на последния ден от ваканцията си. Запишете се за обиколка на дюните или просто се отпуснете край басейна, както каза Тони.

Тъй като Лука беше достатъчно далеч, за да не може да ги чуе, Слоун му отговори:

— Пийт, дошли сме от другия край на света. Какво значи още един загубен ден?

Пилотът се изкикоти.

— Това харесвам у вас, янките. Никога не се отказвате.

Те отново си стиснаха ръцете, а Лука се настани отзад в каросерията. Оставиха го пред един бар в неговия работнически квартал на Уолвис Бей. Изплатиха му надницата и въпреки техните уверения, че повече няма да имат нужда от него, той обеща да ги чака пред хотела в девет сутринта.

— Боже, направо е нетърпим — въздъхна Слоун.

— Не мога да разбера какъв проблем имаш с него. Да, няма да му дойде зле един душ и малко паста за зъби, но наистина ни помогна.

— Опитай се да бъдеш жена край него и ще разбереш.

Свакопмунд не приличаше на нито един друг град в Африка. Тъй като Намибия някога е била немска колония, архитектурата на къщите беше чисто баварска с гредите и украсата по фасадите, а черквите бяха солидни лутерански постройки. Улиците, засенчени от палми, бяха широки и добре поддържани, макар пустинният пясък да се носеше навсякъде. Достъпът до дълбоководното пристанище в залива Уолвис го беше превърнал в цел на екскурзиите с кораб и на търсачите на приключения със собствени яhti.

Слоун помоли да не участва в предложената от Тони вечеря на бюфета на хотела и да не прекарва нощта в казиното с него:

— Смятам да ида в ресторанта на фара и да гледам залеза.

— Както искаш — фръцна се той и пое към стаята си.

След душа Слоун си облече лятна рокля с щампи на цветя, а на раменете наметна пуловер. Остави медната си коса да се спуска свободно на раменете ѝ и използва грим само на бузите, които слънцето беше изгорило. Тони се беше държал като джентълмен през цялото пътуване, но тя предчувстваше, че тази вечер, след като се прави няколко часа на Джеймс Бонд в казиното, той щеше да ѝ се пусне, и реши да стои настрана от него.

Тръгна бавно надолу по Банхоф Стрийт, надничайки във витрините на магазините, където бяха изложени местни дърворезби и боядисани щраусови яйца. Вятърът, който се носеше от Атлантика,

освежаваше града и прочистваше въздуха от праха. Когато стигна до края на улицата, от дясната ѝ страна лежеше Палм Бийч, а право пред нея Моул. Моул беше естествена ивица земя, вдадена в морето, която защитаваше Палм Бийч, а на върха ѝ се намираще фарът. След няколко минути тя стигна до него. Ресторантът бе кацнал над разбиващите се в брега вълни и от него се разкриваше възхитителна гледка. Там вече имаше неколцина туристи, на които беше хрумнала същата идея като на Слоун.

Тя си поръча немска бира на бара и я отнесе на едно от свободните места, които гледаха към морето.

Слоун Макинтайър не беше свикнала да се проваля, затова беше особено раздражена от това пътуване. Вярно, че то още от самото начало си беше рисковано начинание, но тя все още смяташе, че имат добра възможност да намерят кораба на Нейно величество „Роув“.

И тогава какво, запита се за стотен път. Колко голяма беше вероятността слуховете да излязат верни? Хиляда на едно? Или един милион на едно? И какво щеше да получи за това, че го е намерила? Потупване по гърба и премия. Тя се запита дали примиряването с лошото настроение на Тони, с похотта на Лука ѝ с лудостта на Папа Хайнрик си заслужаваше. Изпи остатъка от бирата си на три ядни глътки и си поръча друга заедно с риба за вечеря.

Ядеше и гледаше как слънцето потъва в океана, размишлявайки за живота си. Сестра ѝ имаше съпруг и кариера плюс три деца, докато тя пребиваваше в лондонския си апартамент толкова нередовно, че се наложи да изхвърли всички растения и да ги замени с пластмасови, защото винаги умираха от занемаряване. Замисли се за последната си връзка, която постепенно се изчерпа, защото тя никога не си беше вкъщи. Но най-много размишляваше върху това, как жена с научна степен по бизнеса от Колумбийския университет е стигнала дотам, да прекарва времето си, като обикаля страни от Третия свят и разпитва рибарите къде губят мрежите си.

Когато свърши с вечерята, реши, че щом се върне вкъщи, сериозно ще огледа живота си и какво иска от него. След три години щеше да стане на четиридесет и макар това сега да не ѝ звучеше като твърде старческа възраст, спомняше си колко древна ѝ се струваше, когато беше на двадесет. Все още бе далеч от целите на своята кариера

и се досещаше, че няма да се изкачи кой знае колко повече по стълбицата, ако не предприеме решителни действия.

За такива действия Слоун беше сметнала идването си в Намибия, но сега излизаше, че това е провал и логиката ѝ направи пълен кръг. Започна да се ядосва на себе си как е могла да сбърка толкова.

Въздухът стана леко хладен заради вятъра, който идваше откъм студената вода. Тя нахлузи пуловера, плати сметката и остави щедър бакшиш, макар пътническият ѝ гид да твърдеше, че келнерите не очакват да получат такъв.

Тръгна обратно към хотела, но избра различен маршрут само за да види повече от стария град. Тротоарите бяха тихи и с изключение на районите около няколкото ресторанта, по улиците нямаше движение. Макар и богата по африканските стандарти, Намибия все още си беше бедна страна и хората тук живееха с естествения ритъм на деня. Повечето си лягаха да спят в осем, така че се виждаха малко светлини в домовете.

Слоун чу стъпките, когато вятърът внезапно спря. Без лекичкото му шумолене тракането на токовете по бетона се чуваше надалеч. Тя се обърна и видя как една сянка се приведе зад ъгъла. Ако човекът беше продължил да върви, тя щеше да сметне това за пристъп на параноя. Но той очевидно не искаше тя да знае, че е там, и Слоун изведнъж осъзна, че съвсем не познава толкова добре тази част на града.

Знаеше, че хотелът ѝ се намира вляво от нея на може би пет-шест преки по-нататък. Той се извисяваше над Банхоф Стрийт и ако тя успееше да стигне до тази улица, всичко щеше да бъде наред. Слоун се затича, изгуби единия си сандал само след няколко крачки и бързо изрита и другия. Нейният преследвач възкликна изненадано и хукна след нея.

Слоун тичаше с все сили, а босите ѝ крака шляпаха по тротоара. Точно когато се готвеше да завие зад ъгъла, рискува да погледне назад: те бяха двама! Помисли си, че може да са двама от рибарите, които тя и Тони бяха разпитвали, но тогава успя да различи, че са бели и единият сякаш държеше пистолет в ръката.

Тя се наклони и зави зад ъгъла, след което се затича още по-бързо. Те щяха да наваксат, знаеше това, но беше сигурна, че ако успее да стигне до хотела, щяха да офейкат. Докато размахваше ръце, ѝ се дощя да си беше сложила спортен сутиен, а не дантеленото нещо,

което избра. Слоун профуча по една странична уличка. В момента мъжете не се виждаха, така че когато съзря един пасаж, тя инстинктивно хукна по него.

Беше стигнала почти до края, където той се разширяваше в друга улица, когато ритна някаква консервена кутия, която не бе забелязала в тъмнината. Болката от ударения пръст беше нищо в сравнения с яда, че не я беше видяла. Кутията издрънча като звънец и когато излезе от пасажа, Слоун знаеше, че и нейните преследвачи са го чули. Тя зави отново наляво и видя да се приближава кола. Изтича по средата на платното и започна като обезумяла да размахва ръце. Колата намали. Вътре видя мъж, жена и деца на задната седалка.

Жената каза нещо на мъжа, който виновно отмести поглед от нея, даде газ и я отмина. Слоун изруга. Беше изгубила скъпоценни секунди, надявайки се да получи помощ. Затича се отново и дробовете ѝ започнаха да парят.

Със смайване чу пукота на пистолетния изстрел и видя облачето бетонен прах, което изригна от сградата до нея. Стрелецът пропусна главата ѝ с по малко от тридесетина сантиметра. Тя се пребори с инстинкта да се наведе, защото това щеше да намали скоростта ѝ, и продължи да спринтира като газела, опитвайки се да криволичи наляво и надясно с резки движения, за да не могат да се прицелят.

Видя табелката на Васерфал Стрийт и разбра, че е само на половин пряка от хотела. Увеличи скоростта още малко, удивявайки се на собствените си възможности, и излезе на Банхоф Стрийт. Хотелът ѝ се издигаше почти фронтално срещу нея и няколко коли се носеха надолу по широката улица. Около старата преустроена гара имаше множество светлини. Тя пресече между автомобилите, без да обръща внимание на ядните клаксони и най-сетне стигна до входа на хотела. Там се обърна. Двамата мъже се прикриваха от другата страна на улицата и я гледаха яростно. Стрелецът беше скрил пистолета под сакото си. Той сви дланите си на фуния пред устата и се провикна:

— Това беше предупреждение. Напусни Намибия или следващия път няма да пропусна.

На Слоун ѝ се искаше да го предизвика, като му покаже среден пръст. Но единственото, което можа да направи, беше да се свлече на пода, а очите ѝ се напълниха със сълзи и гърдите се повдигаха тежко.

Веднага един от портиерите дотича при нея.

— Госпожице, добре ли сте?

— Добре съм — отговори Слоун, изправи се на крака и изтупа задника си. После избърса влагата от ъгълчетата на очите. Устните ѝ още трепереха и усещаше краката си като желе, но тя изпъна рамене, нарочно бавно вдигна дясната си ръка и най-сетне успя да покаже среден пръст.

8.

Дори дебелите каменни стени не поглъщаха нейните писъци. Те поемаха горещината на слънцето и бяха толкова горещи, че не можеха да се пипнат, но измъчените стенания на Сюзън Донливи отекваха в тях толкова силно, сякаш тя беше в съседната килия. В началото Джеф Мерик се насилваше да слуша, сякаш това можеше да утеша някак си младата жена. Повече от час търпя стоически пронизителните ѝ писъци. Подскачаше всеки път, когато в своето страдание тя вземаше толкова висока нота, че черепът му щеше да се пръсне като кристална ваза. Сега, докато седеше на пръстения под в своята килия, той притискаше с длани ушите си и тананикаше, за да заглуши виковете ѝ.

Бяха я отвели веднага след зазоряване, преди затворът да стане задушавачо горещ, а светлината, която влизаше от единствения прозорец без стъкло, още обещаваще прохлада. Затворническият блок беше с площ най-малко петнадесет квадратни метра и висок около девет. Бе разделен на многобройни килии с три каменни стени, а четвъртата се състоеше от железни решетки. Отгоре имаше още два етажа килии, до които се стигаше по извити метални стълби. Въпреки очевидната му овехтялост, железните пръти на решетките бяха също толкова сигурни, колкото натъпканите с електроника модерни затвори.

Мерик още не беше виждал лицата на своите похитители. Когато изблъскаха колата му от пътя съвсем близо до неговата лаборатория, а и по време на полета до тази дяволска дупка, те носеха скиорски маски. Знаеше, че са най-малко трима. Единият беше едър и тромав и носеше само безръкавни спортни фланелки. Другият — строен с яркосини очи, а третият се отличаваше просто по това, защото не беше някой от другите двама.

През изминалите три дена от отвличането, похитителите не бяха разменили и дума с тях. В микробуса, който блъсна колите им, ги съблякоха и им дадоха да облекат работни комбинезони и гумени чехли. Получаваха храна два пъти на ден. Килията на Мерик разполагаше с дупка в единия ъгъл, която служеше за тоалетна. От нея

влизаше горещ въздух и пясък, щом отвън задухаше вятър. След като ги бяха захвърлили в затвора, надзирателите им идваха само за да им дадат храна.

А тази сутрин бяха дошли за Сюзън. Килията ѝ беше в друга редица в блока и Мерик не беше сигурен, но му се счу, че я вдигнаха на крака за косата. На излизане я бяха изблъскали покрай него към единствената дебела метална врата, която извеждаше от блока с килии.

Сюзън беше бледа, а очите ѝ бяха изгубили блясъка си от отчаяние. Той извика името ѝ и се втурна към решетката пред килията, за да се опита да я докосне в знак на съпричастност, но най-дребният от похитителите им стовари палка върху железните пръти. Мерик безсилно падна назад, а те я изведоха навън. Според скоростта, с която се покачваше температурата, той реши, че оттогава са минали четири часа. В началото беше тихо, а после започнаха писъците. Вече втори час измъчваха Сюзън.

През първите часове на тяхното отвличане Мерик беше сигурен, че похитителите им ще поискат пари в замяна на освобождаването им. Знаеше за политиката на нулева търпимост на швейцарските власти срещу похитителите, но знаеше също, че има фирми, специализирани в преговори с такива хора. Заради последната вълна от отвличания в Италия, Мерик бе наредил на борда на директорите да намери подобни фирми и да осигури освобождаването му независимо от разходите.

Но след като го качиха на самолета и летя шест часа със завързани очи, вече не знаеше какво да мисли. Той и Сюзън бяха разговаряли шепнешком късно през нощта и споделиха предположенията си за намеренията на похитителите. Сюзън настояваше, че сигурно става дума за неговите пари и че тя е въввлечена в отвличането като свидетел, но Мерик не беше толкова сигурен. Не го бяха накарали да говори с някого, за да събере пари за откупа, и дори не намекнаха, че хората от неговата фирма знаят, че той и Сюзън са още живи. Нищо от това, което ставаше не съответстваше на нещата, които беше чувал за отвличанията. Действително, краткият курс за безопасност на шефове на фирми, който изкара, беше преди години, но той си спомняше достатъчно, за да разбере, че похитителите им не се вписват в обичайния профил.

А сега и това. Измъчваха горката Сюзън Донливи, предана и всеотдайна служителка, която не знаеше нищо извън нейните

епруветки и предметни стъкла. Мерик се сети за идеята ѝ да сложи край на петролните разливи с помощта на създадения от нея изкуствен планктон. Не ѝ беше казал, че въпреки благородните ѝ подбуди нейната концепция е малко чудата. Цялата му реч за отмъщението като силен подтик беше просто приказки, повтаряни стотици пъти в различни разновидности. Тя щеше да има по-голям успех в преодоляването на травмата от детството с помощта на психиатър, а не в лабораторията.

Щом нейният проект му дойде наум, той прехвърли през главата си всички други изследвания, провеждани в момента в „Мерик Сингър“. Откакто попадна в килията, беше правил това много пъти. Нямаше нищо, абсолютно нищо, което би могло да обясни отвлечането като случай на индустриален шпионаж. Не предстоеше да патентоват нещо ново или революционно. Фактически не бяха имали доходоносен патент, откакто той и Дан Сингър пуснаха на пазара сероочистващите филтри. Оттогава за него фирмата беше главно средство да задоволява суетността си, да не се отдалечава много от света на изследванията в областта на химията и да получава покани да говори пред разни конференции.

Письците секнаха. Това не стана бавно и постепенно, беше внезапно прекъсване на звука, много по-плашещо със своите внушения.

Джеф Мерик скочи на крака и пъкна лице между железните пръти на решетката, за да може да види крайчеца на желязната врата към крилото с килиите. Няколко минути по-късно резетата изщракаха назад и тя се отвори със скърцане.

Трябваше да я вкарат с влачене. Ръцете ѝ бяха отпуснати върху раменете на двама от пазачите, а третият държеше голяма връзка ключове. Когато приближиха, Мерик видя по косата ѝ засъхнала кръв. Работният ѝ комбинезон беше разкъсан около врата, а кожата на гърдите и рамото беше синкаво-мораво. Тя успя да вдигне глава, докато я влачеха покрай неговата клетка. Мерик направо зяпна от удивление. Лицето ѝ беше смазано от бой. Едното ѝ око беше затворено и подутото и тя едвам успяваше да държи другото отворено заради подутините. От спуканите ѝ смазани устни капеше кръв и слюнка.

В очите ѝ проблясваха съвсем слаби искрици живот, когато успя да погледне към него.

— Мили боже! Сюзън, ужасно съжалявам! — Не се опита да сдържи сълзите си. Тя се беше превърнала в толкова жалка отломка, че той би се разплакал дори ако беше напълно непозната. Това, че беше негова служителка и че по някакъв начин е отговорен за онова, което ѝ бяха сторили, късаше сърцето му.

Тя изплю кървава хрчка на каменните плочи и изграчи:

— Дори не ми зададоха никакъв въпрос.

— Копелета! — изкрещя той яростно към пазачите. — Ще ви платя колкото поискате. Няма нужда да ѝ причинявате това. Тя е невинна.

Със същия успех би могъл да говори на глухи, защото те не реагираха, а просто продължиха да я влачат, докато не се скриха от погледа му. Чу как се отваря вратата на килията ѝ и глухото тупване на тялото, когато я захвърлиха вътре. После желязната врата беше затворена с трясък и резетата отново изцракаха.

Мерик реши, че щом дойдат за него, той ще се защитава с всички сили. Ако щяха да бият и него, искаше поне пръв да нанесе няколко удара. Чакаше ги в килията си със стиснати юмруци и напрегнати рамене.

Тогава се появи най-слабият от пазачите, онзи с яркосините очи. Той държеше нещо в ръка и преди Мерик да успее да го различи и да реагира, пазачът стреля. Беше електрошоков пистолет „Тейзър“, който вкара петдесет хиляди волта в тялото на Мерик и блокира централната му нервна система с взрив от болка. За секунда Мерик се скова, но бързо рухна на пода. Когато най-сетне се свести, вече го бяха изкарали от килията и го бяха довели до главния вход. Смазан от страшните болки на електрическия заряд, той забрави всички мисли за битка.

9.

Слоун Макинтайър носеше бейзболно кепе, за да скрие косата си от ветреца, който вдигаха двадесетте възела на рибарската лодка. Очите ѝ бяха защитени от огромни слънчеви очила „Оукли“, закачени за шарен ланец. Цялата изложена на слънцето кожа беше наплескала с лосион против изгаряне с фактор 30. Носеше камуфлажни шорти и свободна памучна риза с джобове. Краката ѝ бяха обути в платнени мокасини. На глезена ѝ проблясваше златна верижка.

Всеки път, когато излизаше с лодка в океана, тя се чувстваше отново като тийнейджърката, която работеше на бащината си лодка под наем по източното крайбрежие на Флорида. Когато пое работата заради заболяването на баща си, Слоун преживя няколко неприятни произшествия с пияни риболовци, заинтересувани повече да уловят нея, отколкото рибата във водата. Но независимо от всичко това беше най-страхотното време в живота ѝ. Соленият йоден аромат на морската вода успокояваше душата ѝ, а самотата на летящата напред лодка ѝ помагаше да съсредоточи мислите си.

Капитанът на наетата лодка, един приветлив намибиец, почувства в нея сродна душа, и всеки път ѝ отправяше съучастническа усмивка щом погледнеше към него. Слоун винаги му отвърщаше. Заради двата дизелови двигателя, които ръмжаха под палубата, беше невъзможно да разговарят, затова той стана от седалката си и я покани с жест да поеме управлението. Усмивката ѝ стана още по-широка. Капитанът почука с пръст по компаса, за да ѝ покаже в каква посока се движат, и се отдръпна от руля. Слоун се плъзна на мястото му и лекичко отпусна ръце върху колелото.

Той остана до нея няколко минути, за да се увери, че килватерът им продължава да е права линия. Удовлетворен, че е бил прав в предложението си, че пътничката му може да управлява четиринадесетметрова моторница, той се плъзна надолу по късата стълба, кимна на Тони Риардън, който се беше прегърбил на риболовния стол, и отиде да използва салона.

Слоун щеше да се откаже от издирването, ако онези мъже снощи не я бяха подгонили. Действията им я убедиха, че е на прав път и ще намери кораба на Нейно кралско височество „Роув“. Защо иначе ще се опитват да я сплашат? Не каза на Тони за нападението, но първата ѝ работа сутринта беше да се обади на шефа си и да му разкаже всичко подробно. Въпреки че беше загрижен за нейната безопасност, той разреши да удължат престоя си с още един ден, за да могат да проучат и онзи участък, където Папа Хайнрик беше видял своите великански железни змии.

Знаеше, че е безразсъдна. Всеки разумен човек щеше да вземе под внимание предупреждението и да напусне страната с първия самолет, но нейната природа не беше такава. През целия си живот не беше оставяла недовършена задача. Независимо колко тъпа беше някоя книга, тя я прочиташе до последната дума. Без значение колко трудна е дадена кръстословица, тя я решаваше до последното квадратче. Нямахше значение колко е трудна поставената ѝ задача, тя винаги я изпълняваше. Вероятно същата склонност към упорита неотстъпчивост я караше да продължава обречените си връзки дълго след като отдавна е трябвало да ги прекрати. Обаче тя ѝ даваше и силата да се изправи срещу онези, които се опитваха да ѝ попречат да намери своя кораб.

Когато избираше капитана на лодката Слоун внимаваше много той да не е някой от тези, с които тя и Тони бяха разговаряли, докато съставяха картата. Излязоха от хотела и се смесиха с голяма група туристи, които се бяха насочили към крайбрежието за индивидуалните си риболовни екскурзии. В автобуса тя се увери, че никой не ги е последвал. Ако беше видяла нещо подозрително, щеше да се откаже от начинанието, но никой не им беше обърнал внимание.

Едва на няколко мили от брега Слоун каза на капитана къде всъщност иска да отиде. Той ѝ обясни, че този район е лишен от всякакъв морски живот, но тя си плащаше и капитанът се подчини.

Това се случи преди шест спокойни часа и всяка миля, която оставяха зад гърба си без произшествия ѝ позволяваше да се успокои още малко. Мъжете, които я бяха преследвали, вероятно бяха решили, че е взела предупреждението им на сериозно и се е отказала.

Със засилването на вятъра от юг вълните станаха по-големи. Широката моторница ги преодоляваше лесно. При всяка вълна тя се

накланяше към десния борд и после с лекота лягаше на равен кил. Капитанът се върна от тоалетната, застана за малко зад Слоун и я остави да управлява. После измъкна бинокъл изпод седалката и огледа хоризонта. След това ѝ го подаде и посочи на югозапад.

Слоун нагласи бинокъла, за да пасне на разстоянието между очите ѝ, и го вдигна. На хоризонта някакъв голям кораб плаваше край брега. Беше товарен кораб с един димоход, който изглежда държеше курс към Уолвис Бей. От това голямо разстояние не се различаваха никакви подробности, освен неясните очертания на корпуса и малката гора от кранове на предната и задната палуба.

— Никога не съм виждал такъв кораб по тези места — каза капитанът. — Единствените кораби, които пристават в Уолис са крайбрежни и пътнически. Рибарите се придържат по-близо до брега, а танкерите, които заобикалят Нос Добра надежда, плават четиристотин-петстотин мили по-навътре.

Световните океани са разделени на морски пътища, толкова ясно маркирани, колкото междуцатските магистрали. Тъй като плавателните планове на супертанкерите винаги са напрегнати, а разходите за движението им се измерват със стотици хиляди на ден, те неизменно следват най-късата линия между две точки и рядко променят маршрута с една или две мили. Затова, докато в едни части на океана движението на плавателни съдове изобилстваше, в други не виждаха и по един кораб годишно. Наетата лодка се намираще в подобен мъртъв район — достатъчно далеч, за да не среща местните товарни кораби, които зареждаха Уолвис Бей, но доста встрани от установените маршрути за заобикаляне на Нос Добра надежда.

— Има още нещо странно — отбеляза Слоун. — От комина не излиза пушек. Смяташ ли, че е изоставен? Може да е попаднал в буря и екипажът да го е напуснал.

Тони се качи по стълбата. Слоун се беше замислила за тайнствения кораб и съдбата на неговия екипаж и не го чу да идва, затова подскочи, щом той сложи ръка на рамото ѝ.

— Извинявай — каза Тони. — Погледни назад. Още една лодка плава в тази посока.

Слоун се обърна толкова рязко, че ръцете ѝ на руля неволно мръднаха и лодката се наклони към левия борд. Океанът е прословут с това, че в него разстоянията трудно се преценяват, и тя го знаеше, но

разбра, че яхтата, която плаваше с пълен ход подире им, не можеше да е на повече от няколко мили. Щом ги настигаше, значи плаваше по-бързо от тях. Тя подхвърли бинокъла на капитана и бутна дроселите до края на скалата.

— Какво става? — наведе се Тони към нея, когато лодката ускори ход.

Капитанът усети страха на Слоун и запази мълчание, докато оглеждаше приближаващия плавателен съд.

— Знаеш ли го?

— Да. Идва в Уолвис Бей горе-долу всеки месец. Яхта, дълга петнадесетина метра. Не знам нито името ѝ, нито кой е собственикът.

— Виждаш ли някого?

— На горната палуба стоят мъже. Бели.

— Настоявам да науча какво става — изрева Тони и се изчерви.

Слоун отново не му обърна внимание. Без да ги е видяла, знаеше кой се намира на яхтата зад тях. Тя лекичко завъртя руля и се насочи с пълна скорост към далечния търговски кораб, като същевременно се молеше преследвачите ѝ да се откажат, ако там има свидетели. Беше сигурна, че в открито море щяха да пробият и да потопят рибарската лодка. Тя се опита да бутне дроселите още напред, но дизелите вече даваха всичко, на което бяха способни. Устните ѝ мърдаха, докато безгласно се молеше да е сбъркала и товарният кораб да не е изоставен. Ако наистина беше празен, те щяха да умрат веднага щом яхтата ги настигнеше.

Тони я сграбчи за ръката с искрящи от ярост очи.

— Слоун, по дяволите, за какво е всичко това? Кой са тези хора?

— Мисля, че са същите мъже, които снощи ме преследваха до хотела.

— Преследвали са те? Какво искаш да кажеш?

— Точно това, което казах — озъби му се тя. — Двама мъже ме гониха до хотела. Единият носеше пистолет. Предупредиха ме да напусна страната.

Ядът на Тони премина в ярост и дори капитанът ѝ отправи неразгадаем поглед.

— А ти реши, че няма нужда да ми казваш? Да не си се побъркала? Преследват те мъже с оръжие, а ти ни повеждаш в океана, по средата на нищото? Боже мили, жено, какво си мислиш, че правиш?

— Не смятах, че ще ни проследят — изкрещя Слоун в отговор.
— Сбърках, признавам. Ако успеем да се приближим достатъчно близо до търговския кораб, те няма да ни направят нищо.

— Мамка му, а какво щеше да се случи, ако корабът го нямаше?
— при произнасянето на всяка дума от устата на Тони изскачаше слюнка.

— Да, но го има, така че всичко ще бъде наред.

Тони се обърна към собственика на лодката.

— Имаш ли оръжие?

Той кимна бавно.

— Да, пушка. Използвам я, когато се появят акули.

— Добре, приятелю, препоръчвам ти да я вземеш, защото може да ни потрябва.

Досега лодката преодоляваше леко вълните откъм широката си страна, но когато Слоун смени курса, те се врязваха в нея и носът ѝ подскачаше нагоре-надолу, а всеки път щом се забиеше в гребена на някоя от тях, наоколо се разхвърчаваше морска пяна. Плаването беше тежко и Слоун стоеше с полусгънати колене, за да поема всеки удар на вълните. Капитанът се върна отдолу и безмълвно подаде на Слоун очукана гладкоцевна пушка дванадесети калибър и шепа патрони, защото интуитивно схвана, че тя притежава сила, която липсва на Тони Риардън. После зае отново мястото си зад руля и измени малко курса, така че всяка вълна да минава под тях така, че да не отнема от скоростта им. Луксозната яхта беше наваксала поне една миля, а товарният кораб пред тях не изглеждаше по-близо.

Слоун го огледа с бинокъла и сърцето и падна в петите. Плавателният съд явно беше неподдържан. Корпусът му бе боядисан в стотици отсенки на черното и изглеждаше така, сякаш е бил кърпен със стоманени листове поне стотина пъти. Тя не видя хора по палубите, нито вахтени на мостика и макар че зад кърмата му сякаш се вдигаше пяна, значи корабът се движеше, това не беше възможно, защото нали от димохода му не излизаше никакъв пушек?

— Имаш ли радиостанция? — попита тя капитана.

— Долу е — отговори той. — Но няма достатъчно голям обхват, за да се свърже с Уолвис, ако това ти е хрумнало.

Слоун посочи към търговския кораб пред тях.

— Искам да им съобщя какво става, за да спуснат трапа.

Капитанът погледна през рамо към настигащата ги яхта.

— Ще бъде на косъм.

Слоун се плъзна по стълбите, опряла ръце на перилата, и влезе тичешком в каютата. Радиостанцията, монтирана на ниския таван, беше стара. Тя я включи и завъртя копчето на 16 канал, международната дължина за бедствие.

— Помощ, помощ, помощ, рибарската лодка „Пенгуин“ вика търговския кораб, държащ курс към Уолвис Бей. Преследват ни пирати, моля, отговорете!

Кабината се изпълни с пращане на статично електричество.

Слоун настрои станцията и отново натисна бутончето на микрофона.

— „Пенгуин“ вика неизвестния търговски кораб на път за Уолвис Бей. Нуждаем се от помощ. Моля, отговорете!

Отново чу само пращане, но ѝ се стори, че сред белия шум чува някакъв призрак глас. Въпреки резките подскоци на лодката Слоун нежно и внимателно като хирург започна да върти копчето на скалата. Изведнъж от високоговорителя избоботи мъжки глас:

— Снощи трябваше да ме послушаш и да напуснеш Намибия. — Въпреки смущенията Слоун разпозна гласа от предната вечер и кръвта ѝ се смрази.

Включи микрофона.

— Оставете ни на мира и ще се върнем на брега — помоли се тя. — Ще се кача на първия самолет. Имате думата ми.

— Това вече не е възможно.

Тя погледна през люка. Яхтата беше скъсила разстоянието до няколко метра. Беше достатъчно близо, за да види ясно двамата мъже на мостика, които държаха пушки. Товарният кораб беше на километър и нещо от тях.

Нямаше да успеят.

— Председателю, какво мислиш? — попита Хали Касим от мястото си пред комуникационния център.

Кабрило седеше на своя стол с подпряна на подлакътника ръка, а дланта му крепеше небръснатата му буза. Жироскопично балансираната камера за предно виждане изпращаше на екрана

увеличеното изображение на двата съда, които бързо се приближаваха към „Орегон“. Рибарската лодка се носеше със значителната скорост от двадесет възела, а моторната яхта развиваше тридесет и пет и вече я настигаше.

Бяха ги наблюдавали през по-голямата част от последния час и в началото не отдадоха голямо значение на присъствието им, защото знаеха, че водите около Намибия са риболовни участъци. Едва когато първата лодка, „Пенгуин“, смени курса си, за да пресече този на „Орегон“, извикаха Кабрило от каютата му точно когато се готвеше да влезе под душа след заниманията в гимнастическия салон.

— Нямам ни най-малката идея — най-сетне отговори Хуан — защо пирати ще използват яхта за няколко милиона, за да преследват стара рибарска лодка на 150 мили от брега? В това има нещо гнило. Уепс, увеличи изображението на яхтата. Да видим кой е на борда.

Марк Мърфи не беше на смяна, затова морякът, който беше заел неговото място на оръжейната централа, завъртя джойстика и топчето за курсора на дисплея и увеличи картината, както искаше Кабрило. При толкова голямо увеличение дори управляваните от компютъра жироскопи не можеха да попречат на изображението да трепка. Независимо от това картината беше достатъчно ясна. Слънцето блестеше по наклонените стъкла на каютата под мостика, но въпреки блясъка Хуан добре виждаше четиримата мъже върху мостика на издължената яхта. Двама държахха автомати. Единият вдигна оръжието и даде къс откос.

Предвиждайки заповедта, която щеше да последва дежурният по оръжията смени картината, за да видят бягащия „Пенгуин“. Нямахше вид на улучен, но една меднокоса жена бе приклепнала зад ниската стена на борда — с ловна пушка в ръцете.

— Уепс — рязко каза Кабрило, — пригответи картечницата, но не спускай плочата пред амбразурата в корпуса. Насочи я срещу яхтата и за всеки случай изкарай и 30-калибровите на десния борд.

— Четирима мъже с автомати срещу жена с ловна пушка — замислено каза Хали. — Сражението няма да продължи дълго, ако не направим нещо.

— Работя по въпроса — сопна се Кабрило и кимна на специалиста по комуникациите. — Свържи ме с нея.

Касим натисна един бутон на трите си клавиатури.

— Можеш да говориш.

Кабрило нагласи микрофона на бузата си.

— „Пенгуин“, „Пенгуин“, „Пенгуин“, говори моторният кораб „Орегон“. — На екрана видя как главата на жената се обърна рязко назад, когато го чу по радиостанцията.

Тя се промъкна обратно в каютата и миг по-късно одрезгавелият ѝ глас изпълни командния център:

— „Орегон“, слава богу. За миг си помислих, че сте изоставен кораб.

— Не си далече от истината — сериозно подхвърли Линда Рос. Макар да не беше на смяна, Хуан беше помолил Рос да дойде с него в контролния център, ако случайно има нужда от нейната интелигентност.

— Моля обяснете от каква помощ имате нужда — каза Хуан, преструвайки се, че не вижда какво става. — Споменахте пирати.

— Да, те току-що откриха огън по нас с автомати. Казвам се Слоун Макинтайър. Излязохме с лодка под наем да половим риба и те се появиха изневиделица.

— Не мисля, че говори истината — каза Линда, като лекичко похапваше долната си устна. — Онзи тип от яхтата каза, че я бил предупредил за нещо.

— Значи лъже — съгласи се Хуан. — Току-що стреляха по нея, а тя лъже. Не смятате ли, че това е много интересно?

— Сигурно крие нещо.

— „Орегон“ — извика Слоун, — чувате ли ме?

Кабрило натисна бутончето на микрофона.

— Да, чуваме ви. — Той стрелна поглед към екрана и бързо прецени положението, разполагайки мислено плавателните съдове по местата, където щяха бъдат след минута и малко по-късно. Тактическата картина не беше много весела. Но по-лошото беше, че се налагаше да действа на сляпо. Защото предположи, Слоун Макинтайър бе най-големият наркотърговец в Южна Африка и сигурно някой конкурент искаше да ѝ духне свещичката. Може би тя и останалите на „Пенгуин“ щяха само да си получат заслуженото. Но от друга страна, можеше и да е напълно невинна.

— Но тогава защо лъже? — прошепна си той полугласно.

Ако искаше да опази тайните на „Орегон“, прозорецът, който му се отваряше за действия, щеше да бъде твърде тесен. Всъщност, по-скоро полузатворен. Той премисли десетина възможности за времето, през което потърка брадичка с ръка, и взе решение.

— Кормчия, пълен надясно. Трябва да намалим разстоянието между нас и „Пенгуин“. Увеличи скоростта на двадесет възела. Корабният инженер да включи димогенератора. — Когато бяха сами в океана, „Орегон“ плуваше екологично, без да замърсява околната среда, но щом срещнеше други кораби, включваха специален генератор за пушек, за да създадат впечатлението, че корабът е задвижван от обикновени дизелови двигатели.

— Включих го преди няколко минути — докладва помощник-инженерът от задния край на командния център. — Трябваше да го направя още щом ги видяхме, но забравих.

— Няма значение. Съмнявам се, че са забелязали — отговори Хуан, преди да включи микрофона си. — Слоун, говори капитанът на „Орегон“.

— Слушам те, „Орегон“.

Хуан се възхити на хладнокръвието ѝ и се сети за Тори Белинджър, англичанката, която преди няколко месеца беше спасила Японско море. Двете явно имаха един и същ темперамент.

— Завихме, за да ви посрещнем. Кажете на капитана на „Пенгуин“ да мине откъм левия борд, но не подсказвайте, че това е курсът, по който ще поемете. Искам да излъжа яхтата да мине покрай десния ни борд. Разбра ли?

— Ще минем покрай левия ви борд, но едва в последната минута.

— Точно така. Обаче не изчаквайте чак последния момент. Със скоростта, с която се движи, яхната няма да може да направи остър завой, така че се пазете от носовата ни вълна. Ще спуснем трапа, но не се качвайте, докато не ви дам знак. Разбрано?

— Няма да се приближаваме, докато не ни дадете сигнал — повтори Слоун.

— Слоун, нищо лошо няма да ви се случи — каза Хуан и тя долови увереността в гласа му дори през прашенето на радиовръзката. — Това не са първите пирати, с които аз и моят екипаж сме се сблъскали. — На екрана видя, че въоръжените мъже отново стрелят

по „Пенгуин“ с автоматите си, но разстоянието си оставаше голямо за стрелба от толкова нестабилна платформа. Нито един от изстрелите не застраши сериозно лодката, а само засилиха убеждението на Хуан, че постъпват правилно, като защитават Слоун и нейните хора.

— Хали, изпрати няколко души на палубата, за да спуснат въжената стълба. Уепс, пригответи се за стрелба с носовата картечница.

— Готов съм.

„Пенгуин“ смело се приближаваше и вече беше на по-малко от деветдесет метра от извисяващия се над него товарен кораб, а яхтата го следваше на стотина метра. Хуан не искаше да използва картечницата, но разбра, че няма да има избор. Лодката щеше да влезе в обсега на яхтата преди той да успее да промъкне „Орегон“ между тях. Точно се готвеше да нареди на оръжейния специалист да даде кратък откос, за да забави яхтата, когато забеляза Слоун да се плъзга към кърмата на „Пенгуин“. Тя показа глава и рамене над косата кърма и започна да стреля, изпразвайки втората цев веднага след първата.

Тя не можеше да улучи яхтата, но неочакваният ѝ залп накара луксозния плавателен съд да намали скоростта и да започне по-предпазлива гонитба. Това ѝ спечели секундите, които им трябваха, за да приложат плана на Кабрило.

— Какво става? — попита Макс Хенли, когато се появи до Кабрило, вонящ на тютюн за лула. — Точно опитвах да се насладя на свободния си ден, когато вие заиграхте на гоненица, и то с какво? Някаква вехта рибарска лодка и един плаващ вертеп!

Хуан бе престанал да се чуди още преди години как шестото чувство на Макс го измъква от каютата му винаги когато се появят неприятности.

— Типовете на яхтата искат хората в рибарската лодка мъртви и както изглежда, не им пука дали има свидетели.

— Виждам, че искаш да им развалиш удоволствието.

Хуан го дари с крива усмивка.

— Нали знаеш, че винаги си пъхам носа в чуждите работи.

— Не, тия са съвсем безскрупулни — Макс гледаше към екрана и изруга.

Яхтата беше увеличила рязко скоростта, а куршумите започнаха да обсипват „Пенгуин“, като къртеха парчета дърво от дебелия ѝ ляв борд. Строшиха и стъклото на входника към каютата под палубата.

Слоун бе защитена от кърмата, но капитанът и другият мъж на мостика бяха изложени на голяма опасност.

Намибийският капитан започна да лъкатуши, докато се носеше към приближаващия товарен кораб. Насочваше се ту към едната му страна, ту към другата, за да затрудни стрелците. Слоун му се притече на помощ, като отново изпразни последователно двете цеви. Изстрелите ѝ бяха толкова встрани от целта, че дори не можа да види малките гейзерчета, които сачмите вдигнаха във водата.

Нов залп от яхтата я накара да се хвърли на палубата. От мястото си на грубия дъсчен под тя не можеше да види товарния кораб, но рибарската лодка започна да се държи различно, щом срещна вълните, вдигани от огромния му корпус. Рамото я болеше от стрелбата с пушката и тя знаеше, че сега всичко зависеше от капитана на „Пенгуин“ и тайнствения капитан на „Орегон“. Тя се притисна до кърмата, дишайки тежко от страх, смесен с възбуда — същото усещане, което всъщност я вкара в това затруднено положение.

Във вътрешността на „Орегон“ Хуан и Макс наблюдаваха приближаването на двата малки плавателни съда. Капитанът на „Пенгуин“ я държеше по такъв курс, че да профучи покрай десния борд, а яхтата плаваше малко по-вдясно и бързо скъсяваше разстоянието, така че стрелците на борда да се справят с плячката си.

— Изчакайте — възкликна Макс полугласно. Ако той носеше отговорността за това, щеше да нареди на Слоун да стои на радиостанцията и лично да ѝ каже кога да завият. После осъзна, че Хуан е бил прав да остави капитана сам да вземе решение. Той познаваше най-добре възможностите на своята лодка и щеше да избере най-подходящия момент да завие.

„Пенгуин“ се намираше на около тридесет метра от „Орегон“, толкова близо, че камерата на мачтата не можеше да я следи. Специалистът по оръжията превключи на камерата, прикрепена към 30-калибровата носова картечница.

Малката лодка беше засипана с още един залп от автоматчиците на яхтата и ако бяха малко по-далеч, Хуан щеше да зарече първоначалния си план и да издуха яхтата или с картечницата, или с 50-калибровата „Гатлинг“, която продължаваше да следи мишената, въпреки че бе скрита зад металната плоча на стрелковия отвор.

— Сега — прошепна той.

Кабрило не беше включил микрофона си, но капитанът на „Пенгуин“ сякаш го чу. Той завъртя руля докрай наляво, само на петнадесет метра от острия като нож нос на „Орегон“ и лодката се понесе напред по вълната, която корабът вдигна като сърфист.

Кормчията на яхтата също завъртя руля, за да го последва, но смени курса веднага щом осъзна, че се движи прекалено бързо, за да продължи по курса на рибарската лодка. Той щеше да мине покрай десния борд на търговския кораб и да използва по-високата си скорост, за да стигне при кърмата му преди лодката.

— Кормчия — спокойно каза Хуан, — по мой знак искам направляващите дюзи отдясно на кърмата на пълна мощност и щурвала на пълен десен завой. Увеличи скоростта на четиридесет възела. — Хуан натисна няколко клавиша, за да нагласи тъгла на камерите, и успя да види „Пенгуин“. Трябваше да е сигурен, че няма да я блъснат, когато започнеш да завива. Той прецени професионално скоростта и ъглите с ясното съзнание, че излага живота на хората на риск само за да опази тайната на своя кораб. Яхтата почти беше стигнала на нужното място, а „Пенгуин“ бе на път да излезе от опасната зона, но времето вече изтече.

С няколко натискания на клавиши и леко преместване на джойстика единадесет хилядитонният кораб направи нещо, което никой друг плавателен съд с неговите размери не можеше. Кърмовите направляващи дюзи се събудиха за живот, буквално изтласкаха носа на „Орегон“ през водата, борейки се срещу инерцията на скоростта му и увеличената мощност на магнито-хидродинамичните двигатели, които заработиха на по-високи обороти.

За около секунда яхтата и корабът плаваха успоредно, но в различни посоки, а в следващата „Орегон“ се бе завъртял на четиридесет и пет градуса и вместо да прелети покрай дългия страничен борд, яхтата изведнъж се оказа срещу носа му и двата съда се понесоха един срещу друг със съчетана скорост от шейсет възела. Подобно на кит, който защитава малкото си, Хуан постави кораба между яхтата и лодката. Той хвърли поглед към екрана, на който се виждаше „Пенгуин“. „Орегон“ мина покрай нея, пресече килватера ѝ и я разлюля с вълните, които предизвика с тази маневра.

Кормчията на яхтата се опита да изпревари носа на „Орегон“, сякаш щеше да пресича неохраняван железопътен възел пред идващия

влак. Зави ляво на борд и увеличи скоростта, надявайки се да излезе по-бърз от онова, което смяташе за бавен търговски кораб. Ако беше видял как водата завря под кърмата му, щеше да спре двигателите и да започне да се моли да оцелее след сблъсъка с корпуса му.

Векторите, които използваша бяха плод на проста математика. „Орегон“ продължи да завива, отрязвайки пътя на яхтата, докато тя отчаяно се опитваше да направи по-остър завой от него.

В последния момент единият от стрелците се втурна и се опита да дръпне лоста на дроселите назад, но беше закъснъл.

Проблясващият нос на яхтата се блъсна в очукания корпус на „Орегон“ на тридесет метра от носа му. Фибростъклото и алуминият не бяха достоен противник за коравия борд на кораба и луксозната лодка се нагъна като кутийка за бира, ударена с боен чук. Двата й дизелови двигателя се откъснаха от монтажните си гнезда и пробиха корпуса, разкъсвайки шпангоутите, които го държаха. Горната част на яхтата избухна в порой от стъкло и пластмаса, сякаш я беше улучил снаряд. Четиримата мъже, които преди миг бяха уверени, че ще успеят, загинаха на място, смазани от могъщата енергия на сблъсъка.

Един от резервоарите на яхтата избухна в бързо растящо огнено кълбо от мръсножълти пламъци, които облизаха релинга на „Орегон“, а той продължи да завива, незасегнат от сблъсъка, сякаш златна рибка е нападнала акула. Бързо растящото петно от пламтящ дизел се разля по повърхността на океана. Издигнаха се мазни облаци дим, които закриха останките от яхтата в последните й мигове преди да потъне под вълните.

— Стоп машини — заповяда Кабрило и почувства тласъка на инерцията, когато водните движители бяха изключени.

— По-просто от убиване на мухи — подхвърли Макс и потупа Хуан по рамото.

— Да се надяваме, че всичко това не беше, за да защитим оса — каза той и натисна бутона на микрофона си. — „Орегон“ вика „Пенгуин“, чувате ли ме?

— „Орегон“, говори „Пенгуин“. — Стори им се, че виждат облекчената й усмивка, макар да чуваха само гласа й. — Не знам как направихте това, но ние тримата сме ви много благодарни.

— За мен ще е голямо удоволствие да ви поканя на борда за един късен обяд и да поговорим за случилото се.

— О, „Орегон“, я чакайте малко.

Хуан трябваше да разбере всичко и не искаше да й даде време да измисли някоя лъжа.

— Ако не приемете поканата ми, ще се видя принуден да съобщя на морските власти в Уолвис Бей за случилото се.

Той нямаше такова намерение, но Слоун не можеше да знае.

— В такъв случай ще се радваме да приемем вашата покана.

— Чудесно. Трапът е спуснат от левия борд. Един от моряците ще ви съпроводи до мостика. — Хуан погледна към Макс. — Е, старче, хайде да видим в какво ви набърках.

10.

Борейки се да остане в топлата прегръдка на безсъзнанието, Джефри Мерик изстена силно, когато вцепенението от въздействието на шокския пистолет започна да отслабва. Крайниците му бяха изтръпнали, той не усещаше нито пръстите на ръцете си, нито на краката, а мястото на гърдите, където го бяха докоснали електродите^[1], гореше така, сякаш го бяха полели с киселина.

— Свестява се — каза някакъв безтелесен глас, който звучеше така, сякаш е на голямо разстояние, но Мерик някак си знаеше, че този тип е наблизил, а неговият собствен мозък се е отнесъл надалеч.

Осъзна, че тялото му е в неудобна поза, и опита да се размърда, но това се оказа безполезно. Китките му бяха оковани и макар че почти не усещаше как металът се впира в плътта, не можеше да помръдне ръцете си повече от няколко сантиметра. Все още не контролираше достатъчно краката си, за да определи дали и глезените му са оковани.

Джеф отвори внимателно очи и веднага ги затвори. Където и да се намираще, това беше най-светлото помещение, в което някога беше попадал. Стори му се, че сякаш е стъпил на слънчевата повърхност.

Почака няколко секунди и отново отвори очи, примижавайки срещу рязката светлина, която изгаряше помещението. То не беше по-голямо от пет квадратни метра, със стени от дялани камъни като тези в неговата килия. По това разбра, че не го бяха извели от затвора. На едната стена имаше голям прозорец. Той беше закрит със здрава решетка, а стъклото му изглеждаше сложено наскоро. Гледката отвън беше една от най-безнадеждните, които някога бяха попадали пред очите му: безкрайно непроходимо море от фин бял пясък, нагрят като фурна от ослепителния блясък на безмилостното слънце.

Той насочи вниманието си към другите хора в помещението.

Около дървена маса седяха осмина мъже и една жена. За разлика от пазачите те не носеха маски. Мерик не разпозна никого от тях, макар да сметна, че едрият мъж и красивият младеж със сините очи са от пазачите. Всички бяха бели и повечето нямаха още тридесет и пет

години. Мерик беше живял достатъчно дълго в Швейцария, за да разпознае европейската кройка на техните дрехи. На масата пред най-възрастната сред тях, жена в края на четиридесетте, ако се съдеше по сребристите нишки в косите ѝ, стоеше преносим компютър. В лаптопа беше включена интернет камера, насочена към Мерик от подножието на масата.

— Джефри Майкъл Мерик — проехтя от високоговорителите на компютъра минал през електронни филтри глас, — ти беше съден задочно от този съд и осъден за престъпления срещу планетата. — Неколцина от присъстващите кимнаха мрачно. — Продуктът, който вашата компания патентова, така наречените „чистачи на сяра“, успокои правителствата и хората и ги накара да повярват, че продължаващото изгаряне на изкопаеми горива е целесъобразна възможност, и особено изгарянето на така наречените „чисти въглища“. Такова нещо не съществува и макар този съд да признава, че топлоелектрическите централи, съоръжени с вашите уреди, намалиха малко емисиите си на сяра, това в никакъв случай не оправдава милиардите тонове други вредни химикали и газове, които изхвърляте в атмосферата.

Вашата тактическа победа с производството на тези устройства в действителност е стратегическо поражение за онези от нас, които наистина се стремят да спасят света за бъдещите поколения. Движението за защита на природата не може да си позволи да бъде разколебано от пропагандните номера на хора като теб или енергийни концерни, които твърдят, че са зелени, но продължават да изхвърлят отрови. Глобалното затопляне е най-голямата опасност, срещу която тази планета някога се е изправяла, и всеки път, когато хора като теб разработват някаква малко по-чиста технология, обществеността започва да вярва, че опасността намалява, въпреки че става по-голяма с всяка изминала година.

Същото се отнася и за хибридните автомобили. Вярно е, че те изгарят по-малко бензин, но замърсяването, предизвикано от тяхната разработка и производство, далеч надминава онова, което потребителят спестява, като кара подобен автомобил. Те са просто заговор, който трябва да внуши на шепя съзнателни хора, че дават своя дял в подпомагането на околната среда, докато всъщност правят точно обратното. Те вярват в сбърканата идея, че технологията може по

някакъв начин да спаси планетата, макар че точно технологията я обрече.

Мерик чуваше думите, но не можеше да накара съзнанието си да проумее значението им. Той отвори уста, за да каже нещо, но гласните му струни още бяха парализирани и успя само да изграчи. Прочисти гърлото си и опита отново.

— Кои... сте вие?

— Хора, които прозряха твоята лъжа.

— Лъжа? — Той замълча, опитвайки се да събере ума си, защото знаеше, че от следващите няколко минути зависи дали ще излезе на собствен ход от тук или ще бъде влачен като Сюзън. — Моята технология се е доказала много пъти. Благодарение на мен днес се произвежда по-малко сяр, откогато и да било след началото на индустриалната революция.

— Също така благодарение на теб — въпреки електронните филтри гласът прозвуча саркастично — равнищата на въглероден двуокис, въглероден окис, пепелта от изгарянето на изкопаеми горива, олово и други тежки метали никога не са били по-високи. Нито пък равнището на световните океани. Енергийните компании изтъкват твоите чистачи като доказателство за тяхната грижа за природата, но сярата е само малка част от мръсотията, която те произвеждат. На света трябва да се покаже, че заплахата срещу природата идва от много страни.

— И за да му покажете, вие отвлякохте мен и пребихте почти до смърт една невинна жена? — попита Мерик, без да се замисли за опасността, в която се намира. Беше спорил стотици пъти по този въпрос. Да, неговата работа беше намалила равнищата на сяр, но в резултат се строяха повече предприятия и централи и в атмосферата се изхвърляха повече замърсители. Това беше класически параграф 22. Той обаче познаваше аргументите и почувства прилив на увереност, че с приказки ще успее да се измъкне.

— Тя работи за теб, значи не е невинна.

— Откъде знаете? Вие не я попитахте дори как се казва или с какво се занимава.

— Подробностите за работата ѝ са маловажни. Това, че е съгласна да работи за теб, е доказателство за нейното съучастничество и нейната вина.

Мерик си пое дъх. Трябваше да намери начин да ги убеди, че не е техен враг, ако искаше да се измъкне от тази история жив.

— Вижте, не можете да държите мен отговорен за нарастващото световно търсене на енергия. Ако искате да почистите околната среда, убедете хората да раждат по-малко деца. Скоро Китай ще надмине САЩ като най-големия замърсител, защото населението му е един милиард и двеста милиона. Индия със своите един милиард жители не е много по-назад. Това е истинската заплаха за планетата. И няма никакво значение колко чисти ще станат Европа или Америка. Боже, дори да се върнем назад към конската тяга и волските впрягове, пак няма да можем да противодействаме на замърсяването от Азия. Напълно съм съгласен, че проблемът е глобален и че имаме нужда от глобално решение.

Мъжете и жената в далечния край на масата продължаваха да седят, без да се трогнат от речта му, а компютърът мълчеше заплашително. Мерик направи усилие да остане смел и да не се поддаде на страха, който със студена ръка го стискаше за стомаха. Накрая не устоя, гласът му стана писклив и в очите му се появиха сълзи.

— Не бива да ми причинявате това — помоли се той. — Пари ли искате? Мога да ви дам толкова пари, колкото са нужни на организацията ви. Моля, пуснете ни да си вървим.

— Твърде късно е за това — се чу гласът от компютъра. Електронният филтър беше изключен и мъжът от другата страна на връзката заговори със своя собствен глас.

— Джеф, ти беше съден и намерен за виновен.

Мерик познаваше този глас твърде добре, макар да не го беше чувал от години. И знаеше, че той означава смърт.

[1] Електрошоковият пистолет изстрелва два малки електрода, задвижвани от две капсули с азот и свързани с пистолета чрез два тънки проводника. Обхватът му до 10 м. — Б.пр. ↑

11.

На Кабрило не му остана време да вземе душ и едва успя да смени спортния си екип и да се качи на мостика на „Орегон“, преди Слоун и нейните хора да бъдат доведени от Франк Линкълн. Той бързо се огледа, когато чу гласовете им да приближават по външните стълби. Мостикът се намираше в обичайното си състояние на отчаяние и занемареност. Никоя от високотехнологичните им играчки не се търкаляше наоколо, за да издаде истинската същност на техния плавателен съд. Еди Сенг отново се правеше на кормчия. В овехтял работен комбинезон и с бейзболно кепе на главата, той стоеше спокойно зад стария щурвал. Сред служителите, които получаваха заплата от Корпорацията, той беше вероятно най-грижливият плановик, за когото нито една подробност не беше твърде незначителна. Ако нравът му не процъфтяваше само при опасности, той щеше да стане велик счетоводител. Хуан забеляза, че Еди е избутал ръчките на корабния телеграф на „Стоп машини“ и дори е заменил неизползваните карти с други, които показваха крайбрежието на Югозападна Африка.

Почука с пръст по една от тях — избеляла и покрита с петна.

— Чудесна подробност.

— Сигурен бях, че ще ти хареса.

Хуан не се беше замислял, как ли ще изглежда Слоун Макинтайър до мига, когато влезе през вратата. Медночервената ѝ коса, преплетена джунгла от многото вятър и слънце ѝ придаваше необуздан вид. Устата ѝ беше малко по-голяма, а носът по-дълъг от стандартните, но тя имаше толкова открито изражение, че тези дребни несъвършенства бяха почти незабележими. На гърдите ѝ се полюшваха слънчеви очила и той видя, че очите ѝ не са зелени като на червенокосите в любовните романи, а леко раздалечени и сиви. Беше леко пълничка и тялото ѝ имаше повече извивки, отколкото маса, но долната страна на ръцете ѝ беше стегната, което наведе Хуан на мисълта, че вероятно е плувкиня.

С нея имаше двама мъже. Един намибиец, за когото Кабрило предположи, че е собственикът на „Пенгуин“, и бял мъж с изхвъркнала адамова ябълка и кисело изражение. Хуан не можеше да си представи какво би накарало привлекателна жена като Слоун да се окаже в неговата компания. По езика на телата им прочете, че Слоун командва, а нейният партньор ѝ е много ядосан.

Кабрило пристъпи напред и протегна ръка:

— Хуан Кабрило, капитан на „Орегон“. Добре дошли на борда.

— Слоун Макинтайър. — Ръкостискането ѝ беше уверено и здраво, а погледът — спокоен. Хуан не видя никакви следи от страха, който трябва да е изпитвала, докато ги обстрелваха. — Това са Тони Риардън и Джъстис Уленга, капитан на „Пенгуин“.

— Как сте? — Риардън изненада Хуан с чистия си британски акцент.

— По външния ви вид личи, че нямате нужда от медицинска помощ. Прав ли съм?

— Да — отговори Слоун. — Всички сме добре, но ви благодаря за вниманието.

— Добре, облекчен съм — каза Хуан и това беше самата истина. — Щях да ви заведа в моята каюта, за да си поприказваме за случилото се тук, но тя е малко разхвърляна. Да слезем в камбуза. Мисля, че мога да накарам готвача да ни спретне нещо за ядене — и помоли Линк да го намери.

Истината беше, че капитанската кабина, която Кабрило използваше за посрещане на инспектори и други пристанищни служители, които се качваха на борда, приличаше на опустошена от буря, за да кара посетителите да си тръгват колкото може по-бързо от кораба. Стените и мокетите бяха изкуствено просмукани с миризма на евтини цигари, която можеше да накара и заклет пушач да закопнее за чист въздух. Няколкото картини с весели клоуни, тъжно вторачени в посетителите, ги караха да се чувстват крайно неловко, каквато и беше целта. Мястото просто не беше подходящо за разговор. Горният камбуз и трапезарията до него не бяха оборудвани по последната дума на техниката, но все пак бяха доста чисти.

Хуан ги поведе надолу по едно вътрешно стълбище, застлано с напукан балатум, ѝ ги предупреди за перилото, което нарочно държаха разхлабено. Въведе ги в трапезарията и запали осветлението само от

едната страна. С другия ключ се пускаха няколко лампи, които щяха да примигват и да издават досадно бръмчене. Повечето митнически инспектори предпочитаха да преглеждат манифестите, седнали на пода на мостика, но не и в трапезарията. В просторното помещение имаше четири различни маси, а от шестнадесетте стола само два имаха известна далечна прилика помежду си. Стените бяха боядисани в цвят, който Хуан наричаше „съветско зелено“ — матова отсянка на ментовозеленото, което безотказно предизвикваше депресия.

Две палуби по-надолу се намираше истинската трапезария на „Орегон“, елегантно място за хранене като в петзвезден ресторант.

Хуан им посочи къде да седнат, разполагайки ги така, че да са с лица към скритата в една картина камера. Линда Рос и Макс Хенли бяха в командния център, за да наблюдават разговора. Ако имаха въпроси, които искаха Хуан да зададе, Морис, стюардът, щеше да му ги предаде.

Кабрило седна начело на масата, огледа гостите си и най-накрая спря очите си на Слоун Макинтайър. Тя отвърна на вторачения му поглед, без да мигне, и на него му се стори, че забелязва бледа усмивка в ъгълчетата на устата ѝ. След преживяното от нея Хуан очакваше да види страх или гняв, но тя изглеждаше развеселена от премеждието. За разлика от Риардън, който очевидно беше разтърсен, и капитана на „Пенгуин“, който бе замислен и най-вероятно се надяваше, че Хуан няма да съобщи на властите.

— И така, защо не ми кажете кои бяха тези хора и защо искаха да ви убият? — Слоун се наведе напред и точно щеше да отвори уста, когато Хуан добави: — И не забравяйте, че чух какво ви каза мъжът по станцията. Снощи са ви предупредили.

Тя се облегна на стола и очевидно започна да премисля отговора си.

— За бога, просто му кажи — издърдори Тони, когато тя не заговори веднага. — Сега вече няма значение.

Тя го стрелна с язвителен поглед, осъзнавайки, че ако не говори открито, Тони ще разкрие всичко на Кабрило. Въздъхна.

— Търсим кораб, който е потънал в тези води някъде около 1860 г.

— Нека предположа. И смятате, че на борда му има съкровище? — попита снизходително Хуан.

Слоун не остави сарказма му ненаказан.

— Да, толкова съм сигурна в това, че бях готова да заложа живота ни. А някой друг изглежда смята, че заради това си заслужава да ме убие.

— Право в целта. — Хуан погледна от Слоун към Риардън. Дватама нямаха вид на търсачи на съкровища, но това беше треска, която всеки можеше да прихване. — Вие двамата как се свързахте?

— В един интернет чат, посветен на изгубени съкровища — отговори Слоун. — От миналата година планираме и пестим за това пътуване.

— Разкажи ми какво се случи снощи.

— Излязох да вечерям сама и когато се връщах пеша към хотела, започнаха да ме преследват двама мъже. Аз побягнах и те ме подгониха. Тогавата единият стреля по мен. Успях да стигна до хотела, в него имаше много хора и те ме оставиха. Единият се провикна, че изстрелът е предупреждение и трябва да напусна Намибия.

— И ти ги разпозна на яхтата?

— Да, двамата с автоматите.

— Кой знаеше, че сте в Намибия?

— Какво имаш предвид? Приятелите у дома и така нататък?

— Не, искам да кажа, кой знаеше какво правите тук? Разговаряхте ли с някого за вашия проект?

— Ние разпитахме много местни рибари — намеси се Тони.

Слоун му отрязва думата.

— Идеята беше да претърсваме райони, в които рибарите губят мрежи. Тук дъното на океана всъщност е продължение на пустинята, затова реших, че всичко, което би могло да закачи мрежа, трябва да е дело на човешките ръце, тоест корабни останки.

— Не е задължително — каза Хуан.

— Вече го знаем — в гласа на Слоун се усетиха нотки на отчаяние от поражението. — Прелетяхме над цял куп възможни места и нищо не открихме с метал-детектора.

— Това не ме изненадва. Теченията са имали на разположение няколко милиона години, за да издълбаят скалите по дъното така, че мрежите да се закачат в тях — подхвърли Хуан и Слоун кимна в съгласие. — Значи сте разговаряли с рибарите. А с някого друго?

Устата ѝ се нацупи, когато му отговори:

— С Лука. Той работи като водач, но не му обръща много внимание. И с южноафриканец, който пилотираше хеликоптера. Казва се Петер Де Вит. Но никой не знаеше защо питаме за мрежите и никога не сме казвали на Петер или Лука какъв кораб търсим.

— Не забравяй Папа Хайнрик и неговите великански метални змии — язвително подхвърли Тони. Опитваше се да унижи допълнително Слоун.

Едната вежда на Хуан се вдигна нагоре.

— Великански змии?

— Това нищо не значи — отговори Слоун. — Просто история, която чухме от един луд стар рибар.

На вратата тихичко се почука. Показа се Морис с пластмасова табла в ръце. Хуан трябваше да потисне усмивката си, когато забележа отвратеното изражение по лицето на главния стюард.

Морис беше придирчив. Човек, който се бръсне два пъти дневно, лъска обувките си всяка заран и веднага сменя ризата си, ако забележи й най-малкото петънце. Той се чувстваше у дома си в разкошните помещения на „Орегон“, но ако се наложеше да се движи из предназначенията за външни хора негови части, добиваше вид на мюсюлманин, който трябва да влезе в свинарник.

От уважение към театъра, който разиграваха пред своите гости, той беше свалил сакото и вратовръзката и дори бе навил ръкавите на ризата си. Въпреки че Хуан разполагаше с пълно досие за всеки член на Корпорацията, единствената информация, до която никога не бе успял да се добере, беше възрастта на Морис. Предположенията се движеха от шестдесет и две до осемдесет. Въпреки това той носеше таблата с една ръка толкова сигурно, сякаш е вързана за някой от корабните кранове, и сервираше, без да разлее и капка.

— Зелен чай — обяви той, а английският му акцент привлече вниманието на Тони. — Китайски пелмени на пара, пържени пелмени, пържени кнедли с пилешко. — Той измъкна сгънат лист хартия от престилката си и го подаде на Хуан. — Мистър Хенли ме помоли да ти предам това.

Хуан го разгъна, докато Морис подреждаше чиниите, салфетките и приборите, които не си подхождаха, но поне покривката беше чиста.

Макс беше написал: „Тя лъже като за световно“.

Хуан погледна към скритата камера.

— Това е очевидно.

— Кое е очевидно? — попита Слоун, след като отпи глътка чай и кимна одобрително.

— Какво? А, да. Моят първи помощник ми напомня, че колкото по-дълго се бавим тук, толкова по-късно ще пристигнем в следващото по план пристанище.

— Къде е това, ако смея да попитам?

— Благодаря, Морис. Това е всичко. — Стюардът се поклони и Кабрило отговори на въпроса на Слоун: — Кейптаун. Превозваме дървен материал от Бразилия за Япония, но ще вземем няколко контейнера от Кейптаун, предназначени за Мумбай.

— Това наистина е кораб скитник, нали? — попита Слоун. По гласа ѝ личеше, че е впечатлена. — Не мислех, че още ги има.

— Не много. Контейнеровозите поеха почти всичко, но има останали малцина като нас, които да обират трохите. — Той посочи към опърпаната трапезария. — За съжаление трохите стават все по-малки, затова не можем да инвестираме в „Орегон“. Страхувам се, че старчето постепенно се разпада около нас.

— Въпреки това — настоя Слоун — сигурно водите много романтичен живот.

Искреността, с която го каза, смая Хуан. Винаги беше смятал, че скитническото съществуване на кораб, който се носи от пристанище на пристанище и живее от днес за утре, не е колелце от индустрията, в която се превърна морският транспорт, а наистина романтична идея. Един живот без бързанае, който си беше отишъл завинаги. Той се усмихна и я поздрави с чашата чай.

— Да, понякога е романтичен.

Топлотата на усмивката, с която тя го дари, му подсказа, че бяха споделили нещо много лично.

Той се стегна, за да продължи разговора.

— Капитан Уленга, знаете ли нещо за железни змии?

— Не, капитане — отговори намибиецът и докосна слепоочието си. — Папа Хайнрик не е наред в главата. А когато докопа бутилка, направо бягай.

Хуан отново насочи вниманието си към Слоун.

— Как се казва корабът, който търсите?

Беше очевидно, че тя не желае да му каже, затова я остави на мира.

— Няма значение. Не се интересувам от потънали съкровища — изкикоти се той. — Нито от великански метални змии. Натам ли се бяхте запътили днес? Към мястото, където този Хайнрик е видял змиите?

Дори Слоун изглежда осъзна колко смешна изглежда в очите на Кабрило и леко се изчерви.

— Това беше единствената следа, която ни остана. Реших, че щом сме стигнали толкова далече, можем да отидем докрай. Сега звучи малко тъпо.

— Малко глупаво, а? — закачи я Хуан.

Линк почука на рамката на вратата към трапезарията.

— Капитане, чиста е.

— Благодаря, мистър Линкълн. — За всеки случай беше помолил Линк да претърси „Пенгуин“ за контрабанда като наркотици или оръжия. — Капитан Уленга, можеш ли да ми кажеш нещо за яхтата, която ви нападна?

— Виждал съм я няколко пъти в Уолвис. От година или две идва всеки месец. Мисля, че е от Южна Африка, защото само там хората могат да си позволят подобна лодка.

— Никога не си разговарял с някого от екипажа или хора, които са го познавали?

— Не, господине. Те влизат, зареждат и отново отплават.

Хуан се отпусна удобно на стола и опря едната си ръка на облегалката на съседния. Опита се да свърже фактите и да стигне до някакво правдоподобно обяснение, но нищо не пасваше. Беше сигурен, че Слоун е пропуснала важни части от историята, затова той нямаше да може да подреди пъзела и трябваше да реши докъде иска да стигне. Спасяването на Джефри Мерик си оставаше техен основен приоритет, а на този фронт си имаха достатъчно затруднения, за да прибавят и тези на Слоун Макинтайър. Въпреки това нещо не го оставяше на мира.

Внезапно се обади Тони Риардън:

— Казахме всичко, което знаем, капитан Кабрило. Наистина бих искал да сляза от кораба ти. Чака ни дълъг път до брега.

— Да — измърмори разсеяно Хуан и се съсредоточи отново. — Да, разбира се, господин Риардън. Обаче не мога да проумея защо са ви нападнали. Възможно е тук наоколо да има изгубен кораб, натоварен със съкровище, и може би сте се приближили твърде много до нечия вече започнала операция. Ако работят без правителствено разрешение, нищо чудно, че са се решили на насилие. — Той погледна втренчено Тони и Слоун. — В такъв случай съветвам и двама ви да напуснете колкото може по-бързо Намибия. Затънали сте до гуша.

Риардън кимна, когато чу съвета, но Слоун явно се готвеше да го пренебрегне. Хуан не каза нищо. Това не беше негова грижа.

— Мистър Линкълн — провикна се той, — би ли изпратил нашите гости до тяхната лодка? Ако имат нужда от гориво, погрижи се да го получат.

— Слушам, капитане.

Гостите станаха на крака и се подредиха в редица. Хуан се наведе през масата и стисна ръцете на Джъстис Уленга и Тони Риардън. Когато Слоун пхна ръка в неговата, тя го дръпна лекичко напред и каза:

— Мога ли да говоря с теб насаме?

— Разбира се — Кабрило погледна към Линк. — Отведи ги до „Пенгуин“. Аз лично ще изпратя госпожица Макинтайър.

Двамата седнаха отново на местата си веднага щом групата напусна помещението. Слоун го изучаваше така, както бижутерът оглежда диамант, който се готви да шлифова, търсейки и най-малкия дефект, за да не съсипе скъпоценния камък. Накрая изглежда стигна до някакво решение, наведе се към него и постави ръце на масата.

— Мисля, че си измамник.

Хуан потисна кикота си.

— Моля? — заекна той най-накрая.

— Ти. Този кораб. Екипажът. Нищо от тези неща не е това, което изглежда.

Кабрило се насили да запази спокойно изражение и да не пребледнее. В годините, откакто беше основал Корпорацията и заплавал на няколкото кораба, всеки от които носеше името „Орегон“, никой не си бе и помислял, че те са нещо различно от това, което изглеждат. Бяха посрещали представители на пристанищните власти, всякакви инспектори, дори и канален лоцман, когато прекосяваха

Панамския канал, но никой никога не бе показал и най-малко подозрение към кораба или екипажа.

Тя не знае, помисли си той. Просто опитва. Трябваше да признае пред себе си, че не бяха приложили всички номера, които разиграваха, когато бяха в пристанище или им предстоеше проверка. Но нямаше начин необучен човек, прекарал тридесет минути на кораба, да прозре внимателно обмислената заблуда. Сърцето му се успокои, когато стигна до този извод.

— Би ли си направила труда да обясниш? — попита той небрежно.

— Първо, дребните неща. Твоят кормчия носи точно същия „Ролекс“, какъвто имаше баща ми. Часовник за две хиляди долара. Прекалено скъп, ако твоите хора са толкова бедни, колкото твърдиш.

— Фалшификат — отговори Хуан.

— Фалшификат не би изкарал и пет минути в соления въздух. Знам това, защото аз самата имах такъв, когато бях на петнайсет и работех на риболовната лодка на татко, след като той се пенсионира от търговския флот.

Добре, каза си Хуан, не е напълно невежа.

— Може би часовникът е истински и го е купил от укривател на крадени вещи. Трябва да го попиташ.

— Това е възможно — съгласи се Слоун. — А стюардът? През последните пет години работих в Лондон и мога да различа английската кройка веднага щом я видя. Като почнем от официалните му обувки марка „Чърч“, шитите по поръчка панталони и ръчно изработената риза, Морис носи дрешки за около четири хиляди долара. Съмнявам се, че ги е купил от укривател на крадени вещи.

Хуан се изкиска при мисълта как Морис ще облече нещо втора употреба.

— Той наистина е по-богат и от Крез, но е... как го казват англичаните... смахнат. Черната овца на старо богато семейство, той обикаля света, откакто е пълнолетен и е получил наследството си. Миналата година, когато бяхме в Момбаса, дойде при мен, попита дали не търсим стюард и обясни, че няма нужда да му плащаме. Как бих могъл да му откажа?

— Правилно — проточи Слоун.

— Това е самата истина. Честна дума.

— Добре, да оставим това засега. А какво ще кажеш за теб и господин Линкълн? Няма много американци, които работят на кораб, защото азиатците вършат същата работа за много по-малко пари. Ако фирмата, която притежава този съд, е толкова зле, колкото твърдиш, екипажът щеше да се състои от пакистанци или индонезийци. — Хуан понечи да отговори, но тя го прекъсна. — Нека се опитам да отгатна, ти също работиш за жълти стотинки, нали?

— Госпожице Макинтайър, дюшекът ми не е натъпкан с пари.

— Обзалагам се, че е така. — Тя прокара ръка през косата си. — Това са дребните неща, които бях сигурна, че няма да можеш да обясниш. А има и още нещо. Когато за пръв път видях кораба, от комина му не излизаше пушек.

Опа, помисли си Хуан, щом се сети, че инженерът бе забравил да пусне димогенератора, когато „Пенгуин“ се появи на хоризонта. Тогава Хуан реши, че това не е значителен пропуск, но сега се сблъска с неприятни последици.

— Първо си помислих, че корабът е напуснат, но после видях, че се движите. Няколко минути по-късно от комина започва да излиза пушек, и то доста. Интересното е, че количеството беше все същото и когато се движехте с двадесет възела към нас, и когато бях на мостика, а машинният телеграф сочеше „стоп машини“. А ако решим да обсъдим и вашата атака, няма начин кораб с тези размери да завие толкова бързо, освен ако не разполага с направляващи дюзи. А това е технология, разработена много по-късно от времето, когато е построен този кораб. Можеш ли да обясниш това?

— Любопитен съм защо те интересува — започна да увърта Хуан.

— Защото днес някой се опита да ме убие и искам да зная защо. Също така смятам, че ти можеш да ми помогнеш да разбера.

— Съжалявам, Слоун, но аз съм просто капитан на едно ръждясало корито, което скоро ще бъде нарязано за скрап. Не мога да ти помогна.

— Значи не отричаш казаното от мен.

— Не знам какво си видяла, но в „Орегон“ и неговия екипаж няма нищо особено.

Тя се изправи и безпогрешно се отправи към мястото, където беше монтирана малката камера. Бяха я скрили в рамката на снимка на

индийска актриса, твърде популярна преди петнадесетина години. Слоун свали фотографията от стената, а камерата увисна на кабела и започна да се полюшва.

— А това какво е?

Този път Хуан наистина пребледня.

— Забелязах я, когато каза: „Това е очевидно“, след като получи бележката от Морис. Предположих, че в момента някой ни наблюдава.

— Тя не изчака Хуан да отговори. — Капитан Кабрило, предлагам ти сделка. Ти ще престанеш да ме лъжеш и аз ще направя същото за теб. Дори ще започна първа. — Тя седна отново срещу него. — Тони и аз не се свързахме в интернет чат. Работим заедно в отдела по безопасност на „Де Беерс“ и наистина издирваме потънал кораб, който може да е натоварен с диаманти за милиард долара. Разбираш ли от диаманти?

— Знам само, че са редки, скъпи и ако подариш един на жена, за теб ще е по-добре, ако си искрен.

Това я накара да се усмихне.

— Две от три.

— Значи две от три, така ли? Зная, че са скъпи, че са редки и че сигурно непрекъснато ти ги подаряват. Ти си достатъчно привлекателна за това.

Усмивката ѝ се превърна в тих смях.

— О, не. Те са скъпи и наистина трябва да си искрен, когато подариш един от тях на жена, но диамантите не са редки. Не се срещат толкова често, колкото полускъпоценните камъни, но не са и толкова редки, колкото си мислиш. Поддържат цените им изкуствено надути, защото една-единствена компания владее около деветдесет и пет процента от пазара. Тя контролира всички мини и може да определя каквато си иска цена. Всеки път, когато бъдат открити нови залежи, тя се появява, купува участъка и така премахва всякаква конкуренция. Картелът е толкова сплотен, че пред него онези от ОПЕК приличат на аматьори. Контролира се толкова строго, че шефовете му ще бъдат арестувани за нарушение на антимонополните закони на мига щом стъпят в САЩ.

Пускат камъни от хранилицата си много премерено, за да поддържат постоянно ценово равнище. Ако запасите намалеят, те увеличават производството, а когато се появи излишък от камъни, ги скътват в лондонските си трезори. Като имаш предвид всичко това,

какво, мислиш, ще се случи, ако някога на пазара бъдат пуснати камъни на стойност един милиард долара?

— Цените ще паднат.

— А монополът ще бъде изгубен и цялата система ще рухне с гръм и трясък. И всички онези жени по света, които носят диамант на ръката си, изведнъж ще осъзнаят, че той не е най-добрият им приятел. А световната икономика ще се разклати, защото цените на златото и валутите също ще бъдат ударени.

По този въпрос Хуан имаше известни познания, защото само преди няколко месеца той и неговият екипаж бяха осуетили опит да се наводни пазара на злато.

— Разбирам какво искаш да кажеш — отбеляза той.

— Ако корабът със съкровището съществува, за нашия отдел има два начина да реагира. Първо, да изчака някой друг да намери диамантите и веднага да ги изкупи. Очевидно това ще е много скъпо, затова предпочетохме да използваме втория начин.

— Да проверите дали слуховете за потъналото съкровище са верни и ако е така, да го намерите.

— Браво, право в целта! — Слоун докосна върха на носа си. — Аз първа събрах отделните късчета информация за историята на съкровището, затова ми дадох да ръководя тази експедиция. Тони е мой помощник, но е напълно безполезен. Това е важно за мен и моята кариера. Ако успея да намеря камъните, вероятно ще ме направят вицепрезидент.

— Откъде са се взели диамантите? — попита Хуан, който искаше да види дали тя няма да се изпусне и да каже нещо повече.

— Историята е много любопитна. Били изкопани в мините в Кимбърли от племе, наречено хереро. Кралят на хереро знаел, че му предстои битка с германските окупатори, и решил, ако намери диаманти, да ги използва, за да купи с тях английска защита. В продължение на около десетилетие неговите поданици работили в Кимбърли и когато договорите им изтичали, изнасяли тайно камъни за Херероленд. Щом пристигнали в Кимбърли, всички стари белези по телата им били отбелязвани на чертеж. В лагера някой техен съплеменник, който вече е намерил подходящ камък в мината, отварял старата рана и пъхвал камъка вътре. Когато след година дойдело време да си ходят, пазачите в лагера проверявали всички белези по

чертежите, от постъпването на работниците в мината. Често отваряли пресните белези, за да проверят за скрити камъни, защото това била втората по популярност система за изнасяне на камъни след гълтането, което било прекратено с въвеждането на слабителните средства. Но никой не проверявал старите белези, включени в чертежа.

— Много хитро — отбеляза Хуан.

— Според това, което можах да открия, когато племето било обрано, то притежавало цели чували, пълни само с най-големите и чисти камъни.

— Обрано?

— От петима англичани. Единият бил още почти дете, но родителите му били мисионери в Херероленд. Възстанових цялата история от дневника на бащата, защото след обира той тръгнал да търси сина си. Дневникът всъщност е справочник за мъченията, на които е искал да подложи момчето, щом го хване. Няма да те отегчавам с подробности, но подрастващият Питър Смайт се свързал с авантюрист от старата школа, някой си Х. А. Райдър и трима други мъже. Като част от плана, по телеграфа те си поръчали парахода „Роув“ от Кейптаун да ги чака пред крайбрежието на онова, което тогава се наричало Германска югозападна Африка. Възнамерявали да прекосят Калахари и Пустинята Намиб на коне и да се срещнат с кораба.

— Предполагам, че нищо повече не се чуло за „Роув“?

— Той отплавал от Кейптаун веднага след получаването на телеграмата от Райдър и по-късно бил обявен за изчезнал в океана.

— Да приемем, че всичко това е вярно и не е мит като рудниците на цар Соломон. Кое те кара да мислиш, че корабът се намира в този район?

— Теглих права черта от запад, където диамантите са били откраднати, до крайбрежието. Те са се готвели да прекосят най-ужасния пустинен район на планетата и сигурно са поели по най-краткия път. Това определя мястото за срещата им с „Роув“ на около сто и дванадесет километра северно от Уолвис Бей.

Хуан откри пролука в нейната логика.

— Кой може да каже, че „Роув“ не е потънал, след като е плавал една седмица към Кейптаун? А какво ще кажеш, ако мъжете не са

успели да стигнат до мястото на срещата и камъните лежат някъде в пустинята?

— Това са възраженията и на моя началник, когато му разказах тази история. На тях отговарям по следния начин: щом аз можах да открия всичко това, значи и някой друг би могъл. Диаманти на стойност един милиард може да си лежат някъде край брега, където всеки леководолаз с фенерче може да ги намери.

— А той какво каза?

— Давам ти една седмица и Тони Риардън да ти помага. И независимо какво ще излезе, унищожи всички доказателства, които си събрала.

— Времето не е достатъчно, за да проверите район, който вероятно обхваща неколкостотин квадратни километра — отбеляза Хуан. — За да го направиш както трябва, ти е нужен кораб, който можа да влачи широкообхватен сонар и метал-детектор. Но дори тогава няма никаква гаранция.

Слоун вдигна рамене.

— Те не хванаха много вяра на моята идея. Това, че ми дадоха цяла седмица, пари и Тони, беше повече, отколкото очаквах. Затова исках да почерпя информация от местните хора.

— Може ли от чисто любопитство да попитам, защо разказа всичко това на твоите началници? Защо да не потърсиш сама кораба и ако намериш диамантите, да ги задържиш за себе си?

Тя направи гримаса и се смръщи така, сякаш току-що я беше обидил, което си беше самата истина.

— Капитане, подобна мисъл никога не ми е минавала. Тези диаманти са били изкопани в мина на „Де Беерс“ и по право принадлежат на компанията. Не бих ги запазила за себе си, както не бих влязла в трезора, за да си напълня джобовете с камъни.

— Съжалявам. — Хуан беше очарован от нейната почтеност. — Малко прекалих.

Слоун се усмихна.

— Благодаря. Извинението се приема. Сега, след като аз ти казах истината, ще ми помогнеш ли? Не мога да ти обещаю нищо, но съм сигурна, че ако намерим „Роув“, компанията ще ти възстанови разходите. За да проверим координатите, които Папа Хайнрик ми даде, ще са нужни само няколко часа от времето ти.

Известно време Хуан не проговори, а очите му бяха вперени в тавана, сякаш обмисляше следващите си ходове. Изведнъж скочи от мястото си и се отправи към вратата.

— Моля да ме извиниш за малко — каза той на Слоун и после към скритите микрофони: — Макс, да се срещнем в моята каюта. — Имаше предвид фалшивата каюта, която използваша за посрещането на митническите инспектори. Тя се намираше на еднакво разстояние от трапезарията и от командния център, до който се стигаше с асансьор.

Когато Хуан зави иззад ъгъла, Хенли вече го чакаше пред мръсната кабина. Беше се облегал на преградната стена на отсека и почукваше с накрайника на лулата по зъбите си, сигурен знак, че нещо му се върти из главата. Когато председателят го наближи, той се изправи. Въпреки че вратата беше затворена, носът на Хуан надуши миризмата на застоял дим, който се просмукваше от каютата.

— Какво мислиш? — попита Хуан, без да увърта.

— Мисля, че не бива да се бавим повече и да вървим в Кейптаун, за да набавим оборудването, което ще ни е нужно, ако искаме да спасим Мерик, преди да умре от старост.

— А като оставим това настрана?

— Цялата работа ми звучи като измама.

— Щях да се съглася напълно с теб, ако не бяхме станали свидетели на нападението срещу „Пенгуин“. — Хуан замълча, опитвайки се да събере мислите си.

— Смяташ, че сме попаднали на нещо? — попита Макс, за да подтикне приятеля си да говори.

— Типове, които се возят на яхта за няколко милиона, не стрелят по хората без много важна причина. В този случай смятам, че са защитавали нещо. Слоун каза, че никой не е знаел кой кораб издирват, така че е възможно да са пазели нещо друго, а не предполагаемото съкровище.

— Нали не вярваш наистина във великанските железни змии на Папа Хайнрик?

— Макс, тук има нещо. Чувствам го. — Хуан се обърна към своя приятел и го погледна в очите, за да няма недоразумения. — Помниш ли какво ти казах точно преди да се заемем с онези двамата от Националната агенция за подводния свят, които се бяха насочили към пристанището на Хонконг?

— Те изследваха подводницата „Юнайтед Стейтс“. Това е мисията, при която ти изгуби крака си — отговори Макс в тон с потъналия в миналото Кабрило.

Хуан несъзнателно помръдна и прехвърли тежестта си върху крайника, изработен от карбонови нишки и титан.

— Мисията, която ми струва крака — повтори той бавно.

Макс пъкна лулата в устата си.

— От тогава са минали няколко години, но мисля, че точните ти думи гласяха: „Макс, мразя да цитирам изтъркано от употреба клише, но имам лошо предчувствие за тази работа“.

Хуан не премигна и издържа преценяващия поглед на Макс.

— Пр дяволите, сега изпитвам точно същото предчувствие. — Макс продължи да го гледа още няколко секунди и после кимна. Десетте години, които беше прекарал с Хуан го бяха научили да се доверява на председателя, независимо колко ирационална беше молбата му или колко малки изглеждаха шансовете му за успех.

— Какви са намеренията ти?

— Не искам повече да бавя „Орегон“. Веднага щом сляза, тръгвайте за Кейптаун и набавете екипировката. Когато потеглите, искам да изпратиш Джордж да хвърли едно око на мястото, където са били забелязани змиите. — Джордж Адамс беше пилотът на хеликоптера „Робинзон D44 Клипър“, прибран в един от трюмовете. — Аз ще взема координатите от Слоун.

— Ще ходиш в Уолвис Бей?

— Искам лично да поговоря с Папа Хайнрик, с водача на Слоун и с пилота на хеликоптера. Ще взема една от спасителните лодки, така че Слоун няма да разбере за хангара с лодките или пък нещо друго.

Макар да изглеждаха очукани като останалата част от „Орегон“, двете спасителни лодки бяха на същото техническо равнище като техния кораб-майка. Ако имаха същия обseg като кораба, Хуан с готовност би прекосил с някоя от тях Атлантика по време на сезона на ураганите. Той продължи:

— Това няма да отнеме повече от ден-два. Аз ще се кача на „Орегон“, когато се върнете в Намибия. Това ме подсеца, че през последния час бях в гимнастическия салон и не знам новините. Какво ново?

Макс скръсти ръце.

— Тайни Гундерсон нае подходящ самолет. Значи това е уредено. Както знаещ, джиповете ни очакват на кея „Дънкан“ в Кейптаун. Мърф има познат библиотекар в Берлин и той ще извади всичко, което имат за Дяволския оазис, известен в Германия като die Oase des Teufels.

Пробивът в усилията им да намерят мястото, където държат Джефри Мерик, беше станал, когато Линда Рос предположи, че може би Дяволският оазис се намира в Намибия, и потърси информация, като използва немското наименование. Но след събирането на предварителните данни, пробивът сякаш пресъхна.

В края на двадесети век германското имперско правителство решило да копира прословутата френска наказателна колония в Гвиана, наречена Дяволския остров. Отдалечена изправителна колония, от която било невъзможно да се избяга. Там изпращали най-закоравелите френски престъпници. В средата на пустинята германското правителство изградило затвор с максимална сигурност. Там се намирал най-изолираният колониален преден пост. Затворът бил построен от местни камъни, заобиколен от пясъчни дюни и дори някой затворник да успеел да избяга, просто нямало къде да отиде. Той щял да умре в пустинята много преди да успее да стигне до крайбрежието. За разлика от Дяволския остров или прословутия Алкатраз в Сан Франциско нямало и следа от слухове, че някой затворник е успял да избяга от там преди затварянето му през 1916 Г. заради финансовото бреме, което този далечен затвор стоварвал върху германската военновременна икономика.

Железопътната линия до Дяволския оазис била премахната след изоставянето на затвора, така че до там нямаше сигурен достъп, освен по въздуха или с всъдеходи. И двете възможности криеха определени предизвикателства и затруднения, защото дори малка група пазачи, охраняващи Мерик, щеше да забележи хеликоптер или джип дълго преди Кабрило да успее да разположи силите си на позиции за нападение.

След като преровиха архивните бази данни и сателитните снимки на свободна продажба, вече доста напреднаха в дръзкия план за спасяването на милиардера.

— Чу ли се нещо от похитителите на Мерик или неговата фирма?

— Нищо от похитителите, а „Мерик Сингър“ разговаря с няколко различни екипи за спасяване на заложници.

Обикновено това беше задача на военните или на полицията, но съществуваха и частни фирми, които се занимаваха с освобождаване на заложници. Въпреки че това не влизаше в обичайните им дейности, Хенли представи Корпорацията като екип за спасяване на заложници. Те бяха готови да спасят основателя на „Мерик Сингър“ безплатно, но нямаше да им навреди, ако можеха да изкарат и някоя пара за усилията си.

— А какво става с Овърхолт в Ленгли?

— Няма нищо против да сме тук, стига това да не попречи, ако се появи някоя спешна задача. Каза, че Мерик е бил голям дарител за президентската кампания и че двамата с президента няколко пъти са карали ски заедно. Ако се справим с това както трябва, акциите ни във Вашингтон ще се покачат.

Кабрило пусна една крива усмивка.

— За това, с което се занимаваме, няма значение какъв е курсът на акциите ни. Когато се стигне до операции в разрез с правилата, Чичо Сам няма голям избор. Какво залагаш, че ако проведем операцията, между администрацията и намибийското правителство ще потече пълноводна река от бумага и накрая всички ще разправят, че група американски командоси, работили в сътрудничество с местните органи, са освободили Мерик?

Макс си придаде обидено изражение.

— Не мога да повярвам, че казваш това по адрес на най-хлъзгавия агент на ЦРУ.

— А ако се провалим — продължи Хуан, — той ще отрече всичко и ще каже, че това са глупости. Придружи Слоун до „Пенгуин“, за да обясни на Риардън, че ще остане на борда, и накарай някой да свали спасителната лодка от левия борд. А през това време аз ще взема душ и ще си събера багажа.

— Не че щях да кажа нещо — каза Макс, когато пое по коридора, — но макар и откъм подветрената страна, миришеш на пръч.

Веднага щом затвори зад гърба си вратата на истинската си каюта, Хуан свали сивеещата униформена риза, която беше сложил в чест на Слоун, и изрита обувките си, преди да стигне до вратата на банята. Завъртя златните кранове на душа, нагласи ги на приятна разхлаждаща температура и свали останалите дрехи. След това се

облегна на душкабината, за да издърпа отрязания си крак от вакуумното гнездо на протезата.

Мощните струи на масажния душ започнаха да се стичат по тялото му. Щеше му се да има повече време да обмисли решението си да помогне на Слоун Макинтайър, но и така знаеше достатъчно, за да се довери на инстинкта си. Съмняваше се в съществуването на кораба със съкровището точно толкова, колкото и в чудовищните метални змии. Но нямаше никакво съмнение, че някой иска Слоун да спре издирването си. Точно това искаше да научи: кои са тези хора и какво криеха.

След като се избърса и закрепил изкуствения крак, Хуан хвърли тоалетните си принадлежности в пътническата чанта. От гардероба в спалнята извади няколко чифта дрехи за смяна и ги сложи в кожения сак заедно с няколко чифта здрави високи обувки. Отиде в кабинета си. Седна зад бюрото и завъртя стола, за да отвори антикварния сейф, който някога бяха използвали в локомотивния парк в Ню Мексико. Пръстите му на шайбата бяха умели и бързи. Когато и последният щифт щракна и зае мястото си, той завъртя колелото и дръпна тежката врата. До стодоларовите пачки, банкнотите с номинал от двадесет лири и още дузина валути в сейфа се съхраняваше и неговият личен арсенал. В голямата каса имаше достатъчно огнева мощ, за да започне малка война. Три автомата, две щурмови карабини, пушка помпа, снайперска пушка „Ремингтън 700“. Чекмеджетата съдържаха още шумови, осколочни и звуково-светлинни гранати, както и десетина пистолета. Той обмисли възможните положения, в които може да изпадне, и накрая грабна един миниавтомат „Узи“ и „Глок 19“. Би предпочел белгийския пистолет ФН в калибър 5.7×28, който бързо беше му станал любимо оръжие, но искаше да има възможност да разменя мунициите. И глокът, и узито използваха 9-милиметрови патрони.

Четири пълнителя се съхраняваха празни, за да не отслабват пружините им, така че трябваше да отдели време, за да ги напълни. Той прибра оръжията, пълнителите и резервна кутийка с патрони под дрехите в сака и накрая си обу леки ленени панталони и риза с отворена яка.

Забеляза отражението си в стъклото на картината на стената. Челюстта му стърчеше решително напред и той почти успя да различи

въглените на гнева в очите си. Нищо не дължеше на Слоун Макинтайър, нито на Джефри Мерик, но нямаше да ги изостави на произвола точно както не би зарязал някоя старица на оживено кръстовище.

Кабрило грабна сака от леглото и тръгна към горната палуба. Вече усещаше първия прилив на адреналин.

12.

Беше неизбежно пясъчните бълхи да научат, че изоставеният затвор в пустинята отново е обитаван. Привлечени от миризмата на топли тела, те се върнаха в него, за да действат като природно мъчение в добавка към сътворените през годините от човека. Заради способността им да снасят по шестдесет яйца на ден, след влизането на първите няколко в затвора те скоро се превърнаха в напаст. Пазачите бяха подготвени и с химически препарати държаха омразните насекоми настрана, но техните затворници нямаха този късмет.

Мерик лежеше проснат на твърдите камъни на пода в килията и яростно чешеше ухапванията, които покриваха всеки сантиметър на неговото тяло. По някакъв перверзен начин той се радваше, че го бяха открили, защото болезнените подутини и непрекъснатите нови ухапвания караха мислите му да се съсредоточават върху нещо различно от ужаса, който вече бе преживял, и още по-голямото нещастие, което очакваше.

Изруга, когато една бълха го ухапа силно по задната част на ухото. Хвана я, смаза тялото ѝ с нокти и изръмжа от задоволство, когато чу характерния пукот. Малка победа в една война, която така или иначе губеше.

Без луната мракът в затворническия блок беше направо материален, призрачно небе, което сякаш се стичаше в гърлото на Мерик, щом отвореше уста и запушеше уши, за да не чува шепота на вятъра. Затворът бавно го лишаваше от сетива. Проникващият навсякъде пясък така беше запушил носа му, че вече не можеше да подуши храната, която му даваха. Без миризмата усещаше и вкуса само като бледо подозрение, че ястията са нещо различно от пустинния прах. Бяха му останали само слухът и усещането за допир. Но след като нямаше какво да слуша, а тялото го болеше от многодневното лежане на каменния под и от ухапванията на бълхите, те не му помагаша много.

— Сюзън? — провикна се той.

Откакто се върна в килията си, той викаше името ѝ на всеки пет минути. Тя не му отговори нито веднъж и той подозираше, че е мъртва, но въпреки това продължаваше, защото предпочиташе да вика името ѝ, отколкото да се поддаде на съкрушителния подтик да завие.

За негово учудване му се стори, че я чува да помръдва, после се разнесе нещо като мяукане на новородено котенце и звук от триенето на тъкан в камък.

— Сюзън! — провикна се той по-силно. — Сюзън, чуваш ли ме? Сега вече ясно я чу да стене.

— Сюзън, аз съм. Джеф Мерик. — Кой друг би могъл да бъде, помисли си той. — Можеш ли да говориш?

— Доктор Мерик?

Гласът ѝ беше дрезгав и слаб, но въпреки това му се стори, че е най-великолепният звук, който някога беше чувал.

— О, Сюзън, слава Богу! Помислих, че си умряла.

— Аз... ох... — Тя се поколеба и започна да кашля, а това я накара да изстене още по-силно. — Какво се случи? Лицето ми е безчувствено, а тялото ми... Мисля, че имам счупени ребра.

— Не помниш ли? Биха те и те изтезаваха. Каза ми, че дори не са ти задавали въпроси.

— И теб ли те биха?

Сърцето го заболя. Въпреки болките и объркването си Сюзън Донливи намери сили да се загрижи за неговото състояние. Повечето хора нямаше да попитат, загрижени само за своите собствени рани. Прииска му се, много му се прииска тя да не беше въввлечена в този кошмар.

— Не, Сюзън — каза той нежно, — не ме биха.

— Радвам се — отговори тя.

— Научих кой ни отвлеche и защо.

— Кой? — В гласа ѝ прозвуча надежда, сякаш ако похитителите им се сдобиеха с имена и лица, положението им щеше да стане по-добро.

— Бившият ми делови партньор.

— Д-р Сингър?

— Да. Дан Сингър.

— Защо? Защо ще иска да ти причини това?

— Искаш да кажеш на нас. Защото е болен, Сюзън. Един объркан и огорчен човек, който иска да покаже на света своята изкривена визия за бъдещето.

— Не разбирам.

И Мерик не разбираше. Не можеше да проумее стореното от Сингър, нито и какво се готвеше да направи. Просто беше прекалено. Сингър вече беше убил хиляди, но никой още не знаеше това. Сега се готвеше да унищожи още десетки хиляди. И за какво? За да даде на Съединените щати урок по контрол на околната среда и глобалното затопляне. Наистина, това беше само част от намеренията му, но Мерик познаваше своя бивш приятел прекалено добре.

За Дан това беше личен въпрос, начин да докаже на Мерик, че той е бил мозъкът зад техния успех. В началото бяха като братя, но Мерик беше омайникът, човекът, който можеше да пусне някой сполучлив израз в интервю, затова медиите неизбежно започнаха да го изтъкват като лицето на „Мерик Сингър“ и пренебрегваха Дан. На Мерик никога не му бе хрумвало, че това засяга неговия партньор. В института той беше интровертният, защо в реалния живот трябваше да е различен? Сега Мерик разбра, че Сингър е отхранил патологична омраза срещу него.

Тя бе променила личността му напълно. Бе го прогонила от фирмата, беше го изпратила в редиците на природозащитното движение и там той бе използвал богатството си, за да съсипе „Мерик Сингър“. Но когато се бе провалил, той бе обърнал гръб на новите си екоприятели и се бе върнал у дома в Мейн, за да си ближе раните.

Жалко, че това не беше истина, помисли си Мерик. Сингър явно бе отгледал още по-голяма и злостна омраза. И отново се беше появил с невероятно дързък и ужасяващ план. План, който вече беше стигнал толкова далеч, че не можеше да бъде спрял. Не бе зарязал екологичния кръстоносен поход, а го беше насочил в нова и извратена посока.

— Сюзън, трябва да се измъкнем от тук.

— Какво става?

— Трябва да го спрем. Той се е побъркал, а хората, които е събрал около себе си, са екоманиаци, които не дават пукната пара за човечността. И сякаш това не му стига, а твърди, че бил платил на цяла група наемници. — Мерик зарови лице в дланите си.

Той беше виновен. Още от самото начало трябваше да забележи гнева на Дан и да настоява той да получи своя дял от светлината на прожекторите. Трябваше да се досети колко крехко е егото на неговия съдружник и че вниманието, на което се радваше Мерик, го разкъсва на парчета. Ако го беше направил, това нямаше да се случи. Паренето на сълзите премина в ридания и всички мисли за собственото му неудобство бяха пометени. Той започна да повтаря:

— Съжалявам, съжалявам — без да разбира на кого се извинява. На Дан или на бъдещата му жертва.

— Д-р Мерик? Д-р Мерик, моля те, защо д-р Сингър ни причинява това?

Мерик долови отчаянието в гласа ѝ, но не можа да отговори. Плачеше толкова отчаяно, сякаш душата му се късаше на парчета. Продължи да хълца цели двадесет минути, и пресуши слъзните си канали.

— Съжалявам, Сюзън — изпъшка той накрая, когато възстанови способността си да говори. — Просто... — не успя да намери подходящите думи — д-р Сингър ме мрази, защото аз бях лицето на нашата фирма пред обществото. Прави всичко това, защото ревнува. Представяш ли си? Хиляди хора са мъртви, защото аз бях по-известен от него.

Сюзън Донливи не отговори.

— Сюзън? — извика той, а после закрещя по-силно: — Сюзън! Сюзън!

Името ѝ закънтя и звукът се разнесе. Затворническият блок отново се изпълни с тишина. Мерик бе сигурен, че Даниъл Сингър току-що беше отнел още един живот.

13.

— Можеш да полегнеш долу, ако си уморена — предложи Хуан, когато Слоун се прозя.

— Не, благодаря — отказа тя. — Добре съм, но ще пийна още малко кафе.

Кабрило измъкна сребърния термос от стойката до коляното си и й го подаде, а очите му несъзнателно се плъзнаха по елементарните уреди на спасителната лодка. Двигателят работеше добре, а резервоарът беше пълен повече от три четвърти. Само след час щяха да стигнат до Уолвис Бей.

Макс се обади скоро след като напуснаха „Орегон“ и му каза, че разузнавателният полет на Джордж Адамс с хеликоптера не беше открил нищо, освен гладък като стъкло и пуст океан. Хуан за кратко се замисли дали просто да не върне Слоун в хотела, да хване първия полет за Кейптаун и да се качи отново на своя кораб. Това щеше да е най-логичната му постъпка, но сега, няколко часа по-късно, когато вече имаше по-добра представа за мотивите на Слоун Макинтайър, той ставаше все по-сигурен, че решението му да й помогне, е правилно.

Тя беше обсебена като самия него, не можеше да остави никоя работа недовършена и не отстъпваше пред предизвикателствата. В тези води се случваше нещо тайнствено и те двамата нямаше да се успокоят, докато не разберат какво е то, дори да нямаше нищо общо с тяхната същинска работа. Той се възхищаваше на нейното любопитство и упорство — две черти, които ценеше високо и у себе си.

Слоун наля малко от черното кафе в капачката на термоса, тялото й се полюшваше в ритъма на вълните, които минаваха под кила, но тя не разля нито капка. Още беше по шорти, но прие предложението на Хуан и облече яке и жълтата спасителна жилетка, които той беше извадил от един сандък. Своята беше стегнал в кръста.

Плавателният съд носеше запас от провизии, които щяха да стигнат за четиридесет души в течение на една седмица и малък апарат

за обезсоляване, който осигуряваше годна за пиене вода, макар и леко солена. Седалките в затворената кабина изглеждаха като напукан винил, но всъщност бяха тапицирани с мека ярешка кожа и така обработени, че да изглеждат изтъркани. На тавана се виждаше монтиран панел, който можеше да се сваля, а в него имаше тридесетинчов плазмен телевизор, богата библиотека от филми на Ди Ви Ди и съраунд озвучителна система. На Макс му беше хрумнала перверзната идея да подреди на първо място филма „Титаник“ в случай, че на екипажа му се наложеше да се качи в спасителните лодки.

Всички възможни ъгълчета и скрити местенца бяха така проектирани, че да създадат възможно най-голямо удобство за хората, принудени да се качат на лодката. Тя приличаше повече на луксозна моторна яхта, отколкото на спасителна лодка. За безопасността също бяха положени големи грижи. При затворени люкове лодката спокойно можеше да се преобърне и да се изправи сама. На седалките имаше монтирани триточкови колани, така че пътниците нямаше да се разлетят из вътрешността на лодката. И тъй като беше притежание на Корпорацията, в нея бяха вградени и няколко тайни, които Хуан не възнамеряваше да показва на своята гостенка.

Имаше два командни пулта, откъдето лодката можеше да бъде управлявана. Единият беше близо до носа, в кабината от специални сплави и фибростъкло, а вторият върху леко издигнатата платформа на кокпита на кърмата, откъдето сега Хуан и Слоун се любуваха на покритото със звезди нощно небе. Малко плексигласово стъкло ги защитаваше от соления въздух, защото студените води на течението Бенгуела, което идваше от Антарктика, бяха понижили температурата до петнадесетина градуса.

Слоун беше стиснала в шепи чашата на термоса и изучаваше лицето му, огряно от слабата светлина на арматурното табло. Той притежаваше традиционна красота с изсечени черти и ясни сини очи. Но нея я интересуваше повече това, което се криеше под повърхността. Лесно се оправяше с екипажа си и очевидно беше роден водач. Това би привлякло всяка жена, но същевременно създаваше впечатлението, че е самотник. Не от онези, които биха влезли в пощенска станция, за да започнат да стрелят с пушка или от типовете, които живеят в интернет пространството, а човек, който се чувства добре в своята собствена

компания, защото знае съвсем точно какъв е, на какво е способен и това му харесва.

Беше сигурна, че той взима решенията си бързо и очевидно никога не умува. Подобна увереност възниква само у човек, който обикновено е прав. Запита се дали е преминал някакво военно обучение и реши, че това е така. Вероятно е бил във военния флот, сигурно офицер, но от онези, крито не са могли да се примирят с невежеството на началниците си и затова е напуснал. Заменил е стегнатия в правилници армейски живот с правото да се носи по течението в открито море, придържайки се към едно отмяряло кавалерство, защото се е родил с няколко века закъснение. Лесно можеше да си го представи на мостика на някой клипер, който прекосява Тихия океан, натоварен с подправки и коприна.

— Защо се усмихваш? — попита Хуан.

— Просто си мислех, че си човек, който живее в неподходящо за него време.

— Защо?

— Ти не само спасяваш изпаднали в беда госпожици, но приемаш техните каузи за свои.

Кабрило изду гръдния си кош и зае героична стойка.

— А сега, прекрасна моя госпожице, се подготвям за битката с железните морски змии.

Слоун се засмя.

— Мога ли да те питам нещо?

— Давай.

— Ако не беше капитан на „Орегон“, с какво щеше да се занимаваш?

Въпросът ѝ не засягаше някоя опасна територия, затова Хуан отговори честно:

— Мисля, че щях да съм фелдшер в „Бърза помощ“.

— Наистина? А защо не лекар?

— Повечето лекари, които познавам, се отнасят към пациентите си като със стока. Нещо, което трябва да оправят, ако искат да си получат парите и да се върнат отново на игрището за голф. Освен това получават помощ от цяла армия сестри, медицински техници и апаратура на стойност милиони долари. Но фелдшерите са различни. Те трябва да направят първата жизненоважна преценка и да извършат

и първите животоспасяващи действия. Те са хората, които ще ти кажат, че всичко ще се оправи, и ще се погрижат това наистина да стане. А щом заведат човека в болницата, изчезват. Няма слава, не изпитват комплекса, че са Господ, няма „докторе, ти ми спаси живота“. Просто си свършват работата и поемат друг случай.

— Това ми харесва — каза Слоун след известно мълчание. — Прав си. Веднъж при едно плаване татко си срязва много лошо крака и трябваше да се обадим по радиото за линейка, а аз да върна лодката в пристанището. Още си спомням името на лекаря, който го заши в болницата, д-р Янковски, но нямам представа как се казваше човекът, който пръв се погрижи за раната на кея. Ако не беше той, баща ми сигурно щеше да умре от загуба на кръв.

— Невъзпетите герои — тихичко каза Хуан. — Тези харесвам. — За миг мислите му се насочиха към стената със звездите в централното фоайе на главната квартира на ЦРУ в Ленгли. Всяка от тях представляваше агент, убит на терена. От осемдесетте и трима агенти на стената тридесет и пет бяха безименни, опазваха тайните на управлението дори след своята смърт. Невъзпети герои. Всеки един от тях.

— А ти? Какво би правила, ако не беше специалист по сигурността в диамантена компания?

Тя му отправи безочлива усмивка.

— Как какво, щях да съм капитан на „Орегон“.

— О, на Макс това щеше да му хареса.

— Макс?

— Моят главен инженер и заместник — с обич обясни Хуан. — Да кажем, че Макс е дясната ми ръка.

— Изглежда го обичаш.

— Моят господин Хенли е наистина сериозна работа. Истината е, че никога не съм срещал по-верен и по-добър приятел.

Слоун изпи кафето си и върна капачката на Хуан. Той я зави и погледна да види колко е часът. Беше почти полунощ.

— Мислех си — започна той, — вместо да пристанем в Свакопмунд посред нощ и да събудим подозрение, защо не поемем на юг, където си се срещнала с Папа Хайнрик? Така ще можем да го хванем сутринта, преди да е излязъл на риболов. Смяташ ли, че ще можеш отново да намериш неговия лагер?

— Без проблем. Сандуич Бей е на около четиридесет километра от Свакопмунд.

Хуан провери техния Джи Пи Ес, пресметна приблизително новите им координати и ги набра в автоматичния кормчия. Сервопомпите завъртяха руля няколко градуса ляво на борд.

След около четиридесет минути от мрака се появи Африка с отвесните си пясъчни брегове, които проблясваха на лунната светлина. От време на време се виждаше и някой бял гребен на вълна, която се разбиваше в брега. Дългият полуостров, който защитаваше Сандуич Бей, се намираще на около четиристотин метра северно от тях.

— Чудесна навигация — каза Слоун.

Хуан се изкиска и почука по Джи Пи Ес приемника.

— Похвалата трябва да е за него. Джипиесите превърнаха кормчиите в мързеливци. Не мисля, че бих могъл да изчисля местоположението си със секстант и часовник, дори животът ми да зависеше от това.

— Не знам защо, но не ти вярвам.

Когато влязоха в чувствителната екосистема, Хуан дръпна дросела назад, за да намалят килватера си. Те плаваха още двадесет минути, докато стигнат най-южния край на залива. Слоун освети гъстите тръстикови редици с фенерче, докато плаваха бавно край брега и търсеха процепа, който водеше към малката частна лагуна на Папа Хайнрик.

— Ето там — каза тя и посочи с ръка.

Хуан намали скоростта и насочи носа към тръстиките. Той не изпускаше от очи циферблата на дълбокомера и непрекъснато проверяваше да не би плаващите парчета растителност да повредят витлата. Спасителната лодка преряза високите треви и острите им краища засъскаха по корпуса и страничните стени на рубката.

Бяха минали около седемдесет метра, когато Хуан надуши миризмата на дим. Той вдигна лице и задуши въздуха като куче, но не можа да я улови повторно. Най-накрая тя се появи отново, по-силна — миризмата на овъглено тлеещо дърво. Той сграбчи китката на Слоун, за да покрие светлината на фенерчето ѝ с ръка.

Напред се виждаше оранжевото зарево на огън, но не от малкото огнище, което Слоун му беше описала. Това беше нещо съвсем различно.

— По дяволите! — Той даде газ и когато лодката полетя напред, се помоли наум водата да запази своята дълбочина. Слоун залитна в обятията му. Той ѝ помогна да се изправи и се опита да надникне през завесата от треви, които препречваха пътя им.

Изскочиха в свободното пространство, което заобикаляше острова на Папа Хайнрик. Хуан хвърли поглед на дълбокомера. Под кила имаше по-малко от тридесетина сантиметра вода. Дадоха пълнен назад, гейзер вода изригна зад кърмата и Хуан натисна пусковия бутон на котвения винт. Още не бяха набрали достатъчно скорост, затова той успя да спре лодката, за да не заседнат.

Остави двигателите на празен ход и едва тогава се огледа наоколо. От колибата в центъра на островчето излизаха пламъци, пушек и живи въглени, които се издигаха на пет-шест метра над покрива от довлечени от водата парчета дърво и тръстика. Лодката на Папа Хайнрик също гореше, но беше толкова подгизнала, че пламъците не се бяха разгорели напълно. Кълба гъст бял дим се издигаха изпод преобърнатата лодка между шевовете на дървения корпус.

Въпреки бученето на бушуващия в колибата огън Хуан чу писъците на човек в предсмъртна агония.

— Боже милостиви! — изпищя Слоун.

Кабрило реагира на секундата. Той се качи на покрива на рубката на спасителната лодка и хукна по него. Рубката завършваше на метър и половина преди заострения нос на лодката. Кабрило прецени разстоянието много добре, отскочи с изкуствения си крак, така че левият да стъпи на алуминиевия релинг, който ограждаше носа, и от там се изстреля, като направи красива дъга, преди да се гмурне във водата. Заби се в нея, ритна силно, изскочи на повърхността и заплува.

Когато краката му докоснаха дъното, изскочи от водата и се завтече като подивяло животно нагоре по брега. Точно тогава чу още един звук: ниското басово боботене на извънборден двигател.

Бялата моторница заобикаляше далечния край на островчето и един от двамата мъже в открития кокпит започна да стреля с автомат. Около Кабрило се вдигнаха гейзерчета пясък, той се хвърли на земята за прикритие, а ръката му инстинктивно се протегна към кръста. Той падна на земята, претърколи се два пъти и се изправи в стрелкова позиция на коляно. Извади глока, пъхнат отзад в панталоните му, и го

хвана здраво с две ръце. Разстоянието до моторницата беше тридесетина метра и се увеличаваше, освен това онзи от лодката имаше предимството, че Хуан е осветен от пожара.

Кабрило дори не можа да стреля, защото автоматните откоси го принудиха да се претърколи отново в лагуната. Точно се готвеше да поеме дълбоко дъх, когато един куршум се заби в пясъка на няколко сантиметра от главата му.

Свит под водата, той се бореше с непреодолимото желание да се изкашля и успя да преплува десетина метра, като се стараеше ръцете му да не излизат на повърхността, за да не разкрие местоположението си. По водата усещаше, че моторницата се приближава, за да го подгони. Той прецени къде се намират и заплува малко встрани, като мълчаливо се задушаваше. Дробовете му се опитваха да избухнат. Когато реши, че знае къде се намират, Хуан стъпи на дъното и бързо се изправи, задържайки още малко дъх.

Лодката беше на десет метра от него и мъжете на борда гледаха в погрешна посока. Водата се стичаше по лицето му, дробовете му се пръскаха, но Хуан вдигна пистолета и стреля. Откатът на оръжието наруши контрола върху дишането му и той се разкашля като магаре. Не знаеше дали е улучил или не, но предположи, че е бил доста близо, защото тихичко мъркащият двигател изведнъж изрева и моторницата се понесе през отвора в тръстиките навън в открития океан и остави разпенен килватер след себе си.

Хуан се сгъна на две и продължи да кашля, докато не повърна. Избърса устата си с длан и погледна през лагуната към спасителната лодка.

— Слоун — изграчи той, — добре ли си?

Главата ѝ се появи иззад комингсите на кокпита. Трепкащата светлина на огъня не можеше да скрие широко разтворените ѝ очи или да придаде цвят на бледата ѝ кожа.

— Да — отговори тя и успя да накара гласа си да прозвучи твърдо. — Да, добре съм. А ти?

— И аз — отговори Хуан и насочи вниманието си към пламтящите останки. Виковете на Папа Хайнрик вече не се чуваха, но той се насили да се приближи. Покривът беше на път да падне и горещината на пожара принуди Хуан да защити лицето си с ръце.

Пушекът щипеше очите му и предизвика друг пристъп на кашлица. Дробовете му — сякаш бяха пълни със стрито стъкло.

Кабрило смъкна с един прът парчето плат, което Хайнрик беше ползвал като врата. Заради пушека не можа да види нищо и точно се готвеше да се втурне в горящите развалини, когато огънят припламна и раздели дима и саждите като завеса. За миг Хуан можа ясно да види леглото и на секундата разбра, че тази гледка ще го преследва до края на живота му.

Онова, което беше останало от ръцете на Хайнрик, беше все още оковано към рамката на леглото и въпреки пораженията, нанесени от пламъците по тялото, Хуан разбра, че старецът е бил измъчван, преди да подпалят колибата му. Устата му с редки зъби беше широко раззината от последния писък, който беше издал в живота си, а локвата кръв под леглото цвъртеше от горещината.

Покривът рухна в облак пламъци и искри, които облизаха Кабрило, преди да успее да се отдръпне. Живите въглени не прогориха мокрите му дрехи, но внезапния приток на адреналин го съживи.

Той спринтира обратно към водата, гмурна се и заплува към спасителната лодка, чийто двигател работеше на празни обороти. Тъй като корпусът се издигаше високо над водата, той се насочи към носа на съда и по котвената верига се качи на палубата. Слоун му помогна да се промуши под релинга. Тя не каза нищо за пистолета, пъхнат под колана му.

— Ела — хвана я той за ръката, двамата се затичаха по палубата и скочиха в кокпита. Хуан натисна бутона, за да вдигне котвата. Веднага щом тя се отдели от дъното, той бутна дроселите напред и с длан завъртя яростно руля.

— Какво правиш? — провикна се Слоун, за да заглуши рева на двигателите. — Това беше моторница. Те имат пет минути преднина и вероятно са по-бързи от нас с двадесет възела или повече.

— По-бързи — дръжки — подметна Кабрило, без да я поглежда, като едва потискаше гнева си. Той коригира курса, носът на спасителната лодка се насочи към малкия проток, който извеждаше навън от лагуната.

— Хуан, няма да можем да ги настигнем. Между другото, те имат автомати, а ти разполагаш само с пистолет.

Тръстиките се полюшваха бурно, докато лодката се носеше надолу по протока. Хуан управляваше с едно око, отправено към дълбокомера, и в мига, когато изскочиха от тръстиките, изръмжа с животинско удовлетворение.

— Дръж се — нареди и натисна бутона, скрит под арматурното табло.

Предната част на спасителната лодка щракна над водата, когато хидравличните помпи под нея заработиха и изкараха няколко перки и подводни криле. Слоун закъсня да реагира със секунда и щеше да падне извън борда, ако Хуан не я беше сграбчил за предницата на спасителната жилетка и не беше я задържал. Подводните криле издигаха лодката и повдигнаха корпуса допълнително така, че само те и телескопичният вал на витлото цепеха водата. Цялата операция отне само секунди, но скоростта се удвои до четиридесет възела.

Слоун погледна Хуан невярващо, онемяла от превъплъщението на спасителната лодка в мощен плавателен съд на подводни криле. Най-накрая успя да измърмори:

— Кой си ти, по дяволите?

Той погледна към нея. Обикновено би намерил някакъв находчив отговор, но яростта му заради убийството на Папа Хайнрик беше страховита.

— Аз съм този, който не бива да бъде ядосван. — Очите му бяха твърди като камък. — А те току-що ме ядосаха — Той посочи напред. — Виждаш ли слабото сияние, което излъчва водата? — Слоун кимна. — От движението на лодката им през водата биолуминесцентните организми флуоресцират. На дневна светлина никога нямаше да ги открием, но през нощта майката природа ще ни помогне. Можеш ли да поемеш руля и да ни водиш по тази следа?

— Никога не съм карала подобна лодка.

— Малцина са го правили. Тя е като лодката на баща ти, само че малко по-бърза. Дръж щурвала изправен, а ако трябва да завиеш, направи го лекичко. Ще се върна след малко.

Той я наблюдава около минута, за да се увери, че ще се справи, след това се наведе и мина през люка на каютата. Отправи се към пейката в центъра, където беше захвърлил кожената си мешка. Зарови из дрехите и измъкна миниузито и резервните пълнители. Презареди глока и го пъкна отново под колана, а пълнителите сложи в задните си

джобове. Приблужи се към една от другите пейки и натисна един бутон, скрит под тапицерията. Той освободи ключалката и седалката се плъзна напред. По-голямата част от пространството под седалките беше отделено за храна и други провизии, но това се различаваше от останалите. Хуан блъсна встрани няколко ролки тоалетна хартия и натисна още едно скрито лостче. Фалшивото дъно се отвори и той вдигна капака.

Сега, близо до дъното, ревът на двигателите и съскането на крилете във водата станаха оглушителни. Хуан посегна към една тръба, подсигурена с метални закопчалки. Освободи я и я извади. Тя беше направена от твърда пластмаса и запушена с водонепроницаема капачка. Беше дълга метър и двадесет с диаметър двадесет и пет сантиметра. Той отви капачката и плъзна върху съседната седалка щурмова карабина ФН ФАЛ. Уважаваното белгийско оръжие водеше началото си от Втората световна война, но си оставаше една от най-добрите многоцелеви карабини в света.

Хуан бързо зареди два пълнителя със 7.62-милиметровите муниции, складирани в тръбата, вкара патрон в патронника и провери два пъти дали оръжието е на предпазител. Спомни си съмненията на Макс, че такова оръжие едва ли е нужно в спасителна лодка, и собствения си отговор: „Научи човек да лови риба, и той ще се нахрани веднъж. Дай му карабина и няколко акули, и ще може да изхранва екипажа си в течение на месеци“.

Върна се обратно на задната палуба. Слоун беше държала лодката в центъра на проблясващата диря и Хуан разбра, че са намалили преднината на бягащата моторница. Сега микроорганизмите бяха имали по-малко време да се успокоят и биолуминесценцията им беше по-ярка, отколкото преди няколко минути.

Той остави карабината на арматурното табло, метна термоса долу в каютата и пхна миниузито на неговото място.

— Винаги ли си подготвен за Третата световна война, или просто те сварих в пристъп на параноя?

Слоун се опитваше с хумор да го накара да се отпусне и той й беше благодарен за това. Сам знаеше, че ако преди да влезеш в бой, не овладееш чувствата си, ще направиш смъртоносна грешка.

Той се усмихна и зае нейното място зад руля.

— Не преувеличавай. Просто по случайност се оказах достатъчно параноичен.

Малко по-късно различиха ниския силует на моторницата, която се носеше надолу по залива. В същия миг мъжете на борда ѝ също ги забелязаха. Бързо завиха и заплаваха по-близо до мочурливия бряг.

Хуан лекичко завъртя руля, за да следва кърмата им, и се наведе напред, за да запази равновесие, защото лодката се наклони силно встрани. След няколко минути съкратиха разстоянието помежду им на тридесет метра. Докато кормчията на моторницата си гледаше курса, партньорът му се просна върху задната седалка, за да намери опора за автомата.

— Залегни! — извика Хуан.

Куршумите отскачаха от носа и свиреха покрай кокпита. Лодката се извисяваше твърде високо, затова стрелецът пренасочи огъня към една от подпорите на крилата. Улучи я няколко пъти, но тя беше от стомана с повишена якост и куршумите отскочиха от нея, без да причинят вреда.

Хуан измъкна миниузито от стойката за термоса, завъртя леко лодката, за да си освободи огнева линия покрай носа, и натисна спусъка. Малкото оръжие подскочи в ръката му и бляскава арка от изхвърлени гилзи се посипа в попътната струя на лодката и изчезна зад кърмата. Хуан не искаше да рискува да убие и двамата мъже, затова се прицели малко встрани от бягащата моторница. Във водата откъм левия ѝ борд започнаха да изригват фонтани — куршумите се забиваха в океана.

Той се надяваше, че това ще прекрати преследването, защото двамата мъже ще осъзнаят, че бившата им плячка е по-голяма, по-бърза и също толкова добре въоръжена. Обаче моторницата продължи да се носи с висока скорост и зави още по-близо до мочурливия бряг.

Хуан нямаше друг избор, освен да ги следва по петите, докато прелитаха край снопове тръстики и тънки дръвчета. Скоро се наложи да лъкатушат около малките тревни площи и островчета, с които беше осяяно крайбрежието. Моторницата компенсираше скоростта с маневреност и докато слаломираха около препятствията във водата, тя увеличи разстоянието помежду им първо на петдесет метра, а после — шейсет.

Кабрило можеше да излезе в открития океан и пак да навакса, но се страхуваше, че ще изгуби от поглед плячката си, докато тя се промъква, сред високите тръстици, където плоскодънната лодка имаше предимство. А ако влезеше сред тях, за да ги търси, щеше да рискува да попадне в засада. Затова най-добрият начин да приключи с тази работа беше да продължи след тях.

Те прелитаха покрай скупчени дървета, подплашваха птиците, които с крясъци се вдигаха в небето, а килватерът им разплискваше тревата в мочурището и тя се полюшваше, сякаш заливът дишаше.

Хуан не забравяше, че невидими препятствия застрашават, подводните криле, затова правеше по-заоблени завои от моторницата, като с това ѝ позволяваше да увеличава дистанцията. В този миг нещо пред тях привлече погледа му. Имаше само секунда да осъзнае, че това е наполовина потънал във водата ствол. Ако се блъснеше в него, щеше да откъсне крилете на спасителната лодка, затова със сръчни ръце върху дроселите и руля той се промъкна покрай дървото. Бързият завой ги спаси от ствола, но ги отпрати в протока между две ниски кални островчета.

Хуан хвърли поглед към дълбокомера и видя, че почти е стигнал нулевата отметка. Между дъното и крилете вероятно имаше около петнадесет сантиметра вода. Той бутна дросела още малко напред с надеждата да изцеди от двигателя още малко мощност и да повдигне лодката с още няколко сантиметра. Ако заседнеха при тази скорост, той и Слоун щяха да бъдат изхвърлени от кокпита като, парцалени кукли. Сблъсъкът с водата щеше да бъде равнозначен на падане върху паважа от петнадесетина метра височина.

Каналът между двете островчета се стесни още. Хуан се извърна да погледне назад. Обикновено белият килватер, създаван от винта и крилете, сега беше шоколадовокафяв, защото при преминаването им от океанското дъно се вдигаше кал. Едно от крилата остърга дъното и лодката се наклони. Той не можеше да намали, защото лодката щеше да се смъкне и да се забие в калта, затова насили двигателя да работи доста над червената линия на максималните обороти.

Каналът пред тях сякаш става още по-тесен.

— Подготви се! — извика той сред шума на двигателя. Знаеше, че е рискувал и е изгубил.

Те профучаха през най-тясната точка на протока. Изгубиха малко от скоростта си, когато предните криле целунаха за втори път дъното. После потокът се разшири и дълбочината нарасна.

Хуан въздъхна дълбоко.

— На косъм ли бяхме, или ми се стори? — попита Слоун.

— Не ти се е сторило.

Маневрата му обаче бе преполовила разстоянието до моторницата, защото я принуди да слаломира покрай скупчените мангрови дървета. Стрелецът се подготвяше на кърмата. Хуан намали скоростта и пресече напърно през мочурището, за да застане отново точно в килватера на моторницата. Целта му беше да използва по-големите размери на своя съд като щит. Точно в този момент от малката подвижна лодка последва нов откос. Куршумите се посипаха във водата, а два от тях строшиха стъклата на илюминаторите на рубката.

Един прав участък от мочурището позволи на Кабрило отново да даде газ. Само за секунди голямата лодка се извиси над малката моторница. В турбуленцията от нейния килватер спасителната лодка засмука въздух под подводните криле и започна да губи тяга. Носът се разподскача нагоре-надолу, точно както Хуан очакваше. Кормчията на моторницата се опита да се измъкне от застрашаващия ги нос, но Хуан следваше точно всеки негов завой. Носът на спасителната лодка блъсна кърмата на моторницата, но ударът не беше достатъчно силен, за да я забави, и Кабрило се отдръпна назад, за да увеличи тягата, която повдигаше лодката му.

Той погледна оборотомера, но в същия миг Слоун изпищя.

Хуан вдигна поглед. Когато спасителната лодка удари задницата на моторницата, стрелецът се хвърли напред и се вкопчи в релинга. После застана на носа на спасителната лодка, стиснал с една ръка релинга, а в другата АК-47. Цевта му сочеше право между очите на Хуан. Той нямаше време да извади своето оръжие, затова направи единственото възможно нещо.

Ръката му се стрелна за част от секундата и блъсна напред дроселите, преди автоматът да забълва куршуми. Той и Слоун бяха запратени към арматурното табло, когато от скорост четиридесет взела в час лодката почти спря. Автоматният откос попадна в покрива на рубката. Корпусът на спасителната лодка се стовари тежко във

водата, стрелецът успя да се задържи за релинга, но тежката вълна, която изригна откъм носа и повлече Слоун и Хуан към кърмата, смаза гърдите му в алуминиевите подпори. Инерцията на лодката беше достатъчно силна, за да го запрати под корпуса и когато Кабрило отново бутна дроселите напред, килватерът се оцвети в розово.

— Добре ли си? — попита той бързо.

Слоун масажираше гърдите си — беше се ударила в таблото с уредите.

— Така мисля — отговори тя и бръсна мокрите кичури от челото си. — Ти кървиш.

Преди да провери раната си, Кабрило се увери, че лодката им отново настига моторницата. Късче от фибростъклото, което откосът беше разбил, се бе забило в рамото му.

— Ох — възкликна той, когато усети първия пристъп на болка.

— Смятах, че коравите мъжаги не обръщат внимание на подобни дреболии.

— По принцип да, но това боли. — Той внимателно извади от раната парченцето фибростъкло с размерите на пощенска картичка. Срезът беше чист и не кървеше силно. Хуан извади малка аптечка от кутията до арматурното табло. Подаде я на Слоун, тя зарови вътре и откри пакетче стерилна марля. Сложи я върху раната, стегна я с бинт и спретнато завърза краищата му.

— Това ще свърши работа — обяви тя. — Кога си се ваксинирал срещу тетанус?

— През февруари преди двадесет и две години.

— Помниш точната дата?

— На гърба си имам тридесетсантиметров белег. Денят, в който получиш толкова голям разрез, обикновено се запечатва в паметта ти.

Само след минута те наваксаха изоставането си от моторницата. Хуан забеляза, че мочурището от лявата им страна преминава в бряг, обсипан със скали, който не можеше да предложи убежище на пляката му. Вече беше дошло време да приключват.

— Можеш ли да поемеш отново руля?

— Да, разбира се.

— Изчакай сигнала ми и тогава намали скоростта. Бъди готова да завиеш. Аз ще ти посоча накъде.

За разлика от преди той не изчака да види дали тя се чувства добре зад пулта. Преметна щурмовата карабина, взе резервните пълнители и тръгна към носа.

Моторницата не беше на повече от пет метра пред тях. Той се облегна за устойчивост на релинга и вдигна карабината до рамото си. Изстреля няколко реда от по три куршума. Когато първата тройка се заби в кожата на двигателя на моторницата, кормчията рязко зави, опитвайки се да намери плитка вода до брега. Хуан вдигна ръка и посочи ляво на борд. Слоун изпълни нареждането му. Завоят ѝ беше малко рязък, но тя изглежда беше схванала особеностите в управлението на лодка върху подводни криле.

Веднага щом успя да застане устойчиво и получи ясна видимост, Хуан изстреля още един откос от три куршума по двигателя, а секунда по-късно и трети. Кормчията се опитваше със зигзаги да избяга от мерника на Кабрило, но той предугаждаше всеки негов ход и заби още половин дузина куршуми в лодката.

Струйката бял пушек, който започна да излиза изпод кожата, скоро се превърна в черен облак. Всеки момент моторът щеше да спре и Хуан се приготви да даде знак на Слоун да намали, за да не се блъснат в моторницата.

Между светлините на носа на спасителната лодка и задните на моторницата Хуан успя да различи чертите на кормчията ѝ, когато той се обърна да погледне назад. Те впиха погледи един в друг и за миг Хуан усети палещата като огън омраза, която другият излъчваше. В изражението му прочете не страх, а предизвикателство.

Мъжът завъртя рязко руля. Хуан вдигна ръка, за да възпре Слоун от преследването, защото моторницата се насочи право към скалистия бряг. От самото начало на преследването Кабрило бе решил да плени един от двамата мъже, но сега почувства, че тази възможност му се изплъзва. Той стреля отново, обсипвайки с куршуми кърмата на моторницата, без да е сигурен какво улучва заради пушека. Имаше голямо желание да предотврати това, което кормчията искаше да направи.

Моторницата беше наваксала по-голямата част от скоростта, която бе изгубила на завоя, и се намираще на около шест метра от брега. Високият рев на мотора ѝ за миг прекъсна, но беше твърде късно. Тя се блъсна в каменистото дъно с около тридесет възела и

излетя от водата като стрела. Корпусът ѝ се понесе високо във въздуха, преди да се забие с носа в земята и да се пръсне, сякаш зад стените от фибростъкло беше избухнала бомба. Той се сцепи на стотици късчета, а двигателят се откъсна и се понесе нагоре по брега. Ударът пръсна резервоара и бензинът литна наоколо като облак ситни капки. Тялото на кормчията беше изстреляно на повече от шест метра, преди сместа от гориво и въздух да избухне в бързо уголемяваща се огнена топка, която погълна останките на моторницата.

Слоун успя да запази присъствие на духа и да намали, за да потопа подводните криле и да свали скоростта почти до ходом, когато Хуан побягна назад към кокпита. Той провери два пъти дали карабината е на предпазител и я остави обратно на арматурното табло. Прибра подвижните криле, приближи лодката по-близо до останките, остави двигателя да работи на празни обороти и спусна малката котва.

— Той се самоуби, нали?

Кабрило не можеше да откъсне очи от горящата моторница.

— Аха.

— Какво означава това?

Той я погледна, опитваше се да схване въпроса ѝ и всички усложнения, които произтичаха от него.

— Той знаеше, че ние не сме представители на властите, затова беше готов по-скоро да умре, отколкото да бъде пленен и разпитван. Това означава, че си имаме работа с фанатици.

— Като мюсюлманските фундаменталисти?

— Не мисля, че беше арабски терорист.

— А какъв?

Хуан замълча, защото не знаеше отговора. Дрехите му бяха все още мокри от гмуркането, затова просто скочи от кърмата на спасителната лодка във водата, която стигна до шията му. Беше наближил брега, когато чу, че Слоун скача във водата зад него. Той я изчака и двамата заедно се доближиха до тялото. Нямахме смисъл да проверяват лодката. От нея беше останало само стопено фибростъкло и обгорял метал.

Уврежданията по тялото на кормчията от удара в брега и плъзгането по камъните бяха страховити. Като във фантазията на побъркан художник врагът и крайниците му сключваха най-невероятни ъгли. Кабрило провери дали човекът има пулс и чак тогава пъкна глока

под колана си. В задните джобове на трупа нямаше нищо и Хуан го обърна, потресен от пихтията, в която се беше превърнал. Лицето му беше жестоко ожулено.

Слоун ахна.

— Съжалявам — каза Хуан, — ако искаш, върви на брега.

— Не, не става дума за това. Познавам го. Това е южноафриканският хеликоптерен пилот, когото ние с Тони бяхме наели. Казваше се Петер де Вит. По дяволите, как съм могла да бъда толкова глупава? Той знаеше, че ще отидем да проучим змиите на Папа Хайнрик, аз самата му казах. Вчера той е изпратил лодката подире ни, а лично е дошъл тук, за да се погрижи никой повече да не разпитва стареца.

Последиците от пребиваването ѝ в Намибия се стовариха с пълна сила върху Слоун. Тя имаше вид на болна.

— Ако не бях дошла да търся „Роув“, Папа Хайнрик щеше да е жив — Очите ѝ бяха влажни, когато погледна към Хуан. — Лука, нашият водач... обзалагам се, че вече са го убили. О, боже, ами Тони?

Кабрило интуитивно усети, че тя не иска той да я прегърне или да каже нещо. Те стояха под нощното небе, лодката догаряше, а Слоун плачеше.

— Те бяха напълно невинни — изхълца тя, — а сега всички са мъртви. Вината е само моя.

Колко пъти Хуан се беше чувствал точно по същия начин, поемайки вината на другите само защото и той беше участвал? Слоун не носеше по-голяма отговорност за смъртта на Папа Хайнрик от съпругата, която изпраца мъжа си да свърши някаква работа, а по пътя той загива при катастрофа. Обаче Бог беше свидетел, че вината разяждаше душата, както ръждата разрушава стоманата.

Сълзите ѝ се стичаха в продължение на пет минути, а може би и по-дълго. Хуан стоеше до нея със сведена глава и я погледна едва когато тя подсмръкна и избърса очите си.

— Благодаря ти — промълви тихичко.

— За какво?

— Повечето мъже мразят, когато жените плачат, и ще кажат и направят всичко възможно, за да ги накарат да спрат.

Той ѝ се усмихна топло.

— И аз мразя това като всички останали, но знаех, че ако не го беше направила сега, щеше да плачеш по-късно, а тогава щеше да ти бъде още по-зле.

— Точно затова ти благодарих. Защото прояви разбиране.

— И на мен ми се е случвало няколко пъти. Искаш ли да поговорим за това?

— Не мисля.

— Но нали знаеш, че не си виновна?

— Знам. Но всичките щяха да са живи, ако не бях дошла, нищо, че не съм ги убила със собствените си ръце.

— Точно така. Ти обаче си само една брънка във веригата от събития, които доведоха до убийствата. Сигурно си права за вашия водач, но за Тони няма нужда да се тревожиш. Никой на брега не знае, че нападението срещу вас се е провалило. Те си мислят, че ти и Тони вече сте мъртви. Но за да не рискуваме, ще се насочим към Уолвис. „Пенгуин“ нямаше вид на кой знае колко бърз транспорт и едва ли вече е стигнала до родното си пристанище. Ако побързаме, можем да ги предупредим.

Слоун избърса лицето си в ръкава на винтягата.

— Наистина ли?

— Да. Хайде да тръгваме.

Тридесет секунди след като се изкатериха обратно на борда на спасителната лодка, Хуан я подкара с шеметна скорост надолу по залива. В същото време Слоун се преоблече в сухи дрехи от запасите на лодката. Тя пое руля, когато Кабрило също отиде да смени дрехите си и да извади две от хранителните дажби.

— Съжалявам, но разполагаме единствено с готови храни — обясни той, държейки в ръце две кафеникави пакетчета. — Имаме спагети с месни топчета и пилешко с бисквити.

— Ще взема спагетите, а на теб ще дам месните топчета. Аз съм вегетарианка.

— Наистина?

— Защо се учудваш толкова?

— Не знам. Винаги си представям, че вегетарианците носят коркови чехли, не си махат космите от краката и живеят във ферми, където се отглеждат биологични храни.

— Това са пълните вегетарианци. Смятам, че са малко крайни.

Нейните думи накараха Хуан да се замисли за фанатизма и за това кое тласка хората към крайности. Първото, което му хрумна, беше религията, но кое друго нещо можеше да предизвика у хората такава страст, че да обвържат целия си живот с него? Защитниците на природата и правата на животните бяха следващите две групи, за които се замисли. Активистите бяха склонни да проникват с взлом в лабораториите, да освобождават експерименталните животни и да палят пожари в ски курортите, за да бъде посланието им разбрано. Дали за каузата си някои не бяха готови и на убийство?

Точно в тази пролука оперираха той и „Орегон“. Светът вече не трепереше от страх пред заплахата от ядрено унищожение в случай на война между бившия Съветски съюз и Съединените щати, но регионалните сблъсъци се бяха увеличили толкова, че обичайните средства вече не можеха да ги спрат.

Кабрило беше предвидил всичко това и основа Корпорацията, за да се бори срещу тези нови заплахи. Беше доста обезкуражаващо, но той знаеше, че ще имат повече работа, отколкото биха могли да поемат.

Тъй като похитителите на Джефри Мерик още не бяха отправили искания за пари, ставаше все по-ясно, че отвличането му е продиктувано от политически причини. А като се имаше предвид работата на Мерик, най-вероятно бяха замесени екстремистки природозащитни групи.

А дали отвличането му не беше свързано по някакъв начин с онова, на което беше попаднала Слоун Макинтайър? Вероятността беше малка въпреки съпадението в мястото на събитията — Намибия. Брегът на скелетите беше далеч от световното внимание, що се отнася до околната среда. Бразилските тропически гори и замърсените морски пътища — това интересуваше хората, не някаква ивица от пустинята в страна, която повечето не можеха да намерят на картата.

Хуан се замисли и за друг възможен сценарий. Диамантените мини бяха сред най-мощните индустрии в Намибия. А като се имаше предвид колко строго се контролира пазарът, както твърдеше Слоун, най-вероятно беше да са се натъкнали на незаконен добив на диаманти. Хората винаги бяха готови да рискуват живота си, за да спечелят голямо богатство. Освен това извършваха убийства и за много по-дребни неща. Но дали това обясняваше защо Петер де Вит се самоуби?

Една от причините би могла да бъде, че е сметнал пленяването за по-страшно от бързата смърт.

— Какво щеше да се случи на човек като Де Вит, ако го бяха хванали в незаконен добив на диаманти? — попита я Кабрило.

— Зависи от страната. В Сиера Леоне бяха го застреляли на място. Тук, в Намибия, наказанието е двадесет хиляди долара глоба и пет години затвор. Той я погледна подозрително заради бързия отговор.

— Аз съм специалист по безопасността. Забрави ли? Трябва да познавам законодателството, свързано с търговията с диаманти в различните страни. Точно както ти трябва да знаеш митническите закони на страните, чиито пристанища посещаваш.

— Да, но въпреки това съм впечатлен — обясни Хуан и продължи. — Пет години не звучи толкова страшно. Присъдата не е толкова ужасна, че да накара някого да извърши самоубийство, вместо да я излежи.

— Не познаваш африканските затвори.

— Мога да си представя, че няма да получат звезди в пътеводителя на „Мишлен“.

— Не става дума само за условията. Заболеваемостта от туберкулоза и СПИН в африканските затвори е една от най-високите в света. Някои групи за защита на човешките права твърдят, че всяко осъждане на затвор тук е равнозначно на смъртна присъда. Защо се интересуваш от това?

— Опитвам се да разбера защо Де Вит се самоуби, вместо да се остави да го пленим.

— Мислиш си дали не е някакъв фанатик?

— Всъщност не зная какво да мисля — призна си Хуан. — В момента става и нещо друго, за което не мога да ти разкажа, и за кратко ми хрумна, че нещата може да са свързани. Просто опитвам да се уверя, че не са. Изясняването на мотивите може да покаже, че това не са две страни на една и съща загадка, а две напълно различни мистерии. Проблемът е, че има съвпадение...

— А ти мразиш съвпаденията — завърши Слоун вместо него.

— Точно така.

— Ако ми кажеш какво друго става в момента, може би ще съумея да помогна.

— Извинявай, Слоун, но това не е добра идея.

— „Внимавай, врагът слуша!“, и така нататък — подхвърли Слоун лекомислено, без да знае колко скоро думите ѝ ще се окажат пророчески.

14.

Двумоторният „Де Хавиланд Туин Отер“ се приближи толкова бавно към неравната писта, че човек би могъл да помисли, че е зависнал във въздуха. Въпреки че конструкцията на машината беше от 60-те години на миналия век, двумоторният самолет с изнесени нагоре криле все още бе предпочитан от много пилоти, летящи из дивите кътчета на планетата. Причината беше, че той можеше да кацне на всякаква повърхност и не му трябваша повече от триста метра за излитане или приземяване.

Твърдата повърхност на малката котловина, която граничеше с Дяволския оазис, беше маркирана с оранжеви знаменца и пилотът спусна машината сред облак прах точно в центъра на означената площ. Струите от турбовитловите двигатели вдигнаха още прахоляк, затова той за кратко се оказа покрит с тъмен слой мръсотия. Пилотът изгаси двигателя, витлата се завъртяха още няколко пъти на пресекулки и спряха. Един открит джип стигна до самолета миг преди задната врата да изскърца и да се отвари.

Даниъл Сингър измъкна мършавото си, високо метър и осемдесет тяло през рамката на вратата и потърка кръста си, за да се раздвижи след хиляда и двеста километровия полет от столицата на Зимбабве Хараре. Беше долетял там от Щатите. Достатъчно пари, пъхнати в подходящите ръце, унищожиха документите, които доказваха, че е влязъл в страната. Всички знаеха, че той си е у дома в Мейн.

Зад волана на откритата камионетка седеше жена на име Нина Вайзър. Тя беше със Сингър от самото начало на неговия поход и имаше основна заслуга за набирането на привърженици за тяхната кауза — съмишленици от двата пола, убедени, че когато става дума за околната среда, човечеството трябва да бъде пробудено с гръм и трясък от своето самодоволство.

— Крайно време беше да споделиш мъките с нас — каза тя хапливо вместо поздрав, но на лицето ѝ играеше усмивка, а в тясно

разположените ѝ черни очи проблесна привързаност. Родена беше в Холандия и като всички свои сънародници говореше английски с лек акцент.

Сингър се наведе, целуна я по бузата и отговори закачливо:

— Скъпа Нина, нима не знаеш, че ние, гениите на злото, се нуждаем от далечно леговище?

— Да не би да си избрал някое на стотици километри от най-близкия ватерклозет, бъкащо от пясъчни бълхи?

— Какво да ти кажа? За съжаление всички недействащи вулкани са вече заети. Наех това място от намибийското правителство чрез фирма фантом с обяснението, че ще снимаме филм. — Той се обърна и взе чантата си от пилота, който също бе дошъл при вратата. — Презареди самолета. Ще отлетим след малко.

Нина се изненада.

— Няма ли да останеш?

— Съжалявам, не мога. Трябва да се върна в Габинда по-рано, отколкото бях планирал.

— Неприятности?

— Малка засечка с екипировката забави наемниците — обясни той. — Освен това искам да се уверя, че лодките, които ще използваме за нападението, наистина са готови. Между другото, майката природа беше повече от благосклонна. Втора тропическа буря следва по петите първата, която отслабна преди няколко дена. Не мисля, че ще трябва да чакаме повече от седмица или десетина дни.

Нина спря рязко, а на лицето ѝ се изписа радост.

— Толкова скоро? Направо не мога да повярвам.

— Петте години работа скоро ще се изплатят. Когато свършим, на планетата няма да е останал здравомислещ човек, който с чиста съвест да отрече опасностите от глобалното затопляне.

Сингър се настани на седалката до шофьора за кратко пътуване до стария затвор.

Той представляваше чудовищна каменна постройка със зъбери по стената, опасваща покрива, откъдето пазачите държаха под око пустинята около тях. На всяка външна стена имаше само по един прозорец, от което постройката изглеждаше още по-здрава и заплашителна. Сянката, която хвърляше, приличаше на леке върху белия пясък.

Високата дървена порта, подсилена с големи железни пирони, се държеше на огромни панти, вкопани в камъните. Тя беше достатъчно широка, за да осигури достъп до вътрешния двор и на по-голям камион. Най-долният етаж на затвора някога бил използван за административни помещения и за спални помещения на пазачите, които бяха живели тук. Вторият и третият етаж бяха предназначени за блоковете с килии, които заобикаляха вътрешния двор.

Слънцето пържеше плаца, отразяваше се и въздухът над него тежеше като разтопено олово.

— Как я карат нашите гости? — попита Сингър, когато Нина спря джипа пред входа към административната част от сградата.

— Хората от Зимбабве пристигнаха вчера заедно със своя затворник — обърна се Нина към своя учител. — Аз още не мога да разбера защо трябва да са тук.

— Опасявам се, че това е въпрос на тактическа необходимост. Част от сделката, която ми позволи да вляза в Африка, без да се налага да вадя визи и всички останали глупави бумаги, беше да им позволим за малко да използват част от затвора. Техният затворник е водач на най-голямата опозиционна партия и скоро ще бъде съден за предателство. Правителството е право да се страхува, че неговите привърженици може да го измъкнат и да му помогнат да избяга в някоя съседна страна. Те просто имаха нужда да го държат някъде до започването на процеса. Тогава ще го върнат в Хараре.

— Няма ли неговите хора да го измъкнат, когато се върне?

— Процесът няма да продължи повече от час и присъдата ще бъде изпълнена веднага.

— Дани, това не ми харесва. Зимбабвийското правителство е едно от най-корумпираните в света. Всеки, който му се противопоставя, вероятно е прав.

— Съгласен съм с теб, но това е сделката, която сключих, и трябва да я спазвам. — Тонът му й подсказа, че не иска да бъде разпитван повече. — А моят прочут бивш делови партньор? Как е?

Нина направи презрителна гримаса.

— Мисля, че най-накрая започна да разбира последствията от своя успех.

— Добре. Нямам търпение да видя изражението на това самодоволно копеле, когато приключим и той най-сетне разбере, че не

е прав.

Те влязоха в затвора и Сингър поздрави поименно всички свои хора. Макар че никога нямаше да придобие обаятелността на Мерик, сред активистите, които беше събрал, той вече бе смятан за герой. Раздаде им три бутилки червено вино, които изпиха през следващия половин час. Една от жените се радваше на особено внимание сред хората му и когато той вдигна тост в нейна чест, останалите завикаха одобрително.

Настани се в стаята, която някога беше ползвал директорът, и нареди да доведат Мерик. После прекара няколко минути в опити да намери най-подходящата поза, за да посрещне Мерик. Седна зад бюрото, но не хареса преимуществото във височината. После застана пред прозореца с наведена глава, сякаш той единствен се е нагърбил с бремето на света.

Миг по-късно въведоха Мерик с ръце завързани на гърба. Двамата не се бяха виждали отдавна, но Мерик беше участвал в достатъчно телевизионни интервюта, за да забележи Сингър колко тежко се бяха отразили на бившия му партньор няколкото дни плен. Особено доволен беше от това, че някога блестящите очи на Джефри бяха хлътнали в орбитите и го гледаха подплашено. Но най-невероятното беше, че постепенно те започнаха отново да блестят и Сингър почувства хипнотичната сила на Мерик, която винаги тайно бе желал да притежава. С усилие на волята той потисна подтика си да седне.

— Дани — започна Мерик искрено, — не мога да се сетя за друга причина да правиш това, освен, за да си го върнеш на мен. Искам да кажа, че ти спечели. Ще получиш, каквото поискаш, стига да спреш още сега. Ако искаш фирмата, ще подпиша на мига, че е твоя. Ако искаш парите ми, дай ми номера на сметката си и ще ти ги прехвърля. Ще направя всяко изявление, което подготвиш, и ще поема всяка отговорност, която смяташ, че заслужавам.

Боже, колко е добър, помисли си Даниъл Сингър. Не е за чудене, че винаги ме побеждаваше. За миг се изкуши да приеме предложението му, но не, нямаше да позволи да бъде разколебан, и той отхвърли моментните си съмнения.

— Джеф, това не е маса за преговори. Това, че ще те използвам за свидетел, е само малка премия за мен. Ти, стари ми приятелю, не си

главната атракция, а просто пълнеж.

— Няма нужда от това.

— Разбира се, че има — изрева Сингър. — Защо си мислиш, че сега давам пример на света? — Той си пое дълбоко дъх и продължи малко по-спокойно, но със същата страст. — Защото ако продължим по същия път, моят нагледен урок ще бъде нищо в сравнение с действителните събития в природата. Ние трябва да се променим. Само глупците, които управляват света, отказват да разберат това. По дяволите, Джеф, ти си учен и със сигурност разбираш. През следващото столетие глобалното затопляне ще унищожи всичко, което човечеството е постигнало.

Увеличението на повърхностните температури само с един градус ще окаже невъобразими лавинообразни въздействия върху околната среда. Това вече се случва. Сега планетата е достатъчно гореща, за да се разтопят всички глетчери. В Гренландия ледът изтича в морето по-бързо от всякога, защото водата от топенето играе ролята на смазка. На някои места ледът се движи два пъти по-бързо от обичайното. Това се случва сега. Точно в момента.

— Няма да отрека...

— Защото не можеш — озъби се Сингър. — Нито един разумен човек не може, но въпреки това нищо не се прави по въпроса. Явно хората трябва лично да видят резултатите — в своите домове, а не на някой ледник в Гренландия. Трябва да ги подтикнат да действат или ни чака катастрофа.

— Всички тези смърти, Дан...

— ... са нищо в сравнение с онова, което ни очаква. Те трябва да бъдат жертвани, за да се спасят милиарди други. Лекарят трябва да отреже гангрениялия крайник, за да спаси пациента.

— Но ние говорим за невинни хора, а не за заразна тъкан!

— Добре де, примерът ми беше неудачен, но същността не се променя. А между другото, смъртността няма да е толкова висока, колкото смяташ. Прогнозите са извървели дълъг път, освен това ще има предостатъчно предупреждения.

— Така ли? Я питай хората от Ню Орлеан, какво стана, когато ги връхлетя „Катрина“.

— Точно така. Местните, щатските и държавните власти имаха достатъчно време, за да ги евакуират, но въпреки това повече от хиляда

души загинаха безсмислено. Точно това казвам. Две десетилетия живяхме с научните факти за нашето въздействие върху околната среда, но предприемахме само символични действия. Не разбираш ли, че аз трябва да направя крачка напред? Трябва да извърша това, за да спася човечеството.

Джефри Мерик знаеше, че неговият бивш партньор и приятел е луд. Вярно, Дан винаги си е бил малко особен. Всъщност и двамата бяха, иначе нямаше да преуспеят в Масачузетския технологичен институт. Но онова, което някога беше просто чудатост, сега се бе превърнало в чиста мания. Мерик знаеше, че няма да успее да намери доводи, за да накара Сингър да се откаже. Човек не може да разговаря разумно с фанатик. Въпреки това искаше да опита още един път.

— Щом толкова си се загрижил за човечеството, защо трябваше да убиваш горката Сюзън Донливи?

Изречението на Сингър беше непроницаемо.

— На хората, които ми помагат, им липсват... тъъ... определени умения, затова се наложи да наема по-подходящи.

— Наемници?

— Да. Те прекрочиха границата, която беше строго определена. Сюзън не е мъртва, но се опасявам, че състоянието ѝ е сериозно.

Мерик не даде външен знак на намеренията си. Той просто се отърси от двамата мъже, които го държаха леко за ръцете, и се хвърли напред. Скочи на писалището и успя да стовари коляното си в челюстта на Сингър, преди пазачите да реагират. Единият го дръпна достатъчно силно за крачолата на гащеризона и го събори. С ръце, завързани на гърба, Мерик не можа да омекоти падането и се стовари по лице. Изгуби съзнание в мига, когато главата му се удари в пода.

— Дан, съжалявам — каза единият от пазачите, докато заобикаляше бюрото, за да помогне на Сингър да стане. От ъгълчето на устата му се стичаше кръв.

Той я размаза с пръст, сякаш не можеше да повярва, че е дошла от неговото тяло.

— Жив ли е?

Вторият пазач провери пулса на Мерик на китката и шията.

— Сърдечният ритъм е нормален. Когато се свести, вероятно ще има сътресение.

— Чудесно. — Сингър се спря над проснатия Мерик. — Джеф, надявам се, че този евтин номер си е заслужавал, защото това е последната проява на свободна воля, която си имал. Заключение го отново.

Двадесет минути по-късно двумоторният самолет пак се издигна в небето и се насочи към анголската провинция Габинда.

15.

Веднага щом пристанищният лоцман се спусна по въжената стълба до очакващия го катер, Макс Хенли и Линда Рос взеха тайния асансьор от мостика до командния център. Разликата беше като между автомобилно гробище и контролния център на НАСА. Двамата бяха изиграли ролите на капитан и кормчия за пред южноафриканския лоцман, но сега Макс беше в почивка. Вахтата беше на Линда.

— В каютата ли се връщаш? — попита тя, докато се настаняваше зад командния пулт и си слагаше слушалките на главата.

— Не — кисело отговори Макс. — Д-р Хъксли все още се безпокои за кръвното ми, затова ще идем заедно в спортната зала. Тя възнамерява да ме запознае със силовата йога, каквото и да значи това.

Линда се изкиска.

— О, как бих искала да гледам.

— Ако се опита да ме свие като геврек, ще кажа на Хуан да потърси нов главен корабен лекар.

— Това ще ти подейства добре. Пречиства аура и всичко останало.

— Моята аура си е наред — каза той с обичайната си добродушна грубост и пое към каютата си.

Дежурството беше спокойно, докато се отдалечаваха от морските пътища и започнаха да набират скорост. На север от тях неочаквано тръгна да се оформя буря, но тя вероятно щеше да отmine на запад по времето, когато късно утре щяха да пристигнат в Свакопмунд. Линда използва часовете на бездействие, за да се запознае с плана за предстоящото нападение срещу Дяволския оазис, разработен от Еди и Линк.

— Линда — повика я Хали Касим от комуникационния център, — току-що попаднах на нещо в телеграфните агенции. Направо няма да повярваш. Изпращам ти го.

Тя прочете новината и незабавно изпрати съобщение до Макс да дойде в командния център. Той пристигна минута по-късно от

машинното, където правеше ненужна проверка. Упражненията по йога го бяха измъчили: походката му бе видимо затруднена, защото мускулите му не бяха свикнали на толкова натоварване.

— Викала си ме?

Ланда завъртя плоския дисплей така, че Макс да прочете новината сам. Напрежението в помещението се беше покачило, сякаш между двамата е протекъл ток.

— Някой ще бъде ли така добър да ми каже какво е станало? — попита Ерик Стоун от мястото на кормчията.

— Бенджамин Исака е бил обвинен в заговор за преврат — отговори Линда. — Преди два часа са го арестували.

— Исака. Защо ми звучи познато?

Сега му отговори Макс:

— Той беше нашата връзка в правителството за оръжейната сделка в Конго.

— О, боже, това хич не е хубаво — възкликна Марк Мърфи. Макар че сега нямаше нужда от хора на командния пункт за оръжейните системи на „Орегон“, той застава там винаги, когато старшите служители бяха дежурни.

— Хали, споменава ли се нещо за оръжията, които доставихме? — попита Линда. Не я беше грижа за правната политика на Конго, но Корпорацията носеше отговорност за тези оръжия.

— Съжалявам, но не проверих. Новината дойде само преди минутка от Асошиейтед Прес.

Линда погледна към Макс.

— Какво мислиш?

— Съгласен съм с господин Мърфи. Това може да се окаже катастрофа. Ако Исака е съобщил на бунтовниците за радиопредавателите и те са ги обезвредили, ние току-що предоставихме петстотин автомата и десетки ерпегета на една от най-опасните бандитски групировки в Африка.

— Не мога да намеря нищо за конфискувани оръжия — обади се Хали. — Новината е съвсем прясна, затова може би по-късно ще се чуе нещо и за тях.

— Недей да разчиташ на това. — Макс държеше лулата си в ръка и потупваше зъбите си с мундщука й. — Исака сигурно им е казал.

Хали, има ли някакъв начин да проверим сигналите от предавателите в оръжията?

Американецът от ливански произход се смръщи.

— Не мисля. Техният обseg на действие е много ограничен. Идеята беше части на конгоанската армия да проследят оръжията до лагера на бунтовниците. За целта трябваше да използват преносими детектори, които могат да приемат сигналите от предавателчетата. Те трябваше да предават сигнала си само няколко километра.

— Значи са ни прецакали — подхвърли Линда, а момичешкият ѝ глас прозвуча остро от гняв. — Тези пушкала може да са къде ли не, а ние няма как да ги открием.

— Човек трябва да вярва — подхвърли Мърф с широка усмивка. Тя се обърна към него.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма ли да престанете да подценявате уменията на председателя? Преди да продадем оръжията, той помоли мен и главния оръжейник да заменим предавателчетата, които получихме от ЦРУ, с произведените от мен. Техният обseg е почти сто и шейсет километра.

— Проблемът не е в обseга — обясни Хали. — Исака знаеше къде в оръжията са скрити предавателите. Той трябва да е казал на бунтовниците и те са обезвредили както тези на ЦРУ, така и нашите.

Усмивката на Марк стана още по-широка:

— Тези от ЦРУ бяха скрити в прикладите на автоматите и в ръкохватките на ерпегетата. Аз монтирах нашите в ложата на автоматите и измених малко шарнирите за ремъците на гранатометите, за да мога да ги скрия там.

— О, ти си направо безценен! — каза Линда с искрено възхищение. — Щом намерят предавателите на ЦРУ, няма да търсят повече. Така че нашите са си още на място.

— И ако ми разрешите, предават на друга честота. — Марк кръстоса ръце на гърдите ѝ се разположи по-удобно на стола си.

— Защо Хуан не ни каза това? — попита Макс.

— Защото вероятно си е мислил, че решението му граничи по-скоро с параноя, отколкото с предпазливост — обясни Мърф. — Не го е споменал, защото е смятал, че нашите предаватели вероятно ще са излишни.

— На какво разстояние трябва да сме, за да можем да уловим сигналите им? — попита Линда.

— На около сто и шейсет километра.

— Това означава, че пак ще търсим игла в купа сено, ако нямаме поне малка представа накъде са тръгнали бунтовниците.

Самодоволното изражение на Марк изчезна.

— Всъщност има още един проблем. За да осигуря такъв обseg на предавателите, трябваше да пожертвам малко от живота на батериите. Те ще се изтощят след още четиридесет и осем до седемдесет и два часа. След този срок просто няма начин да ги открием.

Линда погледна към Макс Хенли.

— Решението да открием оръжията трябва да бъде взето от Хуан.

— Съгласен съм — кимна Макс, — но и двамата знаем, че той ще иска да ги намерим и да вдигнем под тревога конгоанската армия, за да ги прибере.

— По мое мнение имаме две възможности — каза Линда.

— Задръж — прекъсна я Макс. — Хали, звъни на председателя по сателитния телефон. Добре, две възможности?

— Едната е да се върнем и от Кейптаун да изпратим в Конго екип с нужната за откриване на сигналите апаратура. Марк, нали детекторите са преносими?

— Приемателят не е по-голям от радиокасетофон — обясни техническият гений.

Обикновено някой щеше да подхвърли закачка за размерите на радиокасетофона, който той слушаше, когато превръщаше част от товарната палуба на „Орегон“ в импровизиран терен за скейтборд с всичките му рампи, скокове и половин тръба за виражи, приспособена от половин стар корабен димоход. Но сега всички мълчаха.

Макс поклати глава.

— Връщането обратно в Кейптаун ще ни отнеме пет часа плюс още няколко, докато се разправяме с пристанищните власти, плюс други пет, за да се върнем отново тук.

— Можем да продължим напред и да изпратим екипа от Намибия. Тайни е уредил десантният самолет да ни чака в Свакопмунд. Ще прехвърли и от реактивните за освобождения Джефри

Мерик. Можем да ги закараме с хеликоптер на летището, а Тайни да ги откара до Конго и да се върне навреме за нападението.

— Не мога да се свържа с председателя чрез сателитния телефон — докладва Хали на групата.

— Опитва ли чрез радиостанцията на спасителната лодка?

— Също не става.

— По дяволите. — За разлика от Кабрило той не можеше да мисли по няколко сценария едновременно и инстинктивно да избере най-подходящия. Хенли просто беше по-разсъдъчен тип.

— Колко време смяташ, че ще спестим на екипа за издирване, ако обърнем още сега?

— Около дванадесет часа.

— По-малко — обади се Марк, който се беше вторачил в екрана на компютъра си. — Точно проверявам полетите между Кейптаун и Киншаса. Няма голям избор.

— Значи ще трябва да наемем самолет.

— Точно това проверявам — каза Ерик Стоун. — Открих само една фирма в Кейптаун, която има реактивен самолет. Чакайте малко. Не, на сайта им има съобщение, че и двата им лиърджета са заземени. — Той вдигна очи към колегите си. — Ако това може да ви утеши, извиняват се за неудобството.

— Значи говорим за икономия от около осем часа — заключи Макс.

— А на нас това ще ни струва дванадесет и ще отложи спасителната акция с още цял един ден. Добре. Ето нашия отговор. Продължаваме на север — Макс се обърна към Хали. — Не спирай да звъниш на Хуан. Опитвай на всеки пет минути и щом се свържеш, веднага ми кажи.

— Слушам, господин Хенли.

На Макс не му хареса, че Хуан не вдигаше телефона. Той знаеше колко малко им остава до началото на нападението срещу Дяволския оазис и нямаше начин да не носи сателитния си телефон. Освен това председателят беше маниак на тема комуникации.

Причините да не могат да се свържат с него можеха да бъдат стотици, но на Хенли не му се нравеше нито една.

16.

Кабрило присвиваше очи и гладеше далеч напред, без да обръща внимание на черните облаци, които се трупаха източно от него. Когато той и Слоун излязоха от Уолвис, липсваха всякакви предупреждения за влошаване на времето, но в тази част на света това нямаше голямо значение. Само за няколко минути можеше да започне пясъчна буря и да скрие хоризонта от единия край до другия. Сега изглежда се случваше точно това.

Той хвърли поглед на часовника си. Изгревът щеше да започне след час. Поне самолетът на Тони Риардън беше излетял преди четири минути от столицата на Намибия Виндхук за Найроби и от там за Лондон.

Снощи бяха пресрещнали „Пенгуин“ на около километър и половина от входа на пристанището. След като обясниха какво се бе случило с Папа Хайнрик, Джъстис Уленга се съгласи да откара лодката си на север до друг град и за седмица или две там да лови риба. Кабрило взе Тони Риардън на спасителната лодка.

Британският чиновник горчиво се оплака от положението, бълвайки упреци срещу Слоун, Кабрило, Де Беерс, Намибия и всичко останало, което му дойде на ум. Хуан му даде двадесет минути да излее яда си, докато чакаха в открито море. Когато стана ясно, че това може да продължи с часове, Кабрило му даде ултиматум: да млъкне или ще го нокаутира.

— Няма да посмееш! — изкрещя англичанинът.

— Господин Риардън, не съм спал двадесет и четири часа — отговори Хуан и пристъпи към него, така че лицата им се доближиха на няколко сантиметра. — Току-що видях тялото на човек, който е бил нечовешки измъчван, преди да бъде убит, и по мен стреляха около петдесет пъти. На всичко отгоре започва да ме боли глава. Затова ще слезеш в каютата, ще седнеш на една от пейките и ще си държиш устата затворена.

— Ти не можеш да ми...

В последната секунда Хуан намали силата на удара, за да не счупи носа на Риардън, но все пак крошетото беше достатъчно силно и го запрати с трясък през люка в пътническата каюта на спасителната лодка. Там той се стовари в неравна купчинка на пода.

— Предупредих те — каза Кабрило и насочи отново вниманието си към задачата да държи плавателния съд срещу вятъра, докато чакаха да се разсъмне.

Те лежаха на котва няколко мили в морето, а рибарският флот на Уолвис плаваше покрай тях, поел в търсене на дневния улов. Пригответе се да влязат в пристанището едва когато Хуан проведе няколко разговора по сателитния си телефон. Риардън остана долу, масажирайки подутата си челюст и още по-нараненото си его.

Когато Кабрило вкара спасителната лодка в котвеното място, едно такси вече чакаше на кея. Той се погрижи Слоун и Тони да останат долу, докато той представяше паспорта си на митническия служител. Тъй като нямаше нужда от виза, след повърхностен оглед на лодката и на вече подпечатаните паспорти на британците, те бяха свободни да напуснат пристанището.

Той плати, за да заредят резервоарите на лодката, и даде на момчето на помпата достатъчен бакшиш, за да е сигурен, че ще изпълни задачата си както трябва. Извади глока от двойното дъно, където го беше скрил, и провери дали няма нещо подозрително, преди да помахна на таксито да се приближи и да настани двамата си другари на задната седалка.

Те прекосиха река Свакоп и се понесоха бързо през Свакопмунд на път за летището. Тъй като единият от снощните стрелци се оказва хеликоптерен пилот, Кабрило не посмя да поеме риска да наеме частен самолет, който да изведе Риардън бързо от страната. Но днес беше единият от четирите дни седмично, когато „Еър Намибия“ имаше полет от крайбрежния град за столицата. Хуан беше изчислил времето на тяхното пристигане в града така, че Риардън да прекара само няколко минути на летището, преди да излети, а връзката му в Найроби, да бъде най-скорошният полет, напускащ Кения.

Хуан забеляза един двумоторен самолет, спрял на писта доста далеч от останалите машини. Това беше наетият от Тайни Гундерсон, главния пилот на Корпорацията, самолет за десанта. Ако всичко вървеше по план, едрият швед вече трябваше да е на път с техния

„Гълфстрийм V“. Хуан се поколеба дали да не изведе Риардън от Намибия с техния самолет, но реши, че няма да може да издържи толкова дълго в компанията на този човек.

Тримата влязоха заедно в малкия терминал. Сетивата на Кабрило регистрираха всяка подробност, която изглеждаше не на място, макар че техните противници би трябвало все още да вярват, че те са мъртви. Англичанинът се регистрираше за полета си, а Слоун го уверяваше, че ще опакова вещите му, които бяха още в хотела, и ще му ги донесе в Лондон, щом тя и Кабрило завършат своето проучване.

Риардън измърмори нещо неразбираемо.

Тя знаеше, че той не възприема разумните й доводи, но не можеше да го обвинява. Тони мина през проверката, без да погледне назад, и скоро изчезна от погледите им.

— Добър път, господин глупако — измърмори саркастично Хуан и двамата излязоха от терминала, за да се върнат в града е таксито. Насочиха се право към квартала, където живееше Таумангулука, водачът на Слоун. Макар и посред бял ден, Хуан беше благодарен, че е пъхнал пистолета си под колана. Повечето къщи бяха двуетажни и им липсваше немското влияние, характерно за по-добрите части на града. Останалото от почти побелелия асфалт беше осеяно с дупки. Дори в този ранен час на деня мъжете вече се разтакаваха във входовете на къщите. Малкото деца, които се виждаха на улицата, ги наблюдаваха с наплашени очи. Въздухът беше изпълнен с миризмата на пържена риба и всемогъщия прах от пустинята Намиб.

— Не съм много сигурна в коя сграда живее — призна си Слоун.
— Обикновено го оставяхме пред входа на някакъв бар.

— Кого търсите? — попита шофьорът на таксито.

— Викат му Лука. Той е нещо като водач.

Таксито спря пред една грохнала сграда, чийто партер беше зает от подобен на дупка ресторант и магазин за дрехи втора употреба. Заради прането, което се вееше на прозорците, Хуан заключи, че на втория етаж бяха апартаментите. След едно натискане на клаксона, някакъв кокалест тип излезе от ресторанта и се наведе към таксито. Двамата намибийци размениха няколко думи и мъжът посочи нагоре по улицата.

— Каза, че Лука живее на две преки от тук.

Минута по-късно спряха пред входа на друга сграда, по-очукана и от останалите. Обшивката от дъски беше избеляла и напукана, а вратата на единствения вход беше увиснала на едната си панта. Краставо куче опика ъгъла и подгони някакъв плъх, който беше изскочил от основите на сградата. Отвътре се чуваше плач на дете, който звучеше като сирена.

Кабрило отвори вратата на таксито, слезе и застана на тротоара. Слоун се плъзна по седалката и слезе откъм неговата врата, защото не искаше дори ширината на таксито да я отдели от него.

— Ти ще ни почакаш тук — каза Кабрило на шофьора, подаде му стодоларова банкнота и му показа още три.

— Няма проблеми.

— Как ще разберем кой е неговият апартамент? — попита Слоун.

— Не се тревожи, ако сме попаднали където трябва, ще научим.

Кабрило я поведе към къщата. Вътрешността беше сумрачна, но горещината остана все така потискаща, а от миризмата човек можеше да припадне. Вонята на бедността е една и съща по цял свят. На първия етаж имаше четири жилища. В едното от тях плачеше детето. Хуан се спираше за малко пред всяка от външните врати, за да огледа евтините брави. След това, без да каже нещо, тръгна по стълбите към втория етаж.

На площадката чу онова, от което най-много се страхуваше — дразнещото бръмчене на мухи. Бръмченето се засили и вече звучеше като нестройна мелодия. Миризмата ги блъсна в носовете само секунди по-късно. Вонята беше толкова силна, че задушаваше всички останали. Това беше мирис, който познаваше на подсъзнателно равнище, макар никога да не го беше подушвал. Сякаш човешкият мозък беше кодиран да разпознава разлагането на същество от неговия собствения вид.

Ушите и носът отведоха Хуан до жилището в дъното. Вратата беше затворена и ключалката нямаше вид на повредена.

— Пуснал е убиеца да влезе, значи го е познавал.

— Пилотът?

— Вероятно.

Хуан ритна вратата. Дървото около бравата беше толкова чупливо, че поддаде. Мухите забръмчаха яростно, а вонята стана

толкова силна, че щеше да ги задуши. Слоун за малко да повърне, но не отстъпи.

Стаята беше изпълнена с бледа светлина, която се прецеждаше през мръсното перде, закриващо единствения прозорец. Имаше малко мебели: стол, маса и легло. До него стоеше сандък, който служеше за нощно шкафче. Препълненият пепелник, който се мъдреше на него, беше импровизиран от тас на автомобил. Преди тридесетина години стените са били варосани, но десетилетията дим ги бяха оцветили в кафеникаво, върху което се открояваха тъмните петна от размазани по мазилката насекоми.

Лука лежеше върху неоправеното легло по мръсни боксерки и неразвързани високи обувки. Гърдите му бяха подгизнали от кръв.

Потискайки гаденето си, Хуан огледа раната.

— Малък калибър. Двадесет и втори или двадесет и пети. Застрелян е от упор. Виждам изгарянията от барутните газове. — Той погледна към капките кръв по дюшемето между леглото и вратата. — Убиецът е почукал на вратата и щом Лука му е отворил, веднага е стрелял. После го е блъснал на леглото така, че да не вдигне шум, когато се стовари на пода.

— Да не мислиш, че на някого в сградата ще му направи впечатление, дори и да чуе?

— Вероятно не, но нашият човек е бил внимателен. Обзалагам се, че ако снощи бяхме огледали останките от моторницата, щяхме да намерим пистолет със заглушител.

Хуан огледа всеки сантиметър от жилището, търсейки нещо, което би могло да му подсказва каква е причината за убийството. Под умивалника откри купчина марихуана, а под леглото наръч порнографски списания, но нищо повече. Нямахше нищо скрито в няколкото кутии с продукти, нито в кошчето за боклук, в което се въргаляха угарки и пластмасови чашки от кафе. Той опипа дрехите, хвърлени на купчина до леглото. Откри единствено няколко монети в местната валута, празен портфейл и джобно ножче. Джобовете на дрехите, които висяха на пирони по стената, също бяха празни. Той се опита да вдигне прозореца, но той беше закован.

— Ако не друго, поне потвърдихме смъртта му — подхвърли той мрачно, докато излизаха от жилището.

Преди да тръгнат надолу, Кабрило се отби да надникне в общата тоалетна в края на коридора. Направи го само от педантизъм.

— А сега какво?

— Бихме могли да огледаме офиса на хеликоптерния пилот — предложи Хуан не много въодушевено. Беше сигурен, че южноафриканецът е замел следите си и няма да намерят нищо интересно.

— Онова, което в действителност бих искала да направя, е да се върна в хотела си, да вземе най-продължителната вана в историята и да спя поне двадесет и четири часа.

Хуан беше стигнал края на площадката, когато видя проблясването на светлина откъм увисналата на една страна входна врата, сякаш някой току-що бе влязъл в сградата. Той бутна Слоун назад и измъкна пистолета.

Как може да съм толкова тъп, помисли си той. Те трябва да са се усетили, че нещо се е объркало при нападението им срещу „Пенгуин“ и при убийството на Папа Хайнрик. Ако някой разследва какво се е случило, със сигурност ще се отбие и в жилището на Лука.

В зрителното му поле се появиха двама мъже, стиснали в ръцете си злокобни малки автомати. Веднага след тях крачеше трети, който също носеше чешки автомат „Скорпион“. Хуан знаеше, че щеше да повали един от тях с първия си изстрел, но нямаше да може да застреля и другите двама, без да превърне стълбището в касапница.

Той тихо заотстъпва назад, стиснал Слоун здраво за китката. Тя беше усетила напрежението в хватката му, защото нищо не каза и запристъпва колкото може по-тихо.

Коридорът беше капан и след пет секунди убийците щяха да ги затворят в него. Хуан влезе с трясък в стаята на Лука.

— Не мисли. Просто ме следвай.

Затича се към прозореца и се гмурна с главата напред през стъклото. То се пръсна и острият ръбове разкъсаха дрехите му. Когато се бе опитал да отвори прозореца, Хуан беше забелязал колибата е покрив от гофрирана ламарина точно под жилището на Лука. Той се стовари върху него, ожули кожата на дланите си и за малко не изпусна глока. Металът беше парещо горещ и плътта му засмъдя. Докато се плъзгаше надолу, се претърколи по гръб. Когато стигна до края на ламарината, замахна с крака и направи стегнато салто напред.

Приземяването не би му спечелило олимпийски медал, но все пак той успя да остане прав, докато парчетата стъкло барабаняха по земята като ледени иглички.

Не обърна никакво внимание на възрастния мъж, който кърпеше рибарска мрежа в сянката на колибата. Минутка по-късно чу Слоун да се приземява върху ламарината. Тялото ѝ се плъзна и тя падна от края на покрива, но Хуан я подхвана. Тежестта ѝ го накара да приклепне.

В същия миг на покрива се появиха дупки, големи колкото двадесет и петцентови монети, а малко по-късно трясъкът на автоматична стрелба наруши спокойствието на улицата. Парченца коноп се разхвърчаха наоколо, когато в голямата мрежа попаднаха няколко откоса. Рибарят стоеше доста далеч от края на покрива и Хуан нямаше защо да се тревожи за него. Той хвана Слоун за ръката и двамата хукнаха наляво към улицата, която изглеждаше по-оживена.

Когато изскочиха изпод покрива, около тях се посипаха куршуми. Скорпионът е създаден за близък бой, а и стрелецът беше твърде възбуден, за да успее да укроти прословутото с неточността си оръжие. Хуан и Слоун намериха временно убежище зад един петтонен камион МАН.

— Добре ли си? — попита той, дишайки тежко.

— Да, съжалявам само, че ям като прасе, откакто пристигнахме тук.

Кабрило рискува да погледне откъм задната част на камиона. Единият от стрелците се спускаше внимателно по покрива, прикриван от другарите си, застанали на прозореца на Лука. Те забелязаха Хуан и обсипаха камиона с куршуми. Той отново хвана Слоун за ръката и двамата забързаха към кабината. Високият контейнер в каросерията ги скриваше от прозореца и Хуан се прехвърли от гума на гума до стъпалото на кабината. Държеше пистолета си в готовност и стреля, преди автоматчиците горе да го видят на това неочаквано място. Разстоянието беше само двадесетина метра, но кабината помогна на Хуан да компенсира разликата във височината. Куршумът се заби в стрелеца на покрива и откъсна парче от дясната му ръка. Автоматът му описа дъга във въздуха, когато той изгуби равновесие и се плъзна по гофрираната ламарина. Затъркаля се по наклона и се стовари толкова силно на земята, че пукането на строшените му кости се чу по цялата улица.

Хуан се наведе, за да се прикрие, преди останалите убийци да открият позицията му.

— Какво ще правим сега? — попита Слоун с широко отворени очи.

— Единият ще остане на прозореца, за да следи дали няма да избягаме, а другият ще слезе по стълбите. — Хуан се огледа наоколо.

Макар че тази част на града по принцип не беше кой знае колко оживена, сега улицата беше пуста. Канавките бяха запушени с отпадъци и Хуан очакваше всеки миг да види пустинни тръни, носени от вятъра.

Той отвори вратата на камиона откъм седалката на пътника и видя, че ключовете не са на таблото. Франклин Линкълн би могъл да го запали с кабелите за по-малко от минута, но Хуан не беше толкова ловък. Стрелецът щеше да се нахвърли върху им много преди да е успял да потегли. Той стрелна още един бърз поглед към жилището. Убиецът се беше дръпнал навътре, но със сигурност имаше отлична видимост към камиона.

Мисли, мамка му, мисли.

Сградата до тях някога трябва да е била супермаркет, но прозорците ѝ бяха заковани с листове шперплат. Нагоре по улицата имаше градинка, покрита по-скоро с мръсотия, отколкото с трева, а след нея започваха още жилищни сгради и малки еднофамилни къщи, които сякаш се подпираха една друга, за да не паднат.

Той почука с кокалчета по резервоара на камиона. Издрънча на празно, но не съвсем. Отви капачката и видя как парите на дизела затрепкаха в горещия въздух.

Някои неща Хуан винаги носеше със себе си: миниатюрен компас, джобно ножче, малко фенерче с ксенонова крушка и запалка „Зипо“, която можеше да продължи да гори, щом се завърти колелцето. Той отрязва с ножа парче от долния край на ризата си и го запали със зипото. След това дръпна Слоун към предната част на камиона и хвърли запаления плат в резервоара.

— Стъпи на бронята, но не се надигай и дръж устата си отворена — предупреди я той и се погрижи да запуши и ушите си.

Ако резервоарът беше пълен, взривът щеше да разцепи камиона. Макар да имаше гориво само на дъното, експлозията се оказа по-силна, отколкото Хуан очакваше. Въпреки че беше защитен от кабината и от

моторния блок, той все пак усети пърлещата горещина. Камионът заподскача на амортизьорите си, сякаш улучен от снаряд, а главата на Кабрило завънтя, като че ли го бяха ударили с чук.

Той скочи обратно на земята, за да види какво е постигнал. Както се беше надявал, взривът бе натрошил шперплата, който предпазваше витрините на супермаркета, и бе издухал парчетата стъкло чак до празните рафтове.

— Слоун, идвай!

Ръка за ръка те побягнаха в тъмната вътрешност на магазина, докато пламъците поглъщаха камиона навън. В дъното на постройката имаше врата, която водеше към складовете и товарната рампа. Хуан запали фенерчето и плъзна лъча му по стените, търсейки изход. Предположи, че убийците са разбрали къде се намират, затова не положи усилия да бъде тих. С един изстрел строши катинара на веригата, която подсигуричваше вратата отвътре, и я бутна да се отвори.

От другата страна на улицата зад супермаркета се намираше кеят, където между потрошените рибарски лодки и огънатите дъски на пристаните ги очакваше спасителната лодка, която им се стори като роден дом.

Те хукнаха с все сили, пресякоха улицата и се втурнаха насред лабиринта от преплетени пристани. Един от стрелците се показва на задната врата на магазина и се затича след тях.

Рибарите, които работеха по лодките си, и децата, които си играеха на въже, все още стояха загледани в пушека над изоставения магазин, когато Хуан и Слоун профучаха край тях. Дървените пристани бяха хлъзгави от плесента и рибешката слуз, но те не забавиха бяга си.

Стържещият вой на автомат, наподобяващ моторен трион, проряза въздуха. Хуан и Слоун се проснаха по корем, запълзяха по хлъзгавите дъски и се хвърлиха от кея в малка плоскодънна лодка с извънбордов мотор, монтиран на кърмата. Хуан се надигна веднага, но остана приведен, защото куршумите започнаха да се разплескват в дървото и над главата му полетяха трески.

— Запали двигателя — нареди той на Слоун и надникна над борда на лодката. Стрелецът беше на четиринадесет метра от тях, но заради странната конструкция на пристаните трябваше да извърви още

толкова, за да ги наближи. Той се опита да стреля, когато видя темето на Кабрило, но пълнителят му беше празен.

Слоун рязко дръпна връвчицата на стартера и за тяхно облекчение двигателят запали още на втория опит. Хуан отвърза лодката, а Слоун даде газ. Малкият плавателен съд се откъсна от мястото си и се стрелна към завързаната по-надолу спасителна лодка. Убиецът изглежда осъзна, че жертвите се измъкват и че е прекалено късно да ги последва. Намибия все още имаше полиция и след престрелката сигурно всяко ченге в Уолвис и Свакопмунд се беше отправило към пристанището. Той хвърли оръжието си във водата, за да премахне всички доказателства, и се втурна обратно по пътя, по който беше дошъл.

Носът на малката лодка се долепи до борда на голямата. Хуан я задържа да не мърда, докато Слоун се прехвърли на борда. Той я последва, наведе се и завъртя газта на извънбордовия двигател, изпращайки лодчицата напъряко през залива.

После отвърза въжетата и запали двигателя за рекордно кратко време. След няколко минути профучаха покрай външния буй и се насочиха към открито море. Хуан поддържаше прав курс, който щеше да ги изведе колкото може по-бързо в международни води в случай, че ги подгони пристанищният патрул. А щом изкара подводните криле и издигна дъното на лодката над водата, никой вече не би могъл да ги хване.

— Как си? — попита Хуан, след като се увери, че всичко с курса им е наред.

— Ушите ми още пицят — отговори Слоун. — Това беше най-шантавото нещо, което съм виждала.

— По-шантаво от това да помагаш на жена, преследвана от кой знае колко убийци? — закачи я той.

— Добре де, второто по шантавост — на устните ѝ се появи усмивка. — А сега ще ми кажеш ли кой си всъщност?

— Предлагам ти сделка. След като проверим района, където Папа Хайнрик е видял металните змии, и разберем какво става, ще ти разкажа историята на своя живот.

— Съгласна.

Според джипиеса те скоро пресякоха дванадесетмилната зона на Намибия и Хуан отне от газта, за да спусне лодката във водата.

— Двигателите гълтат страшно много гориво, когато лодката е на криле — обясни той. — Ако искаме да стигнем до мястото и да се върнем, трябва да караме с около петнадесет възела. Аз ще поема първата вахта. Защо не слезеш долу? Не мога да ти предложа вана, но има достатъчно вода, за да се освежиш, и после можеш да поспиш. Ще те събудя след шест часа.

Тя леко докосна бузата му с устни.

— Благодаря ти за всичко.

Дванадесет часа по-късно те вече приближаваха района, където уж се криеха металните змии. Вятърът се беше усилил, защото през пустинята премина буря, която се сблъска с влажния студен въздух над океана. Кабрило не се притесняваше да посрещне буря в спасителната лодка. Онова, което го тревожеше, беше намаляването на видимостта, което щеше значително да затрудни търсенето им. И като капак, статичното електричество, което се трупаше в атмосферата, подлудяваше електрониката на лодката. Не можеше да изкара и звук от сателитния телефон, а радиостанцията на всички вълни приемаше само смущения. Когато за последен път провери показанията на джиписеа, той не приемаше достатъчно сигнали от летящите в орбити над главите им сателити, за да определи точното им местоположение. Дълбокомерът показваше нула метра, което бе невъзможно, и дори жирокомпасът разиграваше театър, като се въртеше бавно в течността, сякаш магнитният полюс се намираще навсякъде около тях.

— Много ли ще бъде тежко? — попита Слоун и кимна с глава по посока на бурята.

— Трудно е да се каже. Изглежда няма да вали, но това може бързо да се промени.

Кабрило вдигна бинокъла до очите си и бавно огледа хоризонта, синхронизирайки движенията си с бавното полюляване на вълните, така че да бъде на максимална височина, докато проучва всяка посока.

— Нищо не се вижда, освен вода — съобщи той. — Не ми е приятно, че трябва да го кажа, но без сателитната навигация не мога да съставя добра координатна система на издирването, така че там само ще се повъртим.

— Какво искаш да направим?

— Вятърът духа постоянно от изток. Мога да го използвам за ориентир така, че да поддържаме курса. Вероятно ще можем да търсим, докато се стъмни. Да се надяваме, че бурята ще свърши на разсъмване и тогава ще може отново да използваме джипиеса.

По груба преценка Хуан караше лодката по широки една миля отсечки, носейки се насам-натам по огромния океан, сякаш косеше ливада. Докато претърсваха района, вълните ставаха все по-големи и вече се издигаха на три метра, а вятърът се усилваше, носейки вкуса на пустинята далеч навътре в океана.

С всяка нова претърсена отсечка двамата се убеждаваха все повече, че всички са били прави да смятат стария Папа Хайнрик за луд и че неговите метални змии не са нищо повече от бълнуване в делириум тременс.

Когато Кабрило видя бялото проблясване в далечината, реши, че е пяна по гребена на вълната. Въпреки това задържа погледа си на същото място и когато се издигнаха на върха на друга вълна, петното си беше там. Той взе бинокъла от поставката. Внезапното му раздвижване след толкова часове на неподвижност привлече вниманието на Слоун.

— Какво има?

— Не съм сигурен. Може и нищо да не излезе.

Той изчака, докато следващата вълна повдигна спасителната лодка, и пак насочи бинокъла към далечното проблясване. Отне му няколко секунди да проумее какво вижда. Беше невероятно.

— По дяволите — измърмори той, провличайки всяка дума.

— Какво? — извика развълнувано Слоун.

— Виж сама — отговори той и ѝ подаде бинокъла. Докато тя нагласяваше окулярите, за да паснат на тясното ѝ лице, Хуан продължаваше да гледа натам. Опитваше се да прецени мащаба, но реши, че това не е възможно. Въпреки че нямаше с какво да го сравни, то сигурно беше над триста метра дълго. Той се запита как Джордж Адамс е успял да го пропусне по време на разузнавателния си полет над района.

Тогава от белия обект избухна силна светлина, която проблесна към трупащите се облаци. Обсегът ѝ беше два километра, а може би и малко повече, но при скорост повече от хиляда и шестстотин километра в час произведената в Израел противотанкова ракета „Спайк

МР“ гълташе толкова бързо разстоянието, че остави на Хуан само няколко секунди да реагира.

— Ракета! — изрева той.

17.

Пистолетът на Хуан още беше под колана му, затова той грабна сателитния телефон в неговата непромокаема калъфка, прегърна Слоун през кръста и заедно с нея се хвърли странично над релинга в черната вода. Те заплуваха трескаво, опитвайки да се отдалечат колкото може повече от спасителната лодка, която щеше да избухне всеки момент.

Двойната система за управление на ракетата, електрооптична и инфрачервена, остана насочена към целта, докато се носеше над океана, прицелена в струйката отработени газове, които излизаха от ауспуха на двигателя. Заби се в кърмата секунди след изстрелването, проби дупка в обшивката и избухна малко пред моторния блок. Конструиран така, че да може да пробие тридесетина сантиметрова броня, насоченият взрив срязва кила на лодката и строши гръбнака ѝ, а отломките от експлозията изхвърли на десет метра височина.

Димящите останки се съгнаха на две и лодката потъна. Издигна се облак пара, когато водата заля горещия ѝ двигател и нажежения до червено колектор.

Взривната вълна беше многократно по-голяма, отколкото при избухването на резервоара на камиона в Уолвис Бей, и ако Кабрило не се беше хвърлил заедно със Слоун във водата, тя щеше да ги разкъса на парчета.

Те цапаха в хаотичните вълни, плюеха и пръхтяха от водата, която неизбежно гълтаха.

Докато махаше с крака, за да остане на повърхността, той се протегна към Слоун, за да се увери, че не е ранена.

— Не ме питай дали съм добре — успя да избъбри тя. — От вчера насам вече сто пъти си зададох този въпрос.

— Да, това бяха доста вълнуващи двадесет и четири часа — призна Хуан, докато сваляше обувките си с крака. — Трябва да се отдалечим колкото може повече от лодката. Със сигурност ще изпратят някого да провери резултата.

— Накъде ще плуваме? Накъдето отивахме?

— Време е да се повозим на Папа-Хайнриковата змия.

Макар че да преплуват километър и нещо не представляваше трудност за двама души в добра форма, борбата с вълните затрудняваше всяко тяхно движение. Стана още по-трудно, когато една бяла луксозна яхта, подобна на тази, която преследваше „Пенгуин“, навлезе в района. Циклопското око на прожектора разсичаше спускащия се мрак. Яхтата първа беше привлякла вниманието на Хуан, но после онова, което беше вързано за нея, предизвика силния му интерес.

— Сигурно за тези неща са сключили сделка „купуваш едно — получаваш още едно“.

— В нашия супермаркет такава сделка ми предлагат единствено за чипса — опита се да остроумничи Слоун.

Петнадесетина минути плуваха насам-натам, за да избегнат претърсващия водата лъч на прожектора. После голямата яхта потегли с рев в мрака и Хуан се опита да запомни посоката, за да не пропуснат целта си.

Студената вода беше започнала да изсмуква силите им. За да направи задачата си по-лесна, Хуан даде пистолета и сателитния телефон на Слоун и смъкна панталоните си. Завърза крачолите и вдигна отвора на талията срещу вятъра, за да се издуе. После бързо ги стегна и затвори с колана. Подаде импровизирания пояс на Слоун и си взе пистолета и телефона.

— Дръж ръката си на талията, за да не изпуска въздух.

— Чувала съм за подобно нещо, но никога не съм виждала как се прави.

Зъбите ѝ още не бяха започнали да тракат, но той долови напрежението в гласа ѝ. Опита се да я развесели:

— Беше много по-лесно да го упражнявам в плувен басейн.

Сега не беше времето да ѝ разказва, че този номер неведнъж му е спасявал живота.

Носена от пълните с въздух панталони, Слоун заплува много по-бързо. Колкото повече се приближаваха към целта си, толкова по-силно усещаха как огромните ѝ размери действат като вълнолом срещу водата.

— Усети ли? — попита Слоун.

— Какво?

— Водата стана по-топла.

За миг Хуан се уплаши, че тялото на Слоун е престанало да се бори със студа и е готово да се предаде на ледените му пипала. Но тогава и той го почувства. Водата беше по-топла, и то не с един или два градуса, а най-вероятно с десет или дори петнадесет. Той се зачуди дали някакъв действащ геотермален извор не предизвиква това покачване на температурата. Може би това беше обяснението и за масивната структура, която плуваше по вълните? Дали тя не използва по някакъв начин неговата мощ?

Онова, което Папа Хайнрик беше нарекъл метална змия, фактически беше най-обикновена зелена тръба, която Хуан прецени, че има диаметър най-малко десет метра. С изключение на около два метра, които стърчаха над водата, цялата ѝ останала част беше потопена. Тръбата не беше масивна, защото се огъваше по дължина при всяка вълна, която минаваше под нея. Той стигна до извода, че първата му преценка за дължината ѝ от триста и петдесет метра е вярна.

Когато най-накрая стигнаха до нея, водата вече беше станала почти петнадесет градуса. Хуан постави ръка на тръбата и усети, че е топла. Почувства и вибрациите на някакви машинарии в нея. Вероятно огромни бутала, които се движеха напред-назад в синхрон с всеки замах на океана.

Те заплуваха покрай тръбата, като се държаха на достатъчно разстояние, за да не ги запрати някоя вълна срещу нея, и след три-четири метра попаднаха на шарнири. Звукът на машинариите беше посилен, механизмът превръщаше движението на вълните в някакъв вид енергия. Към тръбата бяха заварени стъпала, които осигуряваха достъп на работниците до масивния шарнир. Хуан накара Слоун да се качи първа. Тя вече беше изпуснала въздуха от панталоните му и развърза крачолите.

Изведнъж Слоун възкликна и остана с отворена уста. Имаше още достатъчно светлина, за да види, че десният му крак под коляното продължава с протеза.

— О, извинявай. Това беше грубо — прошепна тя. — Но нямах никаква представа. Ти не куцаш или нещо подобно.

— С годините свикнах — отговори Хуан, като почука титановото парче, което сега играеше ролята на пищял. — Изстрел за сбогом от

китайския военен флот преди няколко години.

— Трябва да чуя историята на твоя живот.

Хуан отново се запита как е възможно Джордж Адамс да е пропуснал тръбата, когато е разузнавал района от хеликоптера на „Орегон“. Но реши да се съсредоточи върху положението си в момента. Той и Слоун оставаха уязвими, докато яхтата оставаше вързана за далечния край на тръбата, но нямаха друг избор.

Обу панталоните си и намери капак на върха на тръбата. Отвори го и видя втори капак. Пъхна торбичката със сателитния телефон в пространството между двете врати и затвори външния капак.

После хвана Слоун за ръката и я накара да го погледне в очите.

— Не мога да си позволя да взимам пленници, защото не зная докога ще останем тук. Разбираш ли?

— Да.

— Ако искаш, можеш да останеш тук, но това не е заповед.

— Ще дойда с теб и ще видим как ще се почувствам, щом наближим.

— Добре, това е достатъчно откровено. Да вървим.

През първите сто и петдесет метра можеха да вървят приведени, за да не ги забележат от яхтата, но когато наближиха още, Хуан нареди на Слоун да залегне и двамата запълзяха по огъващата се тръба, притискайки се към гладката ѝ повърхност, когато някоя особено голяма вълна я караше да се извие като камшик.

Хуан, който през живота се не беше страдал от морска болест, усети, че му се гади от странните движения на тръбата. Слоун също не изглеждаше особено добре.

На петнадесетина метра от яхтата те запълзяха леко встрани от най-високата точка на тръбата, така че да ги скрие от лодката, докато не стигнат на около три метра от нея. Вече можеха да виждат яхтата ясно на мястото, където беше вързана за дока, закрепен към една от секциите на тръбата. Дебели гумени фендери я разделяха от яхтата. От илюминаторите на луксозния плавателен съд струеше светлина, а на мостика зелената светлина от монитора на радара очертаваше фигурата на вахтения. На дългата предна палуба се виждаше пусково устройство за ракети, монтирано на триножник.

Ако Корпорацията провеждаше тази операция, Хуан щеше да уволни целия яхтен екипаж за неспазване на затъмнението. Яхтата

можеше да бъде видяна от цяла миля разстояние, а наблюдател с малка лодка би могъл лесно да се скрие в чернилката на бурята.

Все пак трябваше да признае, че те се бяха прицелили много добре в спасителната лодка.

В продължение на повече от час двамата стояха залепнали за едната страна на тръбата. Телата им можаха да издържат с мокрите дрехи на вятъра благодарение на топлата повърхност на тръбата. Хуан установи, че на борда на яхтата се намират четирима мъже, които на смени се качват на мостика, за да наблюдават екрана на радара. Известно време се движеха с оръжие из яхтата, все още възбудени от взривяването на спасителната лодка на „Орегон“, но скоро досадата притъпи тяхната бдителност и Хуан забеляза, че вече не се разхождат с праметнати през рамо калашници.

Тъй като не разполагаше с нищо, освен с изненадата, която щеше да компенсира неравенството от четирима на един, Хуан знаеше, че най-добрият подход е внезапната и съкрушителната жестокост.

— По-добре да направя това сам — каза той на Слоун и бавно се прехвърли през най-горната част на тръбата.

Коравият тембър в гласа му я накара да потрепери.

Кабрило се плъзна по тръбата и безшумно се спусна на плаващия док, като през цялото време не отделяше поглед от вахтения на мостика, който разнообразяваше дежурството си, като зяпаше в нощта с чифт очила за нощно виждане. Хуан прекоси тихо дока, мина по подвижното мостче и стъпи на задната палуба.

Плъзгаща се врата водеше към каютата, а стълба, отлята заедно с корубата от фибростъкло, водеше към мостика.

Заради вятъра вратата беше плътно затворена.

Хуан се наведе ниско, когато тръгна по стъпалата и изви глава така, че само крайчецът на лицето му да се вижда от мостика. Вахтеният все още гледаше към океана. Придвижвайки се толкова бавно, че човек можеше да си помисли, че е спрял, Хуан прекоси помещението. На арматурното табло, което беше на тридесетина сантиметра от мъжа, лежеше пистолет. Хуан прецени, че вахтеният е по-нисък от него със седем-осем сантиметра и е по-лек с около килограм или два. Заради разликата в ръста нямаше да може да го удуши тихо, защото мъжът щеше да се бори с всички сили.

Кабрило прекоси трите метра, които ги разделяха, когато един силен порив на вятъра блъсна яхтата. Мъжът вдигна ръце, за да свали очилата от главата си, но Кабрило стовари юмрук в челюстта му и използва инерцията, за да стовари лакътя си в слепоочието. Удвоената сила на ударите изви гръбначния стълб на вахтения повече, отколкото позволяваха прешлените, които се строшиха с тихичко пукане. Хуан подхвана тялото и го отпусна внимателно на пода.

— Трима на един — измърмори той тихо, без да почувства вина, защото само преди два часа тези хора бяха взривили лодката му.

Спусна се внимателно от мостика в тесен проход, по който от кърмовата секция на яхтата се стигаше до издължената каюта на предната палуба. Отляво и отдясно имаше прозорци. Единият беше тъмен, а вторият осветен от трепкащата синя светлина на телевизионен екран. Той надникна предпазливо в осветения от телевизора. Единият от мъжете седеше на кожен диван и гледаше филмче за бойни изкуства, а другият стоеше в малката кухненска ниша и чакаше да заври чайникът на газовия котлон. Под мишницата му се виждаше кобур с пистолет. Хуан не можа да види дали и другият е въоръжен.

Стана му ясно, че от кърмовата палуба няма да може да стреля свободно по никого от двамата, а и нямаше никаква представа къде се намира четвъртият. Вероятно спеше, но Хуан знаеше много добре, че заради едно погрешно предположение може да загуби живота си.

Наведе се назад над релинга от лъскав алуминий, за да си освободи повече пространство в тясната пътека, и откри огън. Заби два куршума в мъжа до печката. Силата на попаденията повдигна тялото и го стовари върху запалената горелка. Ризата му пламна на мига.

Мъжът на дивана имаше котешки рефлекси. В мига, в който Хуан завъртя цевта и изстреля още два куршума, той вече беше скочил от дивана и се бе претърколил по елегантния мокет. Куршумите разкъсаха тапицерията и вдигнаха облачета пълнеж.

Хуан коригира мерника си, но мъжът намери укритие зад едно барче с напитки, разположено в далечния край на каютата. Кабрило нямаше достатъчно муниции да стреля напосоки и се ядосваше на себе си заради двата пропилени по дивана куршума. Когато мъжът изскочи иззад барчето, автоматът му беше готов за стрелба и той издуха половин пълнител само с един откос.

Кабрило се просна на пода, докато над главата му се пръскаше стъкло и пицяха куршуми. Те отскачаха от дебелия стоманен тръба зад него и безвредно рикошираха в нощта. Той изпълзя назад и си наложи да потисне желанието да се прехвърли от лодката на дока. Вместо това се хвана за подпората неподвижната тента и залюля тяло така, че стъпи отново на стълбите. Изкачи ги колкото може по-бързо и се наведе през релинга над разбитото стъкло.

Първа се показа късата цев на автомата, която се плъзгаше наляво-надясно, търсейки мишената си. Тъй като не можа да види тялото на Кабрило, който беше залегнал в тесния проход, мъжът пристъпи напред. Той погледна към носа, после назад към кърмата и накрая се наведе и надникна към дока.

— Грешна ти е посоката, приятелю.

Мъжът се извъртя, като едновременно се опита да вдигне калашника. Хуан го спря с един куршум в темето. Автоматът падна в празното пространство между яхтата и дока.

Силният шум от изстрела издаде местоположението му на четвъртия мъж. Мъжът долу пусна откос по тавана на каютата и надупчи с куршуми пода на мостика.

Хуан се хвърли към арматурното табло, но се препъна, когато един куршум счепи изкуствения му крак. Кинетичната енергия от удара и неговата собствена инерция го прекатуриха през ниското стъкло и той се търкулна по наклонените стъкла, които покриваха предната част на рубката и каютите под нея.

Стовари се по гръб на предната палуба и ударът му изкара въздуха. Той застана на колене и опита да се изправи, но механизмът на крака му отказа. Неговата свръхмодерна протеза се беше превърнала в обикновен дървен крак.

В една от красиво обзаведените каюти на яхтата той видя силуета на четвъртия мъж, очертан от бушуващия в главната каюта огън. Маркучът, който свързваше печката с газовата бутилка, беше прогорял и сега към тавана се издигаше силен пламък и го обгръщаше от ъгъл до ъгъл. По мокета капеше разтопена пластмаса, която подпалваше нови огънове.

Въпреки рева на пламъците мъжът беше чул падането на Хуан. Той обърна цевта от тавана към панорамния прозорец и го обсипа с куршуми. По широката му повърхност се появи паяжина от стотици

пукнатини и по Кабрило се посипаха отломки, които проблясваха като диаманти.

Хуан изчака няколко секунди, преди да се надигне и да открие огън, но мъжът скочи през строшеното стъкло и го повали за втори път на земята. Кабрило успя да се вкопчи в крака му и те се затъркаляха по горната палуба. Когато спряха, мъжът се оказа върху него, но не можеше да извърти автомати си и да стреля, защото притискаше ръката на Хуан с пистолета. Мъжът се опита да разбие носа му с чело, но в последния миг Кабрило наведе глава напред и черепите им се сблъскаха толкова силно, че за миг зрението му се замъгли.

След това мъжът се опита да забие коляно в слабините на Кабрило. Той избягна удара, като извъртя долната част на тялото си и го пое с бедрото. Мъжът опита повторно същото, но Хуан успя да напъха коляното си между телата им и с все сила го изнесе нагоре. За миг успя да повдигне другия, но той беше равностоен противник и се опита да го смачка, когато падна обратно.

Хуан повдигна изкуствения си крак и остриите като нож останки от карбоновите нишки се врязаха в стегнатите мускули на корема на противника. После впи ръце в раменете му и го придърпа към себе си, като в същото време ритна с все сила с изкуствения крак.

Усещането как протезата потъва в стомаха на мъжа, щеше да преследва председателя през следващите години. Хуан изблъска тялото му в страни, когато писъците му преминаха в гъргорене и от устата му потече кръв. После настъпи тишина.

Кабрило се изправи несигурно на крака. Задният край на яхтата беше обхванат от пламъци, почти хоризонтални заради силния вятър. Нямаше как да се справи с пожара, затова отстъпи назад, прехвърли се през релинга на дока и бързо клекна, за да изплакне изкуствения си крак във водата.

— Слоун — провикна се той в нощта. — Вече можеш да излезеш.

Лицето ѝ се показва над горния край на тръбата, блед овал на фона на тъмната нощ зад гърба ѝ. Тя бавно се изправи и се запуска към дока, а после тръгна към него. Хуан закуцука да я посрещне. Двамата бяха на половин метър един от друг, когато той забеляза, че очите ѝ се ококорват. Устата ѝ започна да се отваря, но Хуан вече беше разбрал предупреждението ѝ. Извъртя се, повреденият му крак се

подхлъзна на мокрия док, но въпреки това успя да вдигне пистолета, щом на предната палуба се появи пети мъж, стиснал в едната си ръка пистолет, а в другата чанта. Мъжът се оказа секунда по-бърз от Кабрило.

Пистолетът му изпука веднъж, докато Кабрило падаше като в забавен кадър. Хуан стреля два пъти точно преди да се стовари върху дока. Първият куршум не улучи, но вторият попадна в десетката. Пистолетът на мъжа падна от безжизнените му пръсти, а чантата му изтрополя на плаващия док.

Той се обърна, за да погледне към Слоун.

Тя беше на колене и с една ръка притискаше другата си страна. Лицето ѝ беше изкривено в безмълвно страдание.

Хуан се примъкна до нея.

— Дръж се, Слоун, дръж се — опита се да я успокои.

— Дай да видя.

Внимателно отмести ръката ѝ, което я накара да си поеме дълбоко дъх. От очите ѝ потекоха сълзи. Кръвта беше гореща и лепкава, когато започна да опипва раната. Докосна разкъсаната плът и тя изпищя.

— Извинявай.

Хуан издърпа ръкава от раната, пъкна пръсти в дупката от куршума и скъса плата така, че да може да види откъде е влязъл. Използва плата, за да избърше внимателно кръвта. Светлината от горящата яхта беше слаба, но той видя, че куршумът е издълбал бразда в гръдния кош под ръката ѝ. Погледна я в очите.

— Ще се справиш. Не е проникнал в теб. Просто те е облизал.

— Хуан, много боли. О, боже, колко боли.

Той я прегърна нежно, внимавайки за раната.

— Зная, че боли. Зная.

— Сигурна съм — каза тя, потискайки болката си. — Аз плача като дете заради тази дракотина, а на теб китайският флот ти е откъснал крака.

— Според Макс, когато шокът ми преминал, съм ревял като цяла детска градина, болна от колики. Почакай тук за малко.

Хуан се прехвърли отново на яхтата. Пожарът беше прекалено силен, за да претърси каютите, но той свали спортното сако на пазача, който се бе появил най-неочаквано. Блейзерът на „Армани“ за хиляда

долара му подсказа, че той не е бил обикновен пазач, а най-вероятно мозъкът на тази операция. Подозрението му се потвърди, когато в чантата откри преносим компютър.

— Щом е бил достатъчно важен за него — обясни той на Слоун, когато се върна при нея, — значи е достатъчно важен и за нас. Трябва да се отдалечим от яхтата. Когато близначката ѝ избухна край „Орегон“, беше доста страховито.

Всеки от тях имаше нужда от другия, за да се движи. Хуан със строшената протеза, а Слоун с наранения гръден кош, но някак си успяха да се замъкнат до мястото, където Хуан беше скрил сателитния телефон. Той помогна на Слоун да легне на топлата метална тръба и седна до нея така, че да може да отпусне глава на бедрото му. Покри я със спортното сако и я замилва по косата, докато тялото ѝ преодоля болката и тя изгуби съзнание.

Кабрило отвори лаптопа и започна да преглежда файловете. Отне му един час, за да разбере какво прави тристаметровата машина, и още един, за да открие, че наблизо има още тридесет и девет такива, подредени в четири дълги редици. Макар че още нямаше никаква представа за какво е всичко това, той най-накрая откри как да я изключи, като включи лаптопа в сервизния портал под капака, където беше скрил сателитния си телефон.

Когато контролната лампичка показва, че машината вече не произвежда ток, макар че механизмите ѝ още реагират на вълните, които минават под тръбата, Хуан провери телефона си и веднага намери сигнал.

Мощното електрическо поле, създавано от задвижвания от вълните генератор и неговите събратя, бе объркало електрониката на спасителната лодка, прекъснало сигнала на телефона и накарало стрелката на компаса да се върти като полудяла. Когато спря генераторите, електрическото поле изчезна и телефонът му отново заработи. Той предположи, че на лаптопа бяха вградили защита срещу силните електромагнитни вълни.

Набра един номер и някой вдигна слушалката от другата страна на линията едва след четвъртото позвъняване.

— Господин Хенли, обаждам се от рецепцията. Поръчали сте събуждане в четири и тридесет.

— Хуан? Хуан!

— Здравсти, Макс.

— Къде по дяволите си? Не можахме да се свържем с теб на спасителната лодка. Не си вдигаш телефона. Дори подкожният ти предавател не работеше.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че сме заклещени наред океана върху една от великанските метални змии на Папа Хайнрик? И че се натъкнахме на нещо странно?

— Човече, ти не знаеш дори половината. Представа си нямаш!

18.

Д-р Джулия Хъксли, главният лекар на „Орегон“, излетя с малкия „Робинсън Р44“ за хидроенергийната станция, която генерираше електричество от вълните, така че когато малката машина кацна на палубата на товарния кораб, за Слоун Макинтайър вече се бяха погрижили. Сега във вените ѝ течаха болкоуспокояващи, антибиотици и физиологичен разтвор срещу обезводняването. Джулия свали подгизналите ѝ дрехи и я уви в термично одеяло. Преди това почисти и бинтова огнестрелната рана по най-добрия възможен начин със средствата от походната аптечка, която беше донесла, но нямаше търпение да се занимае с нея по-обстойно.

Когато хеликоптерът кацна и беше спуснат в хангара, двама санитарни вече ги чакаха с носилка на колела и откараха Слоун в болничното отделение. То спокойно можеше да съперничи на най-големите спешни центрове в градовете.

Лечението, което Хъксли приложи на Хуан, беше да го обяви набързо за здрав. След това му даде малка бутилка енергийна напитка с гаден вкус и няколко аспирина. Добре, че поне Макс го чакаше в хангара с резервния крак.

Хуан се облегна на една от работните маси, за да откачи обезобразената си протеза. „Орегон“ беше намалил безумната скорост, с която се носеше към Кейптаун, за да може Джордж Адамс да приземи хеликоптера и сега, когато си сложи новия изкуствен крайник, той усети, че корабът отново започва да ускорява.

Той смъкна ядно крачолата на панталона и закрачи бързо, като преди това подхвърли през рамо:

— След петнадесет минути среща на старшите служители в заседателната зала.

Хората му се събраха, докато той набързо си взе душ и се обръсна. Лицето му остана зачервено от бръснача. Морис беше направил кафе и начело на масата от черешово дърво го чакаше чаша вдигаща пара чаша. Бронирани жалузи на заседателната зала бяха

вдигнати и помещението беше ярко осветено. Това силно контрастираше с мрачния вид на мъжете и жените, насядали около масата.

Хуан отпи глътка кафе и попита направо:

— Добре, какво по дяволите се случи?

Като старши разузнавач, Линда се приготви да обяснява. Но преди това трябваше набързо да съдвече и глътне парчето чийзкейк.

— Вчера сутринта полицията в Киншаса е атакувала къща в покрайнините на града, за която предполагали, че е център за разпространение на наркотици. Арестували няколко души и открили малък оръжеен арсенал и известно количество наркотици. Освен това намерили документи, които свързват наркочилърите със Самюъл Макамбо и неговата Конгоанска революционна армия.

— Онзи тип, който купи нашите оръжия — ненужно припомни Макс, но не вдигна очи от лаптопа, който Хуан беше взел от хидроенергийната станция.

Линда повдигна вежди и продължи нататък.

— Оказа се, че Макамбо използва приходите от продажбата на наркотици, за да финансира действията си, което не е много учудващо. Онова, което шашнало полицията, е, че Макамбо е успял чрез подкупи да проникне в най-висшите управленски среди. Плащал е на мнозина висши служители, включително на Бенджамин Исака от Министерството на отбраната. Срещу петдесет хиляди евро годишно Исака е предавал на Макамбо информация за опитите на правителството да открие тайната му главна квартира. Той редовно предупреждавал водача на бунтовниците, така че армията му винаги била с една крачка пред правителствените части.

Макс беше седнал в противоположния край на полираната маса, а лицето му на булдог беше по-свъсено от обикновено.

— Макамбо е знаел всичко още от момента, когато установихме за първи път връзка, представяйки се за оръжейни търговци. Исака му е казал, че оръжията са оборудвани с радиопредавателчета. След нашето бягство първата му работа била да разглоби автоматите и гранатометите и да изхвърли предавателчетата в реката.

— Исака признал ли си е?

— Не и публично — отговори Макс, — но аз разговарях с няколко души от правителството им. Щом им обясних кой съм и

всичко останало, те ми казаха, че екипът, изпратен, за да проследи оръжията, докладвал, че онези не са мърдали от кея, преди предавателите внезапно да престанат да работят.

— И когато са стигнали до кея — каза Хуан, който стигна до същия извод като останалите, — нямало никаква следа нито от оръжията, нито от бунтовниците. — Той погледна, към Макс и Мърфи. — Е, Мърф, работят ли още нашите предаватели?

— Ще продължат да предават през следващите двадесет и четири до тридесет и шест часа. Ако стигнем до Конго навреме, лесно ще ги открия от борда на хеликоптер или самолет.

— Тайни пристигна ли в Свакопмунд с нашата „Чесна“? — попита Хуан, докато мозъкът му пресмяташе разстояния, скорости и часове.

— Трябва да кацне там към един.

— Добре, ето какво ще направим. Щом влезем в обсега на хеликоптера, Мърф ще отлети до града, а Тайни ще го закара в Киншаса. Марк, там ще наемеш какъвто самолет или хеликоптер намериш, защото Тайни трябва да се върне заради десанта тази вечер.

— Трябва ми помощник — подсказа Мърф.

— Вземи Ерик. Макс може да поеме ролята на капитан и кормчия, когато ние започнем акцията за освобождаването на Мерик.

В този момент за пръв път се обади Еди Сенг.

— Председателю, не можем да бъдем сигурни, че тези оръжия вече не са се пръснали по цяло Конго.

Кабрило кимна.

— Знам, но трябва да опитаме. Ако десетте автомати, на които сложихме предаватели, се намират на едно място, ще имаме основание да предположим, че всички останали оръжия също са там.

— Мислиш ли, че Макамбо планира някакво нападение? — попита Линда.

— Няма да разберем, докато Марк и Ерик не открият местоположението им.

— Пипнах ги! — възкликна Макс и вдигна глава от преносимия компютър.

— Кого пипна?

— В паметта имаше няколко шифровани файлове. Току-що разгадах шифъра.

— Дай ми минутка.

Хуан отпи от кафето си, а Линда отхапа още едно парче чийзкейк.

В този момент на вратата неочаквано се появи д-р Хъксли. Тя беше висока само метър и шейсет и два, но присъствието ѝ вдъхваше уважението, характерно за хората с медицински професии. Черната ѝ коса както обикновено беше вързана на опашка, а под престилката си носеше зелен операционен екип, който не успяваше да скрие съблазнителните ѝ форми.

— Как е нашата пациентка? — попита Хуан веднага щом я съзря.

— Ще се оправи. Беше леко обезводнена, но го преодоляхме. Направихме ѝ двадесет шева, за да зашием раната. Освен това има две пукнати ребра. Сега ѝ дадохме успокоителни и няколко дена ще взима обезболяващи.

— Добра работа.

— Бъзикаш ли се? След като толкова години кърпя вас, можех да се оправя с нея и насън. — Джулия си наля кафе.

— Налага ли се да седиш при нея, докато се оправи, или можеш да я оставиш сама?

Хъкс обмисли въпроса внимателно.

— Ако не се появят признаци на инфекция, като висока температура или повишен брой бели кръвни телца, няма нужда да се въртя около нея. Но ако похитителите са наранили Джефри Мерик... или ранят някого от вас... ще искаш да дойда с вас, за да окажа първа помощ. Ще взема окончателно решение, преди да тръгнем, но инстинктът ми подсказва, че тя ще се оправи.

— Боже всемогъщи — ужасено избърбори Марк. Ерик Стоун надникна през рамото на най-добрия си приятел и текстът на екрана на лаптопа се отрази в новите му очила.

Всички глави се обърнаха към младия оръжеен специалист. Той продължи да чете още известно време, докато Хуан не се изкашля, за да го накара да вдигне очи.

— О, извинявайте. Както знаете, онова, което намерихте, е задвижван от вълните генератор, но с такива размери, че направо не е за вярване. Доколкото знам, тази технология едва прохода и има само няколко машини по крайбрежията на Португалия и Шотландия, които още се изпитват.

Те използват силата на вълните, която извива техните шарнирни връзки, за да задвижват хидравлични тарани^[1]. От своя страна тараните изтласкват насила масло през двигател, който използва хидравличен акумулатор, за да успокоява струята. Двигателят от своя страна завърта генератор и вие получавате ток.

Като инженер Макс Хенли се впечатли най-много.

— Много хитро — възкликна той. — Колко могат да произвеждат тия джаджи?

— Всяка може да захранва градче с население две хиляди души, а са общо четиридесет. Така че става дума за сериозно количество енергия.

— За какво им е? — попита Хуан. — Къде отива цялото това електричество?

— Точно това беше шифровано — намеси се Марк. — Всеки генератор е закрепен към дъното на морето с кабели, които могат да го прибират под водата. Затова онзи ден Джордж не ги е видял, когато е прелетял над района. Когато океанът е спокоен или радарите уловят приближаващ плавателен съд, те се прибират на десетина метра дълбочина. Друг кабел захранва с ток нагреватели, разположени по дължината на генераторите.

— Нагреватели ли каза? — попита Еди.

— Аха. Някой е решил, че водата в този район е твърде хладна, и е решил да я затопли.

Кабрило отпи още една глътка кафе и си взе от кейка, преди Линда да е изпразнила чинията.

— Можеш ли да ми кажеш откога работят?

— Започнали са в началото на 2004 г.

— А какъв е резултатът?

— Тези данни не са в компютъра — отговори Макс. — Аз не съм океанограф или климатолог, но не мога да си представя, че дори толкова топлина може да повлияе много на целия океан. Зная, че излишната топлина от ядрен реактор може да затопли река с няколко градуса, но това е твърде различно нещо.

Хуан се настани по-удобно на стола и забарабани с пръсти по брадичката си. Очите му се загледаха далеч в нищото. Старшите служители около него продължиха да разговарят, подхвърляйки различни идеи и предположения, но той не чуваше бърбенето им. В

съзнанието си виждаше огромните генераторни станции, които се извиват под въздействието на вълните, докато под водата нагревателите стават огненочервени и затоплят водата, която тече на север покрай африканското крайбрежие.

— Ако не бяха горилите с пушката, които непрекъснато изскачат... — точно казваше Марк, когато Хуан се върна отново в действителността, — щях да предположа, че това е художествен проект на... как се казваше този човек? Нали се сецате, онзи, който опакова острови в плат и построи онези порти в Централ Парк. Нещо като Криско?

— Кристо — отговори Макс разсеяно.

— Марк, ти си гений — възкликна Кабрило.

— Какво? Смяташ, че това е някакъв объркан художествен проект?

— Не. Това, което каза за реката — Хуан огледа хората около масата. — Тук не става дума да се затопли целият океан, а само една определена част от него. Ние се намираме точно по средата на течението Бенгуела, едно от най-силните в света. То тече като река с ясно очертани граници. А точно тук се разделя на две. Едната част продължава на север покрай брега, докато другата завива на запад, за да се превърне в част от субтропическото течение в Южния Атлантис, известно и като Бразилско. Течението минава покрай Южна Америка, където се затопля с няколко градуса повече от онова, което продължава покрай бреговете на Африка.

— Е, и? — попита Марк.

— Двете течения се събират отново близо до екватора и когато се смесят, играят ролята на буферна зона между теченията на северното полукълбо и тези на южното.

— Председателю, съжалевам, но не разбирам за какво намекваш.

— Ако двете течения са близки по температура, когато се съберат, тяхната способност да играят ролята на буфер вероятно ще намалее. Възможно е дори да преодолеят силата на Кориолис^[2], която движи преобладаващите ветрове и съответно тези плиткни течения.

Еди Сенг, който тъкмо се протягаше към чашата с кафе, спря по средата, а по лицето му се изписа разбиране.

— Това би могло да измени напълно посоката на океанските течения. Нали?

— Точно така. Въртенето на земята определя посоките на преобладаващите ветрове, което е причината ураганите в северното полукълбо да се въртят обратно на часовниковата стрелка, а циклоните в южното да се движат по посока на часовниковата стрелка. То е причината топлият Гълфстрийм, който минава покрай източното крайбрежие на Съединените щати, да се движи на север и след това да завива на изток, за да може Европа също да се наслаждава на хубаво време. В противен случай по-голямата част от нея би трябвало да е необитаема. За Бога, та Шотландия е по̀ на север от канадската част на Арктика!

— Какво ще стане, ако вода от южното полукълбо започне да тече покрай екватора в близост до Африка?

— Ще навлезе в местата, където се зараждат атлантическите урагани — отговори Ерик Стоун, който действаше като неофициален метеоролог на „Орегон“. — По-топлите води означават повече изпарения, а повече изпарения означават по-силни бури. Тропическата депресия има нужда от повърхностна температура над 26 градуса по Целзий, за да набере достатъчно сила и да се превърне в ураган. Щом това стане, той абсорбира два милиарда тона вода на ден.

— Два милиарда тона? — ахна Линда.

— А когато стигнат до земя, те изхвърлят десет до двадесет милиарда тона дневно. Разликата между буря първа степен и мощен ураган пета степен е времето, което са прекарвали в поглъщане на вода край африканското крайбрежие.

Марк Мърфи, който обикновено беше сред най-бързо схващащите в помещението, засия, когато най-сетне разбра за какво става дума.

— Когато Бенгуела се затопли изкуствено и част от тази вода избяга на север, бурите могат да станат много по-силни.

— И много по-чести — добави Хуан. — Мисли ли някой същото като мен?

— Че някой е ударил едно рамо на жестоките бури, които се стовариха върху САЩ през последните няколко години?

— Всички специалисти по ураганите са единомдушни, че навлизаме в естествен цикъл на увеличена сила на бурите — каза Ерик, противопоставяйки се на гледната точка на Мърф.

— Това не значи, че генераторите и нагревателите не усилват този цикъл — защити се Марк.

— Господа — намеси се Хуан успокоително, — нека оставим на по-квалифицирани от нас да стигнат до резултатите, предизвикани от генераторите. Засега е достатъчно, че са спрени. След нашата среща ще се обадя на Овърхолт и ще му разкажа какво открихме. Той най-вероятно ще го прехвърли на Националната агенция за подводния свят и от там нататък това ще е техен проблем. Мърф, подготви компютъра, за да му изпратя всички файлове.

— Няма проблеми.

— А сега — продължи Хуан, — искам да се съсредоточим върху спасяването на Джефри Мерик. Едва после можем да мислим за преследване на хората, които са инсталирали генераторите.

— Смяташ ли, че има някаква връзка? — попита Макс от другата страна на масата.

— В началото не. Сега обаче съм уверен, че има. Онзи човек, когото ние със Слоун преследвахме със спасителната лодка, се самоуби, за да не попадне в плен. Не смятам, че се опитваше да избегне африканските затвори. Той беше фанатик, готов да умре мъченически, за да не открием нагревателите. Освен това знаем, че отвличането на Мерик не е заради откуп. Следователно е политически мотивирано... ядосал е някого достатъчно, че да го докопа.

— Природозащитниците — отбеляза сухо Линда.

— Сигурно си права — отговори Хуан. — Ние попаднахме на двойна атака. От една страна, по някаква причина пипват Мерик, а същевременно искат да нарушат океанските течения с помощта на огромните генератори.

Еди се прокашля.

— Председателю, не разбирам. Ако тези хора ги е грижа за околната среда, защо ще се опитват да разстроят ритъма на океаните?

— Това ще разберем довечера, когато освободим Мерик и хванем похитителите.

Ригърс беше подредил парашутите на щурмовата група в един от празните трюмове на „Орегон“. Лъскавият черен найлон приличаше на разлят по палубните плочи суров петрол. Когато след

двадесетминутния разговор с Ленгстън Овърхолт от ЦРУ Хуан слезе в трюма, Майк Троно и Джери Пуласки вече бяха там и грижливо сгъваха парашутите си, така че когато скочат от седем хиляди и осемстотин метра височина над пустинята Намиб, да няма неприятни изненади. Майк беше бивш член на спасителен отряд във военновъздушните сили. Ски се беше присъединил към Корпорацията след петнадесет години служба като разузнавач в морската пехота. Макс си бърбеше с Еди и Линк, докато проверяваха оборудването и оръжията, подредени върху импровизираните маси от плотове върху дървени магарета, подредени край стените на трюма.

Кабрило знаеше, че всеки член на Корпорацията работеше с останалите без никакви затруднения, но в екипа имаше няколко двойки мечта. Линк и Еди бяха едната, а Майк и Ски другата. Когато бяха заедно под неприятелски огън, членовете на двата екипа бяха страхотни и действаха така, сякаш общуваха чрез телепатия.

До масите стояха четири очукани наглед мотоциклета. Те бяха причината „Орегон“ да плава до Кейптаун. Конструирани за тежките пустинни условия, машините бяха оборудвани с широки балонни гуми за преодоляване на мекия пясък и подсилени амортизатори. През последните няколко дни екип от механици беше демонтирал всичко ненужно от тях, за да намали теглото им. Ярките им цветове бяха прикрити от камуфлажна боя.

Звънна корабният му мобилен телефон.

— Кабрило.

— Председателю, обажда се Ерик. Само искам да ти кажа, че след двадесет минути ще бъдем в обсега на Свакопмунд. Вече съобщих на Джордж, така че той ще подготви хеликоптера и ще бъде готов за полет. Марк събира багажа. Тайни ще ни чака на летището с чесната, когато стигнем там. Освен това успях да наема самолет в Киншаса.

— Добра работа.

— Ако всичко върви по план, утре на разсъмване ще започнем преследването.

— Това ще ви осигури колко... осемнадесет часа, преди батериите да свършат?

— Горедолу. Знаем, че не е кой знае колко, но ще ги намерим.

Всички на борда знаеха колко виновен се чувстваше Хуан от това, че е бил използван от Бенджамин Исака и неговия партньор, шефа на бунтовниците Самюъл Макамбо. Това, че беше вкарал толкова много оръжия в гражданската война, висеше на врата му като оловно бреме, защото колкото по-дълго бяха в неизвестност, толкова по-вероятно беше да бъдат употребени срещу невинното цивилно население. Независимо от онова, което беше казал на Слоун за отговорността, той знаеше много добре, че ако заради този провал загинат хора, част от него също ще умре.

— Благодаря ти, Ерик — каза той тихо.

— Няма проблеми, шефе.

— Как върви? — попита Хуан, щом наближи тримата мъже. На една от масите имаше модел на затвора в Дяволския оазис, който беше изработен от Кевин Никсън в Магическата работилница. Беше използвал сателитни снимки и няколко зърнести фотографии, които успяха да намерят в интернет.

— Кевин ни направи чудесна играчка — ухили се Еди, — но без да познаваме вътрешното разположение и точното местоположение на Мерик, ще влезем на сляпо.

— Как искате да изиграете тази игра?

Като отговорник за наземните операции, работата на Сенг беше да изготви план за нападението.

— Точно както решихме още в началото. Скок от голяма височина и планиране около сто километра до затвора, за да не чуят самолета и да не заподозрат нещо, ако случайно разполагат с радар. Влизаме с планиране, кацаме на покрива и спазваме старото правило, че плановете се изхвърлят през прозореца, веднага щом осъществиш първия контакт с противника.

Хуан се ухили.

— Докато Линк сваля моторите на земята, ние ще намерим Мерик и Сюзън Донливи — продължи Еди. — Веднага щом ги открием, изчезваме колкото може по-бързо с моторите и отиваме да се срещнем с Тайни на мястото, където е успял да приземи десантния самолет.

— Не забравяйте, че ни трябва някой от похитителите, за да си поприказваме за хидрогенераторите.

— Аз лично ще овържа някой от тях като коледна гъска — обади се Линк.

— Пресметнахте ли времето, което ще ви трябва, за да прекарате всичко на брега с хеликоптера?

— Да. Поради ограниченията за товароподемността днес Джордж доста ще трябва да се потруди. Ще са нужни четири полета, за да откара всичко на летището. Джордж и аз решихме, че при последния полет ще носи най-малко. Така ще можем да закачим празните допълнителни резервоари. Той ще ги зареди на брега и така ще има повече от достатъчно гориво да потърси място за кацане на Тайни.

— Погрижи се да хвана последния полет — каза Хуан. — Преди това искам да поспя малко.

— Вече съм те включил в плана.

— С това оглави списъка на кандидатите за титлата „служител на месеца“.

— Как мина разговора с Ленг? — поинтересува се Макс.

— Ще ти разкажа, докато сгъвам парашута си.

Хуан започна с внимателен оглед на огромния парашут, конструиран така, че да позволи на човек с четиридесет и пет килограма оборудване да планира по въздушните течения до сто и двадесет километра, докато се спуска към земята. Този модел беше предпочитаният от специалните части. Местата на зашиване на окачващата система бяха специално удебелени. Бяха снабдени и с двойна система презрамки, за да се намали сътресението при прехода от късото свободно падане след скока от самолета. Въпреки тези омекотяващи и обезопасяващи мерки, издърпването на шнура беше изпитание за нервите, защото парашутистът знае, че ще усети жестоко сътресение.

— Добри новини и от двата фронта — започна Кабрило, докато прокарваше пръсти по презрамките, търсейки следи от разръфване. — Ленг каза, че ще се свърже с Националната агенция за подводния свят и те вероятно ще изпратят кораб, за да проучи генераторите. И тъй като ЦРУ ни възложи да извършим сделката с Исака, ще ни платят за това, което така или иначе щяхме да направим, за да си върнем оръжията.

— Колко?

— Едва ще стигнат да покрием разходите, така че не бързай да се пенсионираш.

— По добре от нищо.

— Това, че Бенджамин Исака излезе агент на Конгоанската революционна армия на Макамбо направо разбуни отдела за Африка в ЦРУ. — Кабрило започна да подрежда презрамките така, че когато започне да ги сгъва, да ги завърже заедно с гумени ленти.

— Не са подозирали нищо?

— За тях случилото се е напълно неочаквано. Това ще ги накара да проверят всички агенти, с които разполагат на този континент. Ленг каза, че началникът на отдела за Африка вече е предложил да си подаде оставката.

— И ще го направи ли?

— Всъщност не. Ако успеем да върнем оръжията, ЦРУ ще забележи целия провал под миндера и той ще си остане на мястото.

— Защо ли си мисля, че вече няма къде да се замита?

— Защото е така — отговори с горчивина Кабрило. — Никой не иска да слуша как ЦРУ е прецакало нещо. Управлението САЩ изглеждат некадърни и още по-лошо — неподготвени. Така че когато има проблем...

— ... като този, че ЦРУ се е доверило на агент на бунтовниците, които се опитват да свалят правителството...

— Точно така. Те преминават на режим на работа „пази си задника“ и никой не плаща за грешката. Точно това поведение е причина никой да не предвиди 11 септември или нахлуването на Ирак в Кувейт и ядрените програми на Индия и Пакистан. Това беше част — заключи Хуан — от причините да напусна.

— Е, поне ще успеем да оправим нещата. Нали така, Хуан?

Промяната в тона на Хенли накара Кабрило да вдигне очи.

— Ще се справиш ли? — попита Макс и кимна към парашута.

От всички човешки чувства Хуан се отвращаваше най-много от съжалението. Погледите на тъжно съчувствие, които минавачите му хвърляха заради празния крачол, прихванат с карфица, когато Джулия Хъксли изтика инвалидната му количка от онази болница в Сан Франциско, го бяха изпълнили с ярост. След като изгуби крака си, той се подложи на три операции и буквално хиляди часове физиотерапия, за да може да тича без следа от накуцване. Караше ски и плуваше по-

добре от времето, когато и двата му крака бяха истински, и балансираше с лекота на протезата си.

Той имаше недъг, но не беше недъгав.

Обаче някои неща не можеше да прави толкова добре, както преди, когато разполагаше с двата си крака. Едното от тях беше скачането с парашут. Да държиш тялото си извито като дъга, докато падаш свободно надолу, изискваше леки корекции с ръцете, но най-вече краката бяха тези, които държаха парашутиста водоравно. Хуан беше извършил десетки скокове през последните няколко години, но независимо от старанията, които полагаше, неизменно се завърташе при падането, което бързо се превръщаше в опасна спирала.

Неспособен да усети вятъра, който се блъска в глезена и стъпалото, той не можеше да коригира завъртането без помощта на партньор, който да го спре, като го хване. Това беше едно от малкото поражения, които Хуан мразеше да признава. Макс много добре знаеше това.

— Ще се справя — отговори Кабрило и продължи да сгъва парашута.

— Сигурен ли си?

Той вдигна глава и се усмихна.

— Макс, държиш се като бабичка. Щом скоча от самолета, единственото, което трябва да направя, е да извия гърба си. Няма да падаме достатъчно дълго, за да започна да се въртя като дервиш. Скок от голяма височина с планиране, стари приятелю. Ако беше друг скок, щях да си остана в командния център и да гледам в мониторите заедно с теб.

— Добре де — кимна Макс, — просто исках да се уверя.

Половин час по-късно Хуан подаде парашута и екипировката си на един от ригерите^[3], за да ги занесе в хангара на хеликоптера, който се намираще в кърмовия отсек на „Орегон“. Преди да се отправи към каютата си, за да навакса малко със съня, той се отби в лазарета да провери как е Слоун. Д-р Хъксли не беше зад бюрото си или в съседната операционна, затова той потърси в трите стаи за възстановяване. Откри Слоун в третата. Светлината беше намалена с почти до мъждукане, докато тя спеше на болничното легло. Беше изблъскала завивките си и Хуан видя превръзката под ръката ѝ. Нямаше следи от кръвене.

Оправи завивките и излезе от стаята. Десет минути по-късно въпреки тревогите от предстоящата операция и бремето, което измъчваше съзнанието му заради изчезналите оръжия, Хуан заспа толкова дълбоко, колкото Слоун.

Будилникът иззвъня един час преди полета до летището на Свакопмунд и срещата с Тайни Гундерсон. Очите му се отвориха рязко. Те бяха ясны, готови да посрещнат всичко. Той стана от леглото и си помисли дали да не вземе още един бърз душ, но реши да не го прави.

Запали лампата и заподскача към гардероба, в който можеше да се влиза. В дъното му като ботуши за езда бяха подредени неговите протези. Някои бяха в телесен цвят и човек трудно можеше да познае, че са протези, други бяха чисто механични изделия с титанови подпори и видими задвижващи механизми. Той седна на табуретката и си сложи онази, която назоваваше „моя боен крак“, модел 2.0. Предходникът ѝ бе потрошен в една корабна морга в Индонезия.

В заобления прасец имаше нож за хвърляне и автоматичен пистолет „Кел Тек“ калибър .380, едно от най-малките оръжия на света. Там имаше достатъчно място и за малък комплект за оцеляване и покрита с диамантен прах гарота. Кевин Никсън, който беше преработил крака на Хуан, вкара и пакет експлозив Ц-4, а детонаторът беше скрит в глезена. Освен това в бойната протеза бяха вградени още няколко мръсни номера.

Увери се, че протезата прилепва плътно, но като мярка за безопасност си сложи и колан с презрамки, така че тя да не може да се откачи каквото и да прави. Сложи си камуфлажна пустинна униформа и чифт очукани високи парашутистки обувки. От оръжейния сейф извади друг „Глок“ и автомат „Хеклер Кох“ МП 5. Дежурният по въоръженията щеше да му даде заредени пълнители на хеликоптерната площадка. Той постави оръжията и резервната бронижилетка с много джобове в евтин найлонов плик.

Морис почука тихичко и влезе, без да изчака отговор. По заповед на Кабрило носеше поднос със закуска богата на плодове и въглехидрати. Макар че му се искаше да пийне малко от силното кафе, което стюардът правеше, Хуан се задоволи с няколко чаши портокалов сок. Те отиваха в пустинята и макар всичко да беше планирано

грижливо, той искаше да се оводни колкото може повече, ако не дай боже, нещо се объркаше.

— Ти си гордостта на кралския флот — каза Хуан, след като избърса устни със салфетката и я хвърли на подноса.

— Моля ви, капитан Кабрило — каза Морис със сдържания си глас. Той беше единственият член на Корпорацията, който се обръщаше към него с капитане, а не с председателю, — аз сервирах ранна вечеря с чай на двадесет офицери при вълнение седем бала пред Фолкландските острови по време на онзи незначителен сблъсък. Ако ми позволите да бъда откровен, сър, още не сте видели истинските ми способности.

— Добре — усмихна се Хуан с дяволито проблясване в очите. — Следващия път, когато попаднем в ураган, искам суфле от омар и сирене груйер, а за десерт сметанова торта.

— Слушам, капитане — отговори Морис и излезе от помещението.

На път към хангара Хуан отново се вмъкна в лазарета.

Джулия Хъкли току-що беше затворила двете червени кутии с медицински материали. Тя беше по зелен операционен екип, а вездесъщата ѝ престилка бе праметната през облегалката на стола.

— Щом те виждам да опаковаш, значи ще дойдеш с нас и пациентката ни е добре? — попита той вместо поздрав.

— Събуди се преди час — кимна Джулия. — Жизнените ѝ показатели са устойчиви и не видях признаци на възпаление, така че нищо няма да ѝ стане, ако не съм до нея. А и моите санитарни са по-добре обучени от повечето операционни сестри.

— Добре. Дай ми минутка да ѝ кажа здрасти и ще ти помогна с багажа.

Слоун беше полулегнала с гръб, облеганат на купчина възглавници. Лицето ѝ беше бледо, а очите леко хлътнали, но когато видя Хуан облеганат на касата на вратата, на устата ѝ изгря лъчезарна усмивка.

— Здравей, слънчице. Как се чувстваш? — попита Хуан, докато вървеше към нея, за да седне на крайчеца на леглото.

— Малко замаяна от лекарствата, но мисля, че съм добре.

— Хъкс каза, че ще се справиш.

— Изненадах се, че вашият лекар е жена.

— В екипа ми има единадесет жени — каза Хуан, — включително моят втори помощник, Линда Рос.

— Хеликоптер ли чух, или ми се е сторило?

— Да, прехвърля някои хора на сушата.

Тя огледа камуфлажните му дрехи и го измери подозрително.

— Обеща да ми кажеш кой си и с какво в действителност се занимаваш.

— И ще го направя — обеща той, — но когато се върна.

— Къде отиваш?

— Да свърша работата, за която дойдохме в Намибия, и да разбера кой стои зад нападенията срещу теб и кой е построил тези хидрогенератори.

— В ЦРУ ли работиш?

— Не, но някога бях един от тях. Това е всичко, което ще научиш, докато не се върна. Какво ще кажеш да дойдеш в осем и да закусим заедно?

— Това си е направо среща.

Хуан се наведе и докосна лекичко бузата ѝ с устни.

— Приятни сънища. Ще се видим утре сутринта.

Тя го задържа с ръка, когато той се изправи.

— Искам пак да се извиня, че те набърках в моите проблеми — гласът ѝ прозвуча доста официално.

— Излезе, че твоят проблем е свързан с моя, така че няма за какво да се извиняваш. Би трябвало аз да ти се извиня.

— Защо?

— Защото не намери кораба с диамантите.

— Корабът на глупците.

— Хей, дори глупците печелят от лотарията. — След тези думи той излезе от стаята. С кутията с медицински материала в едната ръка и с плика с оръжията в другата, той пое заедно с Джулия към хангара.

[1] Изобретение на Жозеф Монголфие, един от двамата братя, прославили се със своя балон. Таранът имал за цел да повдига вода, като използва енергията на собственото ѝ движение. Бликащата вода се вкарва в затворена отвсякъде камера, в която се получава огромно налягане на въздуха. То се използва, за да се изкачи водата на височина много над нейното равнище. — Б.пр. ↑

[2] Френският инженер и математик Густав Каспар Кориолис доказва, че при използване на традиционните Нютоновски закони за движение на телата във въртящи се системи уравненията трябва да се допълнят със специалната сила на инерцията, която е насочена надясно по отношение на преместването на тялото, ако въртенето на системата е против часовата стрелка, и наляво в обратния случай. Тя има следното уравнение: $F = -2m(\omega \cdot v)$. — Б.пр. ↑

[3] Специално обучени хора, които сгъват запасните парашути. — Б.пр. ↑

19.

Товарният отсек в стария „Де Хавиланд Ц-7 Карибу“ беше достатъчно просторен, за да могат мъжете да се изтегнат на седалките заедно с екипировката, която лежеше в краката им. Четирите кросови мотоциклета стояха в задния край близо до товарната рампа и бяха обезопасени с въжета. Вътрешността на самолета беше обновена така, че да може да се херметизира, за да не се налага хората да търпят ниските температури на тази височина и да дишат с кислородни маски. Въпреки това бученето на двата радиални двигателя „Прат Уитни“ правеше разговорите невъзможни.

Кабрило огледа лицата на хората си, облегнат на една от преградите, за да облекчи теглото на парашута върху раменете си. Еди Сенг забеляза изпитателния му поглед и му отвърна с дръзка усмивка. Майк Троно и неговият съекипник Джери Пуласки седяха един до друг и играеха сантасе. Това се беше превърнало в техни ритуал, а не в състезание. Играеха, докато всеки от тях реализира три пъти 66.

Заради своите размери и ограничението на товароподемността на парашута само Линк нямаше да бъде обременен с един от кросовите мотоциклети. Той се беше проснал на една от брезентовите седалки с отпусната на рамото глава и раззината уста, от която се беше проточила лига — сигурен знак, че се е унесъл в сън.

— Ей, председателю — провикна се Тайни Гундерсон.

Хуан погледна към носа на самолета. Вратата на кокпита беше отворена и той можеше да види едрият рус швед в неговата седалка. Една от големите му месести ръце лежеше върху щурвала. Джулия седеше на мястото на втория пилот, а кутиите с медицински материали бяха подредени между двете седалки.

— Да?

— Само предупреждавам, че остават петнадесет минути до скока. — Той намали още светлината в кокпита и запали червената предупредителна лампа.

— Разбрано — отговори Кабрило. След това се провикна, за да заглуши боботенето на моторите. — Остават петнадесет минути, господа.

Линк се събуди и зина за великанска прозявка.

Нямаше нужда да проверяват наново екипировката или да стягат вече прогонените презрамки и вързалки, защото вече го бяха правили десетина пъти, но мъжете отново се заловиха с това. Човек разполага само с една възможност да скочи както трябва с парашут. Подготвиха мотоциклетите, като свалиха въжетата и ги подредиха в позиция за скок.

Пет минути преди да стигне набеязаното място, Тайни запали жълтата предупредителна лампа и каза на мъжете да си сложат дихателите. Цилиндриите с кислород бяха завързани през гърдите им и подаваха въздуха по дебели гумени маркучи. Кабрило и останалите си сложиха маските, нагласиха ги удобно и регулираха потока на кислорода. После си нахлузиха и големите очила. Когато всички му показаха с вдигнати палци, че са готови, Хуан се обърна и кимна на Тайни, който очакваше неговия сигнал. Ветеранът от военната авиация вече си беше сложил маската.

Гундерсон затвори вратата на кокпита и миг по-късно двигателят, който задвижваше задната рампа, заработи с вой. Шумът от него веднага бе заглушен от бученето на ледения въздух, който нахлу в товарния отсек като ураган. Някакво парче хартия се завъртя край Кабрило и нощното небе го засмука.

Той усети ледения полъх на температура под нулата по бузите си, единствената незащитена част на тялото му. Нагласи дебелия шал, който си беше сложил, за да защити кожата си.

Когато рампата най-сетне се спусна на мястото си, задната част на самолета се превърна в мастиленочерна дупка и човек нямаше по какво да отличи небето от безличната пустиня, като се изключи блясъка на звездите, които премигваха някъде високо над хоризонта. Хуан изпита усещането, че от тази височина само да се протегне, и ще успее да ги докосне.

— Проверка на комуникациите — каза той в микрофона и един по един неговите хора отговориха по тактическата връзка.

Жълтата лампа започна да мига. Оставаше една минута.

Откакто се качи на самолета, Хуан за стотен път преговори наум последователността на действията, които трябва да предприеме, щом излезе от самолета. Как да се хвърли напред и да се остави да пада, като веднага извие гърба си в дъга, разтваряйки ръце и крака, за да увеличи съпротивата по време на свободния летеж и да намали удара, когато отвори парашута. По затворените очи и съсредоточените изражения си личеше, че и другарите му правят същата умствена гимнастика.

Шумът на двигателите се промени, Тайни започна леко издигане и когато палубата започна да се накланя, жълтата лампа загасна и светна зелената.

За разлика от другите скокове на спецчастите сега нямаше нужда да скачат в стегната група. При скоковете от голяма височина, където свободното падане е твърде кратко, парашутистите имаха достатъчно време да се прегрупират във въздуха и да избегнат опасността да се разделят. Един по един мъжете тръгнаха със ситни крачки напред и изчезваха през отворената рампа. Леките мотоциклети увиснаха под тях, когато всички извиха гърбове, преди да дръпнат шнуровете. Щом Хуан стигна до ръба на рампата, той видя четирите малки светлинни на върховете на парашутите, които показваха, че са се разтворили успешно. Щом наближиха Дяволския оазис, светлинните щяха да бъдат заменени с инфрачервени, които да се различават само с очилата за нощно виждане.

Кабрило избута мотоциклета си до ръба като рок звезда, която се гмурва от сцената. Протегна ръце встрани и изви гръб, изпълнявайки съвършен скок. Насрещното течение го блъскаше, но той успя да запази позата си. Усети, че започва да се преобръща, и коригира положението на тялото си, за да остане водоравно. Протегна ръка, за да дръпне шнура миг преди падащият под него мотоциклет да дръпне края на дългото въже. Издърпващият парашут излетя и се напълни с въздух. Съпротивлението му на въздуха изтегли основния парашут от раницата.

Хуан на секундата разбра, че има някакъв проблем. Парашутът за миг се забави, преди да изскочи от торбата си, но не последва очакваното разтърсване от неговото отваряне. Въздушното съпротивление на частично надутия парашут го изправи вертикално,

но той продължи да пада право надолу. Плясъкът на найлона над главата му звучеше като платно при силен вятър.

Дори да погледнеш нагоре, беше прекалено тъмно, за да разбере какво се бе случило, но все пак беше скачал достатъчно, за да стигне до извода, че носещите върви са се оплели.

Макар движенията му да си останаха спокойни, мозъкът му работеше трескаво. Той тихичко се ругаеше, докато се опитваше със завъртане на тялото и дърпане да разплете вървите. Сам беше сгънал парашута, така че грешката си беше лично негова. Ако не успееше да оправи вървите щеше да изложи цялата мисия на опасност.

Разполагаше с достатъчно височина, затова продължи да се бори с вървите, но когато наближи шест хиляди метра, трябваше да вземе някакво решение. Ако паднеше още надолу, дори и да успееше да оправи парашута, нямаше да може да планира до затвора. Въпреки запаса от време, който Еди беше изчислил, използвайки съотношението между планирането и падането, той щеше да кацне далеч преди Дяволския оазис. От друга страна, ако отрежеше големия, за да остане на много по-малкия резервен парашут, щеше да се спусне твърде ниско и не достатъчно близо до крайбрежието, за да го прибере Джордж с хеликоптера.

Той погледна алтиметъра, който беше закрепен на китката му. Беше минал отметката шест хиляди.

С ругатня срязва въжето на мотоциклета, освободи се от плющия главен парашут. Свободното му падане автоматично изкара издърпващия парашут, който освободи резервния, и за пръв път, откакто издърпа шнура, Кабрило си позволи да помисли за положението си. Ако и резервният откажеше, щеше да разполага приблизително с три минути, за да обмисли какво ли ще изпита, като се забие със скорост от сто и деветдесет километра в час в пустинята. Каквото и да беше, със сигурност щеше да продължи кратко.

Със свистене резервният парашут се отвори като черно цвете, а болката от стягането между краката и раменете беше най-сладката, която Кабрило беше изпитвал през живота си.

— Великодушен жест вика Скоти от Мъртвата долина — каза той в микрофона. Позивните бяха Максовата идея за хумор и неговият принос за мисията.

— Или си се разбързал да слезеш на земята — отговори Еди, — или имаш проблем.

— Главният парашут не сработи. Трябваше да го отрежа.

— На каква височина си, Великодушен?

— Пет хиляди осемстотин двадесет и три.

— Минутка.

— Чакам, Скоти.

Задачата на Еди беше да ги заведе до целта им, затова той носеше преносим компютър за изчисляване на скоковете и джипиес.

— Окей, Великодушен, ако използваш максимално спиране, ще падаш с четири метра и четиридесет на секунда. Това ти дава двадесет минути полет. — Въпреки че носеха мотоциклети, другите щяха да останат двойно повече време във въздуха благодарение на своите много по-големи правоъгълни парашути. — Ветровете на твоята височина все още духат с около петдесет възела, но ще отслабнат, щом се спуснеш по-близо до земята.

— Разбрано.

— Предполагам, че ще кацнеш на около шестстотин и четиридесет километра от крайбрежието.

Тъй като преобладаващите ветрове духаха от изток на запад, мъжете бяха скочили, когато самолетът беше почти над границата с Ботсвана. Хуан щеше да се приземи далеч зад обсега на хеликоптера „Робинзон“, който дори с резервни резервоари нямаше да може да стигне до него и да го върне.

— Ще трябва да изчакам прибиране по суша — каза Хуан. — Скоти, след като единият от мотоциклетите вече е на парчета долу, вашият приоритет трябва да са двамата пленници. Няма да можете да вземете и похитител, така че забрави за това.

Кабрило се ядосваше най-много заради това, че изпуснаха възможността да разпитат някого от похитителите. И защото другарите му щяха да се изложат на опасност без него.

— Разбрано, Великодушен. — Разстоянието между него и тях вече беше на границата на обхвата на тактическите им радиостанции. Гласът на Еди звучеше далечен и тънък.

Хуан опита да се сети дали има нещо друго за казване, преди връзката му с екипа да прекъсне, но те бяха преговаряли мисията достатъчно пъти, затова единственото, което каза, беше:

— Късмет, Скоти. Край.

— И на теб, Великодушен жест. Край.

Макар да не очакваше по-нататъшен радиообмен с хората си, за всеки случай остави станцията си включена.

За да увеличи максимално времето си във въздуха и изминатото разстояние над повърхността, Кабрило трябваше да управлява парашута си тип „крило“ на границата на загубата на скорост. Трябваше да издърпа вървите на крилото чак до талията си, за да контролира формата му. Това изискваше сила и координация, но най-вече воля да не обръща внимание на големия студ и болката, която започна да се появява в раменете му и бързо обхвана гърба и стегнатите мускули на корема.

Носейки се непрекъснато надолу по прищевките на ветровете, Хуан започна да оглежда пустинята долу. От тази височина можеше да се визира колкото си иска, но независимо накъде обръщаше поглед, голата пустош оставаше черна. Не можеше да види нито осветени градове, нито лагерни огънове. Нищо, освен мрак, огромен като океана.

Когато мина отметката три хиляди метра, халката на вървите се изплъзна от пръстите на лявата му ръка. Парашутът незабавно се изви и той влезе в остър завой, който ускори падането и завъртя тялото му под балдахина на крилото, подобно на махало. Хуан отпусна дясната връв, за да коригира завоя, и успя да хване лявата. В тези тревожни мигове му се стори, че е видял нещо откъм лявата си страна, но когато отново погледна натам, нямаше нищо.

Той отново отпусна вървите и бръкна в торбичката на гърдите, където бяха очилата му за нощно виждане. Свали защитните си очила и дихателя, от който повече нямаше нужда, и бързо нагласи очилата за нощно виждане. След това дръпна надолу халките, за да забави отново падането.

Благодарение на усиливащите светлината очила, пустинята смени черните си краски със зеленикаво сияние. Оказа се, че обектът, който беше привлякъл вниманието му, е малък конвой от автомобили, прекосяващ пустинята. Те се отдалечаваха от Кабрило и само колата начело беше с включени фарове. Тяхната слаба светлина от време на време се отразяваше от дюните, докато другите я следваха в мрака.

Бяха прекалено далеч, за да стигне до тях, като се имаше предвид сегашната му височина, но знаеше, че все някога ще спрат.

Коригира посоката на планиране, изви се във въздуха като хищна птица и започна да следва отдалечаващия се керван. След няколко минути конвойт изчезна от погледа му и единственото доказателство за неговото съществуване бяха следите от гуми, които се бяха врязали в пясъка.

Кабрило остана във въздуха колкото можа, двадесет минути според неговия часовник, но накрая трябваше да се приземи. Земята под него беше покрита с безкрайни пясъчни вълни. Дюни, които се издигаха и спускаха също като океанските вълни. Той разшири площта на парашута, като нарочно уби скоростта, така че кацна със скоростта на пешеходец и успя да остане прав.

Като изкара въздуха от балдахина колкото можа по-бързо, Хуан събра тъканта в стегнат вързоп, за не го отнесе вятърът. Освободи коланите на окачващата система и с благодарност махна от гърба си раницата и малкото оборудване, което беше останало по него. Горната част на тялото го смъдеше като след силно изгаряне, щяха да се проточат дни, преди да му мине. Въпреки това вече имаше нова идея, която щеше да натовари още бодящите го мускули.

Хуан се беше приземил на няколко метра от следите от гуми в пясъка и след като отпи глътка вода от единствената манерка, която носеше, той забеляза, че те са много раздалечени и че гумите са оставили силно назъбени отпечатъци — значи това бяха специално оборудвани за пустинята превозни средства.

Според него това му откриваше три възможности, две от които бяха добри. Или принадлежаха на намибийската армия или на някоя фирма за сафарита, които с радост щяха да помогнат на човек, закъсал в безлюдната пустош. Или бяха контрабандисти, които щяха да го убият още с приближаването му.

Каквито и да бяха, не му беше присъщо да чака няколко дена, докато Макс открие местоположението му о помощта на подкожния предавател и да изпрати екип, който да го спаси. Кабрило предпочиташе да се измъкне сам от бъркотията, която бе предизвикал, защото не искаше да търпи подигравките на своя най-добър приятел, когато се върнеше на „Орегон“.

Хуан подреди цялата екипировка, която не беше закачена на главния парашут. Реколтата беше доста мижава. Бяха му останали автоматът, автоматичният „Глок“ и достатъчно деветмилиметрови патрони. Освен това малък комплект за оцеляване, в който имаше кибрит, таблетки за пречистване на вода, малко корда за риболов и още няколко неща. Имаше още парашут и раница с вградена пластмасова плочка, извита по формата на гърба, която служеше за облекчаване на напрежението от отварянето на балдахина.

Всъщност нямаше нищо, което да му помогне да настигне кервана, но Кабрило криеше асо в ръкава си. Той потупа изкуствения си крак. Всъщност асото е в маншета ми, помисли си той.

В продължение на петдесет минути Еди, Линк, Майк и Ски планираха спокойно по нощното небе. Тъй като в миналото си беше оперативен служител на ЦРУ, той нямаше парашутната подготовка на бившите войници от екипа, но Еди бе природен талант в почти всичко, което правеше. Причината се криеше в десетилетията упражняване на бойни изкуства, които беше научил от дядо си в китайския квартал в Ню Йорк. Това му позволяваше да се съсредоточава напълно върху всяка нова задача.

На него му липсваше и бойният опит на останалите бойци на Корпорацията. По време на кариерата си той бе работил в дълбока нелегалност и винаги сам, без никой, който да му пази гърба. Преструваше се на такъв, какъвто не е, за да изгради мрежа от осведомители, чрез които да събира разузнавателна информация. Но само няколко месеца след като се бе присъединил към Корпорацията, Хуан го направи шеф на наземните операции по простата причина, че Еди никога не би си позволил да се издъни.

Използвайки данните от джипиеса, той неотклонно насочваше своя екип към Дяволския оазис. Те се озоваха на такава височина над самотния затвор, че можеха да покръжат малко над него, за да огледат безличния покрив и вътрешния двор. Инфрачервените сензори отчетоха, че зад затворената порта има трима пазачи и автомобил, чийто двигател е още топъл. Еди предположи, че сигурно са го използвали за проверка на района около час преди това. Останалите

превозни средства в двора и пред затвора бяха толкова студени, колкото нощния въздух.

Той почука по микрофона на бузата си, което беше предварително уговореният сигнал за Линк да се спусне първи.

Франклин Линкълн отпусна нагоре халките на вървите, за да започне да се спуска, обръщайки се срещу вятъра точно когато краката му се отъркаха в зъберите на парапета колкото може по-далече от пазачите. Той се стовари върху земята почти безшумно и веднага започна да събира парашута. Трябваша му няколко секунди да свали оборудването си и да свие найлона така, че да не плющи. Когато беше готов, той почука по своя микрофон.

Еди изскочи от мрака като привидение, а парашутът му се бе разпрострял над главата му като крилете на лешояд. Той се наклони така, че кросовият мотоциклет, който висеше на въже под него, да кацне вдясно от Линк. Големият бивш тюлен сграбчи ръкохватките в мига, когато балонните гуми се опряха в земята, и задържа мотора, за да не падне. Кацането на Еди беше безупречно. Щом свали парашута си и го ската така, че да не се вижда, дойде времето на Майк Троно да кацне. Линк отново се погрижи мотоциклетът да не издрънчи върху дебелия дървен покрив и да вдигне охраната по тревога.

Джери Пуласки кацна последен. Когато неговият мотор се спусна на покрива и той започна да се оправя с парашута си, един порив на вятъра го дръпна назад. Линк държеше здраво мотоциклета, но натискът на вятъра върху парашута на Ски беше толкова голям, че той сякаш се опитваше да удържи чадър по време на ураган.

— Помогнете ми — прошепна Линк с одрезгавял от усилието глас, докато Джери трескаво се опитваше да скатае парашута си.

Високите обувки на Линк се захлъзгаха по посипаната с нещо като талк повърхност на покрива и Пуласки увисна от ръба на сградата. Майк прегърна Линк през кръста и заби пети в дъските, а Еди застана пред мотора и забута с все сили. За няколко мига успяха да спрат неумолимото плъзгане на Ски, но силите бяха твърде неравни. Само след няколко секунди Джери щеше да падне на земята.

Той взе бързо решение. Измъкна нож от бронезилетката си, показа го на Ски, за да види какво възнамерява да направи, и допря острието му до въжето на мотора. То беше толкова опънато, че изобщо нямаше нужда да натиска, за да го среже.

Веднага щом отново се сдоби с контрол върху парашута си, Ски направи спирала покрай стената на затвора и се стовари доста кораво върху пясъка, струпан край основите на сградата. Той остана няколко секунди на земята, за да му мине замайването, докато парашутът се издуваше и мятеше насам-натам, и изпита облекчение, че не е станал причина тяхната мисия да се провали. Точно тогава забеля кола, забит в земята на десетина метра от него. На върха му беше закрепен детектор за движение, сочещ навън, за да предупреди похитителите, ако някой се приближава към сградата. Найлоновият балдахин вече лежеше под сензора и дори един лек полъх щеше да го надуе и да задейства детектора.

Той стисна здраво вървите и трескаво ги задърпа със застъпващи се движения на ръцете, но колкото и да се мъчеше, все не успяваше да измъкне целия найлон изпод сензора.

Вятърът смени посоката си и подобно на детски балон, парашутът започна да се пълни с въздух. Ски скочи на крака и хукна към сензора. Щом го наближи, плонжира върху издуващия се найлон на балдахина и го притисна към земята, така че да не запуши погледа на електронното око. Плъзна се по гладкия найлон и щеше да се стовари с главата напред върху кола, ако не се беше извъртял встрани. Хълбокът му се оказа на няколко сантиметра под сензора.

Товага различи трите черни силуета, които надничаха от ръба на покрива. Внимавайки да не задейства алармата, той вдигна палец нагоре.

След това се зае внимателно да издърпва парашута, като го притискаше в обятията си, сякаш носеше в пералнята пране, събирано няколко месеца. Той използва пластмасовата подложка за гърба от раницата, за да изкопае дупка до основите на сградата, в която зарови парашута. Товага забеляза, че в основите има вентилационни отвори и си спомни от инструктажа преди мисията, че под затвора минават няколко тунела, които използват преобладаващия вятър, за да прочиства отпадъците от клозетите. Когато свърши със зариването на парашута, се изкатери обратно на покрива по въжетото, което Линк му спусна.

— Ей, голям купон падна — прошепна той, когато стигна горе и Еди и Майк му помогнаха да се качи на покрива.

— Щом няма пострадали, всичко е наред — отговори му Еди.

През следващите два часа те наблюдаваха затвора от различни точки на покрива. Пазачите бяха чернокожи, което ги изненада. Бяха очаквали похитителите, мотивирани от екологични идеали, да са бели европейци или американци, но не отхвърлиха напълно идеята, че природозащитниците са наели африкански пазачи. На всеки кръгъл час двама започваха да обикалят района, докато третият оставаше при отворената порта.

Постоянството на техните обходи говореше за липса на професионализъм, която щеше да улесни спасителния екип на Корпорацията. Единият от мъжете дори запали цигара по време на обхода, като сам се лиши от способността си да вижда в тъмното, драсвайки кибритената клечка, да не говорим, че огънчето издаваше местоположението му на възможните нападатели.

Еди реши да изчака до момента, когато пазачите започнат поредния си обход. Линк щеше да спусне мотоциклетите на земята, докато той, Майк и Ски разузават вътрешността на затвора. Надяваха се да намерят Джефри Мерик и Сюзън Донливи, без да издадат присъствието си на охраната, но ако не успееха, бяха напълно готови да се справят с тях.

Кабрило би предпочел да изчака дневната светлина, преди да се впусне в преследване на кервана, но температурата щеше да нарасне до повече от петдесет градуса и слънцето щеше да изсмуче всяка капка пот, която тялото му би могло да произведе. Забавянето просто не беше възможно.

След като се свърза с Макс Хенли по своя сателитен телефон, той започна да се приготвя. Свали крака си и чорапа, за да извади блокчето пластичен експлозив d4 от подметката на изкуствения крак. След това постави твърдата вложка от раницата си на земята. Натика я в пясъка и стъпи на нея, за да открие центъра на тежестта. Доволен от точното разположение, той залепи малко от експлозива за долния край на крака. Запали мекия експлозив d4 със запалката си, задържайки пламъка върху него, докато хубаво се разгори. На този номер го беше научил Макс. Във Виетнам са използвали d4 от противопехотни мини, за да си готвят.

Постави крака върху вложката на точното място и натисна с цялата си тежест. Цветът на двете парчета пластмаса бързо стана восъчен, след това те се размекнаха и смесиха, а шевът помежду им не можеше да се различи. Той хвърли пясък върху вложката, за да загаси пламъците. След това изчака десет минути, за да изстине. Хвана плочката и стовари прикрепения към нея крак с все сила в земята. Импровизираната му заварка издържа. За да засили още повече връзката, той простреля плочата на четири места и завърза протезата към нея с въже, което отрязва от вървите на парашута.

После събра скромното си имущество, заряза част от мунициите, за да намали теглото си, и се изкатери на върха на най-високата дюна наблизо. Сложи парашута на земята и завърза вървите му за презрамките на бронезилетката, като провери дали халките са на подходящо разстояние, за да може да го управлява. Седна, сложи си протезата и за по-сигурно я закачи с ремъци за колана си. После провери равновесието си върху вложката.

Вятърът продължаваше да духа откъм гърба му, усилвайки се от време на време до петдесет километра в час, но никога не падаше под тридесет. От върха на дюната видя, че следите, оставени от превозните средства, изчезваха в мрака, но имаше достатъчно естествена светлина, затова нямаше нужда да използва очилата за нощно виждане.

Той се приближи тромаво към края на дюната и без да се замисля и за секунда, се спусна надолу подобно на сноубордист, който се бори за олимпийското злато. Парашутът се повлече зад него, докато плочата се плъзгаше по мекия пясък. С увеличаването на скоростта му, в парашута започна да се събира въздух и когато количеството му стана достатъчно, балдахинът се разтвори. Отварянето му завъртя Хуан така, че сега парашутът се оказа пред него, надут докрай от несекващия вятър. Силата му преодоля земното притегляне и пързаянето на Кабрило премина в параски.

Той се наклони назад, за да устоява по-лесно на силата на парашута и да запази равновесие, докато отскачаше от дюна на дюна. Когато се стоварваше на дъното между две дюни, прегъваше колене, за да убие удара, и продължаваше да се носи по пустинята, теглен напред от вятъра. Когато вятърът променяше леко посоката си, това го отдалечаваше от следите на кервана. Но Хуан бързо се научи как да

управлява параските, като дърпа вървите с халките, и вече не се отдалечаваше на повече от седемстотин-осемстотин метра от следите.

Изобретени като екстреман вид спорт във Вермонт и Колорадо, параските включваха сноуборд или ски и парашут, но много по-малък от този на Кабрило. Пясъкът оказваше по-голяма съпротива от снега, но неговият голям парашут „крило“ го влачеше из пустинята със скорост, за която зависимите от адреналина можеха само да мечтаят.

През първите петнадесет минути падна няколко пъти, докато се научи да контролира ритъма си, но след това започна да лети по пясъка, оставяйки лъкатушеца диря, която се изкачваше и спускаше по морето от дюни като следата на гърмяща змия.

Десет минути след полунощ пазачите завършиха обиколката на Дяволския оазис. Голямата порта се затвори и мъжете, скупчени на покрива, чуха стърженето на резе, което се връща на мястото си. Те дадоха на пазачите още десет минути, за да седнат по местата си, и започнаха да действат.

Майк и Ски използваха безшумен електрически винтоверт, за да завият големи болтове в якото дърво над мястото, където възнамеряваха да свалят мотоциклетите. Завиха още два от двете страни на един от прозорците. На тези болтове закачиха скрипците и приготвиха сиво-кафявите въжета, оставяйки ги да се полюшват по фасадата на затвора.

Еди преметна автомата през гърба и си сложи очилата за нощно виждане. Прехвърли се през парапета и бързо като маймуна се спусна по осеяното с възли. Когато се изравни с прозореца без стъкла, той измъкна от кобура автоматичен пистолет със заглушител.

Блокът с килиите всъщност беше висок три етаж и заемаше приблизително една четвърт от сградата. Точно под опасната позиция на Сенг се простираха две редици железни решетки, които затваряха помещенията. До тях се стигаше по железни пътеки и извити стълби. Стъпалата и площадката бяха тесни, за да не могат затворниците да се втурнат на тълпа срещу пазачите, които някога са работили тук. Във всяка килия имаше празни железни рамки от легла, върху които са били сламениците. Еди предположи, че сламениците са лежали върху кожени ремъци, които отдавна бяха изгнили.

Партерът бе разделен от дълги каменни разделителни зидове, които служеха за задни стени на другите килии. Те имаха форма на куб с площ не повече от три квадратни метра. Предната им част се затваряше с метална решетка, която препречваше и откритата горна част на килиите. От наблюдателницата си Еди видя, че горните килии са празни, но нямаше видимост към долните.

Той погледна нагоре и кимна с глава на Майк и Ски да се присъединят към него, докато Линк спуска кросовите мотоциклети на земята пред приличащия на крепост затвор. Под прозореца нямаше килия, затова Еди метна края на въжето вътре така, че да се спусне на железната пътека, обикаляща около горните килии. Той стъпи безшумно на металната площадка и миг по-късно двамата му съекипници се присъединиха към него.

Той показва със знаци на Майк и Ски да го прикриват, докато бавно обиколи блока от килии. Превключи очилата си от режим на нощно виждане на инфрачервен, за да провери дали някой не лежи в по-долните клетки. — Там!

В една от килиите в далечния край изглежда имаше двама души, които лежаха съвсем близо един до друг. Той превключи очилата на режим НВ. През големия прозорец влизаше достатъчно светлина, за да различи две тела под едно одеяло. Това бяха мъж и жена. Той лежеше по гръб с извита встрани глава, а тя гърбом към него с присвити до гърдите крака.

Еди привлече вниманието на Майк и Ски, вдигна два пръста и посочи към мястото, където спяха затворниците. Ски остана на платформата, пазейки Еди и Майк с автомат с лазерен прицел. Те се запускаха внимателно по стълбите, прехвърляйки тежестта си от единия на другия край с много премерени движения, за да не допуснат и най-малкия шум.

Когато стигнаха до килията, видяха, че вратата е полуотворена. Троно и Сенг си размениха изненадани погледи. Бяха предполагали, че Мерик и Донливи ще бъдат заключени, но може би главната врата, през която се излизаше от този блок с килии, беше достатъчна, за да ги задържи вътре.

От една от торбичките около кръста му Еди измъкна малък флакон със спрей и напръска пантите на вратата с графит на прах, смазка, която в подобни случаи превъзхождаше маслото. Когато я

дръпна за една от металните пръчки, вратата тихичко скръцна и Сенг замръзна. Жената се размърда и смени позата си, но не се събуди. Еди дръпна вратата още няколко милиметра, но графитът вече беше проникнал между триещите се повърхности на пантите и тя се отвори безшумно.

Двамата командоси прекосиха килията с извадени пистолети. Обичайната процедура при всяко спасяване на заложници е да провериш мишената, преди да приемеш, че е приятел. Когато стигнаха при спящата двойка, Еди посочи жената на Майк, докато той зае позиция от другата страна на купчината одеяла, която използваша за легло.

Двамата мъже едновременно притиснаха с длани устите на спящата двойка и натиснаха главите им към земята. Почти веднага Еди осъзна, че снимките, които бяха видели на сайта на „Мерик Сингър“ и бяха запаметили, не отговарят на мъжа, който се събуждаше замаян и паникьосан.

Еди го удари зад ухото с ръкохватката на пистолета и когато очите му не се затвориха веднага, той го тупна още веднъж, за да изгуби съзнание. От другата страна Майк продължаваше да притиска главата на жената към земята, докато не я разпозна като Сюзън Донливи. Той продължаваше да притиска устата ѝ с ръка и постави пръст на устните си, за да я накара да се успокои. Тя продължаваше да се бори, докато Еди залепваше устата на мъжа с широка лепенка и му слагаше пластмасови белезници на ръцете и краката.

— Тук сме, за да ви спасим — продължи да повтаря Майк шепнешком, докато най-сетне Сюзън се успокои и той си отдръпна ръката. Очите ѝ останаха бдителни.

— Кой сте вие? — попита тя и Майк бързо сложи ръката си на устата ѝ.

— Тихо — предупреди я той. — Тук сме, за да спасим теб и д-р Мерик. Кой е този? — Майк посочи изгубилия съзнание мъж, когото Еди заключи за решетката.

— Той е... един от похитителите. Той... — гласът ѝ заглъхна.

Нямаше нужда да навлиза в подробности. Майк вече беше разбрал, че похитителите я бяха довели в тази далечна килия, за да я изнасилват.

— Въоръжен ли е?

— Намерих това под възглавницата. — Еди вдигна един пистолет.

Троно погледна Сюзън успокоително.

— Всичко свърши. Повече никога няма да те докосне.

— Мъртъв ли е? — попита тя с покорен глас.

— Само в безсъзнание — Майк ѝ подаде купчината дрехи, която лежеше на пода. — Облечи се.

Те изчезнаха под одеялото и Сюзън ги навлече, без да излиза изпод завивката.

— Знаеш ли къде държат д-р Мерик? — попита Еди, когато тя отхвърли одеялото настрана.

— Да, в друг блок.

— Кажни ни къде.

— Мога да ви заведа — предложи тя.

Еди поклати глава.

— Прекалено опасно е.

— Моля. Искам — тя се поколеба. — Трябва да си върна част от самочувствието. Между другото, този пазеше пред другия блок от килии. Сега горе няма никого. Всички спят в старото административно крило.

— Колко са? — попита Майк.

— Мисля, че осем или девет, но не съм сигурна.

Бройката изглеждаше прекалено малка, за да сложат трима души да пазят главния вход, но Майк не го спомена.

— Като този пор ли са въоръжени?

— Когато дойдоха, неколцина носеха калашници — отговори Сюзън. — Тя започна тихичко да плаче. — Моля, позволете ми да ви отведа при д-р Мерик. Ако не помогна, никога няма да мога да живея с мисълта за онова, което ми направи. — Тя кимна към лежащия в безсъзнание изнасилвач.

Еди беше готов да откаже, но ѝ повярва, когато каза, че никога няма да се възстанови от това изпитание, ако се измъкне просто така. Бог знаеше, че неговата собствена сестра намери покой едва когато изгълта половин шише водка и кутийка с хапчета за сън.

Блажената усмивка на лицето ѝ все още го преследваше. Освен това не виждаше защо Сюзън да не дойде с тях, ако единственият пазач на този етаж на затвора беше със запушена уста и вързан.

— Добре — каза той. Майк го погледна неодобрително. Еди махна с ръка, сякаш за да пропъди загрижеността му. — Можеш да дойдеш до вратата на блока. Аз ще остана там с теб, а след това бързо изчезваме.

— Благодаря — каза тя и избърса очите си с опакото на ръката.

След като извади тежка връзка пиринчени ключове от джоба на изнасилвача, Еди помахна на Ски да дойде с тях. Ски слезе по стълбите и ги настигна при единствената врата, която водеше навън от блока с килии. Пантите бяха от външната страна, затова Ски и Майк я повдигнаха малко, а Еди я отвори само толкова, колкото да се промъкнат.

Коридорът отвън беше прав и дълъг, а подът покрит с пясък. Нямаше никаква светлина, за да могат очилата за нощно виждане да работят, затова тримата мъже ги бутнаха начелата си. Те тръгнаха, без да виждат нищо, опипвайки с пръсти грубите камъни на стената, докато стигнаха тъгъл. Зад него лежеше още един дълъг коридор.

— На половината път надолу от дясната страна — прошепна Сюзън. — Обикновено пред вратата има стол за пазача.

Еди рискува да светне фенерче с червен филтър, като прикри с ръка лъча му. Един метален сгъваем стол стоеше на същото място до вратата, както пред първия блок с килии. Еди напръска древната ключалка с графит на прах и подаде флакончето на Ски, за да обработи пантите, докато той опитваше ключовете, за да открие подходящия.

Въпреки смазката от графит бравата превъртя неохотно, но за техен късмет безшумно. Мъжете отново си сложиха очилата за нощно виждане. Майк и Ски бяха зад Еди с готови за стрелба автомати. Той внимателно дръпна вратата. Пантите леко изскърцаха, докато отворът ставаше по-широк.

Цевите на автоматите на Ски и Майк не стояха неподвижно. Пред тях се откриваше все по-голяма част от блока с килии и те покриваха всеки квадратен сантиметър, който можеха да виждат, докато вратата не се отвори достатъчно, за да минат.

През широкия прозорец нахлуваше лунен лъч и осветяваше част от пода, а млечният му блясък караше решетките да блестят като слонова кост.

Двамата командоси влязоха в помещението приведени и внимателно го огледаха. Придържаха се близо до стените,

проверявайки дали територията е чиста и дали има хора в коридорите, които отделяха редиците килии. Ски започна да се изкачва по едната извита стълба, а Майк пое по срещуположната. Те се качиха само толкова, че да могат да надникнат към килиите на втория етаж с очилата си, включени на инфрачервен режим. Всички бяха празни. След това провериха килиите на третия етаж, но отново нищо не намериха.

Когато слязоха пак на партера, се заеха внимателно да проверяват редицата килии, като започнаха от задния край на помещението към вратата, така че да не се наложи да се връщат, щом свършат. Това беше техника, която спестяваше само няколко секунди, но за тях всеки миг беше важен. Еди остана пред вратата заедно със Съюзън.

В предната част на помещението откриха спящ човек. Майк напръска пантите и ключалката, докато Ски търсеше подходящия ключ. Малко по-късно вече бяха вътре. Ски клекна до Джефри Мерик, когото веднага разпозна въпреки едноседмичната му брада. Той постави внимателно ръка на устата на Мерик и го разтърси, за да се събуди.

Мерик опита да се съпротивлява, но Скис лекота го задържа.

— Тук сме, за да те спасим — каза бившият морски пехотинец.
— Всичко е наред.

Лицето на Мерик, в началото стреснато и уплашено, изрази облекчение и той спря да се дърпа. Когато Ски го попита дали вече може да си дръпне ръката, Мерик кимна.

— Кой сте вие? — попита шепнешком той.

— Професионален екип за спасяване на заложници. Ранен ли си? Можеш ли да вървиш?

— Мога и да тичам — отговори Джефри. — Фирмата ли ви изпрати?

— Подробности се уточняват. Засега е достатъчно да измъкнем теб и госпожица Донливи от тук.

— Намерили сте Съюзън? Как е тя?

— Доста е разтърсена. Била е изнасилена.

— След всичко, което тези копелета й причиниха, са я и изнасилили на всичко отгоре? Бог да ми е на помощ, но Дан Сингър ще си плати.

— Значи бившият ти партньор стои зад това? — отбеляза Ски, докато помагаше на Мерик да стане.

С учения между тях Ски и Майк се запромъкваха обратно към вратата. Джефри Мерик се втурна напред, когато видя Сюзън застанала до Еди Сенг с лице окъпано в лунна светлина. Той отвори обятия, за да я прегърне, но се спря и по лицето му се изписа объркване.

— Лицето ти — измърмори той озадачено. — Ти не си...

Това беше всичко, което можа да каже. Сюзън блъсна Еди в същия миг, когато измъкна пистолета му от разкопчания кобур. Очите ѝ бяха диви и предизвикателни, докато го насочваше, а палецът ѝ освобождаваше предпазителя на беретата.

— Пукни, кучи сине! — изпищя тя с пълно гърло и дръпна спусъка.

Реакцията на Еди беше мълниеносна въпреки безумната ситуация. Но въпреки че реагира предимно тялото му, той успя да съобрази, какво се бе случило. Сюзън Донливи изобщо не е била жертва. Тя бе съучастничка на похитителите, а онова в другия блок не е било изнасилване, а двама любовници, които са си намерили усамотено място.

Той замахна с ръката си нагоре, улучвайки китката на Сюзън секунда преди беретата да произведе изстрел. Откатът запрати оръжието на пода на сумрачния коридор. Гърлото ѝ остана незащитено и Еди продължи удара с ръба на дланта си, но в последния миг го омекоти, за да не смаже сънната ѝ артерия и да я убие. След това се обърна.

Джефри Мерик лежеше на земята. Ски и Троно бяха клекнали до него. Кръвта, опръскала стената зад тях, приличаше на теста на Роршах^[1].

— Жив ли е?

— Да, но го е улучила високо в гърдите — Ски вече вадеше стерилна превръзка от медицинския си комплект. Лицето на Мерик беше много бледо и той дишаше на пресекулки, докато се мъчеше да потисне болката. Гръдният му кош беше подгизнал, а от раната продължаваше да блика кръв. — Не знам дали има увредени вътрешни органи, но ти му спаси живота.

— Не, не съм — отговори Еди и измъкна превръзката от ръката на Ски. — Нямаме време за това. Тя е една от тях и без съмнение излъга за броя на пазачите. След десет секунди тук ще гъмжи от хора. Вдигай го и давай да вървим.

— Какво става? — попита Линк по тактическата радиовръзка.

— Донливи простреля Мерик. Смятам, че работи с похитителите.

Ски приклепна така, че Майк и Еди да сложат Мерик на широкото му рамо. За негова чест Мерик изстена, но не извика. Кръвта, която се стичаше по гърба на камуфлажната униформа на Ски, напомняше мастило и миришеше на стари монети.

— Какъв е планът? — попита Линк.

— Придържаме се към първоначалния и се молим да ни стигне времето. Бъди готов да спуснеш Мерик при моторите. Той е доста зле.

— Ще чакам.

— А нея какво ще я правим? — попита Майк и посочи към мястото, където Сюзън Донливи лежеше в безсъзнание до стената. Имаше вид на парцалена кукла, чийто пълнеж е изваден.

— Зарежи я — отговори Еди с една потискан гняв. Трябваше да предвиди тази възможност, но се размекна заради онова, което се беше случило на голямата му сестра преди толкова години. То замъгли съзнанието му. За подобна опасна липса на трезва преценка Хуан сигурно щеше да го уволни, ако успееш да се измъкнат живи от тази каша.

Те потеглиха в тръс. Еди водеше, а Майк пазеше гърба им. Лампите на тавана изведнъж блеснаха ярко, но после светлината им стана по-убита, след като беше пуснат генераторът, скрит някъде в крепостта. Откъм далечния ъгъл се чу блъскане на врата и тропот на крака, бързаци по неравния под. Те се насочиха към килията, където чакаха въжетата, и мъжете инстинктивно ускориха крачки, но накрая хукнаха с все сили, зарязвайки всички опити да не вдигат шум.

Мерик простенваше всеки път, когато тялото му подскачаше и разкъсаната плът около раната се раздираше още малко.

Вратата на блока с килии беше на около пет метра от тях, когато иззад ъгъла се показа стена от мъже. Повечето от тях бяха по бельо, но събудени от изстрела, бяха имали достатъчно присъствие на духа да грабнат някакво оръжие. Екипът на Корпорацията стоеше с лице към

поне десетина въоръжени африкански пазачи в коридор, който заприлича на стрелбище.

Еди разполагаше с частица от секундата, преди пазачите да осъзнаят, че са открили плячката си и да открият огън с всичко, което имат. Той хвърли настрана автомата си и вдигна ръце, разигравайки най-големия залог в живота си. Пазачите не свалиха оръжието си, но никой не стреля. Зад себе си Еди чу оръжията на Ски и Майк да тупват с дрънчене на пода и после тропота на още крака зад гърбовете им. Той рискува да погледне през рамо. Там стояха още десетина войници с автомати АК-47 в ръце.

— Разкрити сме — прошепна той в микрофона, за да го чуе Линк. — Обади се на „Орегон“.

В този момент пристигна още един мъж само по камуфлажни панталони и с незавързани обувки на краката, но стойката и държането му подсказваха, че е офицер. Лицето му беше слабо с клонест нос и хлътнали бузи.

— Имах сведения, че малка армия ще дойде да спаси Моузис Ндебеле — каза той на съвършен английски, — а не шепа бели наемници. Въпреки това екзекуцията ви призори ще бъде удовлетворителна.

— Какво ще кажете, ако разберете, че бяхме наети да спасим д-р Мерик и изобщо не сме чували за Моузис Ндебеле? — попита Майк Троно в опит да бъде саркастичен.

— В такъв случай екзекуцията ви изобщо няма да ме удовлетвори.

[1] Много популярен тест с мастилени петна, създаден от Херман Роршах през 1921 г. за оценка на психологическото състояние на пациента. — Б.пр. ↑

20.

Хуан Кабрило никога не беше изпитвал подобна болка. Това не беше острата съкрушителна агония, когато изстрелите на китайската канонерка откъснаха крака му, а всеобхватна болезненост, която караше всичките му мускули да се сковават, докато в един момент разбра, че повече не може да продължава. Бедрата и гърбът му бяха поели по-голямата част от напрежението, свързано с параските и сега имаше чувството, че гори отвътре. Пръстите му се бяха схванали от продължителното стискане на халките, без да може да им даде почивка. Нямаше начин да позволи на която и да е част от тялото си да се отмори, ако не спре. Но това не беше възможно.

Докато вятърът в пустинята продължаваше да духа, Кабрило мрачно се държеше за парашута си и се носеше над пясъка. Завоите му вече не бяха точни и когато падаше, му трябваше все повече и повече време, за да се изправи на крака. Не беше почивал от мига, когато сателитният телефон звънна и Макс Хенли му съобщи, че Еди, Майк и Ски са заловени.

От това, което Линк бе могъл да чуе по радиостанцията, когато колегите му са били разкрити, стана ясно, че в Дяволския оазис имало контингент зимбабвийски войници, охраняващи водача на опозицията в страната Моузис Ндебеле. Линда направи едно бързо проучване и откри, че след няколко дни на Ндебеле му престои процес заради престъпления срещу държавата, а най-вероятно и екзекуция. Официалното оплакване на ООН срещу Зимбабве не беше постигнало нищо, освен да накара правителството да ограничи още повече свободите в страната. Беше обявено извънредно положение, а в столицата Хараре от смрачаване до зори бе въведен полицейски час.

Линда научи още, че Ндебеле има множество последователи от различните племена. Той бил водач на първото опозиционно движение, което би могло да сваля корумпираното правителство на Зимбабве и да установи демокрация в някога най-богатата африканска държава, сега съсипана от глад и болести. Яростен партизански командир по

времето, когато Зимбабве е известна като Родезия и е управлявана чрез система на апартейд от бялото малцинство, сега Моузис Ндебеле бил привърженик на мирните средства за свалянето на режима. Линда попадна на многобройни сравнения с Ганди.

Макс вече беше предал информацията на Ленгстън Овърхолт. Той му казал, че дори самото откриване на Ндебеле е голямо разузнавателно постижение и добавил, че ако Корпорацията успее да го спаси, това ще засили позицията на Америка в Южна Африка. Беше твърде рано да говорят за пари, но Ленгстън уверил Макс, че премията за спасяването на Ндебеле ще бъде най-малко няколко милиона.

Макс докладва също така, че Сюзън Донливи май изобщо не е била отвлечена. Излиза, че била съучастничка в отвлечането на Джефри Мерик и при първа възможност простреляла учения в гърдите. Линк не знаел колко тежка е раната.

Със заловени съекипници, заплашвани от разстрел на разсъмване, Линк попитал Макс какво да прави. Пазачите сигурно щели да проверят всяко кътче в затвора и да го открият само след няколко минути. Би могъл да опита да се сражава или да избяга с един от кросовите мотоциклети...

— Какво му нареди? — попита Хуан.

— А ти какво мислиш?

— Сигурно му е било страшно кофти да ги остави, но това е единствената разумна възможност.

— Сега е много разстроен.

— Следиш ли го?

— Намира се на около тридесет и два километра от мястото, където Тайни се е приземил, и се движи с около петдесет километра в час. За твое сведение досега си изминал шейсет и четири километра.

Идеята беше абсурдна, но въпреки това Кабрило попита:

— На колко километра съм от самолета?

— Над двеста и двадесет — отговори му Макс.

Щеше да се съмне, преди да успее да преодолее и половината от това разстояние, а когато слънцето се покажеше, трябваше да се зарови, за да се предпази от обезводняване. Другата възможност беше да намери място, където Тайни би могъл да кацне, но досега не беше видял нищо друго, освен меки дюни, които не биха издържали дори

лек самолет, да не говорим за двумоторната товарна машина, която бяха наели за десанта.

— Ако не са проследили Линк — каза Хуан, — искам да чака с Тайни и Хъкс.

— План ли имаш?

— Не, просто разполагам силите в случай, че измисля нещо.

И двамата не се съмняваха, че това ще стане.

Това се бе случило преди два часа. Двата най-дълги часа в живота на Кабрило.

Той отпусна дясната халка, когато вятърът промени посоката си, излетя над гребена на пясъчна дюна и остана във въздуха в продължение на тридесетина секунди, преди отново да докосне земята. Уби сътресението с протестиращите си колене и се стрелна надолу по пясъчния склон. Досега следите от гумите бяха от дясната му страна, но след смяната на посоката на вятъра той се носеше успоредно на тях, а после малко по-вляво. Пригответи се да лавира, но беше повлечен нагоре по друга издигаща се високо, планина от пясък, която му се стори най-високата досега. Инерцията му отслабна, докато вятърът се бореше да преодолее триенето на пластмасовата плочка в пясъка и той трябваше с усилие да пази равновесие, за да не падне.

Никога в живота си не се беше чувствал толкова изтощен, замаян от напрежението, което отслабваше рефлексите и караше съзнанието му да копнее за сън.

Скоростта на парашута падаше. Това го принуди да се наклони назад толкова много, че задникът му почти докосваше земята. Точно реши, че вятърът ще спре напълно и ще трябва да се изкатери пешком по хълма, когато друг порив напълни парашута, вдигна Кабрило на крака и го прехвърли през върха на дюната.

За негов ужас пред очите му изскочиха четири камиона, подредени в подножието ѝ, с насочени фарове към петия, чийто преден капак беше отворен. Около развалената машина се бяха струпали мъже. Двамина бяха стъпили на бронята на камиона и се бяха навели над двигателя. Хуан бе възнамерявал да се доближи внимателно до камионите и да определи какви са хората и какво правят толкова навътре в пустинята, преди да установи контакт с тях.

Поривът на вятъра, който толкова любезно го беше прехвърлил през гребена на дюната, сега щеше да го стовари право в средата на

техния лагер. Той трескаво изкара въздуха от парашута си и падна обратно на земята с напразната надежда, че ще може да се прехвърли обратно през гребена, преди да са го забелязали. Стовари се върху мекия пясък и се затъркаля надолу към основата на хълма в кълбо от найлон и парашутни върви.

Падна в подножието на дюната с парашут, стегнато увит около тялото му като бинтовете на мумия, и уста и нос пълни с пясък. Започна да плюе и духа, за да почисти дихателните си пътища, но колкото и да се мъчеше, не можа да освободи ръцете си, за да среже найлона.

Наложи му се да гледа безпомощно, докато четирима от мъжете се затичаха към него с готови за стрелба АК-47.

— Здравейте, момчета — провикна се Хуан весело, щом приближиха. — Може ли да ми помогнете да се измъкна от тук?

След като им взеха оръжията, радиостанциите и останалото оборудване, Еди, Майк и Ски бяха захвърлени в съседни килии в блока, който зимбабвийските войници използваша, за да пазят Моузис Ндебеле. Джефри Мерик беше отведен от група цивилни, които според Еди напълно съответстваха на представата му за фанатизирани природозащитници. Човек не можеше да различи какъв е полът им заради дългите коси. Силният мирис на пачули не можеше да скрие вонята на марихуана, която дрехите им бяха попили.

Еди разтриваше челюстта си, където Сюзън Донливи го беше ударила неумело, щом приятелите ѝ я свестиха. Един пазач, който в този момент минаваше покрай килията и го видя какво прави, се изхили подигравателно.

Еди прецени, че в затвора има около стотина въоръжени мъже, и сега, когато адреналинът се бе уталожил и той разполагаше с време да обмисли положението, разбра защо са толкова много. Хората гледаха на Моузис Ндебеле като на вероятен спасител на страната, а управляващите бандити щяха да направят всичко възможно, за да го накарат да млъкне. Ако го държаха в затвор в Зимбабве, той щеше да се превърне в притегателен център за своите последователи. Обаче тук никой не можеше да го намери. Можеха да го държат затворен колкото си искат.

Зачуди се как е възможно Мерик и Ндебеле да се окажат на това място по едно и също време и предположи, че тук има някаква връзка, но не можа да измисли каква би могла да бъде. Вероятно Даниъл Сингър бе сключил някаква сделка с правителството на Зимбабве, за да използва стария затвор.

Вече бяха минали няколко часа, откакто ги откриха. Линк не беше доведен в блока с килии, значи бившият тюлен сигурно бе избягал с някой от мотоциклетите. Еди изпита облекчение. Офицерът, който отговаряше за затвора, бе обявил, че екипът на Корпорацията ще бъде разстрелян призори. Нямаше нужда Линк да се жертва без нужда, щом имаше възможност да избяга.

Еди реши, че след като председателят е някъде в пустинята, Линкълн на път към Тайни Гундерсон и д-р Хъксли, а „Орегон“ на повече от триста километра от тук, вероятността да бъдат спасени беше малка. Имаха нужда от цяла ескадрила хеликоптери, за да проведат въздушно нападение, а единственото превозно средство, което в момента беше на борда на кораба, бе мотоциклетът на Линк, така че за прекосяване на пустинята и дума не можеше да става.

Еди беше постъпил в ЦРУ веднага след колежа и бе прекарал по-голямата част от следващите петнадесет години, като влизаше и излизаше от Китай, създавайки мрежа от информатори, която позволи на Съединените щати да поддържат нелеките си отношения с Поднебесната империя. През пролетта на 2001 г., когато китайците държаха екипажа на един шпионски самолет ЕП-3, той пристигна в Хайнан с подводница, за да предава информация, с което предотврати превръщането на кризата във война. Маневрираше с лекота край китайската тайна полиция, една от най-резултатните в света, защото беше добър в работата си. Затова оцени иронията да бъде заловен от третокласната преторианска гвардия на някакъв африкански диктатор.

Но въпреки неблагоприятните условия Еди продължаваше да вярва, че Хуан Кабрило ще намери начин да го спаси. Двамата бяха служили в ЦРУ по едно и също време, не се бяха срещали, докато не напуснаха едновременно правителствената служба. Това не означаваше, че Еди не беше чувал за Кабрило. Хуан лично беше изпълнил някои от най-трудните задачи в историята на управлението. Тъй като говореше свободно испански, арабски и руски, мисиите му бяха в някои от най-трудните страни на света. В Ленгли за него се

разказваха легенди. Репутацията и светлорусата коса му спечелиха прякора господин Фелпс, името на главния герой от телевизионния сериал „Мисия: невъзможна“. Досега Кабрило се беше справял с всичко, независимо дали ставаше дума за преследване на наркотрафиканти от Колумбия в Панама или за инфилтриране на терористична група в Сирия, която се опитва да вдигне във въздуха израелския Кнесет с отвлечен пътнически самолет.

За това ако имаше човек, който можеше да ги измъкне от този ад само за няколко часа до съвване, Еди бе сигурен, че този човек е Хуан.

Лъч на фенерче проряза тъмнината и заслепи Кабрило. Зад ослепителната светлина чу как щракат затворите на автоматите. Остана неподвижен. Следващите няколко секунди щяха да решат дали ще остане жив, или ще умре. Единият от мъжете се приближи, насочил голям револвер срещу Хуан. Ако не бъркаше, това беше някакъв древен „Убли“. Мъжът беше по-възрастен от Хуан, вероятно около петдесетте, и сред ситните къдри по главата му се виждаха и бели косми. Челото му беше покрито с бръчки.

— Кой си ти? — попита той подозрително.

— Казвам се Хуан Родригес Кабрило. — Съдейки по възрастта на мъжа и по това, че всички бяха въоръжени, а и защото се движеха по посока на Дяволския оазис, Хуан реши да рискува. — Искам да ви помогна да спасите Моузис Ндебеле.

Ръката на непознатия стисна по-здраво ръкохватката на револвера, а черните му очи останаха непроницаеми на непостоянната светлина. Хуан продължи, като същевременно се молеше да не е сбъркал с преценката си за намеренията на тези хора.

— Трима от моя екип в момента са в затвора, защото опитаха да спасят един американски бизнесмен, но бяха заловени от частите, охраняващи Ндебеле. Едно от моите момчета успя да избяга и чака със самолет на около шейсет километра от затвора. Ако спася моите хора, съм готов да помогна и за спасяването на вашия водач.

Мъжът с револвера остана невъзмутим.

— Как ни намери?

— Основният ми парашут се заплете и планирах с резервния, когато видях светлините на фаровете ви. Импровизирах си параски и ви последвах.

— Историята ти е достатъчно невероятна, за да бъде вярна. — Мъжът свали оръжието и каза нещо на местен диалект. Един от африканците пристъпи и извади нож от джоба си.

— Само за сведение, имам автоматичен пистолет. „Глок“ в кобура и автомат МП-5 на гърба си.

Мъжът с ножа се поколеба и погледна към водача на групата. Той кимна, африканецът срязва найлона и Хуан си пое дълбоко въздух за първи път, след като се бе търкулнал тук по дюната. Той се изправи бавно, като държеше ръката си далеч от кобура.

— Благодаря — каза и протегна ръка. — Наричайте ме Хуан.

— Мафана — каза водачът и стисна палеца му в традиционния поздрав. — Какво знаеш за нашия баба, нашия баща Моузис Ндебеле?

— Знам, че много скоро ще бъде съден и екзекутиран и ако това се случи, всяка възможност да свалите правителството ще бъде загубена.

— Той е първият водач, който успя да обедини двете големи племена в Зимбабве, матабеле и машона — обясни Мафана. — По време на нашата война за независимост той стана генерал още преди да е навършил тридесет. Но след войната управляващият елит видя в неговата популярност заплаха за властта си. Често го затваряха и измъчваха. Този път го държаха две години в затвора и ще го убият, ако не го спасим.

— С колко души разполагаш?

— Тридесет. Всички са служили под неговото командване.

Хуан огледа лицата на мъжете. Никой от тях не беше под четиридесет години, но въпреки това в очите им грейше упованието и увереността на мъже, вкусвали битка, което компенсираше възрастта им.

— Можете ли да оправите камиона? — попита той и пристъпи напред, но беше забравил, че все още беше свързан с пластмасовата вложка на раницата, и падна по лице. Неколцина от мъжете се изкискаха.

Раздразнен, Кабрило се изтърколи настрани и седна, за да свали протезата. Кискането им секна, щом видяха проблясващия изкуствен

крак. Той го дръпна и подхвърли:

— Просто мислете за него като за най-голямото швейцарско ножче на света.

Мъжете се засмяха отново. Мафана помогна на Хуан да се изправи и му подаде ръка, за да пази равновесие, докато подскача до мекия пясък към временния лагер.

— За да отговоря на въпроса ти, да, можем да го оправим. Прах е влязъл в горивната помпа и я е блокирал. Ще бъдем готови за тръгване след няколко минути, но вече изгубихме много време.

Хуан взе назаем чук и секач, които лежах на едно проснато до камиона одеяло, и започна да освобождава протезата си от пластмасовата плочка.

— Как смятате да освободите Ндебеле?

— Ще организираме засада и ще чакаме, докато тръгнат да преместват Моузис. В Хараре слуховете твърдят, че процесът ще започне след два дена.

Тогава ще бъде много късно за моите момчета, помисли си Хуан. Освен това засадата щеше да гарантира на Ндебеле куршум в главата в мига, щом нападнеха охраната. Трябваше да намери начин да убеди Мафана да атакува Дяволския оазис преди съмване, или Еди Ски и Майк щяха да умрат.

— Какво ще кажеш да освободим Моузис тази нощ и да го закараме в Южна Африка?

Бившият партизанин погледна сериозно Кабрило и каза:

— Бих искал да науча повече за твоя план.

— И аз — измърмори Хуан на себе си, знаейки, че разполага само с няколко секунди, за да измисли нещо. — Първо искам да знам разполагате ли с гранатомети?

— Стари руски РПГ-та, останали от войната.

Хуан изстена. Зимбабвийската освободителна война беше приключила преди двадесет и пет години.

— Не се тревожи — добави бързо Мафана, — изпробвахме ги.

— Въжета? Имате ли въжета?

Мафана попита нещо един от хората си и после преведе отговора за Хуан.

— Да, и то много. Най-малко триста метра найлоново въже.

— И един последен въпрос — каза Хуан, погледна назад към срязания парашут, който потрепваше на вятъра, и вдъхновението го озари като гръм от ясно небе.

— Някой от хората ти знае ли да шие?

21.

Непрекъснатото жужене на насекомите за малко да попречи на Даниъл Сингър да чуе звъна на своя сателитен телефон. Той заопипва влажната купчина чаршафи под мрежата срещу комари. Беше си легнал с него, защото се страхуваше, че някой от наемниците му, ще го открадне, докато спи. Парите можеха да купят ограничена вярност.

— Ало — обади се той с надебелял глас.

— Дан, обажда се Нина. Имаме проблем. Някой се опита да спаси Мерик.

Изведнъж Сингър се събуди напълно.

— Какво? Разкажи ми какво се случи.

— Били са четирима. Трима бяха заловени, но четвъртият избяга с мотоциклет. Сюзън простреля Мерик в гърдите. Затова разбрахме, че са тук. Пазачите на Моузис Ндебеле намериха парашути на покрива.

— Чакай малко. Сюзън е застреляла Джеф?

— Да, в гърдите. Престорила се, че е жертва на отвличането, и когато ѝ се отворила възможност, грабнала пистолет и го гръмнала. Спряхме кървенето и го приспахме с малко хероин от запасите на Ян. Не се тревожи, конфискувах останалото.

Злоупотребата на хората му с наркотици беше последното нещо, за което Сингър би се разтревожил.

— Кой са хората, дошли за Мерик?

— Твърдят, че са наети от фирмата, за да спасят него и Сюзън. Не искат да кажат нищо повече. Дани, капитанът на пазачите иска да ги ексекутира на разсъмване. — В гласа ѝ имаше ужас, когато каза това. — Всичко се изплъзва от контрол. Не зная какво да правя.

— Нина, първо се успокой. — Сингър си пое дълбоко дъх, за да успокои собствените си нерви и да помисли как да се справи с положението. От мочурището с мангрови дървета пред отворената колиба, където спеше, се носеше мъгла. Наблизо един от африканските наемници изръмжа насън, а в далечината проблясваха безбройните петролни платформи, които бълваха толкова пламъци, сякаш целият

свят гореше. От гледката на това пълно разрушаване на околната среда му се догади.

— Какво да направя? — попита Нина.

Сингър се вторачи в светещия циферблат на своя часовник, докато успя да различи, че е четири и тридесет сутринта. Преди да заспи, беше проверил последната метеорологическа сводка. В нея се съобщаваше, че бурята, която се заражда в средата на Атлантика, вероятно ще се превърне в десетата с име през тази година и по всичко личеше, че ще се разрасне в чудовищен ураган.

Използването на Дяволския оазис за затвор на бившия му съдружник и ровичкането в неговото съзнание, беше само първата част от плана. Така просто убиваше времето, докато се появеше голяма буря, за да осъществи втората част на своята операция. Тъй като майката природа му оказваше толкова любезно сътрудничество, макар и с помощта на нагревателите, които бе инсталирал още през 2004, още сутринта можеше да докара Мерик със самолета тук, в Кабинда.

— Утре заран ще изпратя самолета да ви прибере.

— Ама... — започна Нина, но после замълча.

— Какво има?

— Дан, казаха, че на разсъмване ще убият тримата командоси. Ние разговаряхме помежду си и никой не иска да бъде тук, когато това се случи. Настроението наистина е много лошо. Началникът на охраната още си мисли, че някаква група е на път, за да спаси Ндебеле, и никоя от жените, включително и аз, не се чувстваме сигурни около тях. Знаеш какво искам да кажа.

Сингър се замисли.

— Добре. На около шейсет километра източно от вас има едно място. Пилотът, който пръв ме заведе в Дяволския оазис, ми каза за него. Не мога да си спомня името му, но ще го проверя на картата. Това е запустял град, но до него има самолетна писта. Ще звънна на пилота в Киншаса и ще го накарам да излети още на съмване. Вземи един от джиповете и чакай там. Той би трябвало да пристигне преди обед.

— Благодаря ти, Дани. Това ще свърши работа.

Сингър прекъсна връзката. Реши, че няма смисъл отново да ляга да спи. Годишите на грижливо планиране вече щяха да се изплатят. Колко по-лесно щеше да бъде, ако не бе пропилял толкова много от богатството си, след като принуди Мерик да изкупи неговия дял.

Просто би могъл да плати за онова, от което имаше нужда, и да избегне необходимостта да предприема толкова трудни стъпки.

Но докато стоеше облегнат на колоната на верандата и гледаше към адските отблясъци на петролното поле, той осъзна, че трудностите на операцията щяха да направят успеха ѝ още по-сладък. Нищо не можеше да замени усилената работа. Може би това беше причината да раздаде по-голямата част от милиардите си. Бяха спечелени прекалено лесно. Той и Мерик още нямаха тридесет, когато патентоваха своите „чистачи на сярата“. Разбира се, бяха прекарвали дълги часове, за да подобрят системата, но те бяха нищо в сравнение с времето, което му беше нужно, за да разбере и оцени толкова голямо богатство и успех.

Беше работил толкова усилено, за да организира тази операция, и сега можеше да ѝ се наслади в пълна мяра. Жертвите, трудностите и лишенията правеха крайната му победа много по-ценна от всички пари, които бе натрупал в предишния си живот. А това, че победата беше за доброто на човечеството, я правеше още по-велика.

Запита се, и то не за първи път, колко ли животи ще спаси, щом светът се пробуди за реалностите на глобалното затопляне. Вероятно десетки милиони, но понякога му хрумваше, че всъщност спасява цялото човечество и че бъдещите историци ще определят тази година и предстоящата буря като повратна точка, накарала хората да съзрат светлината и да спрат с неоправданото унищожение на планетата.

Запита се как ли щяха да нарекат човек като него. Единствената дума, която му хрумна, беше месия. Въпреки че нето беше грижа за религиозните оттенъци, защото според него всички религии бяха митове, той призна, че това име щеше да му подхожда най-много.

— Месия — прошепна той. — Те никога няма да знаят, че съм ги спасил, но аз съм техният месия.

Останалият с един камион по-малко конвой спря на осем километра от Дяволския оазис за последни приготовления преди нападението. Бяха заобиколили затвора, така че вятърът да духа в гърбовете им. Кабрило бе прекарал по-голямата част от времето във водещия камион, уточняваше плана с Мафана и го координираше с Макс Хенли и Франклин Линкълн. Батериите на сателитния му

телефон паднаха точно когато вече бяха изгладили всички ръбове и изяснили всички подробности.

Мафана изпитваше облекчение, че Хуан е с тях. Той призна, че по време на войната е бил само сержант и му липсва тактическото мислене на Кабрило. Планът, който Хуан състави, беше много по-сложен от прекия подход на Мафана, но предлагаше много по-големи шансове за успех.

Когато слезе от камиона, Кабрило поглади кръста си, за да оправи схващането, което би затруднило и професионална масажистка. Очите му бяха зачервени от прахоляка и независимо колко вода пиеше, все не можеше да отмие пясъка от устата си. Обеща си да вземе най-продължителния душ в живота си, щом тази нощ свърши. Представата за топлата вода предизвика нов прилив на умора. Ако не бяха кофеиновите таблетки, който преди няколко месеца беше пъхнал в медицинския си комплект, щеше да се строполи на земята и да се свие като куче.

Той вдиша дълбоко няколко пъти и разтърси ръце, за да възстанови кръвообращението си, и реши да вземе само бърз душ и да се наспи. Неколцина от хората на Мафана простряха парашута му на земята и започнаха да го разгръщат, а Кабрило прегледа екипировката си и изхвърли всичко, което не му беше крайно необходимо, включително пистолета с кобура, ножа за хвърляне, манерката, аптечката и половината муниции за автомата „Хеклер Кох“. Това се наложи, за да може да носи две допълнителни гранати за РПГ-7, което щеше да заеме от Мафана.

Увери се, че джобното му ножче е на мястото си. Оригиналът беше подарък от неговия дядо за десетия му рожден ден. Беше го изгубил преди десетилетия заедно с още дузина други, но всеки път, когато се попипваше по джоба за ножчето, винаги си спомняше как си поряза пръста в деня, когато му го подариха, и със сълзи в очите каза на дядо си, че още не е дорасъл за него. Старецът се беше съгласил усмихнат.

Хуан звънна отново на Макс.

— След пет минути започваме нападението.

— Всичко е уговорено с Линк и Тайни — успокой го Макс. — Джордж е готов с хеликоптера и е на позиция. Звънна Марк. На разсъмване той и Ерик започват да търсят изчезналите оръжия. Със

своите връзки сред пилотите Тайни успя да им уреди един от най-добрите в Централна Африка.

— Чудесно.

— А ти как си, шефе? Не ми звучиш много добре.

— Добре съм. Просто ми беше напомнено, колко е гадно да остаряваш.

— Почакай да видиш, когато станеш на шейсет и трябва да ставаш рано сутрин.

Хуан се изхили.

— С тази прекрасна картина в съзнанието ще поема напред.

— Късмет.

— Благодаря. Ще се видим след няколко часа.

— Ще бъдем четирима, така че бъди готов — и Хуан прекъсна връзката.

Мафана застана до него, когато започна да привързва пластмасовата плочка за изкуствения крак. Възлите бяха стегнати, но плочката вече не беше толкова здрава. Все пак и така щеше да свърши работа.

— Готов ли си? — попита бившият бунтовник. — Ще се съмне след по-малко от час, а ние имаме нужда от време, за да заемем позициите си.

Хуан се изправи.

— По-готов не мога да бъда.

С помощта на Мафана той закрачи несръчно към парашута. Хората на Мафана го бяха прострели върху земята и го бяха затиснали е пясък по краищата, за да не може вятърът да го надуе и отнесе. Преди да се върже с ремъците, Хуан преметна на гърдите си раница, пълна с гранати за ерпегето. Ракетометът и автоматът му бяха завързани под нея. Той вече беше проверил срязаното място на парашута, което един от африканците беше зашил стегнато. Сега не му оставаше нищо друго, освен да не обръща повече внимание на притеснението, което тежеше като олово в стомаха му, и да стегне ремъците.

— Ще чакаме сигнала ти — каза Мафана и стисна ръката на Кабрило. — Тази нощ ти ще спасиш един народ.

Африканските бунтовници хукнаха обратно към камионите си, които бяха спрели на около осемстотин метра от Хуан. След малко се

чу звукът на запалените двигатели. Хуан провери отново възлите, докато чакаше, и се наведе леко назад, за да поеме рязкото дръпване.

За негова чест шофьорът на колата, която го теглеше, натискаше внимателно газта. Тристаметровото найлоново въже се изпъна, когато камионът потегли внимателно напред. Кабрило се отпусна още назад и привързаното за кръста му въже започна да го тегли. Пластмасовата вложка в парашутната раница, която беше използвал за параски, засъска по пясъка, докато теглещият камион набираше скорост. Парашутът се отърси от пясъка, с който беше зарит, и когато скоростта стигна двадесетина километра в час, крилото започна да се пълни с въздух. То се стрелна нагоре и дръпна ремъците на Кабрило, но още не се движеше достатъчно бързо, за да създаде тягата, която да го издигне над земята.

Въжето беше много дълго и Кабрило знаеше, че ако сега падне, шофьорът никога няма да успее да го види. Щеше да го влечи по земята, докато не съумее някак си да се развърже. За да запази равновесие, трябваше да се отпусне много назад и с увеличаването на скоростта на камиона напрежението във вървите се усилваше с всяка изминала минута.

Хуан се стрелна наляво, за да избегне скала, едва не се блъсна в друга и почти падна назад, когато плочката се хлъзна встрани. Той вдигна и двата си крака, за да нагласи импровизираната ска под себе си, като разчиташе, че частично надутият парашут ще му дари миг спокойствие. Действията му едва не го смъкнаха обратно на земята, но той успя да се задържи на крака и отново да намери центъра на тежестта.

Камионът се движеше с тридесетина километра в час, после вдигна четиридесет. Краката и коленете на Хуан го боляха, но изведнъж престана да ги усеща. Вече беше във въздуха.

Под крилото минаваше достатъчно въздух, за да повдигне неговата и на екипировката му тежест. Камионът продължи да ускорява и Хуан се издигна още по-високо. Скоро високомерът на китката му отчете шестстотин метра. Полетът беше вълнуващ.

— Парашутизъм, параскиорство, парапланеризъм — засмя се той. — И всичко това в един-единствен ден.

Хуан използва джобното ножче, за да среже въжетата, които държаха за изкуствения крак плочката, която използваше като ска.

Щеше му се да запази масленозелената пластмаса за спомен, но не можеше да си го позволи, ако искаше да кацне безопасно.

Въжето не беше напълно опънато, но полетът му беше относително гладък, макар и не толкова, колкото би бил зад някоя моторница в който и да е курорт по света, защото парапланеризмът беше станал популярен по цял свят. От време на време камионът под него хлътваше в някоя долина и го дръпваше като пакостливо дете хвърчилото си. Все пак не беше толкова зле.

Кабрило сам трябваше да реши кога да се освободи от буксирното въже. Зад него първата лека руменина на настъпващата зора оцвети кобалтовосиньото небе.

Знаеше от бойния инструктаж на „Орегон“, че слънцето ще изгрее след петнадесет минути. Но когато пустинята започна да се оцветява в розово, той започна да различава очертанията на крепостта в Дяволския оазис, която се издигаше на около километър и половина. Без да се замисля, освободи въжето, завързано за карабинера на бронешилетката. То се изплъзна от ръцете му, когато парашутът го издигна още три и повече метра, защото камионът вече не го теглеше.

Един от хората на Мафана имаше задачата да следи падането му и да подаде знак на камионите да спрат, за да не бъдат забелязани от постовите в затвора. Мъжете разполагаха с броени минути, за да заемат позиции.

Хуан опъна надолу халките, за да остане колкото може повече време във въздуха, докато вятърът го носеше към стария зандан. Щастието му се усмихна за пореден път. Ако вятърът се запазеше, той щеше да има достатъчно височина, за да планира и да кацне на покрива на затвора.

Вятърът дори се усили и го понесе като лист. Хуан подръпна халките и измени леко курса, за да остане затворът между висящите му надолу стъпала. Когато прелетя над стените на Дяволския оазис, небето още беше тъмносиньо и никой не вдигна тревога. Той изкара въздуха от парашута, докато се спускаше, и кацна толкова леко, сякаш слезе от последното стъпало на стълбище.

Обърна се и бързо сви парашута на вързоп, за да не отлети във вътрешния двор на затвора. Свали окачващата система и раницата със запасните гранати и ги използва като тежести, които да задържат парашута на място. Махна автомата от гърба си и внимателно

надникна през ръба на покрива, за да огледа. Забеляза къде предишният екип беше спуснал въжета, за да проникне в затвора. Те бяха отрязани, но болтовете бяха останали навити в дебелия дървен покрив. Когато надникна през ръба към външната страна на затвора, Хуан видя мястото, където пясъкът беше разринат, и забеляза следите на мотоциклетите. Две от тях водеха към главния портал, а третата, тази на Линк, изчезваше в далечината. Имаше и други следи. Ако се съдеше по размера им, бяха на джип и вървяха на изток.

След като завърза парашута за единия от болтовете, Кабрило бързо избра мишените си и откри най-добрата позиция, откъдето да нападне. Разполагаше със седем гранати за РПГ-то и с четири мишени, реши, че след толкова години липса на практика някои от зарядите ще идат нахалост, но въпреки това беше оптимист.

После се обади на „Орегон“. Макар Хали Касим да беше корабният старши по комуникациите, Линда Рос координираше атаката. Тя вдигна, преди телефонът да звънне втори път.

— Домът на удоволствията и страданията — каза вместо поздрав.

— Запиши ме за първата част — прошепна Хуан. — Вътре съм.

— Не сме и очаквали друго. Аз видях една седемдесетгодишна баба да кара паласки на Кабо Верде, така че не съм твърде впечатлена. — После смени лековатия тон. — Тайни излетя преди четвърт час. Ще остане извън обсег до петнадесет минути след изгрева. След това ще можеш да говориш с Линк по тактическата мрежа.

Нямаше защо да издава допълнително местоположението си, затова Кабрило не каза нищо.

— Искам да ти, пожелая късмет — добави Линда — и да измъкнеш нашите момчета от там. Край.

Хуан изключи телефона и го пхна в твърдия калъф на колана си.

Тримата пазачи, което се мотаеха мързеливо край портала, изведнъж скочиха и макар да не застанаха мирно, явно се стегнаха малко, когато под позицията на Хуан се отвори някаква врата. Заобиколен от зъбери като в средновековен замък, Хуан имаше достатъчно добро прикритие, за да наблюдава самотната фигура, която прекоси вътрешния двор. Човекът стискаше фенерче в ръка. Той поговори с единия от пазачите и после се върна по същия път.

Пълният блясък на слънцето, което най-сетне започна да се издига на хоризонта, обля гърба на Хуан. Въпреки дългите сенки той различи три дървени стълба, забити в земята пред стената вляво от портала. Преди светлината да залее затворения от стените квадрат, Хуан извади джобното си ножче и с лек замах го метна към стълбовете, пригответи за разстрела. То падна и се плъзна до средния. Дядото, който му бе подарил първия джобен нож, го беше научил да хвърля и подкови.

Докато Хуан подготвяше гранатомета, плацът започна да се пълни с мъже. В началото те се появяваха по двама-трима, но скоро започнаха да излизат по десетина наведнъж. По езика на телата им и по това как си разменят закачки, Хуан разбра, че с нетърпение очакват екзекуцията. По негова оценка на плаца се бяха струпали около сто човека. За съжаление по-голямата част носеха оръжията си. Бръмченето на разговорите и грубите смехове се носеха над вътрешния двор, докато не се отвори още една врата.

Хуан трябваше да проточи врат, за да види как двама пазачи извеждат Еди, Майк и Ски от затвора. Изведнъж усети прилив на гордост в сърцето си. Хората му крачеха с изправени рамене и гордо вдигнати глави. Ако ръцете им не бяха завързани за гърбовете, той знаеше, че щяха да ги размахват ритмично при всяка крачка. Вървяха към смъртта си като истински мъже.

После включи лазерния прицел на своя автомат.

Докато работеше под дълбоко прикритие в Китай, Еди Сенг беше видял доста разстрели. Те бяха изпълнявани мълчаливо и резултатно, но командирът на охраната превръщаше този тук в представление за хората си, без съмнение вдъхновен от някой филм, в който беше видял как се правят тези работи.

Ако не беше сред вързаните и на път да се изправи пред екзекуторите, Еди щеше да се изсмее на нелепата гледка.

Той беше смел мъж, по-смел от повечето останали, но не искаше да умира или поне не така безпомощен. Замисли се за своето семейство. Родителите му бяха мъртви от няколко години, но в Ню Йорк имаше лели и чичовци с дузини и повече братовчеди, отколкото би могъл да преброи. Никой от тях не знаеше как си изкарва хляба,

нито пък би го попитал защо се появява толкова рядко вкъщи. Те просто го приемаха радостно и той можеше да остане при тях колкото си иска. Глезеха го с повече храна, отколкото можеше да изяде, и се грижеха да се запознае с децата, родени след последното му връщане.

Щяха да му липсват повече, отколкото осъзнаваше. Но те нямаше да знаят, че си е отишъл, докато не се появише Хуан с чек със седем или осемцифрено число, стойността на дяла му в Корпорацията. Независимо от обясненията на председателя за това как е натрупал подобно богатство, Еди знаеше, че те няма да му повярват. Бяха обикновени и много трудолюбиви хора и щяха да предположат, че Еди се е занимавал с нещо незаконно. Щяха да изхвърлят чека и никога повече нямаше да споменат името му.

Той стисна челюсти и примигна, за да прогони сълзите при мисълта, че според тях той ще е навлякъл позор на семейството си.

Не обърна внимание на малката точка светлина, която проблясваше върху врата на Ски, докато подсъзнанието му не отбеляза, че примигването ѝ съвсем не е случайно, а по морзовата азбука.

„... душният жест ви пази гърба“. Еди се насили да не се оглежда, докато приближаваха стълбовете, забити в земята. Председателят беше тук и използваше лазер, вероятно прицела на автоматата си, за да му изпрати съобщението. Изобретателният кучи син щеше да ги измъкне!

„РПГ преди да ви вържат. Нож пред средния стълб“.

Еди разбра, че Кабрило ще използва нападение с гранатомет, за да ги прикрие, и че пред средния стълб на земята трябва да лежи нож. Вероятно щяха да го вържат точно на него, след като вървеше между Майк и Ски. Планът беше блестящ, защото докато войниците ги завързваха за стълбовете, другарите им нямаше да са склонни да открият огън по тях.

— Председателят е тук — прошепна Сенг на останалите с глас, заглушаван от шумотевизата на забавляващите се войници, застанали в шпалир по пътя им. Майк и Ски щяха да реагират на това, което Кабрило се готвеше да направи, по най-бързия начин. Ски кимна лекичко в знак, че е чул.

— Крайно време беше — подхвърли той и единият от пазачите стовари върху врата му ръба на дланта си.

Войниците плюеха затворниците, докато минаваха край тях, а някои се опитваха да ги спънат. Еди почти не им обръщаше внимание. Съсредоточаваше се върху това как да вземе ножа и наум извършваше движенията, които трябваше да направи, за да среже пластмасовите окови на Ски.

Шпалирът от войници отстъпи назад, когато приближиха дървените стълбове. Трима пазачи стояха зад тях с въжета, за да ги вържат за тях. Мъжът, който водеше процесията, случайно погледна надолу, забеляза ножчето и преди някой да успее да се намеси, той го грабна от земята и го пхна в джоба на камуфлажните си панталони.

Когато се обърна, се смая от убийствения поглед, който Еди му стрелна.

Това беше най-голямата грешка в живота ти, приятелче, помисли си той и веднага промени плана си за нападение.

Кабрило чакаше и само малка част от лицето му се виждаше между зъберите на покрива, макар че никой не поглеждаше към него. Ръката му лежеше на пистолетната ръкохватка на ерпегето. Щеше да му е нужна само секунда, за да постави оръжието на рамо и да стреля.

Командирът на охраната мина през скупчените на групички войници, отговаряйки на небрежните им поздрави. Беше им осигурил неочаквано забавление и сега искаше да се наслади на успеха си. Застана пред пленниците и вдигна ръце, за да накара грубата тълпа да млъкне.

Хуан си пожела лично да гръмне този тип, но в сраженията нищо не беше сигурно.

Командирът започна да говори на някакъв африкански диалект. Дълбокият му глас отекваше в заобикалящите плаца стени. Мъжете го слушаха и от време на време надаваха одобрителни викове.

Кабрило можеше да си представи какво им говори. Пленил е трима шпиони на ЦРУ дрън-дрън. Да живее революцията и т.н., и т.н. Не съм ли аз най-великият командир, който някога сте имали? Да, да, да.

Давай да започваме най-сетне!

Командирът завърши десетминутната си реч, обърна се и кимна на тримата мъже, застанали зад стълбовете.

Хуан се извъртя от каменния блок, зад който се беше прикрил, и вдигна гранатомета. Когато грубият прицел на гранатомета хвана една от вратите, които водеха в затвора, той натисна спусъка и на мига щом зарядът излетя, смени позицията си. Ракетните двигатели на гранатата заработиха и опърлиха дланта му, докато спринтираше към мястото, където беше оставил следващата.

Бойната глава, която тежеше два килограма и двеста грама, оставяше бяла следа от пара след себе си. Тя прелетя напърно през плаца и се взриви точно над вратата, която водеше в бившите казарми на затвора. Взривът на насочения заряд разби трегера и стената над него се срути частично. Падащите камъни почти напълно запушиха входа.

Щом чу свистенето от ракетния двигател на гранатата, Еди се извъртя и ритна в главата пазача, който се готвеше да го върже! Силата на ритника му го изхвърли почти два метра назад. След това пристъпи към войника, който беше прибрал джобното ножче. Пъхна крака си зад неговия и макар той да беше няколко сантиметра по-висок, изненадата му помогна и той го повали много лесно.

Двамата се стовариха на земята в същия миг, когато гранатата избухна от удара в трегера. Заради вързаните си на гърба ръце, Еди използва инерцията от падането и стовари брадичката си в гърлото на пазача достатъчно силно, за да строши ларинкса му. Тъй като дихателните му пътища бяха запушени, войникът започна да се задушаваше и притисна ръце в гърлото си, сякаш можеше да го отпусти отново.

Еди се претърколи върху него и протегна ръце към джоба му, но не можа да бръкне вътре заради спазматичните гърчове на мъжа. Усети очертанята на Кабриловото ножче под плата, съсредоточи се и го измъкна заедно с откъснатото от камуфлажните панталони парче.

Втора граната прелетя над отворения към небето плац и макар Еди да не ѝ обърна внимание, предположи, че председателят методично ще затвори всички входове към самия затвор. Ски очевидно беше разбрал какво става, защото вече беше на земята с гръб към Еди и на не повече от тридесетина сантиметра. Сенг се претърколи към

него, така че долепиха гърбове, и срязва пластмасовите белезници, които държаха ръцете на едрия поляк.

Ски взе ножа и срязва оковите на Еди. Без да губи нито секунда, Еди се претърколи настрана от Ски, уверен, че бившият морски пехотинец ще освободи Майк Троно. Сега, когато вече можеше да се бие с ръце, той измъкна автомата на един от обърканите пазачи и го удари в тила. Не задържа удара, както направи със Сюзън Донливи и я повали само в безсъзнание. Войникът беше мъртъв още преди тялото му да рухне на земята.

Еди се извъртя и видя един от пазачите да насочва оръжието си към Ски, който режеше белезниците на Майк. Повали го с къс откос, който го запрати срещу неколцина от неговите другари. Шумът от изстрелите бе заглушен от автоматична стрелба, която започна срещу бастионите на затвора. Двадесетина автомата стреляха по каменните зъбери, обсипвайки ниската стена с облак отломки и прах. Еди се втурна към съекипниците си, прикривайки ги с автомата, докато не намериха убежище под един от камионите, паркирани в двора.

Докато войниците обстрелваха източната и западната стена, Кабрило приведен заобиколи затвора. Тичешком зареди поредната граната в ерпегето. Стигна до място, откъдето можеше да обстреля последната врата, която даваше достъп до вътрешността на затвора. Досега никой от войниците не беше разгадал стратегията му да ги затвори във вътрешния двор, но беше нужно само някой по-съобразителен офицер да схване какво става, за да заповяда на хората да се приберат. Той знаеше, че тогава първата им работа ще бъде да убият Моузис Ндебеле. Целият му план се крепеше на това, че всички войници ще излязат да гледат разстрела и той ще успее да им попречи да се приберат.

Надигна се между два зъбера, изстреля гранатата и пак се наведе, когато няколко автомата проследиха следата оставяна от гранатата и засипаха с куршуми позицията му. Из въздуха се носеха каменни отломки и свирене на рикошетите. Двигателят на гранатата не работеше равномерно и тя със свистене се стрелна право нагоре в небето. Хуан се измъкна от тежкия обстрел, пропълзя на четири крака десетина метра, спря се и почака хаотичната стрелба да престане. След това показа малко своя МП-5 над ръба и изстреля половин пълнител,

но се целеше към втория етаж, за да не улучи, без да иска, някое от своите момчета.

В отговор африканците удвоиха стрелбата, обсипвайки камъните с куршуми, сякаш масата им би могла да ги пробие. Хуан не обръщаше внимание на писъка на куршумите, които прелитаха само на няколко сантиметра над главата му, и спокойно зареди РПГ-7. После се промъкна по покрива до точката, откъдето можеше да стреля по последната останала врата, макар и под твърде неудобен ъгъл. Но така се намираще най-малко на петнадесет метра от мястото, което пазачите още обстрелваха с калашниците си.

Разстоянието, което беше изминал, щеше да му спечели секунда-две, преди отново да го забележат.

Тогавя му дойде наум една по-добра стратегия и той се изтърколи настрана от стената, която гледаше към вътрешния двор. Отдалечи се толкова, че щом застана на колене, не можеше да вижда мъжете на плаца. И нещо по-важно, те също не можеха да го виждат. Примъкна се няколко сантиметра напред и вече можеше да надникне в затвора малко по-надолу през далечната врата. Той се плъзна още малко напред, както си беше на колене. Ето я там! Сега вече виждаше подобие на римска арка над вратата, а от войниците, които се бяха въртяли наоколо, нямаше никого.

Кабрило вдигна ерпегето на рамо, прицели се внимателно и натисна спусъка.

Нямаше как да знае, че един сержант бе разбрал каква е тактиката му и вече водеше един взвод към вратата, когато ракетата изсвири над вътрешния двор. Единият от войниците се оказа точно под арката на вратата, когато насоченият заряд се заби в нея. Взривът разхвърля парчета камъни по целия плац, разкъса войника на две, а сътресението от експлозията разтърси сержанта като парцалена кукла, преди падащите отломки да го смажат.

Хуан се стрелна напред, за да види резултата от атаката. Макар да беше доста повредена, през вратата все още се виждаше тъмната вътрешност на затвора. Между отломките имаше достатъчно големи отвори, през които някой можеше да пропълзи. В същия момент видя един войник, който се втурна към вратата. Кабрило вдигна автомата си и когато малката червена точка на лазерния прицел попадна между плешките му, той стреля с една ръка, защото забрави, че беше включил

оръжието на автоматична стрелба. Но нямаше никакво значение, че следващите изстрели бяха неконтролирани. Първият куршум бе свършил отлична работа, защото се беше забил точно там, където се беше прицелил. Войникът рухна върху купчината камъни и остана неподвижен.

Кабрило презареди гранатомета за пети път и смени позицията си, за да може да се прицели по-добре във вратата. Ядосаните войници засипаха мястото, където стоеше допреди малко, със солидна порция олово. Той се примъкна малко напред, за да може да види горния отвор на вратата, изстреля гранатата и се наведе едва когато се увери, че изстрелът е точен. Зареди отново древното руско оръжие, докато обстрелваха позицията му от всички посоки. Когато надникна внимателно над стената, видя, че вратата е затрупана от купчина камъни и е обвита в облак прах.

Пазачите вече не можеха да влязат обратно в затвора. Беше време да повика кавалерията.

Долу във вътрешния двор командирът се дереше с все сили, за да привлече вниманието на своите войници. Засадата ги беше подлудила и като се изключи сержантът, който прозря, че нападението цели да ги затвори на плаца, мъжете изглежда изобщо не осъзнаваха, че са превърнати в мишени. Сержантът очакваше всеки момент по зъберите да се появят стрелци и да избият хората му като овце.

Избра трима от най-слабите войници, стройни младежи, които биха могли да се промъкнат през разрушените врати и да разстрелят Моузис Ндебеле, преди нападателите да успеят да го отведат. Нареди на няколко други войници да отворят портала, но внимателно, в случай че отвън има още нападатели. При тази безразборна стрелба беше невъзможно да чуе дали някой от сензорите за движение не беше подал сигнал за тревога.

Той изръмжа от задоволство, когато видя, че неколцина от войниците му бяха опрели дълго парче тръба на стряхата, за да се изкатерят по нея до покрива. Веднага щом горния край на тръбата се опря между два каменни зъбера, един от войниците преметна автомата през гърба си, свали си обувките и с крака и ръце започна бързо като паяк да се набира нагоре.

Еди Сенг видя твърде късно войника, който се катереше нагоре по тръбата. Оставаха му части от секундата да се прицели, преди онзи да стигне покрива и да изчезне. Позицията му се ограничаваше от долната страна на камиона, той се извъртя на гръб, за да получи по-добро зрително поле, вдигна автомата, така че да отпрати изстрел на око, и точно се готвеше да дръпне спусъка, когато мъжът изчезна. Еди ядосано свали пръст от спусъка. Нямаше смисъл да стреля и да издава позицията си. Щеше да се наложи Хуан да се справи сам с тази нова опасност. Еди се дръпна по-навътре в сянката, която хвърляше камионът. Майк сложи успокоително ръка на рамото му, сякаш искаше да му каже, че е направил всичко възможно.

Това не му помогна кой знае колко.

Кабрило се беше навел над ерпегето и зареждаше предпоследната си граната. Единственото, което му оставаше да направи, беше да отнесе портала, така че Мафана и хората му да нахлуят в затвора и да му позволят да се заеме с търсенето на Ндебеле и Джефри Мерик. Той свърши и се изправи.

Слънцето все още беше ниско над хоризонта и сенките, които хвърляше, бяха толкова издължени, че човек не можеше да познае какво ги причинява. Но сянката, която изведнъж се появи до него, я нямаше секунда по-рано. Хуан се извърна рязко и успя само да види един от войниците с гръб към вътрешния двор, който точно в този миг откри огън. Проблясането на дулото го заслепи.

Той се хвърли наляво и падна с лявото си рамо върху дървения покрив. Преди пазачът да схване, че плячката му току-що се е изплъзнала от засадата, Хуан вдигна леко гранатомета и натисна спусъка, прицелвайки се инстинктивно, а не с помощта на мерника.

Ракетата излетя от тръбата в облак парещи газове. Тялото на войника не оказа достатъчно съпротива, за да взриви ударната запалка, когато се заби в гърдите му, но кинетичната енергия на тежация два и половина килограма заряд, летящ със скорост над триста метра в секунда, причини страшни увреждания. Ребрата на мъжа бяха смазани и притиснати в гръбнака, а той излетя над зъберите на покрива като

парцалена кукла. Трупът му се стовари девет метра встрани от стената, точно на мястото, където стояха другарите му, и този път ударът беше достатъчно силен, за да взриви запалката. Взривната вълна разкъса плътта, натроши костите им и остави димящ кратер пълен с мъртви и ранени войници.

Хуан разполагаше само с още една граната за ерпегето и ако тя не сработеше, това щеше да е краят на нападението. Той бързо я вкара в тръбата, втурна се напред към дебелиите греди, които защитаваха главния вход на затвора, и стреля, смътно осъзнавайки, че около вратата има група войници, които май се готвеха да я отворят.

Гранатата с ракетни двигатели мина през тях и улучи портала точно в центъра, но не се взриви. Войниците, които се бяха проснали на земята, щом чуха свистенето на гранатата, бавно се изправиха и избухнаха в тържествуващи викове, щом осъзнаха, че са се отървали.

Като видя какво се случи, Кабрило свали автомата от гърба си. Щом лазерният прицел попадна на мястото, където се беше забила гранатата, той започна да стреля. От вратата се посипаха трески, когато 9-милиметровите куршуми започнаха да се забиват в дървото. Точно преди пълнителят да се изпразни, един от тях улучи заспалата граната. Последвалият взрив повали мъжете, които миг по-рано още празнуваха своя късмет, и разби вратата на димящи късове.

Пред сензорите за движение стояха четири камиона с работещи на празен ход двигатели, пълни със закоравели в битките ветерани, участници в една от най-кървавите граждански войни в Африка, които бяха готови да дадат живота си за един мъж, защото вярваха, че той ще спаси страната им от пълна катастрофа.

22.

— Лоурънс Арабски вика Великодушния жест.

Толкова бе изтощен от изминалите четиридесет и осем часа и особено последните дванадесет от тях, че напълно беше забравил за тактическата радиостанция, която носеше, и за секунда си помисли, че му се счуват гласове. После се сети, че Лоурънс Арабски беше позивната на Линк.

— Мамка му, Лари — отговори Хуан, — радвам се да те чуя.

— Току-що видях портала да хвърква във въздуха и нашите нови съюзници да нахлуват.

— Потвърждавам. Каква е позицията ти?

— Намираме се на четири и половина километра от затвора и летим на височина хиляда и шестстотин метра. Гундерсон с орловия поглед забеляза експлозията. Готов ли си да кацнем?

— Не — отговори Кабрило. — Първо трябва да осигурия безопасността на нашите пътници и да се уверя, че хората на Мафана могат да задържат войниците приклепени достатъчно дълго, за да може да кацнете.

— Няма проблем, ще продължим да кръжим — каза Линк и след това добави със закачка в ниския си баритон: — Нали ни плащат на часове.

Хуан вкара нов пълнител в автомата си, дръпна затвора и вкара патрон в цевта. Преди някой отново да опита да го нападне в гръб, като се покатери на покрива, той хукна към парашута, който се издуваше, провиснал над външната страна на затвора. Задържаше го само един от болтовете, които неговите хора бяха забили по времето, когато още смятаха, че това е само една малка и чиста операция за освобождаване на заложници от група дългокоси екотерористи.

Сега шумът от сражението във вътрешния двор беше такъв, сякаш е започнала Третата световна война, защото зимбабвийците се биеха на малко пространство и използваха автоматите повече като тояги, отколкото за стрелба.

Хуан стисна найлона на парашута, прехвърли се през ръба на покрива и краката му се залюляха на три етажа над земята. Започна да се спуска бавно и внимателно, защото найлонът беше хлъзгав като коприна. Стигна края на полюшващия се парашут, но все още се намираще на около метър над отвора на прозореца, който бяха използвали неговите другари. Постави крака на стената, сгъна коленете си до гърдите и се оттласна с всички сили.

Тялото му се люшна встрани и описа дъга от почти три метра, преди земното притегляне да го запрати обратно срещу сградата. Имаше чувството, че коленете се взривяват, когато стъпалата му се стовариха в грубия камък, но опитът му подсказа, че би могъл да успее, стига преценката му да бъде съвсем точна.

Той отново сви колене и се оттласна, а ръцете му като менгеме стискаха парашута. Когато стигна върха на дъгата, която описваше, той се съсредоточи изцяло върху тъмния отвор, който можеше да му осигури достъп в затвора. Започна да се спуска по обратния път, набирайки скорост и леко под ъгъл. Когато краката му попаднаха в центъра на прозореца, той се пусна и полетя като камък, хвърлен с прашка.

Мина отвора без стъкло, като леко закачи със задник перваза, стовари се на пода и се затъркаля, докато не спря, блъсвайки се болезнено в металните перила на площадката над долната редица килии. Звукът от сблъсъка на тялото му отекна в празния блок.

Изстена, когато се изправи на крака. Знаеше, че след няколко часа гърбът му ще заприлича на зебра от равномерно разпределените пурпурни натъртвания от перилата.

Нямаше смисъл да бъде тих след такова шумно нахлуване и се затича надолу по стъпалата. От докладите на Еди за Линк бе научил, че тази част на затвора е празна. На партера си почина пред отворената врата и огледа коридора в двете посоки, благодарен, че генераторът все още захранваше лампите. Щом тръгна надясно, взе предпазителни мерки, като разби крушките, под които минаваше. Нямаше никакво намерение да улеснява войника, който щеше да влезе през някоя от взривените врати.

Надникна зад ъгъла и пред една широка врата видя стол точно както Еди беше описал мястото, където държат Мерик. Първоначалната им мисия беше да спасят учения, но сега първата

задача на Кабрило бе да осигури безопасността на Моузис Ндебеле. Той отмина вратата, сигурен, че похитителите на Мерик са се свили вътре, без да знаят как да реагират.

През нощта затворът никога не отдаваше напълно топлината, която натрупваше през деня, и сега, след като бе беше съмнано, коридорите ставаха все по-горещи. Докато тичаше, Хуан се потеше неудържимо. Беше стигнал до средата на коридора, когато някакво движение в долния край, привлече погледа му. Двама слабички войници тичаха срещу него. Те бяха много по-близо до входа към другия блок с килии, отколкото той. Тяхното присъствие му подсказа, че там държат своя важен затворник.

Хуан се хвърли на земята и лактите му се одраха в каменния под, докато насочваше автомата. Даде див откос, който принуди войниците да отстъпят назад и да се скрият зад ъгъла, откъдето бяха дошли.

Сигурно са се промъкнали под отломките на вратите, помисли си той разсеяно и направи опит да потисне мисълта, че няма никакво прикритие, а двамата заедно го превъзхождат по огнева мощ. Промъкна се обратно до мястото, където коридорът беше много потъмен, и се претърколи на другата страна, за да ги обърка. Стреляше всеки път, когато някой от пазачите се опиташе да провери коридора. Въздухът се изпълни с миризма на барут. Районът около председателя беше покрит с лъскави месингови гилзи.

Той изпълзя отново и пресече коридора миг преди един от войниците да открие съкрушителен прикриващ огън. Разлетяха се каменни отломки и засвистяха куршуми. Хуан даде един откос, но войникът не се разколеба и продължи да стреля.

Неговият другар се втурна иззад ъгъла, за да увеличи огневата му мощ. Макар никой от тях да не можеше да види Кабрило в тъмния коридор, вероятността да извадят късмет с някой случаен изстрел се удвои. Първият войник изскочи от позицията си и хукна към вратата на блока с килии. Или вратата не беше заключена, или той отнесе с откос катинара, защото изчезна зад нея, преди Хуан да успее да го повали.

Кабрило разполагаше само с няколко секунди преди войникът да убие Моузис Ндебеле. Той се надигна и обзет от нещо, което можеше да се стори на страничния наблюдател като безразсъдна ярост, изскочи от мрака на коридора. Докато тичаше, стреляше с автомата от хълбок. Лъчът на лазерния му прицел подскочаше из въздуха, докато най-

накрая не се установи върху гърдите на втория пазач. Следващите три куршума го улучиха в гърдите и го изхвърлиха назад.

Кабрило продължи да тича. Вместо да намали, за да мине през вратата на блока с килии, той се блъсна странично в касата, пое удара с рамо, но почти не намали бързината си.

Пред него се показва редица килии, затворени отпред с железни решетки. Всички изглеждаха празни. Доколкото знаеше, Ндебеле можеше да е на втория или третия етаж, а първият войник имаше голяма преднина и сигурно вече го беше намерил. Точно тогава въпреки тежкото си дишане и блъскането на сърцето в ушите, Хуан чу гласове, които идваха иззад килиите. Гласът беше мелодичен и успокояващ. Не приличаше на крясъците на осъден, а беше по-скоро бащински разбиращ, като на свещеник, който дава опрощение.

Той се втурна зад ъгъла. Пазачът стоеше пред килията, а вътре мъж с мръсна затворническа униформа се бе изправил зад железните пръчки на решетката. Войникът беше насочил автомата в главата му. Моузис Ндебеле стоеше спокойно, с отпуснати ръце, сякаш не го очакваше екзекуция, а водеше разговор с приятел, когото отдавна не бе виждал.

Хуан вдигна автомата и го опря в рамото си, а червената точка на лазера застина върху лъскавото чело на негъра. Той се обърна от шума, който вдигнаха стъпките на Кабрило. Хуан спря на девет метра от двамата африканци. Войникът започна да сваля оръжието си, за да го насочи срещу председателя, но Хуан дръпна спусъка. Затворът се стовари върху празния патронник. Щракването на метал в метал беше силно, но не беше нищо в сравнение с онова, което предстоеше да се случи.

Пазачът беше свалил наполовина оръжието и вече не сочеше към Моузис Ндебеле, а го обръщаше срещу Хуан. Той изгуби половин секунда, защото се поколеба между заповедта, която беше получил, и нуждата да премахне Кабрило. Вероятно стигна до мисълта, че може да надупчи главния съперник на диктатора и след това да застреля белия, преди той да е успял да презареди автомата си или да извади пистолет, защото отново започна да се обръща към Ндебеле.

Хуан пусна автомата и рязко вдигна изкуствения крак до гърдите си и обхвана с ръце пресеца, като притисна коляното си в рамото, сякаш стискаше оръжие.

Цевта на калашника на войника беше само на няколко градуса от Ндебеле, когато пръстите на Хуан най-сетне напипаха бутончето, монтирано в пластмасовата обвивка на бойния му крак. То освобождаваше друг обезопасителен бутон, монтиран на противоположната страна на изкуствения крайник.

Кевин Никсън беше вградил още един трик, изработен в неговата Магическа работилница на „Орегон“ — дълга четиридесет и пет сантиметра никелирана .44-калиброва цев. Двойният спусък предпазваше от произвеждането на случаен изстрел. Когато Хуан натисна втория бутон-спусък, пушката гръмна с толкова силен трясък, че от трегерите се посипа прах. В подметката му се появи едносантиметрова дупка.

Откатът го накара да залитне. Още докато си връщаше равновесието, той вдигна рязко крачола на панталона си, за да измъкне автоматичния пистолет „Кел Тек“ .380. Можеше и да не го прави. Куршумът с кух връх калибър 44 улучи войника в дясното рамо, мина през костта и разкъса вътрешните органи в гръдния кош. Изходната рана на другото му рамо беше с големината на чиния.

Моузис Ндебеле гледаше Хуан с безмълвно смайване, докато той вкарваше нов пълнител в автомата след като върна в изкуствения си крак малкия автоматичен пистолет. По затворническата униформа и по бузата на Ндебеле имаше капки кръв. Хуан забеляза следите от изгаряния по ръцете му и подутините около очите. Погледна надолу към босите му нозе. Единият беше нормален на вид, а другият толкова подут, че приличаше на футболна топка. Предположи, че всички кости от глезена до малкия му пръст са счупени.

— Господин Ндебеле, аз съм тук с армия ваши привърженици, командвана от човек на име Мафана. Ще те измъкнем от тук.

Африканският водач поклати глава.

— Проклетият глупак. Още когато ме затвориха, му казах да не опитва, но трябваше да се сетя, че няма да ме послуша. Моят стар приятел избира само заповедите, които иска да изпълни.

Хуан го накара да се отмести от вратата на килията, така че да може да простреля ключалката. Ндебеле трябваше да подскочи няколко пъти, за да не докосне счупеният му крак пода.

— Имам приятел, който се казва Макс. И той ми върти същите номера — каза Хуан и погледна Ндебеле в очите, — но обикновено се

оказва прав за нарежданията, които не изпълнява.

После заби два куршума в старата желязна ключалка и бутна вратата. Тя се отвори със скърцане. Ндебеле се приготви да излезе на куц крак от килията, но Хуан го спря с жест.

— Ще минем по друг път.

Когато Линда Рос проучваше Дяволския оазис, попадна на разказ за един затворник, който се беше опитал да разшири петнадесетсантиметровите отвори на канализацията в килиите на първия етаж. Един от надзирателите ги проверявал всеки втори ден и когато открил, че мъжът е копал с лъжица в тридесетсантиметровия камък, за да разшири достатъчно дупката, той съобщил на другите пазачи. Те напъхали човека в отвора, като изпочупили всичките му кости, докато накрая в килията останала само главата му.

Никой повече не се опитал да избяга по този начин.

Хуан подаде автомата на Ндебеле и го помоли да ги прикрива, а сам седна до дупката. Бързо свали крака си и извади остатъка от запаса пластичен експлозив. Оформил го на дълга ивица и го залепил като пръстен в дъното на отвора. Измъкнал детонатора иззад глезена на изкуствения крак и нагласил часовниковия механизъм на една минута. Време, което щеше да е достатъчно да отведе Ндебеле, за да се скрият.

Докато държеше обувката си в едната ръка, пъкна взривателя в мекия експлозив. След това излезе от килията, подпирайки Моузис с другата си ръка, за да предпази крака му. Бомбата избухна като вулкан, изригвайки гейзер от пламъци, дим и поток камъни толкова високо, че се удариха в тавана. Кабрило нахлузи обувката, но не си направи труда да я върже, когато се върна в килията. Както очакваше, зарядът се бе оказал предостатъчен за целта. Сега отворът беше широк метър и половина, а назъбените му краища бяха почернели от експлозията.

Той се спусна в него и помогна на Ндебеле да го последва. Мъжът си пое дълбоко дъх, когато счупеният му крак докосна дъното.

— Добре ли си?

— Когато му дойде времето, ще те питам откъде си се сдобил с този изкуствен крак, защото не мисля, че моят ще може да ми служи отново.

— Не се притеснявай. Познавам много добър лекар.

— Не може да е толкова добър, щом ти си останал без крак.

— Повярвай ми, добра е. Започна работа при мен едва след историята с крака ми.

Поеха мъчително по тунела, от който някога постоянният пустинен вятър отнасял човешките отпадъци и така спасявал хората от задължението да изпразват пълни с лайна кофи.

Тунелът беше тесен и трябваше да пълзят в мръсотията. Хуан се насочи към източния край на затвора, който беше най-близо до пистата. За техен късмет вятърът духаше откъм гърбовете им, така че пясъкът не се набиваше в лицата им. Отне им пет минути да стигнат до границите на сградата. Слънчевата светлина, която огряваше отвора, им се стори особено ярка след мрака в тунела. Двамата мъже се спряха малко преди отвора. Кабрило включи радиостанцията си.

— Великодушен жест вика Лоурънс Арабски. Лари, чуваш ли ме?

— Отлично, Великодушен — отговори веднага Линк. — Какво е положението?

— В момента местният ни гост е с мен. Стигнахме до външната стена. От тук виждам пистата. Дай ми петнадесет минути да освободя основната цел и ела да ни вземеш. Нашите момчета ще се измъкнат веднага щом видят самолета.

— Не става. От онова, което виждам, нашите съюзници отнасят доста огън. Те няма да издържат петнадесет минути. Идвам сега.

— Тогава ми остави десет минути.

— Председателю, не те лъжа. Нямах десет минути. Ако не дойдем сега, от хората на Мафана няма да останат и десетина. Това не беше замислено като самоубийствена операция. Дължим им помощ за отстъплението. — Още докато Линк говореше, големият товарен самолет се показва на небето. — Освен това разбрах от Макс, че и нашето положение се е променило.

С кацането си сега Линк пренебрегна волята на Кабрило. Моузис никога нямаше да стигне до пистата сам. Щеше да се наложи Хуан да го носи. На земята самолетът беше прекалено уязвим, за да чака, докато той се върне в затвора и освободи Джефри Мерик. Веднага щом Мафана и хората му започнеха да отстъпват, пазачите щяха да се впуснат да ги преследват. Без въздушно прикритие щяха да бъдат избити в откритата пустиня.

За каквато и промяна да беше говорил Макс Хенли, Хуан трябваше да се довери на своя помощник, защото той разполагаше с много по-ясна картина на цялата операция от него.

Старият „Де Хавиланд Карибу“ беше ужасно грозен самолет с опашка висока колкото триетажна сграда и кокпит, който се издигаше над тъпия нос. Високо разположените криле му позволяваха да носи огромен за размерите си товар и същевременно да излита и каца на много къси писти. Самолетът, нает от Тайни Гундерсон, беше боядисан бял. По фюзелажа минаваше една избледняла синя ивица.

Хуан видя, че пилотът беше направил заход към началото на пистата. Време беше да тръгват.

— Хайде — каза той на Моузис и изпълзя от скривалището им в основите на затвора. Шумът от стрелбата във вътрешния двор бе приглушен от дебелите стени, но въпреки това ечеше така, сякаш хиляда души се биеха за живота си.

Когато и двамата се изправиха, Хуан прехвърли автомата в лявата си ръка и праметна африканския водач на рамото си. Ндебеле беше висок мъж, но годините, прекарани в затвора, го бяха превърнали в скелет. Вероятно тежеше не повече от шейсет и пет килограма. При нормални обстоятелства Кабрило не би се затруднил от подобен товар, но тялото му бе изтощено до изнемога.

Устата му беше стисната в мрачна решителност. Нагласи Ндебеле на рамото си и пое напред с големи крачки. Високите обувки затъваха в пясъка и измъчваха треперещите му крака. Усещаше болката чак до кръста си. Докато крачеше, той непрекъснато държеше под око портала, но досега никой от хората на Мафана не бе направил опит да се измъкне. Те стояха и се биеха с пазачите, защото знаеха, че колкото по-дълго издържат, толкова по-големи са шансовете на техния водач да избяга.

Дългият двадесет и два метра товарен самолет кацна, когато Кабрило бе на половината път до пистата. Тайни обърна наклона на пропелерите и даде газ, предизвиквайки истинска пясъчна буря, която напълно обгърна самолета. Тази маневра скъсяваше необходимото разстояние, за да кацне на по-малко от сто и деветдесет метра, и му осигуряваше достатъчно място да излети, без да се връща до края на пистата. Гундерсон спря пропелерите, но само леко намали оборотите

на двата двигателя с по 1500 конски сили. Корпусът на самолета потреперваше от стаена енергия.

Нещо от лявата страна на Хуан се раздвижи и привлече погледа му. Той погледна нататък и видя един от камионите на Мафана да излиза от затвора. Мъжете в каросерията стреляха към вътрешния двор, а шофьорът насочи машината с пълна газ към самолета. Няколко мига по-късно и останалите три камиона излетяха през портала. Те не се движеха толкова бързо, колкото първия, защото изглежда се опитваха да забавят пазачите колкото може повече.

Хуан отново насочи вниманието си към самолета. В момента Тайни започна да спуска товарната рампа. В самия ѝ край беше застанал Франклин Линкълн, стиснал щурмова карабина в ръката. Той помахна на Хуан, но съсредоточи вниманието си върху приближаващия камион. С него беше чернокожият, един от хората на Мафана, когото Хуан изпрати още миналата вечер да се срещне със самолета.

Почвата под краката на Кабрило стана по-твърда, когато стигнаха чакълестата писта, и той увеличи бързината, а адреналинът му позволи да не обръща внимание на болката още няколко минути.

Стигна до самолета и залитайки, се заизкачва по рампата само минутка преди първият камион да набие спирачки пред отвора на товарния отсек. Д-р Хъксли ги чакаше с материалите за първа помощ. Тя беше закачила пластмасови торбички с физиологичен разтвор за кабелите, които минаваха по тавана на самолета, напълно готова да замени кръвта, която бойците са изгубили. Хуан сложи Ндебеле на една от брезентовите седалки и се обърна да види с какво би могъл да помогне.

Линк вече беше отворил задния капак на камиона. На пода лежаха десетина ранени и въпреки рева на работещите самолетни двигатели, Хуан можа да чуе стенанията им. От каросерията капеше кръв.

Линкълн вдигна първия и го пренесе в товарния отсек на самолета. Ски крачеше плътно зад него с още един ранен на рамо. Майк и Еди носеха трети за ръцете и краката. Той беше едър като гризли мъж, чиито панталони бяха просмукани с кръв от кръста надолу. Хуан помогна на един леко ранен да слезе от камиона. Човекът се държеше за ръката, а лицето му бе пепеляво, но щом зърна Моузис

Ндебеле, седнал облегнат на една от преградите, той извика от радост. Двата ранени мъже тронаво се поздравиха.

Останалите камиони от конвоя, които бяха останали в затвора, също изскочиха в пустинята. Колелата им вдигаха облаци прах.

Няколко минути по-късно от портала изскочиха две други превозни средства. Едното пое след бягащите камиони, а второто се насочи към пистата.

— Председателю — провикна се Линк, когато се изкатери по рампата с още един ранен в ръцете. — Този е последният. Кажи на Тайни да вдигаме гълъбите.

Хуан махна с ръка в знак, че е чул, и започна да се промъква напред. Тайни се беше навел встрани от седалката си и щом видя Кабрило да му дава знак с вдигнат палец, насочи вниманието си върху арматурното табло. Бавно смени ъгъла на пропелерите и големият самолет потегли.

Кабрило отново се запъти към опашката. Джулия точно срязваше куртката на един мъж, за да открие няколко дупки от куршуми в гърдите му. Раните бълбукаха. Това означаваше, че куршумите са пробили белите дробове. Без да се смущава от непривичната обстановка и от тласъците, които съпровождаха излитането, тя се захвана да сортира по спешност ранените.

— До последно ли трябва да чакаш? — попита Еди с усмивка, когато Хуан се приближи.

Кабрило се здрависа с него.

— Нали знаеш, че обичам да отлагам. Момчетата добре ли са?

— Сигурно имат по някой бял косъм в повече, но иначе нищо страшно. Някой ден трябва да ми разкажеш как успя да събереш армия в средата на нищото.

— Великите магьосници никога не разкриват своите тайни.

Самолетът продължи да набира скорост и много скоро камионът с пазачите започна да изостава. През отворената врата на рампата Хуан можа да види как от ярост войниците дадоха няколко откоса, преди шофьорът да удари спирачките и да обърне машината, за да се включи в преследването на хората на Мафана. Малко по-късно от портала на затвора изскочиха още два камиона и потеглиха след тях.

Тайни дръпна щурвала към себе си и товарният самолет се отдели от неравната писта. Вибрациите от които Хуан имаше

чувството, че ще му падне някоя пломба, най-сетне престанаха. Тъй като трябваше да отворят рампата, пациентите бяха преместени в предната част на самолета, за да освободят опасния отсек. Линк стоеше на рампата, вързан с въже, което минаваше през една халка на пода и през карабинера на бронезилетката му. Носеше шлем с микрофон, за да може да говори с Тайни в кокпита. В краката му лежеше дълъг сандък.

Хуан също се завърза за една халка и започна внимателно да се приближава към едрия бивш тюлен. Горещ вятър нахлу в кабината, когато Тайни наклони самолета, за да мине зад превозните средства на пазачите. Със своите по-нови камиони те вече бяха скъсили наполовина преднината на бойците на Мафана.

Камионите се приближаваха към доста дълбока долина между дюните, когато самолетът мина над тях. По-малко от осемстотин метра отделяха двете групи. Тайни летеше на около триста метра височина по протежение на долината, когато тя внезапно свърши. Вместо да се отвори към пустинята, само след около пет километра тя свърши с пясъчна стена, толкова стръмна, че камионите трябваше да намалят скоростта до ходом, ако искаха да се изкачат до върха.

— Завърти отново — извика Линк в микрофона. — Излез им в гръб.

После махна на Еди и Майк да се присъединят към тях. Двамата мъже бързо се вързаха и се наклониха напред, за да запазят равновесие при обратния завой на самолета. Линк отвори сандъка. Вътре лежах четири от ерпегетата на Мафана. Това беше причината Хуан да изпрати неколцина от неговите хора да се срещнат с Линк.

Линк подаде на всекиго по един гранатомет.

— Доста хазартна стрелба ще се получи — извика със съмнение в гласа Майк. — Четири камиона, четири ерпегета. Ние се движим е около двеста километра в час, а те с около осемдесет.

— Имай малко упование — провикна се Линк в отговор.

Самолетът се уравни при входа на долината. Тайни слезе надолу, като се бореше срещу полъха на горещия въздух от нагретия пясък долу. Дюните прелитаха на не повече от тридесет метра от корема на самолета. Линк слушаше гласа на пилота, който отброяваше на глас времето, докато се озоват над конвоя на пазачите. Вдигна ерпегето на рамото си и останалите направиха същото.

Той посочи Хуан и Ски с ръка.

— Целете се в основата на дюната от лявата страна на конвоя. Майк и аз ще се заемем с дясната. Забийте гранатите на около шест метра пред водещия камион.

Спуснаха се още надолу, но бързо започнаха да се издигат, когато отдолу откриха стрелба по самолета. Тайни отново изравни машината точно когато минаха над последния камион от конвоя. В продължение на една много дълга секунда Хуан и останалите гледаха надолу към конвоя, а отдолу пазачите стреляха с всяко възможно оръжие.

— Сега!

Четиримата изстреляха гранатите едновременно. Те изскочиха от тръбите и ракетните им двигатели оставиха следа от бяла пара в чистия въздух. Когато се забиха в основата на дюните, самолетът прелетя над камионите на Мафана. Насочените заряди избухнаха в облаци заслепяващ пясък. Макар и да изглеждаха доста невзрачни на фона на огромните дюни, взривовете доведоха до желанния резултат.

Равновесието между наклон и височина, което поддържаше дюните, сега се наруши. По склоновете им започнаха да се спускат пясъчни потоци, които растяха, сякаш двете страни на долината си бяха обявили състезание коя по-бързо ще стигне дъното. А по средата им се оказа конвоят на пазачите.

Двете пясъчни лавини се стовариха на дъното на долината. Дясната се носеше малко по-бързо от лявата, тя първа блъсна машините от конвоя и ги обърна настрани. Изхвърли мъжете и оръжията им от каросериите. Точно тогава върху им се стовари втората вълна пясък и ги засипа със слой от девет и повече метра.

Облак прах отбеляза гроба на зимбабвийските войници.

Линк натисна бутона, за да вдигне товарната рампа, и четиримата мъже отстъпиха назад.

— Какво ти казах, а? — ухили се Линк на Майк. — Детска игра.

— Имахме късмет, че долината се оказа на пътя ни — отвърна Майк.

— Късмет, дръжки. Снощи я видях. Хуан накара хората на Мафана да минат точно оттук, така че да можем да премахнем войниците с един удар.

— Председателят е страшен хитрец — призна Троно.

Хуан дори не се опита да скрие самодоволната си усмивка.

— Точно така беше. Точно така. — После насочи вниманието си към Линкълн. — Макс приготвил ли е всичко?

— „Орегон“ е швартован в пристанището на Свакопмунд. Макс ще ни посрещне на летището с контейнеровоз. Ще натоварим ранените и после ще се качим. След това Макс ще поеме към пристанището, където един митнически инспектор с издути от бакшиша джобове ще разпише товарителницата и кранът ще ни качи на нашия кораб.

— А мъжете на Мафана ще продължат до Виндхук — завърши Хуан, — откъдето ще излетят за убежището, което сме намерили за Ндебеле. — Гласът му прозвуча огорчено. — Всичко е прекрасно, но не успяхме да спасим Джефри Мерик и сега сигурно никога повече няма да можем да го намерим. Сигурен съм, че похитителите му са напуснали Дяволския оазис пет секунди след пазачите.

— Човек винаги трябва да има упование — натърти за втори път Линк и поклати укорно глава.

Нина Вайзър седеше в сянката на навес от брезент, закачен за откритата каросерия на джипа, когато чу бръмченето. Точно пишеше в тетрадката си, навик, който имаше още от юношеските си години. С течение на годините беше изписала стотици тетрадки, защото знаеше, че някога те ще се окажат важни източници на информация за нейните биографи. Нина изобщо не поставяше под съмнение, че ще стане достатъчно важна личност, за да напишат книга за живота ѝ. Тя щеше да бъде една от големите героини на движението в защита на природата, точно както Робърт Хънтър и Пол Уотсън, основателите на „Грийнпийс“.

Разбира се, днешната операция нямаше да бъде включена в книгата. Тя беше нещо, което не биваше да добива публична известност. Нина пишеше просто по навик, макар да знаеше много добре, че после ще се наложи да унищожи написаното, а и всяка друга бележка, която споменаваше участието ѝ в Дан-Сингъровия план.

Тя затвори тетрадката и пъкна химикалката в спиралата, която държеше страниците. Изпълзя изпод навеса и се почувства така, сякаш е отворила вратата на фурна. Следобедното слънце немилостиво изгаряше земята. Тя се спря и натупа дъното на панталоните си от праха, оглеждайки небето за самолета, който Дани беше обещал.

Макар да носеше качествени слънчеви очила, отне ѝ няколко секунди преди да успее да забележи малката блестяща точка, която се плъзгаше по небето. Неколцина от приятелите ѝ също изпълзяха изпод сенника и застанаха до нея. Сред тях беше и Сюзън. Всички бяха уморени от пътуването и много жадни, защото не бяха взели достатъчно вода.

Мерик беше най-зле, бяха го оставили вързан, със запушена уста и облегат на камиона, където имаше съвсем малка сянка. Не се беше свестявал, откакто му биха хероин, а изгорялото му от слънцето лице беше покрито с коричка засъхнала пот и мръсотия. Около раната му се виеха мухи.

Самолетът пропусна мръсната писта и всички замахаха с ръце, когато машината прелетя над главите им. Пилотът помахаше с криле и направи обратен завой. Заходи към пистата и продължи да лети около триста метра, преди най-накрая да се спусне на земята. Бързо зави и започна да рулира обратно към мястото, където чакаше джипът. Запустелият град лежеше на около половин километър от летището, нищо повече от няколко скупчени сгради, които пустинята бавно разрушаваше.

От задната част на самолета бавно се спусна товарната рампа и напомни на Нина за подвижните мостове на средновековните крепости. Някакъв мъж, когото тя не познаваше, се приближи към групата.

— Нина? — попита той, надвиквайки шума на двигателите.

Нина пристъпи напред.

— Аз съм Нина Вайзър.

— Здравсти — каза той с приятелски тон. — Дан Сингър ме помоли да ти кажа, че правителството има една програма, наречена „Ешелон“. С нея могат да подслушат всеки електронен разговор в света.

— Е, и?

— Трябва да си по-внимателна какво говориш по сателитния телефон, защото снощи някой може да е подслушвал. — Докато приятелските му думи бавно стигаха до съзнанието ѝ, Кабрило заряза любезното държане, измъкна пистолет изпод колана на кръста и го насочи във високото чело на Вайзър. Още трима мъже се втурнаха по

рампата, предвождани от Линк. Всички бяха въоръжени с германски автомати „Хеклер Кох“ МП5 и ги насочиха към останалите от групата.

— Надявам се, че тук ви е приятно, защото програмата ни е толкова съгъстена, че няма да имаме време да ви предадем на ченгетата — ухили се Хуан.

Един от природозащитниците премести тежестта си на другия крак и пристъпи към камиона. Хуан заби един куршум толкова близо до крака му, че той облиза края на високата му обувка.

— Помисли си добре.

Линк прикриваше гърба на Хуан, докато той режеше въжетата на Джеф Мерик, а другите двама слагаха пластмасови белезници на похитителите. Мерик беше в безсъзнание, а ризата му беше корава от съсирената кръв. Джулия беше на борда на „Орегон“ и се грижеше за ранените хора на Мафана, но един от нейните фелдшери беше дошъл с тях. Хуан предаде Мерик на него и излезе отново навън, носейки две туби с вода.

— Ако я разделите на дажби, ще изкарате седмица-две — той хвърли тубите в каросерията на джипа.

После претърси превозното средство и откри сателитния телефон на Нина в жабката, както и няколко автомата и пистолети.

— Децата не бива да си играят с оръжия — каза той през рамо и закрачи обратно към самолета. След малко спря и се върна обратно при групата.

— Едва не забравих... — Той огледа лицата им и видя човека, когото търсеше, да се крие зад един едър брадат тип. Хуан го заобиколи и дръпна Сюзън Донливи за ръката. Младият мъж се опита да я защити и посегна да нанесе удар в главата на Кабрило. Той се наведе и го избегна с лекота, защото младежът беше доста тромав, измъкна деветмилиметровия си пистолет и го притисна в челото на колежанчето между двете му смаяни очета.

— Готов ли си пак да опиташ?

Момчето отстъпи назад. Хуан стегна белезниците на Сюзън Донливи достатъчно силно, за да усети, че може да стане и по-лошо, и я задърпа към самолета. На рампата спря и се обърна към двамата членове на екипа, които щяха да останат. Те бяха източили една гумена туба гориво за джипа от самолета.

— Знаете ли какво да правите?

— Ще ги закараме петдесетина километра навътре в пустинята и ще ги оставим там.

— Така самолетът на Сингър няма да успее да ги намери — кимна Хуан. — Само не забравяйте да отбележите координатите на джиписеа, за да можем по-късно да ги открием.

— След това се връщаме във Виндхук, оставяме някъде джипа и си взимаме стая в хотел.

— Когато пристигнете, веднага звъннете на кораба — нареди Хуан и им стисна ръцете. — Може би ще можем да ви измъкнем, преди да тръгнем да издирваме оръжията в северната част на Конго.

Докато потъваше в сенчестия товарен отсек на самолета, Кабрило се обърна и подвижна на природозащитниците.

— Ще се видим след седмица.

Линк вървеше след него и веднага щом се качиха, Тайни даде газ. Деветдесет секунди след кацането, те отново бяха във въздуха, оставяйки след себе си осем кандидат-екотерористи с увиснали ченета, които така и не разбраха какво им се беше случило.

23.

— Добре дошъл, председателю — каза Макс Хенли, когато Хуан стигна до горния край на подвижната стълба на „Орегон“.

Двамата се здрависаха.

— Хубаво е да си отново у дома — каза Кабрило, полагайки усилия да не заспи прав. — Последните дванадесет часа бяха едни от най-лошите в живота ми. — Той се обърна, за да помахна на Джъстис Уленга, намибийския капитан на „Пенгуин“, лодката, която Слоун Макинтайър и Тони Риардън бяха наели. Хуан се беше свързал с него в Терас Бей, където рибарят се беше покрил след нападението.

Любезният капитан докосна с пръсти козирката на бейзболното си кепе, за да поздрави Кабрило, и се усмихна широко заради дебелия пачка банкноти, които Хуан му беше дал като възнаграждение за простата задача да ги откара до товарния кораб, закотвен малко извън дванадесетмилната зона на Намибия. Веднага щом лодката на намибиеца се отдалечи достатъчно от „Орегон“, масивният товарен съд започна да ускорява в северна посока, като бълваше фалшив пушек от димохода.

Бяха вдигнали Джефри Мерик на палубата с носилка. Джулия Хъксли вече беше приведена над него, а крайчецът на бялата ѝ престилка облизваше петно машинно масло. Под нея се виждаше изпръскан с кръв операционен костюм. Беше кърпила ранени мъже от мига, в който контейнерът, използван от Макс да качи войниците на кораба, се отвори. Двамата фелдшери бяха готови да свалят Мерик в операционната, но тя искаше да направи преценка на състоянието му колкото може по-бързо.

Майк, Ски и Еди съпроводиха Сюзън Донливи с вързани очи до корабния арест веднага щом стъпи на „Орегон“. Беше видно с просто око колко ѝ тежеше, че никой не ѝ бе продумал, откакто Хуан я качи насила на самолета. Още не се беше признала за победена, но защитата ѝ се пропукваше.

— Докторе, какво смяташ? — попита Хуан, когато Джулия дръпна стетоскопа от заголените гърди на Мерик.

— Дробовете му са чисти, но сърцето бие слабо. — Тя хвърли поглед към торбичката с физиологичен разтвор, която фелдшерът държеше над проснатия Мерик. — Това е третата доза, която му вливаме. Искам да му прелея малко кръв, за да вдигне налягането, преди да се заловя с куршума, който е още в раната. Не ми харесва, че е в безсъзнание.

— Може ли да се дължи на хероина, който са му били в Дяволския оазис?

— Вече би трябвало да го е изхвърлил. Има и нещо друго. Вдигнал е лека температура и раната изглежда възпалена. Трябва да го сложа на антибиотици.

— А какво става с останалите? Моузис Ндебеле?

Очите ѝ помрачняха.

— Изгубих двама от тях. Имам още един в тежко състояние. Останалите бяха главно с повърхностни рани. Ще се оправят, стига да не развият възпаление. Моузис не е добре. Човешкият крак има двадесет и шест кости. Преди да се откажа, на рентгеновата му снимка преброих петдесет и осем отделни парчета кост. Ако искаме да си запази крака, трябва до ден-два да го закараме на специалист ортопед.

Кабрило кимна, но не каза нищо.

— А ти как си? — попита Хъкс.

— Чувствам се по-зле, отколкото изглеждам — каза той с уморена усмивка.

— Значи трябва да се чувстваш като боклук, защото изглеждаш много добре.

— Това официална диагноза ли е?

Джулия притисна длан към челото му като майка, която проверява дали детето ѝ няма температура.

— Да. — След това кимна на хората си да вдигнат носилката на Мерик и потегли с тях към най-близкия люк. — Ще бъда долу, ако ти потрябвам.

Изведнъж Кабрило се провикна след нея. Беше си спомнил нещо, което сам не вярваше, че е забравил.

— Джулия, а как е Слоун?

— Добре. Изхвърлих я от лазарета, а после и от каютата за гости, защото ми трябваше за реанимационна. Дори ѝ намерих работа като помощник. Сега спи в каютата на Линда. Искаше да е на палубата, за да те посрещне, но аз я пратих да си легне, защото още е слаба.

— Благодаря — каза Хуан с облекчение, а Джулия и нейният екип минаха през люка и изчезнаха във вътрешността на кораба.

Макс застана до него и от лулата му се разнесе благоуханна миризма на ябълки и кедър.

— Предчувствието ти да звънна на Ленгстън, за да поровят в „Ешелон“, беше голямо попадение.

Едно от първите действия, които Хуан предприе, когато разбра, че спасяването на Джефри Мерик се проваля, беше да поиска от Овърхолт да използва програмата „Ешелон“ на Националната агенция по сигурност на САЩ. Във всяка милисекунда на планетата се осъществяват милиарди преноси на електронни данни: мобилни и стационарни телефони, факсове, сателитни телефони, радиостанции, имейли и постинги в интернет пространството. В главната квартира на НАС във Форт Мий има декари с компютри в мрежа, преравящи различните честоти в търсене на определени фрази или думи, които биха могли да заинтересуват американското разузнаване. Макар програмата да не беше създадена с цел подслушване в реално време, ако в системата се програмираха точни параметри, като например обаждане, произхождащо от района на Дяволския оазис и съдържащо думи като Мерик, Сингър, заложник, спасяване и Донливи, „Ешелон“ можеше да намери тази игла в купата киберсено.

Разпечатката на разговора между Нина Вайзър и Дон Сингър беше изпратена по имейла на Макс на борда на „Орегон“ на третата минута след като двамата съзаклятници бяха прекъснали връзката.

— Имах усещането, че след като хванаха нашите момчета, който и да беше отговорникът на Сингър, ще му звънне да го светне какво става и да поиска нови указания. — Хуан потърка очите си с ръце, за да прогони малко умората. — Те са аматьори. Нямаха резервен план.

— Какво направи с останалите похитители? — любопитства Макс. Лулата му беше загаснала, но духаше твърде силен вятър, за да се опитва да я пали отново.

Хуан се насочи към един люк, а мислите му вече бяха за стъклената му душ-кабина с толкова гореща вода, колкото можеше да

издържи. Макс влезе в крачка с шефа си.

— Оставих ги там с вода, която ще им стигне за една седмица. Ще накарам Ленг да се свърже с Интерпол. Могат да се координират с намибийските власти, за да ги приберат и да ги върнат в Швейцария, където да ги обвинят в отвлечане, а Съюзът Донливи и в опит за убийство.

— Защо я доведе тук, а не я остави с другите?

Кабрило спря и се обърна към своя приятел.

— Защото НАС не може да установи местонахождението на Сингър, а аз съм сигурен, че тя го знае. Пък и историята не е приключила още. Ни най-малко. Отвлечането на Мерик беше само гамбит за онова, което е планирал. Тя и аз ще си поговорим дълго и изчерпателно.

Минута по-късно стигнаха до каютата му и продължиха да разговарят, докато Хуан свалеше мръсната си униформа. Хвърли обувките си в кошчето за боклук, но не преди да изсипе пясъка, който беше влязъл в едната през 44-калибровата дупка.

— Хубавото беше, че не ме заболя — подхвърли той небрежно. Свали бойния си крак и го остави настрана, като си напомни да го даде на екипа от Магическата работилница, за да презаредят пушката и да почистят мръсотията от задвижващите механизми на крака.

— Марк и Ерик звъннаха преди около час — каза Макс. Той седна на ръба на медната вана с джакузи, а Хуан се гмурна в облаците пара, които се вдигаха от душ-кабината. — Покрили са район с големина около хиляда и шестстотин квадратни километра, но не са открили никаква следа от оръжията на Самюъл-Макамбовата Конгоанска революционна армия!

— А ЦРУ? — провикна се Хуан, за да го чуе неговият приятел въпреки шума на водата, която плющеше по кожата му. — Някой от техните хора в Конго няма ли идея къде е Макамбо?

— Не. Този тип изглежда може да се разтваря във въздуха, когато си поиска.

— Той може да изчезне, но не и петстотинте му последователи. Как е организиран търсенето Мърф?

— Започнали са от пристана и са описвали все по-широки кръгове, като за всеки случай са надвишили обсега на радиопредавателчетата с повече от тридесет километра.

— Реката е граница между Република Конго и Демократична република Конго — отбеляза Хуан. — Стоят си на юг от границата, така ли?

— Като изключим почти еднаквите им имена, отношенията между двете държави са в пълна бъркотия. Да, останали са на юг от границата, защото не са получили разрешение да преминат в Република Конго.

— На какво да се обзаложим, че Макамбо е отнесъл оръжията на север?

— Възможно е — съгласи се Макс. — Ако северните съседи на Конго крият армията му, това обяснява защо никога не е бил залавян.

— Разполагаме само с още няколко часа, преди батериите на предавателчетата окончателно да паднат. — Хуан спря водата и отвори вратата. Вече беше чист, но не се чувстваше освежен. Макс му подаде дебела бразилска памучна хавлия. — Обади се на Марк и му кажи да направи всичко каквото трябва, за да пресече тази граница и прослуша района. Оръжията няма да са на повече от осемдесет или сто километра от реката. Сигурен съм.

— Ще му се обадя още сега — кимна Макс и се надигна от ваната.

Хуан се подстригваше толкова късо, че не му се налагаше да се вчесва. Сложи си дезодорант и реши, че ще изглежда по-опасен с тридесетчасова брада, затова остави бръснача на мястото му. Тъмните кръгове около очите и зачервените очни ябълки му придаваха доста демоничен вид. Обу черни панталони с много джобове и черна тениска. Звънна в Магическата работилница, за да пратят техник, който да вземе бойния му крак. По пътя към трюмовете на кораба се отби в камбуза, за да си вземе някакъв сандвич.

Линда Рос го чакаше пред един от корабните трюмове. В ръце държеше един малък джобен компютър, който получаваше сигнали от безжичния интернет на кораба.

— Как е нашата гостенка? — попита Хуан, когато я приближи.

— Виж сам. — Тя завъртя малкия уред към него така, че да може да вижда екрана. — Искам да те поздравя, че проведе успешно операцията по спасяването.

— Имах много помощници.

Сюзън Донливи беше вързана за дисекционна маска от неръждаема стомана в центъра на трюма, където предния ден Хуан беше сгъвал парашута си. Единствената светлина идваше от силна халогенна лампа и заливаше масата така, че Донливи да не може да вижда нищо наоколо. Картината на екрана на джобния компютър се предаваше от камера, монтирана точно над лампата.

Косата ѝ беше на клечки от дългото време в пустинята без достатъчно вода за лична хигиена, а кожата на ръцете ѝ бе осеяна с червени подутини от ухапванията на пясъчните бълхи. Кръвта се беше оттеглила от лицето ѝ, оставяйки го бяло като маска, а долната ѝ устна потрепваше. Челото ѝ беше обляно в пот.

— Ако не беше вързана, щеше да си изгризе ноктите до кръв — отбеляза Линда.

— Готова ли си? — попита Хуан.

— Само да прегледам още няколко бележки. Отдавна не съм провеждала разпити.

— Както казва Макс, това е същото като да паднеш от колело. Щом веднъж се научиш, никога не го забравяш.

— Надявам се, че чувството му за хумор не го е подвело — каза Линда и спря компютърчето. — Хайде да вървим.

Хуан отвори вратата към трюма. Лъхна го силна горещина. Бяха включили термостата на тридесет и седем градуса. Подобно на светлината, и температурата беше част от техниката за разпит, която Линда беше избрала, за да пречупят Сюзън Донливи. Двамата влязоха безшумно в помещението и останаха извън кръга светлина.

Той трябваше да признае, че Сюзън заслужава висока оценка, защото не продума повече от минута.

— Кой е там? — попита тя накрая с малко налудничав тон.

Кабрило и Рос запазиха мълчание.

— Кой е там? — повтори Сюзън по-настоятелно. — Не може да ме държите така. Аз имам права!

Усетиха фината граница между паниката и страха. При разпити номерът беше, в това да не я пресичаш. Никога не позволявай на обекта да превръща страха си в гняв. Линда прецени момента много точно. Разбра, че Сюзън започва да се гневи по стиснатите челюсти и изпънатата кожа на лицето. Тя влезе в кръга от светлина миг преди

Донливи да започне да крещи. Очите ѝ се разшириха от учудване, когато видя, че при нея в трюма има друга жена.

— Госпожице Донливи, още отначало искам да разбереш, че тук нямаш никакви права. Намираш се на борда на кораб под иранско знаме и в международни води. Тук няма човек, който да те представлява по някакъв начин. Имаш само две възможности. Само две. Можеш да ми кажеш онова, което искам да науча, или ще те предам на професионалист по разпити.

— Кой сте вие? Нали сте наети да спасите Джефри Мерик? Е, сега вече е в ръцете ви, така че ме предайте на полицията или на когото и да е.

— Точно за това говорим — каза Линда. — Или ще ми кажеш къде е Даниъл Сингър в този момент и какво планира, или ще те предадем точно на когото и да е.

— Не знам къде е — бързо отговори Сюзън.

Прекалено бързо, отбеляза си Линда. После поклати глава, сякаш е разочарована.

— Надявах се, че ще проявиш по-голяма готовност за сътрудничество. Господин Смит, би ли се присъединил към нас? — Хуан излезе от мрака. — Това е господин Смит. Доскоро беше на служба в американското правителство и задачата му беше да изтръгва информация от терористи. Може би си чувала слуховете за това как САЩ местят затворници в страни с как да кажа... по-меки закони по отношение на мъченията. Той е човекът, когото използват, за да измъкна информацията с всички възможни средства.

Устната на Сюзън Донливи отново се разтрепери, когато погледна към Хуан.

— Той изтръгна показания от някои от най-коравите мъже в света. Хора, воювали срещу руснаците в Афганистан цяло десетилетие, а след това и срещу нашата армия. Мъже, които са положили клетва, че по-скоро ще умрат, отколкото да се подчинят на неверник.

Хуан леко помилва рамото на Сюзън. Това беше интимен жест, по-скоро милувка на любовник, отколкото на палач, и тя се скова и опита да се дръпне, но каишите, с които беше вързана, не ѝ разрешиха да мръдне повече от сантиметър-два. Заплахата от болка винаги беше много по-въздействаща, отколкото самата болка. Съзнанието на Сюзън

вече произвеждаше образи, много по-ужасни, отколкото Линда и Кабрило биха могли да измислят. Те я оставиха да се измъчва сама.

Линда отново прояви отличното си чувство за подходящия момент. Сюзън полагаше усилия да овладее въображението си, да прогони картините, които си беше представила. Опитваше се да намери в себе си смелост да се изправи срещу онова, което щеше да се случи. Задачата на Линда беше да не ѝ позволява да събере тави смелост.

— Нямам ни най-малка представа какво би сторил на жена — нежно каза Линда, — но знам, че не искам да съм тук и да го видя. — Тя се наведе толкова, че лицето ѝ се оказа само на сантиметри от това на Сюзън, но същевременно внимаваше да не скрива Хуан. — Кажете ми това, което искам да науча, и нищо няма да ти се случи. Обещавам.

Хуан трябваше да положи доста усилия да не се усмихне, защото изведнъж Сюзън Донливи погледна Линда с такова доверие, че той разбра, че са получили всичко, което искаха, и дори много повече.

— Сюзън, къде е Даниъл Сингър? — прошепна Линда. — Кажете ми къде е.

Устата на Сюзън замърда, тя се опитваше да се пребори с чувството, че ще извърши предателство, като разкрие всичко, което знае. И тогава се изплю в лицето на Линда.

— Да ти го начукам, кучко! Никога няма да ти кажа!

Линда само избърса бузата си, но остана близо да Сюзън и продължи да ѝ шепне:

— Искам да разбереш, че не искам да правя това. Наистина. Зная, че опазването на природата е нещо важно за теб. Може би дори си готова да умреш за тази кауза. Но нямаш ни най-малка представа какво те очаква. Изобщо не можеш да си представиш болката, която ще се наложи да изтърпиш.

Линда се изправи и махна на Хуан.

— Господин Смит, трябва да ти се извиня, че те накарах да дойдеш без инструменти. Помислих, че ще е по-склонна да ни сътрудничи. Ще ти помогна за бормашините и останалите уреди, от които имаш нужда, и после ще ви оставя сами. — Тя погледна отново Сюзън. — Нали схващаш, че след днешния ден ще се стряскаш всеки път, когато се погледнеш в огледалото.

— Няма нищо, което да не съм готова да пожертвам за Дан Сингър — предизвикателно каза Сюзън.

— Задай си този въпрос по малко по-различен начин: какво е готов той да пожертва за теб?

— Тук не става дума за мен, а за опазването на планетата.

Линда се огледа в тъмното помещение, сякаш търсеше нещо.

— Сюзън, не виждам други хора тук, така че определено става дума за теб. Сега Сингър е на сигурно място, а ти си завързана за масата. Помисли си за това. А след това се запитай колко дълго ще живееш с последиците от днешния си избор. Чакат те години в затвора. Можеш да ги отлежиш в намибийска килия или в хубав уютен затвор в Европа с течаща вода и нар, който не бърка от бълхи. Още не сме решили на кого да те предадем.

— Ако ме нараните, ще се погрижа да си платите — почти изплю думите Сюзън.

Линда вдигна вежди.

— Моля? Ще ни накараш да си платим? — Тя се изкиска. — Нямах ни най-малка представа кои сме. Е, тогава как ще ни накараш да си платим? Ние те притежаваме телом и духом. Можем да направим с теб, каквото си поискаме, и то напълно безнаказано. Ти вече нямаш свободна воля. Отнехме ти я в мига, щом те заловихме, и колкото по-бързо разбереш това, толкова по-скоро всичко ще свърши.

Сюзън Донливи нямаше какво да отговори.

— Какво ще кажеш за следното? Разкажи ми какви са плановите на Дан Сингър и аз ще се погрижа да бъдеш предадена на швейцарските власти като съучастник в отвличане. Ще убедя Джеф Мерик да забрави за опита за убийство. — Досега Линда размахваше тоягата, но сега вече беше време да покаже и морковчето. — Дори няма нужда да ми казваш къде е. Разбра ли? Просто очертай пред мен какви са намеренията му и животът ти ще стане много по-лесен.

Линда наподоби с длани разминаващи се везни и продължи:

— Две или три години в швейцарски затвор или десетилетие в зандан от Третия свят. Хайде, Сюзън, погрижи се да имаш по-лесен живот. Кажи ми какви са плановите му.

Част от техниката на Линда беше да продължи да изтъква колко лесно може да се уреди всичко, как Сюзън само ще спечели и нищо няма да загуби, ако проговори. Ако Хуан не държеше да получи

информацията възможно най-бързо, тя щеше да избере друг въпрос. Въпрос, който просто щеше да поддържа разговора. Въпреки това имаше някакъв напредък. Предизвикателството, което правеше Сюзън доста решителна, сега отстъпваше място на несигурност.

— Никой няма да разбере — настоя Линда. — Кажи ми какво ще направи. Предполагам, че ще е нещо показно, нещо, което иска Мерик да види. Така ли е, Сюзън? Само кимни с глава, ако съм права.

Главата на младата жена остана неподвижна, но очите ѝ лекичко трепнаха.

— Е, видя ли, че не беше толкова трудно — изгука Линда, сякаш мъмреше дете, което най-сетне си е взело лекарството. — Какво ли е това показно нещо? Знаем, че е свързано със затоплянето на течението Бенгуела.

По лицето на Сюзън се изписа ужас, а устата ѝ остана отворена.

— Точно така. Открихме вълновите генератори и подводните нагреватели. Част от плана на Сингър вече е разкрита, но това не е толкова интересно. Най-важното сега е да ми разкажеш останалото.

Когато Сюзън не отговори, Линда вдигна ръце.

— Това си е чисто губене на време! Аз се опитвам да ти направя услуга, а ти даже не ми отговаряш. Добре, щом не искаш да се разберем човешки, така да бъде. Господин Смит! — След като го повика, Линда тръгна да излиза от трюма, а Хуан я следваше плътно. Той затвори вратата на трюма и заключи.

— По дяволите, доста си страшна! — отбеляза Хуан.

Линда проверяваше картината от камерата на джобния компютър и не вдигна глава, когато каза:

— Очевидно недостатъчно. Мислех, че ще се огъне.

— Какво прави?

— Опитва се да не се напикае.

— Значи ще я оставим да чака?

— Ще се върна при нея след половин час — каза Линда. — Така ще има достатъчно време, за да обмисли какво я чака.

— А ако и тогава не иска да говори?

— Щом не разполагам с достатъчно време, за да я обработя да омекне, нямам друг избор, освен да използвам опиати. Мразя този метод, защото лесно може да накара обекта да ти каже всичко друго, но не и истината. — Линда погледна отново екрана. — От друга страна...

— Тя вдигна ръка и взе да свива пръстите си един след друг, сякаш отброяваше време. Когато и последният пръст легна в дланта ѝ, Сюзън Донливи започна да пищи зад затворената врата.

— Върнете се! Моля! Ще ви кажа какво ще се опита да направи!

Сянка мина по лицето на Линда. Вместо да е доволна от добре свършената работа, тя изглеждаше тъжна.

— Какво има? — попита Хуан.

— Нищо.

— Кажи ми. Какъв е проблемът?

Тя вдигна очи към него.

— Мразя да върша това. Да пречупвам хората. Да ги лъжа, за да науча, каквото ми трябва. Това ме кара да се чувствам... опустошена. Влизам в чуждо съзнание, за да измъкна информация, и накрая научавам всичко за тях: как мислят, какви са надеждите и мечтите им, всяка тайна, която са смятали, че никога няма да разкрият. След няколко часа аз ще знам повече за Сюзън Донливи от когото и да било на този свят. Но тази информация няма да е споделена, а открадната. Хуан, мразя да го правя.

— Нямах представа — нежно каза той. — Ако знаех, нямаше да те карам.

— Затова не ти казах. Ти ме нае, защото имам опит и умения, които никой друг от екипажа не притежава. Това, че мразя част от работата си, не значи, че не трябва да я върша.

Хуан леко я стисна за рамото.

— Ще се справиш ли?

— Аха. Ще я оставя да вика още няколко минути и после ще вляза вътре. Когато свърша, ще те намеря. След това ще изпия няколко чаши вино в повече и ще се опитам да изкарам Сюзън Донливи от мислите си. Върви да си починеш. Изглеждаш ужасно.

— Това е най-доброто предложение за днешния ден.

Той се обърна да си върви, чудејки се колко жертви прави всеки от тях за Корпорацията. Винаги имаха ясното съзнание за физическите опасности, на които се излагаха, щом приемеха някоя мисия, но работата им имаше и скрити рискове. Да се сражаваш в сенките означава, че задоволството от твоите действия трябва да идва отвътре. Такива хора не бяха войници, които могат просто да кажат, че са изпълнявали заповеди. Всеки сам беше избрал да бъде тук и да прави

необходимото, за да гарантира свободата на обществото дори ако се наложи да действа извън общоприетите рамки.

Хуан лично беше изпитвал това бреме, и то неведнъж. Корпорацията редовно пренебрегваше международното право, за да постигне успех, но имаше и други тъмни области, които го караха да се чувства твърде неудобно.

Докато крачеше към каютата, си даде сметка, че няма друг избор. Докато беше в ЦРУ, враговете до голяма степен играеха по правилата. Но когато да блъснеш самолет в небостъргач стана законен начин да атакуваш своя враг, правилникът изхвъркна през прозореца. Войните вече не се водеха между армиите на бойното поле. Сраженията ставаха в тунелите на метрото, дискотеките и пазарните площи. В днешния свят всеки и всичко се превърна в законна мишена.

Той стигна до луксозната си каюта и дръпна пердетата, за да закрие илюминаторите. Сега, когато леглото му беше само на няколко метра, умората се стовари върху му с пълна сила и той залитна. Съблече се и се пхна между хладните завивки.

Въпреки изтощението още дълго не можа да заспи.

24.

По цвета на слънчевата светлина, която се просмукваше през капациите, с червеникавите отънъци на кръв Хуан разбра, че е спал само няколко часа, преди да звънне телефонът. Той се примъкна към таблата на леглото. Чувстваше се така, сякаш току-що е загубил петнадесетрундов боксов мач срещу световния шампион в тежка категория.

— Ало — каза той неуверено, опитвайки се да преодолее замайването и лепкавата слюнка в устата си.

— Съжалявам, че трябва да наруша съня ти за красота. — Беше Макс. Гласът му звучеше така, сякаш изпитваше удоволствие, че е събудил председателя. — Настъпи сериозен обрат. Свиках съвещание в заседателната зала. Имаш петнадесет минути да се приготвиш.

— Горя от любопитство — каза Хуан и отметна завивките. Кожата на чуканчето беше зачервена и подута. Един от фелдшерите на Джулия беше дипломиран масажист и той знаеше, че трябва да го повика, ако иска кракът му да се оправи.

— Даниъл Сингър планира да предизвика най-големия петролен разлив в историята. Ще му помогне армия от наемници, чието оръжие сме доставили ние.

Тази новина пропъди моментално сънливостта на Кабрило.

След четиринадесет минути, когато влезе в съвещателната зала, косата му още беше мокра от душа. Морис му беше приготвил кафе и омлет, който преливаше от парченца наденица и лук. Първата му мисъл беше за Линда Рос. Дребната шефка на разузнаването седеше на обичайното си място, а пред нея имаше отворен лаптоп. Лицето ѝ изглеждаше бледо и чупливо като на порцеланова кукла, а обикновено ярките ѝ очи бяха мътни като стари монети. Бяха минали само няколко часа, откакто започна да разпитва Сюзън Донливи, но Линда имаше

вид на състарена с няколко години. Тя се опита да се усмихне на Хуан, но усмивката умря на устните ѝ. Той ѝ кимна с разбиране.

Франклин Линкълн и Майк Троно бяха заели местата на отсъстващите Ерик Стоун и Марк Мърфи.

Макс пристигна последен и влезе в залата, разговаряйки по телефона.

— Точно така. Крайбрежни нефтени платформи. Не знам точно къде са, но твоят пилот трябва да има представа. — Той замълча за миг, докато слушаше. — Знам само, че някои от радиопредавателите вече са спрели работа. Да, зная, че ти ги усили достатъчно, и някои сигурно излъчват още. Просто трябва да се приближите достатъчно, за да ги намерите.

— Мърфи? — попита Хуан и преглътна набързо парче от омлета си.

— Искам да съсредоточи търсенето по крайбрежието. Направих малко проучване и открих, че край устието на река Конго има цяла редица нефтени платформи, които правят дъга към северната част на анголската провинция Кабинда.

— Ангола е разположена на юг от Конго — обади се Еди.

— И аз си мислех така — отговори Макс, докато седнаше на един от столовете, — но на север от реката има анклав, който лежи върху няколко милиарда барели с петрол. Разбрах какво е значението му, когато установих, че Щатите получават много повече суров петрол от Ангола, отколкото от Кувейт. Впрочем това обезсмисля петролната война отпреди няколко години.

Хуан се обърна към Линда.

— Ще ни разкажеш ли малко повече?

Жената изправи рамене.

— Както всички знаете, Даниъл Сингър е принудил Джефри Мерик да изкупи акциите му от компанията. Оттогава Сингър е използвал парите си, за да финансира природозащитни групи, занимаващи се с опазването на тропическите гори в Южна Америка, борбата срещу браконьерството в Африка и неколцина от най-добрите лобисти, които могат да се купят с пари в световните столици. След известно време обаче разбира, че големите суми, които е похарчил, не са постигнали много за промяната на хорското отношение. Да, вярно, спасил е известен брой животни и отделни парчета земя, но не успява

да повлияе на основния проблем. А той е следният: въпреки хорските твърдения, че ги е грижа за околната среда, стане ли въпрос за пари, никой не иска да жертва начина си на живот, за да се получи промяна.

— Затова Сингър решава да стане по-краен? — попита Хуан.

— Фанатичен е по-точното определение. — Линда се загледа за секунда в екрана на преносимия компютър. — Според Съюзът той се включва в действията на групи, които подпалват луксозни жилища в Колорадо, Юта и Върмонт и унищожават джипове в автокъщи. Твърди, че пускал топки за голф в резервоарите на камиони, превозващи трупи, или пясък в маслените резервоари.

— Топки за голф? — учуди се Линк.

— Изглежда нафтата ги разлага и освобождава гумените нишки в плата. Причиняват по-големи щети от захарта или солта. Сингър се хвалел, че е причинил щети за най-малко петдесет милиона долара, но и това не било достатъчно. Обмислял и изпращането на писма бомби до висши началници в петролната индустрия, но не го направил, защото вероятно щели да убият само някой дребен служител в деловодството. Освен това знаел, че с това няма да промени живота на хората.

Тогава чул, че през следващите няколко години сезоните на ураганите ще бъдат особено жестоки. Макар това да е част от нормалната цикличност, той се запитал дали не може по някакъв начин да направи ураганите още по-страшни.

— Значи сме били прави за предназначението на подводните нагреватели край бреговете на Намибия? — Това беше повече въпрос, отколкото констатация на Кабрило.

— Той скъсва всички връзки с природозащитните движения и задейства своя план. Наема неколцина от най-известните климатолози и океанографи да определят размерите и местоположението на нагревателите. Съюзът твърди, че ги заблудил, че става въпрос за академичен интерес, а не за намерение да ги построи. Предназначението им било да променят посоката на течението Бенгуела, така че температурата на водите около Западна Африка да се вдигне с няколко градуса. А както вече стана дума, по-високата температура означава по-големи и по-силни бури. След като един ураган се зароди — продължи Линда, — вече нищо не може да го промени. Дори ядрен взрив не може да измени структурата на окото,

скоростта на вятъра или посоката, в която се движи. Обаче Сингър вярва, че ако промени елементите, които предизвикват бурите, ще може да създава свръх урагани, които по силата си да надвишават петата категория по скалата на Сафир-Симпсън.

— Какво общо има това с взривяването на рафинерии и петролни платформи? — попита Еди, докато си наливаше кафе от каната.

— Тук започва играта със страховете на хората и медиите. Суровият петрол, който се вади от водите близо до река Конго, има най-голямото съдържание на бензол в света. В суровия петрол от Аляска съдържанието е едно на хиляда. В петрола от някои нови полета в Ангола и Конго съдържанието му е сто пъти повече. Освен това съдържа и арсеник. В рафинериите го отстраняват, но когато излиза от недрата на земята, този петрол, образува доста разяждаща смес с нещо, наричано бензолово-арсенова киселина, известен и строго контролиран канцероген.

— Значи иска да разболеят западноафриканците? — попита Линк, отвратен от тази идея.

— Не съвсем, макар че и там ще има пострадали. Желанието му е разливът да се разпростре колкото може повече, за да се изпари част от петрола.

— А щом се понесе из въздуха — намеси се Хуан, — западните ветрове ще понесат отровните изпарения през океана към атлантическото крайбрежие на източната част на Щатите.

— Равнищата няма да са достатъчно високи, за да поболят хората в Щатите — обясни Линда, — но Сингър разчита на паниката, която ще предизвика носещият се към крайбрежната ивица отровен ураган, за да предаде посланието си.

— Да кажем, че успее да разлее достатъчно петрол — намеси се Майк, — той не може ли да бъде изсмукан, преди да се превърне в опасност?

— Две неща ще предизвикат затруднения — обясни Хуан. — Първо, законовата рамка и подготовката в тази част на света за борба с петролните разливи са на доста примитивно равнище. Те нямат достатъчно кораби за борба с разливи, нито плаващи баражи. Второ, и ме поправете, ако бъркам, плановете на Сингър да предизвика достатъчно щети на платформите ще попречат на екипите да се справят, дори ако имат достатъчно оборудване.

— Това е целта — съгласи се Линда. — Местните работници могат да се справят с разлив от неправилно товарене на танкер и може би дори ако получи пробойна, но армията на Сингър ще им попречи да се заемат с работата си, а петролът ще се излива неспирно от повредените платформи и тръбопроводи. Те просто няма да могат да направят нещо.

— Колко време след разлива отровните пари ще навлязат в атмосферата? — попита Макс.

— Това ще стане незабавно — обясни Линда, — но ще мине седмица или дори повече, преди да пресекат Атлантика. Задачата на наемниците на Сингър е да задържат платформите колкото може по-дълго. Ако могат да издържат няколко дена, вече ще става дума за разлив стотици пъти по-голям от катастрофата с „Ексон Валдез“^[1].

Погледът на Хуан се плъзна по лицата около масата.

— Значи нашата задача е да им попречим да атакуват платформите. Ако не закъснеем, ще успеем да приберем и оръжията.

— Това може да се окаже доста трудно — обади се Еди. Той сложи ръце на масата. — Линда, ти каза на Макс, че Сингър е наел Самюъл Макамбо, за да нападне петролните платформи?

— Съюзът Донливи го назова по име заедно с конгоанската му революционна армия. Сделката е много проста: аз ти плащам, ти се биеш. Макамбо не преследва никакви политически цели с тези действия. Срещу няколко милиона от доларите на Сингър, той е готов да му осигури малко пушечно месо.

— Да, хубав човек — саркастично подхвърли Линк. — Хората му го следват заради политическите си убеждения, а той ги дава под наем, за да умрат за чужда кауза. Мразя Африка.

— Не те обвинявам — съгласи се Еди, — но не трябва да забравяш нашето затруднение. Ние му доставихме достатъчно калашници и ерпегета плюс мунициите, за да оборудва неколкостотин човека.

Хуан веднага схвана за какво става дума.

— „Орегон“ разполага с огневата мощ да се справи с половината флоти на света, но няма да ни помогне много срещу терористи на петролни платформи, които ще използват работниците като живи щитове.

— Точно така — кимна Еди. — Повторното превземане на платформите ще изисква близък бой. Всички в този екип са способни воители, но ако Макамбо завземе четири-пет платформи и стовари на всяка по стотина човека охрана, ние няма да можем да ги освободим, без да изгубим поне две трети или дори три четвърти от нашите хора. Освен това не бива да се разчита на анголската армия и полиция, че ще ни помогнат кой знае колко — добави той. — Сигурно ще им трябват няколко дена, за да се организират. През това време Сингър вече ще е превърнал цялата делта на Конго в смрадлив петролен разлив и така ще е саботирал платформите, че изтичането никога да не може да бъде спряно. Ако не успеем да му попречим да щурмува платформите, ще разполагаме най-много с ден, за да ги отвоюваме обратно.

Трезвата оценка на Еди увисна във въздуха, защото никой в съвещателната зала не можеше да я обори.

На отворената врата на залата се почука тихо. Хуан се зарадва, когато видя Слоун Макинтайър застанала на прага. Тя носеше чифт торбести шорти и обикновена бяла тениска. Ръката ѝ висеше в превръзка на височината на корема. Меднорусата ѝ коса се спускаше на вълни под раменете. За първи път я виждаше с грим. Тушът за мигли и сенките подчертаваха дълбочината на сивите ѝ очи, а умело положеният руж скриваше бледността на все още възстановяващото се тяло.

— Надявам се, че не преча — каза тя с усмивка, която подсказваше, че съзнава точно обратното.

Хуан стана.

— Съвсем не. Как се чувстваш?

— Благодаря, добре. Доктор Хъксли казва, че след няколко седмици ще съм като нова, ако се придържим към физиотерапията, която тя ми предписа. Целият екипаж говори за спасителната операция и как си спасил не само хората си и Джефри Мерик, но и някакъв зимбабвийски политик.

— Повярвай ми, това е плод на общо усилие.

— Чух гласовете ви и исках да кажа „здрости“. — Тя погледна сериозно Хуан. — Все още ми дължиш обяснение какво вършите и откъде имате този невероятен кораб.

— Обещавам, че ще ти кажа всичко.

— Надявам се — тя погледна към Линда, — ще се видим в каютата ти.

— Доскоро, Слоун.

— Така. И какво ще правим? — попита Макс направо, за да върне разговора на темата.

— Да се свържем с Ленгстън — каза Линда. — Ако не може да уреди тук да бъдат изпратени сили за бързо реагиране, поне да предупреди правителствата на Ангола и Конго, че съществува много правдоподобна терористична заплаха.

— Какви са отношенията ни с тези страни? — попита Линк.

— Нямам представа.

— Какво ще кажете да се свържем с нашите, които напуснаха Корпорацията? Като Дик Труит, Карл Генън и Боб Медоуз например — предложи Майк. — Знам, че Том Рейз има фирма за охрана в Калифорния.

— Петролните компании собствена охрана ли поддържат? — попита Макс.

— Предполагам. А ти какво мислиш, Хуан?

— А?

— Пречим ли ти?

— Не — Кабрило скочи на крака. — Връщам се веднага.

Той изхвърча през вратата, преди някой да успее да го попита къде отива, и пое с широки крачки надолу по коридора. Широките му рамене бяха отпуснати, а главата наведена. Винаги беше взимал решенията си лесно, и този път не беше по-различно, но трябваше да зададе един въпрос, преди да се обвърже. Настигна Слоун точно когато тя застана пред каютата на Линда Рос.

— Хуан — възкликна тя, изненадана от неочакваната му поява и сериозния поглед.

— Сигурна ли си, че диамантите са на борда на „Роув“? — попита той рязко, защото за онова, което беше намислил, дори значителните финансови резерви на Корпорацията нямаше да са достатъчни. Освен това се съмняваше, че ще успее да накара ЦРУ да финансира плана му както трябва.

— Моля?

— „Роув“. Сигурна ли си, че диамантите са на борда?

— Не разбирам какво...

— Ако организираш залагане, какви щяха да бъдат шансовете? Сто на едно? Хиляда на едно? Колко?

Тя замълча, за да събере мислите си.

— По онова време Х. А. Райдър е бил най-добрият водач в Африка и е познавал пустинята по-добре от всеки друг. Знам със сигурност, че е превел тези мъже през Калахари, Диамантите са били у тях, когато са стигнали до крайбрежието.

— Значи тогава са на „Роув“.

— Да.

— Сигурна си.

— Да.

— Добре. Благодаря.

Той се обърна, за да си тръгне, но Слоун сложи ръка на рамото му.

— За какво е всичко това? Защо ме питаш за диамантите?

— Защото ще ги обещаеш на един човек, който ще ми помогне.

— Ти не знаеш къде е „Роув“. Може да минат години, преди да бъде намерен.

Хуан се усмихна хищно.

— Познавам един човек, който ми е длъжник и ще ми го намери.

— На кого ще даваш диамантите и защо? — Смаяна от решимостта на Хуан, Слоун за миг беше забравила за кого работи и защо изобщо се намираще в Намибия. — Чакай малко. Те не ти принадлежат. Собственост са на моята компания.

— Според морските закони те принадлежат на всеки, който ги намери. А ако искаш да научиш защо ми трябва, ела с мен.

Хуан се отби първо в каютата си, за да извади нещо от сейфа. Когато стигнаха до каютата за гости, той почука и влезе. Моузис Ндебеле седеше на пода в дневната и разговаряше с четирима от своите хора. Всички бяха с дебели превръзки. Подът беше осеян с бастуни и патерици като някаква великанска разновидност на детската игра за вдигане на разпилени клечки. Обаче това нямаше значение, защото всички се усмихваха на своя завърнал се водач.

Моузис направи усилие да се изправи, но Хуан му махна да не го прави.

— Твоята доктор Хъксли ми каза, че няма нужда да си търся нов крак — усмихна се Ндебеле.

— Радвам се да го чуя. Макар да се оправям с един, ще ми се да имах и двата — каза Хуан, докато се здрависваха. — Мога ли да говоря с теб насаме?

— Разбира се, капитане. — Той каза няколко думи на своите другари, те бавно се изправиха и закуцукаха към спалнята.

Хуан изчака, докато затворят вратата, и заговори:

— Какви са шансовете ти да свалиш правителството и да върнеш благоденствието на Зимбабве?

— Ти си мъж, затова ще говорим като мъже. Разполагам с пламенни бойци, но с малко оръжия, и ако хората се вдигнат на бунт лошо въоръжени, ще ги избият. Правителството ни е безскрупулно и готово на всякакви жестокости, за да остане на власт.

— Какво ти трябва, за да го свалиш?

— Същото, което е необходимо за решаване на всеки проблем: пари и време.

— За времето нищо не мога да направя, но ако мога да осигуря пари за вашето движение?

— Капитане, зная, че си смел и почтен човек, но става дума за десетки милиони долари.

— Господин Ндебеле, всъщност аз говоря за стотици милиони. — Хуан направи пауза, за да може събеседникът му да осъзнае казаното и после продължи. — Те ще са твои, но аз ще искам нещо в замяна.

— Засега няма да питам за парите — каза Моузис, — защото между приятели подобни неща не се обсъждат. Каква е услугата, която ще поискаш?

— Трябват ми стотина от твоите най-добри бойци — каза Кабрило. След това му обясни положението. Ндебеле слушаше безмълвно, въпреки че Слоун ахна, когато той описа урагана, носещ отрова, който ще се насочи към Щатите, най-вероятно към родната й Флорида.

— Моите хора са готови да се пожертват за своите деца и за бъдещето на страната ни — каза Ндебеле, когато Хуан свърши. — Ти ме молиш да ги пратя в битка, която няма да им донесе нищо, а трябва да рискуват всичко. Заради онова, което направи за мен, готов съм да се бия рамо до рамо с теб където и да поискаш, но не мога да карам хората си да правят подобно нещо.

— Но те ще се бият за страната си — възрази Хуан. — Ако направиш това, ще осигуриш финансовите средства, за да свалиш правителството и да върнеш Зимбабве по пътя на демокрацията, за която си се сражавал преди независимостта. Няма да те лъжа и да твърдя, че всички ще се върнат, защото това не е истина. Обаче тяхната саможертва ще послужи за пример на твоите последователи. Обясни им какво ще постигнат и те ще го направят за теб и най-важното — за себе си.

Ндебеле не каза нищо, гледайки Кабрило в очите.

— Ще поставя този въпрос пред индаба, нашия съвет — той посочи с ръка затворената врата на спалнята, — и ще ги оставя да решат.

— Не мога да искам повече — каза Кабрило и отново стисна ръката на Ндебеле, след което обърна дланта му нагоре. После извади от джоба кесията и изсипа върху отворената длан необработените диаманти, които бяха получили в замяна на оръжията. — Приеми това като израз на добра воля. Те ще са ваши, независимо от решението, което ще вземете. На бюрото има интерком. Служителят, който го обслужва, знае къде да ме намери.

Когато излязоха, Слоун сграбчи ръката му.

— Вярно ли е всичко това? Откъде взе тези диаманти?

— За съжаление е вярно. Даниъл Сингър е разполагал с години да го планира, а ние имаме само няколко дни, за да го спрем. А откъде идват диамантите, е дълга история, която е причината за цялата тази каша.

— Предполагам, че трябва да почакам, за да чуя и нея.

— Съжалявам, но е така. Трябва да се връщам на съвещанието. Имаме още много неща да обсъждаме.

Слоун пусна ръката му.

— Искам да знаеш, че ще ти помогна, доколкото мога.

— Чудесно, защото щом намерим „Роув“, ще се наложи да ми помагаш да изнудим твоите началници да купят тези диаманти.

— Това — отговори тя с усмивка — ще ми достави голямо удоволствие.

Преди да се върне в съвещателната зала, Кабрило се отби отново в кабинета си, за да се обади на брега. На Източното крайбрежие беше

рано сутринта, но той предполагаше, че човекът, когото търси, е вече в кабинета си.

Хуан беше позвънил на пряк телефон, затова щом вдигнаха слушалката, той започна без предисловие.

— Дължиш ми един крак, но ще приема, че сме квит, ако ми протегнеш ръка за помощ.

— Мина много време, председателю Кабрило — отговори Дирк Пит от своя кабинет по високите етажи на сградата на Националната агенция за подводния свят, която се извисяваше над Вашингтон, окръг Колумбия. — Какво мога да направя за теб?

[1] През 1986 г. танкерът, собственост на бившата корпорация „Ексон“, засяда на подводен риф и от него изтичат около пет милиона литра суров петрол. Това е най-големият разлив в историята на САЩ. — Б.пр. ↑

25.

„Орегон“ се носеше на север подобно на някой „Грейхаунд“ — прочутата компания за автобусни превози, задвижван от необикновените си двигатели и нетърпението на екипажа. Във всички части на кораба кипеше дейност. В оръжейната разопаковаха оръжията, които щяха да носят мъжете на Моузис Ндебеле. Почистваха ги от смазката и зареждаха стотици пълнители. Други оръжейници се заеха с отбранителните системи; като гледаха муниционните сандъци да са пълни и проверяваха да не би соленият въздух да е разял с ръжда картечниците и автоматичните оръдия.

Долу край отвора в трюма неколцина техници правеха проверка на състоянието на миниподводниците. Демонтираха апаратура и инсталираха допълнителни филтри на въглероден двуокис, за да се увеличи броят на хората, които могат да качат. Подмениха антирадарното покритие на бордовете, от което подводниците щяха да станат почти неоткриваеми под вода. Шума от работата заглушаваше тракането на компресор, който пълнеше десетки водолазни бутилки в случай, че има нужда от тях.

В кухнята готвачите и техните помощници работеха на пълни обороти, приготвяйки бойни дажби, а сервитьорите ги затваряха в херметични пликчета веднага щом храната излизаше от камбуза. В лазарета Джулия Хъксли и помощниците ѝ подготвяха операционната зала за възможен наплив на ранени.

Хуан Кабрило седеше на обичайното си място в командния център, а около него екипажът работеше със замайваща бързина, за да подготви кораба и себе си за предстоящата битка. Той прочиташе всеки доклад за състоянието на „Орегон“ още с пристигането му. Нямаше подробност, която да му се стори маловажна.

— Макс — подвикна той, без да вдига очи от монитора на своя компютър, — тук имам доклад, който твърди, че налягането в противопожарната система е спаднало с шест-седем пункта.

— Наредих пробно пускане в трюма. След около час системата ще е с нормално налягане.

— Добре. Хали, кога се очаква да пристигне Джордж?

Хали Касим свали слушалката от едното си ухо.

— Току-що излетя от Кабинда, Ангола, с Ерик и Мърф. Вероятно ще пристигнат след два часа и половина. Той ще се обади десет минути преди да кацне, за да можем да намалим скоростта на кораба и да подготвим хангара.

— А Тайни? Къде се намира?

— Триста хиляди метра над Замбия.

Хуан изпита облекчение. Планът, подобно на толкова други през последните месеци, беше съставен доста набързо. Едно от най-големите затруднения беше да се измъкнат от бежанския лагер близо до индустриалното градче Франсизтаун в Ботсвана стотина от най-добрите хора на Ндебеле. За разлика от останалата част на Африка в Ботсвана имаше много малко корупция, затова да качат мъжете на самолета без паспорти им излезе доста по-скъпо, отколкото беше предвидил първоначално. Приятелят на Тайни бе уредил нещата в Ангола й мъжете щяха да кацнат в Кабинда без затруднения. „Орегон“ щеше да бъде на стоянката край главния кей на града пет часа по-късно и да остане само толкова време, колкото ще им трябва, за да се качат на борда.

От там щяха да продължат на север към петролните полета пред крайбрежието, където Мърф и Ерик бяха открили три от калашниците с радиопредаватели на Корпорацията. Оръжията бяха в едно мочурище на осем километра от големия нов товарен терминал за танкери и на по-малко от десет минути път с лодка до десетки петролни платформи в океана.

Хуан се свърза с Ленгстън Овърхолт веднага след като Мърф докладва. Ленг беше вдигнал по тревога Държавния департамент, за да изпратят предупреждение до анголското правителство. Обаче колелата на дипломатията се въртят бавно и засега информацията от Хуан отлежаваше в сградата „Хари Труман“, докато политическите манажи съчиняваха нужното изявление.

Заради гражданската война, която се водеше на приливи и отливи, петролните компании, които бяха взели под наем петролните полета, си имаха собствени служби за сигурност. Терминалът за

танкерите и работническите жилища бяха оградени и охранявани. Кабрило беше обмислял дали да не се обади направо на компаниите, но знаеше, че няма да му обърнат внимание. Пък и беше сигурен, че с каквито и сили да разполагаха, те бяха за борба срещу кражбите и незаконното влизане в територията им и не можеха да задържат цяла армия. Неговото предупреждение само щеше да стане причина за смъртта на повече пазачи.

Освен това от разузнавателните полети на Мърф беше научил, че стотици хора живеят в бидонвили около петролните концесии. Щеше да има много по-малко цивилни жертви, ако сраженията се водеха на територията на петролните компании.

Линда Рос влезе в командния център заедно със Слоун Макинтайър. Веднага щом прекрачи прага Слоун спря поразена и с отворена уста заоглежда футуристичния команден център. Главният екран на предната стена бе разделен на дузина малки прозорци, показващи трескавата дейност в отделните части на кораба и картината пред носа на „Орегон“, който цепеше мощно вълните.

— Линда каза, че ще добия по-добра представа с какво се занимавате, ако дойда с нея — обясни Слоун, когато се приближи до Хуан. — Обаче сега се чувствам по-объркана, отколкото преди пет минути. За какво е всичко това?

— Това са сърцето и душата на „Орегон“ — отговори Хуан. — От тук можем да контролираме мостика, двигателите, комуникациите, отбранителните екипи и интегрираните корабни оръжейни системи.

— Значи сте от ЦРУ?

— Както ти казах преди известно време, да, някога съм работил там. Ние сме частни лица, от фирма, която работи срещу заплащане в сферата на безопасността. Трябва да призная, че през годините ЦРУ ни е осигурявало много работа. Обикновено това са неща, които ще си останат в най-черните им тефтери.

Първоначално нашата задача беше да продадем оръжия на група африкански революционери. Оръжията бяха оборудвани с предаватели, така че бунтовниците да могат да бъдат открити. За съжаление бяхме измамани, но го научихме едва когато се бяхме заели да спасяваме Джефри Мерик. Щом поехме обратно, за да си вземем оръжията, излезе, че бившият съдружник на Мерик има собствени планове за тях.

— Кой ви плати, за да доставите оръжията?

— Това е сделка между нашето и конгоанското правителство. По-голямата част от парите дойде от ЦРУ. Остатъкът щеше да дойде от продажбата на кървавите диаманти, които ни дадоха в замяна на оръжията.

— Диамантите, които даде на Моузис Ндебеле за неговата помощ?

— Точно така. Е, май историята не беше чак толкова дълга — пошегува се Хуан.

— Значи така си изкарваш прехраната? — попита тя и сама си отговори. — Разбира се. Нали видях дрехите в гардероба на Линда. Направо като на Родео Драйв^[1].

— Председателю, мога ли да говоря насаме с теб? — попита Линда.

На Хуан не му хареса тонът ѝ. Стана от стола и с преиграна учтивост го предложи на Слоун.

— Корабът е изцяло твой — След това поведе Линда към далечния ъгъл на командния център. — Какво има?

— Преглеждах бележките си от разпита и мисля, макар да не съм напълно сигурна, че Сюзън Донливи скри нещо.

— Какво?

— Не беше за плановете на Стингър за това място. Измъкнах от нея всичко за тукашната операция. Става дума за нещо друго, но просто не мога да се сетя какво.

— Вероятно за времевия план на цялата операция — подхвърли Хуан.

— Възможно е. Не знам. Защо го каза?

— Не можах да заспя заради това — призна си той и обясни защо е загрижен. — Сингър има тази идея от години. За вълногенераторите и нагревателите. И сега изведнъж решава да нападне петролни полета и да излее милиони тонове отровна мътилка. Защо? Защо сега? Очаква ураганите да отнесат изпаренията през Атлантическия океан, но не може да предскаже кога и къде ще се заформи буря.

— Мислиш ли, че може да е намерил начин?

— Смятам, че той си мисли, че може.

— Но това е невъзможно. Най-малкото няма никаква гаранция за точност. Ураганите започват да се разрастват случайно. Някои никога

не стават по-силни от тропическа депресия и просто се разпадат над океана.

— Точно така и това няма да е от полза за великото му показно.

— Смяташ, че той знае за идването на голяма буря и че тя ще отнесе изпаренията през океана?

— Нещо повече — каза Хуан, — смятам, че той си мисли, че знае накъде ще поеме бурята и че ще стигне до Щатите.

— Откъде може да знае това?

Хуан прокара длан по късата си коса. Това беше единственият външен признак на разочарование, който показва.

— Точно това ме държа буден. Зная, че не е възможно да предскаже надигането на ураган, още по-малко неговия път, но действията му навеждат на това единствено заключение. Дори без нашата намеса хората на Макамбо накрая ще бъдат разбити и разливането на петрола спряно. Сингър не може да гарантира, че изпаренията ще бъдат отнесени достатъчно далеко и високо, за да бъдат засмукани от ураган. Или пък, дори ако това стане, че бурята няма да утихне от само себе си. Освен ако в уравнението няма още някаква част, която ние не знаем.

— Мога да опитам отново със Сюзън — предложи Линда. — Прекратих разпита, когато научих всичко за нападението срещу петролните кладенци.

Хуан я погледна с гордост. Тя разкри още малко от душата си. Колкото и да му се искаше да я предпази от това бреме, знаеше, че се налага да го поеме отново.

— Тя крие нещо — каза той — и аз съм сигурен, че можеш да го научиш.

— Ще се постарая. — Линда се обърна да си върви.

— Дръж ме в течение.

Шестнадесет километра северно от летище Кабинда, където Тайни Гундерсон приземи самолета със стоте ревностни бойци, Даниъл Сингър разговаряше с генерал Самюъл Макамбо от Конгоанската революционна армия. След два часа щеше да се съмне и най-накрая джунглата започваше да утихва, нощните насекоми и животни си лягаха за през деня. Чудно беше как животните успяваха

да запазят физиологическия си ритъм при толкова петролни платформи в морето и край брега, които изгаряха природния газ и осветяваха нощта. Около тях в отворената колиба стояха най-старшите войници, които Макамбо бе склонен да пожертва за тази мисия. Експедиционният корпус от четиристотин души се командваше от полковник Раиф Абала. Той беше тук по две причини: като наказание за провала край река Конго, когато позволи на търговците на оръжие да се измъкнат с диамантите, и заради подозренията на Макамбо, че отклонява камъни от търговията им с кървави диаманти. Макамбо нямаше да съжاليا много, ако Абала не се върне.

Бунтовниците се криеха съвсем близо до незаконните бидонвили около терените на петролния гигант „Петромакс“. Те носеха опърпани цивилни дрехи и се преструваха, че са тук, за да търсят работа. Лесно скриха оръжията и Лодките с извънбордови двигатели сред мангровите дървета. Около скривалището поставиха пазачи, които да прогонват рибарите и ловците.

— Полковник — каза Макамбо, — знаеш си задълженията.

С огромния си ръст Самюъл Макамбо представляваше внушителна гледка. И макар че някога калените в битки мускули вече се превръщаха в мазнини, той все още притежаваше невероятна сила. Подобно на своя учител Иди Амин, предпочиташе огледални слънчеви очила и носеше елегантна тояжка, наречена сямбок, изработена от сплетена хипопотамска кожа. Пистолетите в двата кобура бяха ръчно изработени от „Берета“. Златните им инкрустации струваха цяло състояние.

— Да, генерале — отговори Абала незабавно. — Сто бойци ще използват лодките, за да атакуват товарния терминал и самите платформи, а основните ми сили ще се съсредоточат върху обезопасяването на лагера.

— Важно е да завземеш генераторната станция и контролните зали за помпите — добави Дан Сингър, архитектът на нападението. — Те не трябва да пострадат.

— Нападението срещу тези две части на терминала ще бъде проведено от моите най-добри бойци. Те ще ги превземат веднага щом нахлуем през оградата на лагера.

— Хората ти знаят ли как да боравят с контролните уреди? — поиска отново да чуе Сингър.

— Мнозина от тях са работили тук, докато нашето правителство забрани на членовете на племето да работят в конгоанската петролна индустрия — обясни Абала. — Веднага щом танкерът, който сега се товари, бъде откачен от терминала, те ще включат помпите на пълна мощност и ще изляят петрола в океана.

— А платформите?

— Ще разрушат подводните тръбопроводи, които пренасят суровия петрол до складовите резервоари на брега.

Сингър предпочиташе да взривят стените на складовите резервоари, но те бяха оградени със земни насипи, които щяха да попречат на петрола да се разлее. А за да се изпарява добре, разливът трябваше да бъде колкото може по-голям. Сингър се обърна към Макамбо:

— За всеки час, през който успеят да задържат терминала, а петролът се излива в океана, в швейцарската ти банкова сметка автоматично ще бъдат превеждани един милион долара.

— Тези пари ще послужат за финансирането на революцията и за подобряването на качеството на живота на моя народ — каза водачът на революцията, без по лицето му да трепне и един мускул. Сингър знаеше, че лъвският дял от парите ще си остане в банковата сметка на генерала. — Приемам тази сделка и призовавам нашите войници да се бият за доброто на всички ни.

Докато търсеше наемници, Сингър бе проучил изчерпателно Макамбо и неговата Конгоанска революционна армия. Те не бяха нищо повече от жестоки убийци, които използваха мъчения и заплахи срещу беззащитните цивилни, за да се снабдяват с продукти. Макар да воюваха уж в името на някакви племенни права, по сметките на правозащитните организации те бяха избили повече от собствените си хора, отколкото правителството, срещу което се бореха. Макамбо беше само поредният пример за деспотичната природа на африканската политика.

— Чудесно — каза Сингър, — значи е време да тръгна.

Той беше планирал да напусне Кабинда един ден преди нападението, но се осмели да се забави, защото все още не бе изгубил надежда да получи новини от Нина Вайзър. Тя и останалите не бяха на мястото на срещата, когато самолетът му кацна, макар че следите от гуми край пистата показваха, че някой е бил там наскоро. Пилотът

успя да ги проследи от въздуха само около десетина километра. Неспирният вятър ги беше заличил. Кръжа над района, докато му остана само толкова гориво, че да се върне във Виндхук, но не откри никакви други следи.

Сингър му беше наредил да се върне в Кабинда, за да могат да отлетят за пристанищния град Наукшот в Мавритания, където го очакваше наскоро закупеният от либийска фирма стар танкер с вместимост сто хиляди тона. Носеше името „Сидра“ като известния либийски залив и бе прекарал живота си в Средиземно море, превозвайки петрол от Либия за Албания и Югославия.

Когато го разглеждаха със Сюзън Донливи, тя каза, че резервоарите на плавателния съд ще бъдат отлични инкубатори за нейните органични валма. Фирмата по морско инженерство, която беше наел, за да провери кораба, се подписа, че корпусът е способен да издържи товар с температура шейсет градуса, въпреки че в доклада си спомена, че не знае някъде по света да има суров петрол, който да запази толкова много от земната топлина. Сингър сключи сделката, сдоби се с либийска регистрация за кораба, една от най-лесните за получаване, ѝ не си направи труда да му смени името.

Сюзън беше ръководила засяването на създаващата топлина лепкава маса и я бе проверявала от време на време преди „отвлечането“ си. Докладите ѝ твърдяха, че всичко се развива прекрасно, затова Сингър беше сигурен, че няма нужда и тя да е там, когато щеше да я излее. Въпреки това можеше да възникне нещо, което да изисква нейните познания. Загубата на Нина и нейната група не го тревожеше кой знае колко, но му се искаше Сюзън да е тук. Валмата бяха нейна идея и когато се свърза с него, за да му съобщи за своето откритие и възможното му приложение, тя сама пожела да участва в последното действие.

Съществуваше и проблемът с Мерик. Сингър държеше да види как самодоволната му физиономия се спихва, докато гледа създаването на най-разрушителния ураган, който ще удари Съединените щати, и осъзнава, че той и другите замърсители като него грешат. Сингър му беше разкрил своя план и се надяваше бившият му съдружник да е още жив. Той щеше да разбере точно какво става.

Задачата да се управлява супертанкер не е проста и Сингър не можеше да разчита на тълпа дългокоси природозащитници. Затова се

принуди да наеме професионален екипаж. Беше избрал мъже, чието мълчание можеше да купи. Капитанът беше грък, алкохолик, изгубил лиценза си, след като заседнал с танкер в Персийския залив. Главният инженер също беше грък и също пияница. Не беше работил, откакто взрив на парен котел в машинното убил четиримата му помощници. Разследващата комисия го оневинила, но слуховете за престъпна небрежност бяха съсипали кариерата му.

В сравнение с тези двамата останалите от екипажа приличаха на светци.

— На разсъмване ли ще започнете нападението? — попита Сингър.

— Да. Имаш достатъчно време, за да се качиш на самолета си — каза Макамбо с лек присмех. Макар че и той нямаше да остане тук по време на битката. Чакаше го катер, който щеше да го измъкне надолу покрай крайбрежието и после нагоре по река Конго.

Сингър не му обърна внимание и стана.

— Не забравяй, че всеки час повече струва милион долара. Ако успееш да задържиш охраната и анголската полиция в продължение на четиридесет и осем часа, ще добавя премия от пет милиона долара — Той погледна към Абала. — И пет милиона за теб, полковник.

— Тогава да извикаме ура — усмихна се Макамбо — и да развържем песовете на войната.

[1] Най-скъпата търговска улица в Бевърли Хилс, Калифорния. — Б.пр. ↑

26.

Хуан стоеше на мостика и наблюдаваше как старите училищни автобуси пресичат улицата, която водеше до единствения пристан на Кабинда. Всички бяха боядисани в крещящи цветове и изхвърляха мазни пушеци, докато вехтите им двигатели се бяхтеха. Пробиваха си път между редиците морски контейнери и дарението от земеделски машини, току-що стоварено от руския търговски кораб, който беше пристанал преди „Орегон“.

Тъй като корабът на Хуан беше освободен от баласта, за да може да стигне до сравнително плитката котвена стоянка, той имаше добра видимост към града и хълмовете зад него. В утринната светлина не му беше трудно да забележи, че твърде малка част от петродоларите, които Ангола печелеше, е била похарчена в най-близкия до петролните полета град.

Долу на кея чакаха Макс Хенли и Франклин Линкълн, придружавани от митнически служител. И двамата бяха облечени като бродяги, за да бъдат в тон с очукания външен вид на „Орегон“. С тях беше и приятелят пилот на Тайни Гундерсон, както и Мафана, ветеранът сержант на Ндебеле. Митничарят вече беше предал едно куфарче на съпругата си, дошла на доковете по една-единствена причина: да вземе рушвета и да го отнесе вкъщи.

Неочаквано пристигна асансьорът от командния център. Линда Рос дори не изчака вратите му да се отворят напълно, изскочи странично от него и се втурна към Кабрило.

— Хуан, не си включил телефона си — каза тя с укор. — Нападението започна. Хали прихвана обаждане от концесията на „Петромакс“ до седалището им в Делауеър. Според тях най-малко четиристотин въоръжени мъже са щурмували съоръженията. От платформите съобщавали, че голям брой малки лодки се насочват към тях. Охраната е напълно разбита.

Той се беше молил и надявал да имат поне ден, за да могат да поработят с войниците на Моузис Ндебеле. Но някак си знаеше, че

молбите му няма да бъдат чути. Трябваше да разчита на това, че времето не е притъпило техните умения, придобити в жестоката гражданска война преди почти тридесет години.

С ръце Кабрило направи фуния пред устата си и изкрещя името на Макс. Когато Хенли погледна нагоре, Хуан му показа с жест, че трябва да побърза. Макс каза нещо на Мафана точно в момента, когато първият автобус спря в подножието на подвижния мост. Страничната врата на машината се отвори и мъжете започнаха да слизат един след друг. Първите се приближиха до Мафана и го запрегръщаха от благодарност, че е спасил Моузис Ндебеле, но изглежда ветеранът им каза, че трябва да се качват бързо на борда. Мъжете поеха по стълбата и започнаха да излизат на главната палуба. Останалите автобуси също спряха до кораба.

Хуан включи телефона си и звънна в хангара. Знаеше, че ще намери Джордж „Гомес“ Адамс край неговия хеликоптер. Пилотът вдигна на второто позвъняване.

— Нощни авиолинии.

— Джордж, Хуан се обажда.

— Какво има, председателю?

— Хората на Сингър са започнали нападението. Веднага щом излезем от пристанището, искам да изпратим там един от нашите безпилотни апарати. — Безпилотните им апарати бяха цивилни модели, оборудвани с миниатюрни камери и инфрачервени детектори.

— Ще го подготвя — каза Адам, — но не мога да управлявам апарата, ако ви дотрябва хеликоптера.

— Тайни ще се качи на борда заедно с хората на Ндебеле. Той ще го управлява. От теб искам само да го приготвиш.

— Веднага се залавям.

Кабрило отново надникна през релинга. Две редици мъже се качваха по подвижния мост. Никой от тях не беше дебел, което не го изненада, тъй като живееха в бежански лагери, но сред тях имаше неколцина великани. Видя повече посивели коси, отколкото му се щеше, но въпреки това бившите революционери изглеждаха боеспособни. Те не бяха приведени възрастни мъже, а стройни й стегнати войници, жадни да изпълнят дълга си.

Той набра номера на Еди Сенг, за да му нареди да посрещне новопристигналите, но директорът по сухоземните операции вече

беше в коридора и насочваше войниците към трюмовете на кораба, където ги чакаше Моузис Ндебеле, за да произнесе реч пред тях. Там щяха също така да ги облекат и да ги оборудват с автомати, муниции и цялата нужна екипировка.

Притиснати от тревогата, че атаката вече е започнала, хората на Хуан сякаш намериха у себе си нови сили, но той и не очакваше нещо друго.

От командния център Ерик Стоун наблюдаваше процесията с помощта на камерите за наблюдение. Веднага щом Макс и Линкълн се качиха и след като и последният боец беше поел нагоре, той вдигна подвижната стълба. Хуан погледна към димохода и видя гъст черен дим да се издига над кораба. Очуканият интерком на стената на рулевата рубка звънна.

— Готови сме — обяви Ерик.

Хуан погледна надолу към кея и корабната кърма, на която един от пристанищните хамали чакаше до задното швартово въже. Хуан му даде знак, той вдигна дебелото въже от кнехта и го пусна във водата. Шпилът започна веднага да го навива и прибира на кораба. Хуан повтори жеста и помахна на хамалина, който стоеше при носовото въже. Преди да успее да каже на Стоун, че вече са свободни, видя, че зад кърмата водата между „Орегон“ и пристана започна да кипи, защото кърмовите дюзи бяха включени. Когато отминаха кърмата на руския търговски кораб, Ерик включи магнито-хидродинамичните двигатели, но не увеличи много скоростта, така че движението напред да не накара корпуса да приклепне назад или да потъне по-дълбоко във водата. Едва на километър и половина от плиткото пристанище той започна да увеличава скоростта.

Изчака още малко на мостика, защото знаеше, че това ще бъдат последните му мирни секунди, докато мисията не приключи. Пристъпът на ужас, който изпита, когато Линда му каза за началото на нападението, вече отстъпваше на едно ново усещане, което познаваше твърде добре. Това беше първата доза адреналин, която се вливаше в тялото му. Имаше чувството, че усеща как адреналиновите му жлези пръскват поредната доза в кръвообращението му.

Кожата на чуканчето му беше възпалена, но вече не го смъдеше. Гърбът още го болеше, но и това нямаше значение. Дори сънят, който пропусна, вече не му липсваше. Съзнанието му се съсредоточи върху

предстоящата задача и тялото му реагира с готовност да направи всичко, което се иска от него.

Той се обърна към Линда.

— Готови ли сме?

— Да.

Докато слизаха с асансьора надолу към командната зала, той я попита за Сюзън Донливи.

— Планирах да разговарям днес с нея, но...

— Няма значение — успокой я Хуан, а вратите на асансьора се отвориха. — Хали, какви са новините?

— „Петромакс“ се опитва да се свърже с провинциалните власти, но нито те, нито правителството отговарят. В работническите общежития не се е случило нищо. Нападението е съсредоточено единствено върху терминала и платформите в морето. Изглежда терористите са превзели две от петролните платформи, а две други още се защитават, като стрелят с водните оръдия; Един от началниците на платформите се обадил, че е изгубил неколцина души с огнестрелни рани и че не може да издържи още дълго.

— Ерик, кога смяташ, че ще пристигнем?

— След час.

— Мърф, какво е положението с оръжията?

Марк Мърфи се извъртя, за да погледне към Хуан.

— Заредени са догоре, председателю.

— Добре. Момчета, свършихте добра работа, като намерихте оръжията с предавателите. Бог знае какви ужасии можеха да се случат, ако не се навъртахме около река Конго.

Кабрило се обърна, за да отиде в каютата си, но забеляза Чък „Тайни“ Гундерсон, седнал пред една работна станция в дъното на помещението. Пред него имаше компютърен монитор. На него се виждаше как Джордж Адамс почиства обектива на камерата, монтирана на носа на безпилотния апарат.

— Изглежда наред — каза Тайни в микрофона си. Той плъзна ръка по клавиатурата. — Дръпни се встрани, защото ще включи двигателя.

Камерата започна да вибрира, когато малкият двигател на самолетчето заработи.

— Добре, давам зелена светлина. На добър час!

Картината се раздвижи, самолетът набра скорост по стартовата рампа, мина над крановете на носа на „Орегон“ и над релинга. С джойстика Тайни насочи носа му надолу, разменяйки височина срещу скорост, а после лекичко дръпна ръчката, за да го изстреля в небето.

Хуан се върна в каютата си, за да се приготви. Преди да си сложи обновения боен крак и черната бойна униформа, той включи компютъра, за да гледа на живо изображенията от камерите на безпилотния апарат. Докато приготвяше оръжейния си арсенал, хвърляше по едно око към екрана на компютъра.

Дългият метър и двадесет и пет сантиметра самолет се намираше на триста метра височина и летеше над големия полуостров, който „Орегон“ трябваше да заобиколи, за да стигне до петролния терминал на „Петромакс“. Като монтираха по-мощен предавател на апарата, те увеличиха обсега му от двадесет и четири на шейсет и четири километра и вече не се налагаше да го държат близо до кораба. Той прелиташе над обработваема земя и джунгли и най-накрая над тресавищата с мангрови горички, които отделяха пристанището от останалата част на Кабинда. До него можеше да се стигне само по един път, изграден върху насип.

Тайни спусна апарата на около сто и петдесет метра над пътя, който вървеше успоредно на петролопровода. На няколко километра от входа на терминала беше спряла колона от камиони. Хуан се досети за причината и наистина, след миг камерите на самолетчето показаха, че пътят е блокиран с отсечени дървета. Тъй като почвата покрай насипа беше прекалено мочурлива, големите цистерни не можеха да обърнат. Щяха да са нужни тежки булдозери или цяла седмица рязане на дърветата с моторни триони, за да се освободи платното. Ако анголското правителство изпратеше военни части, те щяха да се принудят да изоставят бойните си машини много преди да са стигнали до своята цел.

След като проучи сателитните снимки на района, Кабрило предположи, че ще се случи точно това, защото и той би постъпил така, ако отговаряше за нападението.

Той продължи да гледа, когато Тайни вдигна малкия безпилотен апарат на по-голяма височина, защото започна да приближава терминала. От триста метра в първия момент всичко изглеждаше нормално. Концесията с площ около осемстотин декара се простираше

по крайбрежието. В най-южната ѝ част се издигаха множество големи складови резервоари. В отделен район бяха спалните помещения на работниците, а в северната част се намираха игрищата и паркът за почивка. Между тях се простираха километри тръби с най-различни размери, които се преплитаха и извиваха в хаос, който само неговите създатели разбираха. Тук се издигаха и огромни складове, каквито Кабрило не беше виждал, както и пристанище за корабчетата и лодките, които отвеждаха работниците до петролните платформи в крайбрежните води. Оттам започваше построен върху насип дълъг километър и половина път до котвените стоянки на супертанкерите, които откарваха суровия петрол до пазари из целия свят. На едната беше швартован тристаметров танкер с празни трюмове, доколкото можеше да се види по височината на ивицата червена боя срещу организмите, които залепваха по дъното.

Хуан забеляза голяма сграда, издигната върху специално укрепен терен близо до една от най-високите вентилационни кули на терминала. От проучванията, които бяха направили хората му, Хуан знаеше, че в сградата има три реактивни самолетни двигателя „Дженеръл Илектрик“, които произвеждаха електричество за цялата инсталация. От нея до всяка точка в пристанището се точеха кабели за високо напрежение.

На пет километра от брега се виждаше огърлица от петролни платформи, които приличаха на изкуствено създаден архипелаг. Всяка от тях беше свързана с пристанището чрез подводен петролопровод. Макар и да не бяха толкова големи като онези, които Хуан беше виждал в Северно море или в Мексиканския залив, всяка от тях беше най-малко шейсет метра висока. Металните надводни конструкции се издигаха над вълните върху масивни пилони.

Всичко изглеждаше напълно нормално, докато не се загледа по-внимателно. Някои от пламъците, които видя, не бяха от природен газ, който се изгаря нарочно. Горяха няколко камиона, а от три-четири сгради се издигаше черен пушек. Малките като клечки фигурки, които лежах на земята, бяха труповете на работниците и охраната, застреляни от войниците на Макамбо. Петната наоколо; които Хуан в началото сметна за сенки, бяха локви кръв.

Тайни Гундерсон изви апарата и го насочи по протежение на бреговата ивица и пътя върху насипа. Тръбите, които захранваха

плаващия док, бяха дебели колкото железопътни мотриси. Хуан изруга, когато видя войниците да се въртят около танкерните маркучи. Бяха ги откачили от танкера и сега суровият петрол се изливаше в океана на четири дебели струи. Разливът вече беше обградил пристана и се разрастваше с всяка изминала секунда. Изглежда някой от мъжете беше видял безпилотния апарат, защото изведнъж неколцина вдигнаха глави. Едни започнаха да сочат с ръце, а други откриха огън по малкия самолет.

Вероятността да улучат машината беше много малка, но въпреки това Тайни направи рязък завои и я насочи към най-близката платформа във водата. Отдалеч Хуан можеше да види, че и тя е заобиколена от разлят суров петрол. Той тежеше толкова, че смазваше вълните, които се опитваха да минат под него. Единственото, което океанът можеше да предизвика, бяха малки гънки по дебелия гъст черен слой. Преобладаващото течение вече беше разтеглило разлива на север, а той се увеличаваше непрекъснато от петрола, който изригваше от платформата в черен гейзер. Когато безпилотният апарат наближи втората петролна платформа, Кабрило установи, че тук разливът беше още по-голям.

Макар да беше невъзможно, Хуан имаше чувството, че усеща острия химически мирис на суровия петрол, който прихлупваше вълните. Той издраска гърлото му и напълни очите му със сълзи. Тогава осъзна, че онова, което изпитва, всъщност е собственото му отвращение от съзнателното разрушаване на природата и безсмисленото пилеене на човешки живот. Демонстрацията на Сингър беше най-големият акт на екотероризъм в историята и колкото и да тръбеше, че иска да спаси планетата, действията му щяха да й струват скъпо.

А ако Корпорацията се провалеше, последиците можеха да се разпрострат чак до другия край на света.

Той събра нещата си и се насочи към трюмовете. Когато пристигна, видя, че помещението е претъпкано с мъже. Неколцина бяха от неговите хора, останалите бяха бойците на Моусис Ндебеле. Африканците вече бяха получили оръжие и муниции. Също така им дадоха дрехи и най-вече високи обувки, за да ги оборудват както трябва. Те седяха на пода и слушаха речта на своя водач, крило им говореше от подиум, издигнат от палети. Кракът му още беше

бинтован, а на преградната стена зад гърба му бяха облеgnати чифт патерици. Хуан не влезе в трюма, а се облегна на рамката на вратата и се заслуша. Не разбираше езика, на това нямаше значение, защото чувстваше страстта в словата на Ндебеле и въздействието им върху неговите последователи. Направо го усещаше физически. Ндебеле говореше ясно, очите му обхождаха помещението, отделяха на всеки боец малко внимание и поглеждаха към следващия. Когато се спряха върху него, Хуан почувства болка в гърдите, сякаш Ндебеле беше докоснал сърцето му. Той кимна и Моузис му върна жеста.

Когато завърши речта си, хората му я изпратиха с оглушителни ръкопляскания, от които трюмът заеча. Минаха цели две минути, преди одобрителните викове и аплодисментите да започнат да заглъхват.

— Капитан Кабрило — надвика Моузис шумотевицата, — казах на хората си, че да се бият на твоята страна, е все едно да се сражават заедно с мен. Защото ти и аз сега сме братя заради това, което направи за мен. Казах им, че си силен като мъжки слон, умел като леопард и безстрашен като лъв. Освен това им казах, че макар днес да се сражаваме в друга държава, това е началото на нашата битка да си върнем страната.

— Не бих могъл да го кажа по-добре — отговори Хуан. За миг се зачуди дали да не се обърне и той към мъжете, но по очите и стойките им разбра, че каквото и да им каже, то не би ги вдъхновило повече от словата на Моузис. Затова каза само:

— Благодаря на всички, че приемате моята битка за ваша. Оказвате чест на мен и на своята родина. — После привлече вниманието на Еди Сенг и му махна да дойде.

— Успя ли да съставиш списъка на задачите?

— Ето го — той извади джобния си компютър. — Мафана ми помогна да разпитам мъжете при пристигането им и сега имам доста добра представа за техните възможности. Разпределил съм всички по местата им в лодките, които ще участват в нападението.

— Някакви подобрения в плана, който съставихме?

— Няма такива, председателю.

— Добре тогава, представлението може да започва.

Хуан щеше да води нападението срещу една от вече превзетите петролни платформи, а Еди — другото, така че двамата мъже събраха

неколцината зимбабвийци, които щяха да дойдат с тях, и се насочиха към отвора в корпуса за спускане на подводниците. Другите щяха да използват спасителната лодка на кораба и другите плавателни съдове, за да нападнат товарния терминал и останалите съоръжения. Атаката щеше да се координира от „Орегон“ под ръководството на Макс. Корабът щеше да им осигурява огнева поддръжка.

Докато се спускаха надолу, Макс се обади от командния център.

— Искан да знаеш, че мога да пусна миниподводниците след около десетина минути.

Хуан погледна часовника си. Ерик ги беше подготвил по-бързо от очакваното.

— Щом освободим вратите, ще ни трябват още двадесет минути, за да стигнем до платформите, така че не се доближавай до брега, докато не ти се обадим.

— Аз внимавах на инструктажа снощи — каза хитровато Макс. — Малко преди да започне твоята контраатака, ние трябва да се насочим бързо към терминала и да изпратим спасителната лодка. Ще унищожим всички терористи, които се опитват да нападнат останалите две платформи, а след това трябва да заемем позиция пред кея. Когато наближим достатъчно, за да можем да им оказваме огнева подкрепа, Ски и Лин ще потеглят в гумена лодка, за да прикриват превземането на пристана.

— Да се надяваме, че Линда е права и хората на Макамбо не са склонни да умират, за да задържат терминала. Дано, след като ги ударим здраво и бързо, започнат да се предават.

— А ако тя бърка и тези типове наистина са повярвали в своята мисия?

— Тогава денят ни ще се окаже дълъг и кървав.

Тъй като корабът още плаваше по курса си, вратите на отвора за спускане оставаха затворени, но металната решетка беше свалена и на един от крановете висеше една от двете миниподводници на „Орегон“. По-голямата беше „Номад 1000“ с дължина двадесет метра. Около тъпия нос на подводницата имаше цял грозд прожектори, защото тя можеше да се спуска на дълбочина повече от триста метра. „Номад“ разполагаше и с механична ръка, която беше чувствителна колкото човешката, но толкова здрава и силна, че можеше да къса стомана. По

малката, „Дискавъри 100“, беше закачена над „Номад“ и щеше да бъде спусната във водата веднага щом по-голямата ѝ сестра отплаваше.

Линда щеше да придружи Хуан, а Джери Пуласки да се качи при Еди. Нападението по суша щеше да се командва от Франклин Линкълн и Майк Троно, които вече събираха хората си в спасителната лодка и в разположения в средата на кораба хангар за лодки. Техниците бяха проверили подводниците, затова Хуан нямаше какво друго да направи, освен да плесне корпуса за късмет и да започне да се качва по стълбата, която един от моряците държеше, за да не се хлъзне. Подводницата леко се залюля, когато Кабрило стигна до горе. От там махна кратко на Еди за поздрав и влезе през люка.

Спусна се в подводницата и се отправи към кокпита — клаустрофобичен чифт наклонени назад седалки, заобиколени от дузини компютърни екрани, контролни панели и три малки илюминатора. Макар „Номад“ да беше по-голяма от „Дискавъри“, вътрешността ѝ беше по-тясна заради дебелината на обвивката, големите акумулатори, които носеше, за да може да стои във вода шейсет часа, и заради камерата под налягане за продължителен престой под вода. Хората на Хуан бяха свалили достатъчно части, за да увеличат вместимостта ѝ от шест на осем човека. „Дискавъри“ щеше да вози също толкова хора. Задачата на тази малка армия беше да атакува петролните платформи и в нея бяха включени само най-добрите от войните на Ндебеле.

Лина пропълзя подире му, но не седна на мястото си. Тя показваше на мъжете как да стегнат коланите, докато Хуан проверяваше контролния списък преди потапяне.

Кабрило включи олекотения шлемофон в комуникационния панел.

— „Номад“ вика „Орегон“. Проба на връзката. Как ме чувате?

— Ясно и силно, „Номад“ — веднага се чу гласът на Хали. — Хуан, почти приключихме с убиването на скоростта. Вратите в корпуса могат да се отворят след минутка.

— Разбрано.

Той погледна през рамо, когато чу Линда да се намества на седалката си и да оставя своя автомат със заглушител до този на Хуан.

— Всички ли се настаниха? — Неколцина от мъжете нямаха много щастлив вид, особено когато люкът беше затворен и заключен,

но въпреки това всички му отговориха с вдигнати палци. — Мафана? Добре ли си?

Макар да беше леко ранен по време на спасяването на Моузис, бившият сержант бе настоял да придружи Кабрило.

— Сега разбирам по-добре Библията. — На лицето на Хуан се изписа объркване, затова сержантът побърза да добави. — Йона и китът.

— Плаването ще е кратко и няма да се потапяме на повече от сто — сто и петдесет метра.

Ярките лампички, монтирани из високото два метра помещение, започнаха да примигват. Отвън беше запищяла сирена, но Хуан не можеше да я чуе в подводницата. Той погледна надолу през илюминатора и видя как големите врати в кила на кораба започнаха да се отварят. Водата засъска по метала, когато на океана беше позволено внимателно да влезе в плавателния съд. Тя бързо изпълни басейна до ватерлинията на „Орегон“.

С металически звук кранът, който държеше подводницата, започна да я спуска към водата. Водата заля илюминаторите и вътрешността на „Номад“ стана по-мрачна, защото сега се осветяваше само от компютърните екрани и слабите лампи в района, където беше разположен екипажът. Щом подводницата заплава, кранът я освободи.

— Свободни сте — обяви един от моряците в слушалките на Хуан.

— Разбрано — Хуан натисна бутоните, за да напълни баластните цистерни и след секунди подводницата потъна през отвора в кила и заплава в открития океан.

— „Номад“ е на път. Сега може да спуснете „Дискавъри“.

Той пусна двигателите, заслуша се в механическото свирене, когато витлата заработиха, й даде команда на компютъра да ги изравни на сто и петдесет метра. Тази дълбочина беше достатъчна, за да не може никой да види плаващата матовочерна обвивка на подводницата. Главният компютър на „Орегон“ вече беше изчислил курса и го беше изпратил на компютъра на миниподводницата, затова Хуан нямаше какво да прави, освен да се наслаждава на плаването.

Пет минути по-късно Еди се обади, че успешно са спуснали „Дискавъри“ във водата и тя вече е поела към втората петролна платформа.

Тъй като можеха да плават най-много с десет възела в час, пътуването им към брега продължи сякаш цяла вечност. Хуан знаеше какво го дразни. С всяка изминала минута в морето се изливаше все повече петрол. Ако знаеше, че това ще помогне, би излязъл, за да буца.

— „Орегон“, тук „Дискавъри“ — повика Еди по акустичната връзка. — Пристигнахме при платформата и сме малко под повърхността на водата. Разливът вече трябва да е с диаметър петдесет километра.

— „Дискавъри“, тук „Номад“ — намеси се Хуан. — Компютърът казва, че ще бъдем под нашата платформа след три минути. — По това колко черна беше станала водата, той знаеше, че също плава под петролен разлив.

Джипиесът на „Номад“ я промъкна между два от високите подпорни пилони на платформата и подводницата спря на тридесетина сантиметра от третата, в която беше вградена стълба, както бяха видели, когато безмоторният апарат прелетя над нея.

— Хюстън, „Номад“ кацна.

— Разбрано, „Номад“ — отговори Хали. — Дайте ни минута, за да може Тайни да провери дали нямате компания там долу. После може да изплавате и да отворите люка.

Хуан свърза отново слушалките си със своята лична радиостанция, надигна се от дебело тапицираната седалка и пристъпи внимателно към люка с праметнат през гърба автомат. Мафана и хората му освободиха коланите.

— Хуан — провикна се Линда към него, — Хали казва, че въздухът е чист. Долу няма никого, но според Тайни на платформата се мотаят около тридесетина терористи.

— Няма да е за дълго — измърмори той и нареди на Линда внимателно да изпразни баластните цистерни.

Като някакво създание от филм на ужасите широкият гръб на „Номад“ започна бавно да изплава от вонящата лепкава мътилка на суровия петрол под платформата. Той започна да се стича като кал по обвивката на подводницата, когато тя излезе на повърхността, но беше достатъчно лепкав, за да остане върху всички стърчащи части. Буци петрол лепнеха по руля и ръбовете на люка.

— Маските — нареди Хуан и закрепил хирургическа маска над носа и устата си. Джулия беше проучила отровния суров петрол и

неговото въздействие върху човешкото тяло и ако успееш да ограничат съприкосновението си с него в рамките на няколко часа и стояха на проветриви места, нямаше нужда да носят неудобните газови маски.

Той натисна бутона, за да освободи люка, и леко потрепна от тежката миризма на суров петрол, която го блъсна в ноздрите. Чак очите му се насълзиха от нея.

Кабрило излезе от подводницата и закачи въжето към халката, заварена за обвивката. Срещу него се намираше малка платформа, която стърчеше от близката колона и беше покрита с морски организми. Той скочи на нея и завърза въжето за вградената в пилоната стълба. Вертикална тръба, разположена на равни разстояния между четирите опорни пилоната, се спускаше надолу и влизаше в океана. Вътре се намираше тръбата, която, след като сондата на платформата беше стигнала до кладенеца, позволяваше на петрола да се издига нагоре и да бъде изпомпван на сушата. За разлика от други находища тук суровият петрол беше под достатъчно голямо налягане, затова не се налагаше да бъде изпомпван от земята. Той бликаше свободно и сега, когато терористите бяха унищожили някои тръби на платформата или бяха развили крановете, извираше като гейзер от блестящ обсидиан, който се извиваше и блещукаше на първите утринни лъчи. Изтичането беше съпроводено от оглушително боботене.

Хуан откъсна очи от омайната гледка и погледна към океана, където мъжете бяха започнали да изливат от „Номад“; „Орегон“ дрейфуваше към крайбрежието. Макар да беше само един грозен търговски кораб, повече функционален, отколкото красив, с палуба, приличаща на обрулена гора с многото кранове и олющената боя по бордовете, никога не му се беше струвал по-красив. Макс се носеше към третата платформа, където служителите на „Петромакс“ все още отблъскваха терористите, но докладваха, че се готвят да изоставят сондажа и да се измъкнат с гумените си лодки.

Линда затвори люка на миниподводницата и последна скочи от „Номад“ на платформата.

— Да започваме — изкрещя тя, за да надвика бученето на извиращия петрол, — защото въздухът тук долу ще ми развали тена. Вече чувствам как порите ми се набиват с петрол. — После добави с мазна усмивка: — Можете да ми вярвате, че Корпорацията ще плати, който и СПА център да поискам.

27.

Когато „Орегон“ се появи на хоризонта, никой от бандитите в бързите лодки с извънбордови двигатели, които танцуваха около подпорите на третата платформа, не му обърна внимание. Единствената им мисъл беше как да се изкатерят по стълбата в единия от пилоните и да завземат платформата. Засега опитите им се осуетяваха от работниците отгоре, които насочваха водните оръдия към пилоните и пращаха терористите обратно във водата. Но това не беше толкова лесно. Мъжете в лодките непрекъснато стреляха по извисяващата се на дванадесет метра височина платформа и от време на време улучваха. Постепенно служителите на „Петромакс“ намаляваха. Понякога човекът просто рухваше на платформата, но имаше и такива, които прехвърляха перилата и се стоварваха във водата. Тогава нападателите надаваха радостни възгласи. Между водните оръдия и автоматите се водеше война на изтощение и изходът ѝ беше лесно предвидим и неизбежен.

Седнал пред командния пулт на оръжейните системи, Марк Мърфи наблюдаваше едновременно изображенията, изпращани от половин дузина камери, както и отварящите се на екрана прозорци с данни за интегрирания арсенал на „Орегон“. Ерик Стоун седеше на работната станция до него. Едната му ръка бе отпусната върху джойстика, който контролираше руля, водометните движители и насочващите дюзи, а другата леко докосваше ръчките на дроселите.

— Господин Стоун, спрете ни на петстотин метра от платформата — нареди Макс от стола на председателя, — и пригответе носа за стрелба с ротационните картечници „Гатлинг“. Уепс, вдигни металните капаци, покриващи редута на гатлинга, и бъди готов за стрелба по моя заповед.

Тайни Гундерсон описа широк кръг около платформата с безмоторния апарат, така че Марк да може да подбере мишените. Мърф назова четирите лодки, носещи се под платформата, „Танго 1 до четири“ и щом ги вкара в електронния мозък на кораба, компютърът

вече не ги изпускаше от поглед. Високо горе на носа се показва шестцветната ротационна картелница „ГЕ а61А1“. Въртящите се циви започнаха да се накланят и прицелват, а компютърът компенсираше движението на „Орегон“, чийто корпус нежно се полюшваше от вълните и скоростта на носещите се в далечината лодки.

— „Номад“ до „Орегон“. Стигнахме до платформата — гласът на Хуан се разля от скритите високоговорители и изпълни помещението.

— Време беше, „Номад“ — отговори Макс. — „Дискавъри“ чака от две минути.

— По пътя насам се отбихме за по кафе и сладки. Вие на позицията ли сте?

— Само вас чакахме, за да спуснем спасителната лодка. Време е да започваме.

— Готови сме!

Макс смени каналите на комуникационната конзола пред него.

— Командният център вика спасителната лодка. Майк, наред ли е всичко?

— Готови сме — отговори Троно. Гласът му беше безизразен от пълното съсредоточаване върху предстоящото.

— Спускайте и късмет!

На палубата, скрита от петролната платформа от надстройките, спасителната лодка беше натъпкана с шейсет бойци, които на практика бяха седнали един върху друг. Лебедките вдигнаха лодката от поставките, завъртяха я над релинга и бавно започнаха да я спускат. Щом докосна водата, Майк освободи стоманените въжета и запали двигателя.

Когато Троно напусна военновъздушните сили след шест години служба като парашутист спасител със седем успешни спасявания на свалени пилоти в досието си, той поработи известно време като професионален състезател с бързи катери. Тръпката да се носиш с повече от сто и шейсет километра в час по водата донякъде задоволяваше глада му за адреналин, но когато му се удаде възможност, се съгласи веднага да започне работа в Корпорацията. Благодарение на това сега Корпорацията разполагаше с опита на един от най-добрите кормчии на лодки.

За нула време той насочи спасителната лодка по курса. После извади водните криле и добави скорост. Грозният на вид плавателен

съд се понесе по водата като делфин, като внимаваше да не навлиза в обсега на терористите и чакаше заповед да завие на изток и да стовари хората на брега близо до резервоарите на „Петромакс“. От тук той щеше да поведе контраатаката срещу хората на Макамбо и да им отнеме контрола над този район.

На платформата, която беше цел на „Орегон“, неочаквано стана експлозия. Тайни увеличи изображението и видя как двама терористи в една от алуминиевите лодки презареждат ерпеге. От една тясна метална платформа, откъдето преди минута двама работници заливаха със стотици литри вода нападателите, сега се издигаше черен пушек. Мъжете бяха убити, а водното оръдие бе огънато като парче тел.

— Има ново обаждане от „Петромакс“ до седалището им в Делауеър — съобщи Хали, вдигайки пръст за тишина, докато слушаше. — Ще изоставят платформата.

— Не, няма — ядно изсъска Макс. — Уепс?

— Държа ги на мушка.

Марк освободи предпазителите на гатлинга и даде разрешение на компютъра да открие огън. Ротационната картечница можеше да изстрелва по шест хиляди 20-милиметрови куршуми от обеднен уран в минута. Мърф беше намалил скоростта на въртене на цевите, затова през двете секунди, докато се въртяха, от тях излетяха само осемдесет куршума. Шумът беше като от голям циркуляр.

Терористите, които още надаваха радостни викове под платформата, така и не разбраха какво им се случи. Четирите лодки се разлетяха на всички страни и за миг две от тях изчезнаха, превърнати в късове строшен алуминий и изпарена плът.

Гатлингът беше разрушил „Танго“ 2 и 4. Вероятно кормчията на „Танго“ 1 беше видял откъде идва огънят, защото зави рязко, скри се зад един от пилоните и не се появи повече в мерниците на „Орегон“. Компютърът изчака миг по-дълго, отколкото на Мърф му беше приятно, и когато натисна бутона, за да изключи автоматичния контрол на огъня, той си отбеляза наум да провери програмата на системата.

На основния плосък екран на стената се появи кръстчето на мерника, което показваше къде сочи в момента цевта на картечницата — в заобления бетонен подпорен пилон. Мърф намали увеличението на камерата и видя как четвъртата лодка ускорява към следващата петролна платформа. С леко движение на джойстика той центрира

кръстчето върху бягащия плавателен съд и продължилото секунда докосване на спусъка я прати в небитието.

Той включи оръжието отново на автоматичен режим и картечницата се завъртя обратно към платформата за последната лодка. Част от кърмата ѝ се показва иззад един от пилоните. Мишената не беше по-голяма от тридесетина сантиметра. Макар че корабът беше на петстотин метра от петролната платформа и не беше стабилен, това му беше предостатъчно. Гатлингът изляя отново. Извънбордовият двигател се взриви, изхвърли лодката над водата, а осемте терористи в нея се разлетяха във всички посоки. Някои бяха запратени в морето, други размазани в пилоната, а двамина бяха просто разкъсани от куршумите.

— Третата платформа е безопасна — докладва Макс и издиша дълбоко.

— Кормчия, закарай ни при последната — изръмжа той, защото знаеше, че на двата подводничарски отряда нямаше да им е толкова лесно.

Кабрило си помисли същото, докато се свиваше на откритата стълба, която се спускаше от страни на платформата. Под него петролният разлив пулсираше като живо същество, докато убиваше океана под себе си. Той се беше разпрострял като мастиленочерна настилка, докдето му виждаха очите, и вероятно беше стигнал до бетонния вълнолом, ограждащ терминала на „Петромакс“. Благодарение на освежаващия ветрец от юг, вонята не беше толкова тежка както преди, но смрадта на отровните химикали още висеше във въздуха.

За разлика от великанските петролни платформи в Северно море или Мексиканския залив, които подслоняваха стотици работници в продължение на месеци и се издигаха по-високо от доста небостъргачи, тази платформа не беше по-голяма от 125 квадратни метра, а над нея се извисяваш паякоподобната плетеница на сондажната кула и ярко оцветеното рамо на верижния кран, който вдигаше и спускаше товарите от снабдителните корабчета.

На палубата ѝ имаше няколко метални постройки, които стърчаха над цялата конструкция. Вероятно в едната беше командният

център, а другата подслоняваше машините за регулиране на петролния поток от сондажния кладенец през петролопровода по дъното на океана. По палубата минаваше цяла плетеница тръби и в допълнение на този хаос тя беше осеяна и с оборудване: строшени бургии, сондажни лостове, както и няколко малки контейнера, които очевидно се използваха за складове. Макар да беше само на няколко години, платформата беше облепена с ракообразни и изглеждаше зле поддържана. Хуан реши, че липсата на трупове на работници е добър знак.

В подножието на сондажната кула от недрата на земята неспирно извираше дебела петролна струя. Абаносовият фонтан се издигаше на най-малко четири-пет метра височина, преди да рухне под собствената си тежест, за да бъде заменен веднага от нова порция суров петрол. Гъстата течност изтичаше през отворите на сондажната платформа и се изливаше в Атлантическия океан. При това количество петрол, който извираше от сондажния кладенец, не беше възможно да се определи дали петролопроводите са тежко повредени или са отворени само обезопасителните клапани.

Кабрило не забравяше, че някоя случайна искра може да подпали петрола. Взривът сигурно щеше да изкорени дърветата по крайбрежната ивица.

Когато той и екипът му стигнаха в горния край на платформата, терористите се щураха наоколо. Неколцина гледаха безразлично над перилата, за да се уверят, че никой не се приближава, но като цяло изглежда бяха уверени, че държат положението под контрол.

Едва когато „Орегон“ се приближи към третата платформа и унищожи техните другари, те отново се сетиха за дисциплината. Водачът на отряда от тридесетина души постави постове, за да наблюдават за приближаващи се кораби, и нареди на останалите да пригответ оръжията си в случай, че товарният кораб се насочи насам. Когато патрул от четирима терористи започна да обхожда долната палуба на сондажната платформа, Хуан се скри заедно с останалите от екипа във верижния сандък.

Сега, когато „Орегон“ започна да се отдалечава от редицата петролни платформи, терористите отново се успокоиха. Вниманието им пак отслабна и мъжете се струпаха при далечния релинг, за да гледат как корабът ще атакува другарите им, които се опитваха да

превземат последната платформа. Хуан си спомни, че мнозина от войниците на Макамбо са юноши, и разбра, че генералът, командващ бунтовниците, едва ли е предоставил на Даниъл Сингър най-добрите си бойци, независимо колко пари е получил. Той не си позволи да се впусне в размишления за бедността и безсилието, които бяха довели тези момчета тук. Сега те извършваха терористичен акт и трябваше да бъдат спрени.

Той махна на Мафана да заеме мястото му на върха на стълбата и се спусна надолу, за да обсъди положението с Линда Рос.

— Това е първата платформа, която са атакували, и затова мисля, че са я превзели без съпротива — прошепна той, макар че гласът му почти не се чуваше от боботенето на изливащия се в морето петрол. — Едва когато са нападнали втората, работниците са започнали да се съпротивляват.

— Смяташ, че са ги затворили някъде?

— Зная, че тези типове са безскрупулни, но така би било по-практично, отколкото да избият стотина работници.

— Искаш да ги намеря?

Хуан кимна.

— Щом превземем платформата, те ще ни трябват, за да спрат изтичането на петрола. А ако няма оцелели на платформата на Еди, ще трябва да ги прекараме да свършат тази работа и на нея. Вземи трима души и претърсете вътрешните пространства. Трябва да има помещение за почивка или столова. Нещо достатъчно голямо, за да побере всички работници.

— Слушам.

Кабрило не можа да не се усмихне, когато Линда поведе през вратата трима мъже, които я надвишаваха почти два пъти по ръст. Това му напомни за приказката „Златокоска и трите мечки“, макар че в случая малкото мече тежеше най-малко осемдесет килограма. Той се изкачи обратно по стълбата и залегна до Мафана. Огледа отново сцената, пресмятайки ъгли на стрелба, прикрития и места, където биха могли да отстъпят, ако се наложи. Усети погледа на Мафана и попита:

— Ти искаш просто да ги атакуваме, нали?

— Това е най-добрият план, с който разполагам — призна си бившият сержант с широка усмивка. — Освен това винаги е давал резултат.

Хуан поклати глава и даде нарежданията си. Мафана ги предаде на своите хора. Африканците започнаха безмълвно да се качват по стълбата. Кабрило беше определил местата за засада с финеса на гросмайстор, който подрежда фигурите си за последния гамбит.

Макар да бяха привикнали да се сражават в джунглата, мъжете се придвижваха добре в непривичната обстановка. Промъкваха се внимателно по платформата с търпението на опитни ловци. Ловци, прекарвали младините си в преследване на най-опасната плячка от всички: човечите. Отне им десет минути да заемат позициите си. Хуан отново огледа горната платформа, за да се увери, че всички са на местата, където трябваше да бъдат. Последното, което искаше да му тежи на съвестта, беше произшествие с приятелски огън.

Остана доволен, изкачи последните няколко стъпала и се втурна към ъгъла на близкия контейнер. Притисна се в него и провери три пъти дали предпазителят на автомата е свален. Командирът на терористите стоеше на десет метра от него и говореше по голяма радиостанция вероятно с командира на цялата операция, който сигурно беше някъде на брега. Хуан свали автомата от гърба си и намести точката на лазерния прицел върху гърдите му малко наляво от центъра.

Миг по-късно червената точка беше заменена от дупка, голяма колкото десетцентовата монета. Мъжът се стовари на пода, сякаш го бяха обезкостили. Заглушителят не позволи на другарите му да чуят изстрела, но няколко от тях бяха видели как водачът им пада на платформата. Терористите сякаш бяха едно цяло с общо съзнание, защото всички се разтревожиха на мига. Ръцете им стиснаха оръжията по-здраво, когато хукнаха да търсят прикритие.

Един от войниците на Кабрило откри огън с незаглушения автомат, който беше получил от оръжейната на кораба, и тридесет циви отговориха на огъня му. Десетки куршуми полетяха над платформата, свирейки и пищейки, щом рикошираха в някакво препятствие. Кабрило се беше погрижил никой от хората му да не бъде в близост със сондажната кула, за да не стрелят бунтовниците по посока на леснозапалимия гейзер от петрол.

Шестима бунтовници паднаха още в първите секунди на битката, а Хуан премахна още двама с къс откос от хълбока, когато се опитаха да заобиколят контейнера. Въпреки това битката стана по-яръстна и напрегната. Един от хората на Кабрило се завтече към запасното си

прикритие, но отнесе куршум в крака. Той се стовари на коравата повърхност на платформата на три метра от Хуан. Без да се замисли и за секунда, Хуан откри огън, за да спре противниковата стрелба, изскочи на открито, хвана мъжа за колана и го повлече към избраното предварително прикритие.

— Нгеябонго — каза мъжът, притискайки с ръце бедрото си.

— Няма защо — отговори Хуан, разбирайки чувството, ако не думата. Секунда по-късно светът му се обърна наопаки, когато в далечния край на контейнера избухна граната.

На Линда ѝ се дощя вътрешността на платформата да беше тъмна, така че да може да сложи очилата си за нощно виждане и да се сдобие с някакво предимство, но коридорът беше ярко осветен.

В четири големи халета на втория етаж бяха подслонени основно машини, но когато се изкачиха на следващото ниво, те попаднаха на цял лабиринт от пресичащи се коридори и свързани помещения. Откриха няколко малки спални, предназначени за хората, които прекарват повече от една смяна на платформата, както и офиси за административните служители. Проверката на всяко помещение ги бавеше, но нямаше друг начин. Въпреки това тя почти физически усещаше как времето ги притиска. Колкото повече време им отнемеше търсенето, толкова по-дълго председателят трябваше да се сражава само с половината от своя отряд. Не че не беше съгласна с неговата тактика, а просто искаше да участва по-пряко в сражението.

Линда надникна иззад още един ъгъл и видя двама терористи да стоят облежнати от двете страни на една врата. Бяха провесели калашниците си пред вратовете. Тя бързо се дръпна назад, но рязкото ѝ движение привлече вниманието им. Линда посочи очите си, махна с ръка към ъгъла и вдигна два пръста. Езикът на знаците беше универсален за всеки войник и нейните хора кимнаха. Тя посочи един от тях и го накара с жест да легне на земята. Той поклати глава и посочи един от другарите си, като същевременно направи жест, сякаш стреля с пушка и вдигна палец. Не, каза той, този човек е по-добър стрелец. Линда кимна в съгласие и онзи зае позиция.

Лазерният прицел на нейния „Хеклер Кох“ чертаеше весели спирали по тавана, докато тя се промъкваше бавно към ъгъла. После

внимателно свали оръжието и надникна отново зад ъгъла. Рязко изнесе автомата и гръмна единия пазач два пъти в гърдите в същия миг, когато снайперистът простреля близкостоящия един път в гърдите. Трясъкът на калашника заглуши лекия шепот на нейния автомат със заглушител.

Целият отряд на Линда изскочи иззад ъгъла и хукна към вратата. Трети пазач се появи от далечния ъгъл и всички откриха едновременно огън. Кинетичната енергия на толкова куршуми запрати тялото му в една от преградите. Когато стрелбата престана, Линда чу автоматичен изстрел иззад вратата и викове от ужас и болка.

Тя първа стигна до нея и отнесе бравата с кратък откос. После, без да спира, блъсна вратата и нахлу в помещението. Малкото ѝ тяло се плъзна няколко метра, преди да спре, и тя умело използва инерцията, за да застане на колене с насочен и готов за стрелба автомат. Паникьосани от стрелбата пред столовата, двамина бунтовници стреляха напосоки в тълпата ужасени работници.

В помещението цареше див хаос. Мъже тичаха насам-натам и крещяха, падаха едни върху други в стремежа си да избягат от касапницата, а други се стоварваха на земята с ужасяващи рани. Линда беше блъсната от двойка мъже, които се спуснаха към вратата точно в мига, когато тя натисна спусъка и трите куршума минаха през портала, към кухнята и пробиха три дупки във вентилационната тръба от неръждаема стомана. Още двама мъже паднаха простреляни, преди тя да успее да поправи мерника си и да убие единия бунтовник с изстрел в главата.

Тримата мъже, които съставляваха нейния отряд, влетяха в столовата, крещейки на работниците да залегнат, докато се оглеждаха за втория терорист. Той престана да стреля в мига, когато Линда гръмна неговия другар, и сега се опитваше да се смеси с работниците, които хукнаха към изхода.

— Никой да не излиза — извика тя и крясъкът ѝ почти се изгуби във врявата, но за щастие снайперистът я чу. Той и останалите се дръпнаха назад към вратата и независимо колко се напъваха работниците да си пробият път навън, не отстъпваха.

Линда се изправи на крака и започна да оглежда лицата на работниците. Беше запомнила физиономията на втория бунтовник, но сега никъде не го виждаше. Тогава зърна някакво движение откъм лявата си страна. Кухненската врата мръдна само сантиметър-два на

двупосочните си панти. Тя се втурна през помещението, а мъжете отстъпваха пред нея заради оръжието в ръцете ѝ и убийствения поглед в очите.

Когато стигна до масивната врата, тя я ритна навътре. Вратата се блъсна в нещо здраво, отвори се наполовина и отскочи назад. В кухнята не помръдна нищо, затова Линда приклепна и се запромъква бавно напред. От лявата си страна забеляза огромна съдомиялна машина и коридор, който водеше към някакъв склад, но не можеше да види нищо повече заради вратата.

Точно когато се обърна, за да провери надясно, една силна ръка я стисна за врата. Някой я издърпа и притисна цевта на автомат в бъбреците ѝ. Терористът заговори на родния си език, бълвайки думи, които Линда не можеше да разбере, но въпреки това знаеше какво означават. Сега тя беше негов пленник и ако някой се опиташе да го нападне, той щеше да отнесе гръбнака ѝ преди сам да загине.

На „Орегон“ му бяха достатъчни по-малко от десет минути, за да стигне до четвъртата платформа и да разчисти бунтовническите лодки от водната повърхност. След разрушаването на първия комплект моторни лодки край платформата беше останала само една, но небесното око на Тайни Гундерсон откри още три, които бягаха към танкера на товарния кей. За да не им даде възможност да подсилят отбраната по суша, Макс Хенли нареди на Мърф да ги унищожи. Разстоянието между кораба и лодките вече беше станало много голямо, когато Мърф взе на прицел последната лодка, затова беше нужен петсекунден откос преди куршумите от гатлинга да попаднат в целта. Последната лодка излетя над водата, срязана на две.

С маневра, от която корпусът изстена недоволено, Ерик завъртя „Орегон“, използвайки водните двигатели и насочващите дюзи, за да ускори към пристанището.

— „Орегон“ вика „Либърти“ — каза Макс в микрофона си. Макар никога да не бяха кръщавани официално, те наричаха основната спасителна лодка „Либърти“. Онази, която бяха взривили с ракета край брега на Намибия, беше прякоросана „Ор Дет“^[1].

— „Либърти“ слуша — отговори Майк Троно.

— Обезопасихме четвъртата платформа и сега ще заемем позиция, за да прикриваме вашата атака. — Да се приближат към добре защитаваното пристанище в невъоръжена гумена лодка щеше да е равно на самоубийство, но Кабрило и старшите служители, които бяха съставили плана, бяха уверени, че под защитата на арсенала на „Орегон“, те щяха да стъпят без затруднения на сушата.

— Разбрано, „Орегон“. Виждам ви. Струва ми се, че ще ви трябват още пет минути, преди да можем да обърнем към брега.

— Не ме чакайте — обади се Ерик от руля и даде още газ с дроселите. — Аз ще съм на позиция, преди да сте стигнали на километър от брега.

Макс отвори нов прозорец на монитора си, за да провери състоянието на възлюбените му двигатели и видя, че Стоун ги държи в режим малко под червената линия. Всички опасения, че може да са били повредени, когато заседнаха в река Конго, сега се разпръснаха. Старото корито даваше всичко от себе си.

— Плаваме към целта.

Майк въртеше мързеливи кръгчета с лодката на подводни криле на три километра от брега, докато стане време да нанесат свря удар. Той завъртя руля на изток и се насочи към многобройните огромни складови резервоари в южния край на пристанището. От въздушната картина, която безпилотният апарат беше предал в командния център, се видя, че тук има най-малка активност на бунтовници, но без съмнение щяха да ги забележат, докато се приближават, и да прехвърлят хора, за да отблъснат нападението.

Той трябваше да заобиколи петролния разлив, чиито отделни части бавно се срастваха в едно огромно петно. Нямахше как да прецени размерите му, но от онова, което можеше да види, приликата му със замърсяването на залива Принс Уилям, след като „Ексон Валдез“ се надяна на рифа Блай, ставаше все по-голяма.

Той стоеше в задния кокпит, за да си осигури 360-градусово зрително поле, и не чу появата на безмоторния апарат над лодката заради шума от нейните двигатели. Тайни го държеше на не повече от шест метра над лодката и когато леко я подмина, размаха криле, преди да го стрелне напред към вълнолома.

— Шантаво копеле — измърмори Тайни с кисела усмивка и хвърли поглед към плоския екран, който беше монтирал набързо

снощи.

Всичко изглеждаше непроменено, откакто безпилотният самолет беше прелетял на съоръжението. Около резервоарите и електростанцията не се виждаха терористи. Едва когато насочи апарата на север, започнаха да се мяркат бунтовници. Някои пазеха портала, останалите пресушаваха цяла армада от цистерни. Дебели черни змии петрол се стичаха от задниците им и се виеха към вълнолома. Друга група се намираше на товарния док и приготвяше втори комплект танкерни маркучи, за да започнат да изливат петрола в морето. Линк щеше да поведе нападението в тази посока, щом Майк и хората му дойдеха да ги подкрепят.

И тогава, когато вече се намираха на километър и половина от кея, който беше най-близо до района със складовите резервоари, той видя, че ги бяха забелязали. Мъжете тичаха по прокарания върху насипа път и се качваха в коли на „Петромакс“, за да прекосят по-бързо концесията. Придвижваха се с камиони, повдигачи и дори с един доста голям кран. С една дума, използваха всичко, което техният командир успя да запали. Други бързаха пешком, събирайки се стихийно на групи.

— „Орегон“, виждаш ли това, което виждам аз?

— Да — отговори Макс.

Марк Мърфи вдигна металните плочи върху корабното 40-милиметрово автоматично оръдие „Бофорс“ и задейства хидравликата, която издигаше оръжието на стрелкова позиция. Екранът на компютъра му автоматично се раздели на две половини. Едната показваше прицелната камера на гатлинга, а втората тази на оръдието. Той започна да въвежда цели колкото може по-бързо местейки кръстчето на мушката по екрана с помощта на два джойстика. Започна с превозните средства веднага щом компютърът му каза, че първата цел е засечена. Оръдието забълва снаряди, а гатлингът изригна огнен език на пет метра от борда на кораба. Оръжията започваха да търсят нови цели още преди предходните изстрели да попаднат в целта.

Куршумите на ротационната картечница разкъсаха един самосвал. Движещите се с над 3000 метра в секунда куршуми откъснаха двигателя от мястото му, нарязваха всичко и всички в кабината и пробиха дупки с големината на юмрук в дебелината три

сантиметра стомана на ваната. Силата на попаденията повдигна дванадесеттонния камион на десните му гуми и го преобърна.

Чифт 40-милиметрови снаряди пробиха два кратера в асфалта пред един джип с открита товарна каросерия, пълна е въоръжени мъже, които висяха и по стъпалата. Шофьорът се опита да завие рязко, но лявата предна гума попадна в една от димящите дупки точно в мига, когато третият снаряд се заби зад дясната предна гума. Взривът изхвърли джипа във въздуха, а от каросерията му като кукли, захвърлени от разглезено дете, се посипаха бунтовници.

— Ерик — каза Мърф, без да отделя очи от екрана на компютъра, — завърти ни странично. Вече сме в обсега на палубните .30-калиброви картечници.

Те се контролираха от други оръжейни станции и можеха да бъдат индивидуално прицелвани. Бяха предназначени за защита срещу абордажи, но можеха да бъдат използвани и за обстрел на жива сила на брега. Бяха маскирани в стари петролни варели на палубата и по подадена от Макс команда капациите им се завъртяха встрани, а оръжията изскочиха нагоре. Цевите им заеха хоризонтално положение и се завъртяха към брега. Всяка стрелкова позиция беше оборудвана със своя собствена инфрачервена камера. След като ги изкараха на позиция, Марк отново насочи вниманието си към своите оръжейни системи и остави стрелците да свършат работата си. Скоро след това картечниците се включиха в симфонията, която той дирижираше.

Трябваша им още пет минути, за да спрат втурналите се към складовите резервоари терористи, където Майк вече бе спуснал лодката на подводни криле във водата и се готвеше да пристане. Въпреки това бунтовниците все още се опитваха да стигнат до този район, притичвайки на групички по двама-трима, като използваха всички възможности за прикритие, а картечниците М-60 бяха заети с други цели. Една група от десетина човека беше заобиколила покрай външната ограда, като я използваше за прикритие, преди да напредне към по-подходящи позиции.

Мърф си беше свършил работата, бе прочистил по-голямата част от зоната, където Майк щеше да извърши десанта, но тук-там все още течеше бой. Докато Троно и неговите африкански бойци не прочистеха района на резервоарите от бунтовници, Линк и Ски не можеха да

нападнат товарния терминал и да попречат на терористите да изливат по четиристотин тона отровен суров петрол на минута в океана.

[1] Игра на думи от Liberty (англ. — свобода) и Or Death (англ. — или смърт) — Б.ред. ↑

28.

Еди Сенг погледна към петрола, който извираше от кладенеца дълбоко под платформата, и му се доця да разстреля петнадесетте бунтовници, които се бяха предали петнадесет минути след началото на престрелката. Работниците на „Петромакс“, които се опитваха да запушат теча, изглеждаха жалки и безсилни в сравнение с опита на терористите да използват природата като оръжие.

Той погледна отново към коленичилите пленници с ръце на гърба, обездвижени с пластмасови белезници и парчета кабел. Нито един от тях не беше по-възрастен от двадесет и пет години и докато очите му ги оглеждаха един по един, никой не успяваше да издържи гневния му и хладен поглед. Разкъсаните от куршуми тела на шестимата бунтовници, убити по време на светкавичната атака на Еди, бяха подредени едно до друго и покрити с парче стар брезент.

По време на едноминутната атака само един от хората на Еди беше ранен. Раната в крака му се оказа повърхностна, причинена от рикошет. Веднага щом усетиха колко яростно е нападението, останалите живи бунтовници хвърлиха оръжията и вдигнаха ръце. Неколцина от тях дори се бяха разплакали. Еди беше слязъл долу и намери работниците на смяна в столовата без охрана. От тях научи, че осмина от техните колеги били застреляни, когато терористите нападнали платформата.

Началникът на смяната бил убит, когато бунтовниците се покатерили на платформата, затова неговият заместник трябваше да се заеме със запушването на теча. Той се отдели от мъжете, които бяха наобиколили кладенеца, и тръгна към Еди. Работният му гащеризон и ръкавиците бяха черни от петрола, а абаносовото му лице беше мръсно и потно.

— Можем да го оправим — каза той на английски със силен акцент. — Сменили са коледното дръвче^[1] с тридесетсантиметров бързоизпускащ вентил и са строшили колелото. Смятам, че са хвърлили коледното дръвче направо през борда.

Еди реши, че онова, което мъжът нарича коледно дръвче, вероятно е капакът на петролния кладенец, който разпределя петрола към различните петролопроводи, свързани със сушата.

— Колко време ще ви отнеме?

— Имаме още три резервни в склада. Наистина не толкова здрави, колкото сваленото, но ще издържат на налягането. Може би около три часа.

— Тогава не губете време, а се захващайте. Макар че беше на километър и половина от тях и изригващият петрол вдигаше шум като прелитащ наблизо влак, Еди чуваше стрелбата откъм платформата на председателя и знаеше, че на Хуан му е много по-трудно, отколкото на него.

За един кратък миг на удивление Кабрило изгуби представа къде е и дори кой е. Едва когато непрестанният лай на автоматите най-сетне проникна в кълтящата му глава, той си спомни какво се случва. Отвори очи и едва не изкрещя. Висеше на десетина метра над бълбукащата маса петрол, който се плискаше в пилоните на платформата, й отдавна щеше да е цопнал вътре, ако не беше обезопасителната мрежа. Контейнерът, зад който беше намерил прикритие, се полюшваше в морето от суров петрол, но нямаше и следа от ранения мъж, който лежеше до него, когато се взриви гранатата.

Хуан се претърколи на гръб и започна да пълзи по мрежата като паяк. Държеше под око горната част на платформата, защото се страхуваше, че някой от бунтовниците може да надникне и да го види в това уязвимо положение. Когато стигна до платформата, внимателно вдигна глава и надникна. Терористите още контролираха сондажната платформа, а огънят на неговите хора беше откъслечен. Прецени, че само двама се сражават още, и тъй като стреляха само с единични изстрели, му стана ясно, че и мунициите им са на свършване. Бунтовниците изглежда не изпитваха подобни затруднения и стреляха напосоки.

Когато Хуан се увери, че никой не гледа към него, той се претърколи от мрежата под гъсениците на подвижния кран. Провери оръжието си и смени изстреляния наполовина пълнител. Нямаше достатъчно добро зрително поле, за да почне да отстрелва

бунтовниците, без да рискува друг изстрел от ерпегето. Изпълзя към задната част на крана и внимателно надникна, за да потърси по-добро укритие.

Някакъв терорист изскочи внезапно иззад железен сандък и се приготви да хвърли граната по един ранен зимбабиец, намерил укритие зад големия вентил. Хуан го прониза с един изстрел и след секунди гранатата избухна, вдигайки във въздуха трупа му и обезобразеното тяло на някакъв негов другар сред кълбо от пламъци и дим.

Преди някой да разбере откъде беше дошъл изстрелът, Хуан изскочи изпод крана, хукна приведен по платформата и се хвърли зад купчина дебели петнадесет сантиметра сондажни пръти. Той се изви така, че да може да надникне през тях. Гледката го обърка, сякаш му бяха сложили фасетното око на муха, но все пак успя да види един от бунтовниците да минава покрай сондажната кула на няколко метра от мястото, където петролът бликаше свободно.

Хуан пъкна цевта на своя МП-5 в отвора и даде откос от три куршума. Два от тях се удариха във вътрешните стени на пръта и отлетяха незнайно къде, но единият улучи бунтовника ниско в стомаха. Той залитна назад и падна в лавината от суров петрол. За секунда изглеждаше така, сякаш се е облегнал на извиращата струя, но тя бързо го засмука и той изчезна във водопада, който се спускаше към океана.

Кабрило мина от другата страна на купчината пръти малко преди бунтовниците да я засипят с автоматичен огън. От попаденията тръбите звънтяха мелодично. Той започна да осъзнава, че нападението може да се провали. Ако Линда не свършеше скоро долу и не доведеше своите хора като подкрепление, Хуан трябваше сериозно да се замисли дали да не даде заповед за отстъпление. „Орегон“ не можеше да им помогне, без да рискува да подпали платформата.

Освен това знаеше, че при толкова боеспособни бунтовници спускането долу при миниподводницата беше равно на самоубийство. Щяха да бъдат надупчени, преди да са стигнали и до средата на стълбата. Хуан трябваше да измисли нещо друго и се поколеба дали да не вземат спасителната лодка на платформата. Съдът от фибростъкло можеше да бъде спуснат автоматично. Единственият проблем беше, че стойката му се намиреше на закътано място в другия край на платформата. Обаче, за да стигне там, той трябваше да прекоси

откритото пространство. Доколкото можеше да определи, това си беше чисто самоубийство.

Хуан завъртя ключето на радиостанцията си, за да намери честотата на Линда, когато поредният залп се заби в сондажните пръти.

— Линда, Кабрило. Забрави за работниците и си размърдай задника, за да дойдеш бързо тук. — Тя не отговори и Хуан я повика отново. Къде ли се беше дянала?

Тя беше тренирала по пет часа седмично всяка божа седмица, и то в течение на две години. Това правеше повече от петстотин часа върху рогозките, които Еди Сенг беше качил на „Орегон“, за да има истинско карате дойо. Той беше учил при учител, когото не го беше грижа за рангове, защото на света имаше малцина достатъчно способни, за да му дадат диплома.

За Линда беше достатъчно да чуе гласа на Хуан, за да излезе от обхваналата я паника и да започне да действа. Тя направи крачка встрани и назад светкавично бързо и убиецът не осъзна, че сега ложата на оръжието опира в хълбока ѝ. Линда стовари лакътя си в слънчевия му сплит. Ударът му изкара въздуха и зловонният му дъх едва не я задави. Но тя стовари юмрук между краката му, припомняйки си думите на Еди, когато стигаха до този елемент на често тренираната контраатака: „Когато почувстваш тежестта му върху гърба си, отхвърли го. Ако не стане, стисни го за топките, докато не рухне“.

Почувства, че мъжът се отпуска върху нея. Затова го сграбчи за ръката, повдигна хълбок и го хвърли през рамо, но не го пусна, за да може съчетаната им маса да го блъсне в пода на платформата. Терористът зяпаше като риба, не можеше да си поеме въздух. Линда му нанесе каратистки удар по гърлото. Очите му потрепнаха и се обърнаха. Щеше да е в безсъзнание поне няколко часа.

Тя стана на крака и видя, че боецът, когото тя наричаше наум снайпериста, наднича през отвореното гише откъм столовата. В момента сваляше калашника си, защото не беше посмял да стреля досега. Тя му кимна отсечено и в отговор получи широка усмивка.

За всеки случай Линда сложи чифт пластмасови белезници на терориста и ги заключи около крака на готварската печка. Когато се

върна в столовата, видя, че другите двама от екипа ѝ още охраняват вратата, за да не може никой да излезе и да бъде убит горе на платформата.

По пода лежаха тела. Неколцина бяха мъртви, но повечето бяха просто ранени в безсмисленото клане. Някои от колегите им вече се бяха заели да им помагат да легнат или седнат по-удобно и притискаха бинтове и парцали от дрехи върху раните. Един от тях ги ръководеше. Беше бял, със сламено руса коса около червеникава плешивина и с най-големите ръце, които Линда беше виждала. Мъжът притежаваше грубовата красота, каквато не бе срещала досега. Когато се изправи, за да прегледа един работник, облегнат на обърнатата маса, той я забеляза и с пет широки крачки стигна до нея.

— Малката, не зная коя си, нито откъде се взехте всички, но страшно се радвам да ви видя! — Той се извиси над нея, а акцентът му беше чисто тексаски. — Казвам се Джим Гибсън, началник на платформата.

— Рос. Казвам се Линда Рос. Секунда — вдигна тя ръка. После намести слушалката си, която беше паднала по време на свиването, в ухото. — Хуан, Линда.

— Слава Богу! Трябват ми тук, и то веднага, иначе ще се наложи да отстъпим. После ще се погрижим за работниците. — Шумът на престрелката, който се чуваше като фон на думите му, подчерта сериозността на положението.

— Те са в безопасност. Тръгвам веднага — каза Линда и погледна нагоре към високия тексасец. — Господин Гибсън...

— Наричайте ме Джим.

— Джим, трябва да задържите хората си тук. Горе още има терористи. Направили са нещо на платформата, защото петролът се излива в океана. Когато се погрижим за бунтовниците, вие и хората ви ще можете ли да спрете изливането?

— Разбира се. Какво става всъщност?

Докато отговаряше, Линда пхна нов пълнител в автомата си.

— Група конгоански бунтовници превзеха няколко петролни платформи и товарния терминал.

— Това нещо политическо ли е?

— Джим, обещавам ти, че когато всичко свърши, ще ти обясня, но сега трябва да тръгвам.

— Можеш да ми разкажеш, докато вечеряме. Зная чудесен португалски ресторант в Кабинда.

— А аз един още по-добър в Лисабон — подхвърли Линда през рамо, — но ти ще почерпиш.

Майк насочи „Либърти“ право към вълнолома, преди да завърти руля и да върне в последната секунда дроселите назад.

Въпреки че вече беше прибрал подводните криле и лодката се беше отпуснала върху водата, газенето ѝ стана още по-дълбоко и бордът ѝ се допря в бетона толкова леко, че не откъсна нито една от залепените за него миди.

Предният капак беше отворен и мъжете започнаха да изскачат от него и да слизат на кея, търсейки първото подходящо прикритие. Откъм терминала се чу стрелба с леки оръжия, но благодарение на усилията на Марк Мърфи и уменията на Троно като кормчия, наблизко бяха останали много малко бунтовници.

Майк събра екипировката си и скочи на брега. Нямаше за какво да върже лодката, затова измъкна един специален пистолет от кобура на гърба си. Той беше .22 калибър, преправен да изстрелва дванадесетсантиметрови стоманени пръчки в цимента. Майк презареди, заби още една и швартова „Либърти“ за тях.

Борците за свобода не бяха забравили научените с много жертви уроци по време на гражданската война. Те се разпръснаха както трябва, като всеки войник би могъл да покрие другарите си от двете страни. Първата им цел се намираще на по-малко от сто метра от тях. Майк хвърли поглед към екранчето от вътрешната страна на левия си ръкав и изруга. Захранването му беше прекъснато и нямаше картина.

Тъй като нямаше друг избор, той поведе атаката, притичвайки приведен от позиция на позиция, докато хората му го прикриваха с огън. Макар в момента бунтовниците да бяха само една шепа, с всяка изминала минута пристигаха и други, които бяха избегнали модерните сензори на „Орегон“.

Отрядът от шейсет души даде първата си жертва, когато неочаквано иззад една барака изскочи терорист и откри огън от хълбок в холивудски стил. Докато не свършиха патроните в пълнителя, той не отдели пръста си от спусъка. Нападението беше самоубийствено и

хората на Майк го засипаха с огън, но четирима от тях бяха повалени, а един убит на място.

Продължиха безстрашно напред, притичваха със стрелба и се спираха зад някое прикритие, за да дадат огнева подкрепа на онези, който напредваха в редица. Това си беше чиста градска партизанска война, в която враговете бяха навсякъде около тях.

Радиостанцията на Майк изпука и той потърси укритие зад един обърнат влекач, за да говори спокойно.

— „Либърти“, тук „Орлово око“. Съжалявам за забавянето, но успях да оправя връзката ти. — Гласът беше на Тайни Гундерсон, който управляваше безпилотния апарат.

Троно погледна повторно към странния квадрат, прикрепен към ръкава на черната му бойна куртка. Сребрилата му повърхност бе започнала да се изпълва картина на товарния терминал, която безпилотният самолет предаваше върху екрана от електронна хартия. Резолюцията на гъвкавия екран беше толкова ясна, колкото на големия плосък дисплей в командния център на „Орегон“, но ограниченията в захранването позволяваха на апарата да изпраща само моментални снимки на интервали от десет секунди, а не движещи се картини. Това беше една от най-модерните технологии, но все още недоусъвършенствана, и затова моментът, когато американската армия щеше да започне да я използва, беше още далеч.

Изображението се смени, когато Тайни се насочи към позицията на Майк. Майк видя, че в далечния край на склада се криеха трима бунтовници, които се готвеха да обходят във фланг неговите хора. Той изскочи иззад влекача и се втурна обратно, за да си осигури видимост към ъгъла на сградата, зад който терористите се бяха свили. Едно копче на гранатомета, монтиран под ложата на автомата му, стесняваше цевта му с част от милиметъра, така забавяше скоростта на гранатата и му позволяваше да зададе обсег по избор. Той прецени на око, че ъгълът на сградата е на около четиридесет метра и го нагласи на скалата. Оръжието издаде едно смешно „плюк“, ала резултатите бяха всичко друго, но не и весели. Гранатата падна на тридесетина сантиметра от края на сградата и избухна. Шрапнелите разкъсаха гофрираната ламарина и телата на бунтовниците.

Марк погледна отново към ръкава си и видя на мекия екран тримата терористи, обвити в облак дим.

Сега, когато Тайни, ангелът хранител, следеше отгоре какво става, всичко тръгна двойно по-бързо, защото Майк можеше да съобщава на хората си къде има засади, преди терористите да ги изненадат.

Стигнаха до електростанцията на терминала, без да губят повече хора. Макар че сградата беше изолирана срещу шума, тя цялата се тресеше от рева на самолетните двигатели, които произвеждаха електричество. Майк вече беше избрал петимата войници, които щяха да го придружат, а на останалите заповяда да продължат напред през двора, за да помогнат на Линк в нападението срещу танкерното пристанище.

Той влезе в електростанцията, като простреля катинара на страничната врата. Шумът на самолетните двигатели се усили. Без специални слушалки можеха да останат вътре само няколко минути. Майк влетя през прага и плъзна лазерния прицел на своя „ХК“ из огромното хале. Трите двигателя „Дженеръл Илектрик“ се издигаха върху постаменти от стоманобетон. Всмукваха въздух през никелирани отвори, а отработилите газове се отвеждаха по тръби, почернели от голямата горещина.

Само един от двигателите работеше. По време на инструктажа Макс беше обяснил, че подобни електростанции редуват два двигателя и разполагат с трети за извънредни случаи или за времето на върхово потребление. Вместо да срутят електростанцията със 120-милиметровата гаубица на „Орегон“, те предпочетоха да спрат работещия двигател, защото по-късно щяха да се нуждаят от електричество, за да почистят разлива.

Майк се затича към контролната зала на станцията. През дебелия трислойни стъкла на плъзгащите се врати на помещението, което гледаше към халето, видя двама работници, пазени от трима бунтовници. Служителите на „Петромакс“ разучаваха контролното табло, покрито с множество лампички. Пазачите и работниците стояха прекалено близо, затова когато Майк започна да се приближава към тях, пусна един откос над главите им и разби стъклата, които се стовариха на земята на хиляди блестящи късчета. Сам по себе си шумът от внезапно нахлулия трясък на реактивния двигател беше достатъчно объркващ, но Майк хвърли през разбитото стъкло и една шокова граната.

Той се наведе, за да пропусне взривната вълна над себе си, и влетя в помещението, преди някой от легналите на пода да успее да се изправи. Майк насочи автомата срещу единия от бунтовниците, а хората му взеха на мушка другите двама. Той им подхвърли няколко пластмасови белезници и отиде да нагледа механиците. Единият беше ранен от падащите стъкла, но не беше нещо сериозно. Другите бяха просто замаяни.

Той погледна единия в очите и закрепя с цяло гърло, за да го чуе сред воя на близкия двигател:

— Можеш ли да го изключиш? — попита и посочи с пръст през рамо.

Мъжът го гледаше с празен поглед. Майк отново посочи мотора и прекара пръст по гърлото си. Човекът веднага разбра този универсален жест. Кимна и отиде до един от компютрите. Използва мишката, за да изкара няколко последователни прозореца на екрана, и започна да натиска някакви иконки. Майк имаше чувството, че нещо не се получава, но изведнъж пронизителният писък започна да отслабва и от болезнен стана просто неприятен. Оборотите на компресорните лопатки паднаха и шумът утихна. Но ушите на Майк продължаваха да пищят.

Той се обърна към водача на своя екип:

— Останете тук и не позволявайте на никого да пуска мотора. — Вече му беше дал малка радиостанция. — Обади ми се, ако се появят бунтовници.

— Да, шефе. — По тона му беше ясно, че не обича да остава безучастен наблюдател. — А тези? — с цевта на автомата си посочи пленените бунтовници.

Майк вече се беше затичал към вратата.

— Ако създават неприятности, застреляйте ги.

— Да, шефе — гласът му прозвуча малко по-въодушевено.

Докато водеше хората си към главната палуба, Линда непрекъснато поддържаше връзка с Хуан и получаваше информация за престрелката. Той й нареди да прекоси долния етаж на платформата, за да излезе в гръб на най-голямата група бунтовници.

После я накара да спре на място, докато с жестове координираше последните усилия, с които или щяха да прекършат съпротивата на бунтовниците, или да бъдат избити до крак. Хуан имаше само два пълнителя в паласката и това наистина беше последният му ход.

— Вече сме на позиция — обади се Линда. — Виждам четирима. Крийт се зад големия складов резервоар. Пети се промъква, за да стигне до крана.

— Кажете ми, когато стигне на метър от гъсениците му. Аз ще се оправя с него, а вие вижте сметката на другите четирима. Мисля, че още неколцина висят в обезопасителната мрежа около платформата. Не знам дали са се отказали, но ги дръжте под око.

— Разбрано. Твоят човек трябва да мине още десетина метра.

Хуан изчака притиснат към топлите сондажни щанги. Въпреки целия хаос и прилива на адреналин, съзнанието му бе съсредоточено върху избора от Даниъл Сингър момент. Идеята изглеждаше малоумна, но той беше сигурен, че Сингър е открил начин да създаде ураган по свой вкус.

В края на краищата човекът беше гениален инженер. Изобретението, което беше създал още преди да навърши тридесет, го беше направило милиардер. Както би казал Макс: „На човека може и да му хлопа дъската, но машинката продължава да работи“.

— Пет метра — съобщи Линда по станцията. Каквото и да беше планирал Сингър, явно бе нещо голямо, но Хуан нямаше представа какво е. Не виждаше как може да се създаде ураган и да му се даде и посоката. Отново усети гняв. Ако Сингър беше успял да разработи подобна технология, защо я използваше по такъв начин? Ураганите и техните братовчеди от Тихия и Индийския океан, тайфуните и цунамитата причиняваха щети за милиарди долари, всяка година убиваха хиляди хора и оставяха след себе си неизброими съсипани животи. Ако Сингър наистина искаше да спаси планетата, помисли си Хуан, да прекрати тази мъка трябваше да е първата му крачка. Безсмисленото прахосничество го ядосваше. И това нападение, и революцията на Самюъл Макамбо в името на личното му обогатяване, и корупцията, която измъчваше родината на Моузис Ндебеле — повръщаше му се от това.

— Два метра.

Боже, колко беше уморен от сраженията. Когато рухна Берлинската стена и Съветският съюз се разпадна, неговите началници в ЦРУ се разхождаха наоколо и се потупваха по гърба за добре свършената работа. Хуан обаче знаеше, че лошото тепърва предстои. Светът щеше да се раздели по религиозни и племенни различия, а от сенките да изпълзят старите вражди.

Боже, колко мразеше да е прав!

— Време е!

Без миг колебание Кабрило отново съсредоточи цялото си внимание върху битката. Изправи се светкавично над сондажните пръти и изстреля къс откос от три куршума в един терорист. Отляво срещу него избухна залпов огън — бунтовниците го бяха видели, но Линда и хората ѝ отвърнаха със стрелба. Хуан излетя иззад прътите, като нарочно накара нападателите да открият огън по него, за да разкрият позициите си. Неговите хора бяха подготвени за този момент и за втори път от началото на битката избухна толкова силна престрелка, сякаш някой беше отворил вратите на ада.

Това беше най-напрегнатата ръкопашна битка, в която беше участвал. Въздухът трептеше от куршуми, някои минаваха толкова близо до главата му, че усещаше горещината им. Той се хвърли зад един варел за нефта, който беше паднал настрана. Огънят на поне два калашника го търкулна към него.

Линда видя как един от мъжете открива огън по Хуан, но бързият ѝ изстрел го пропусна, защото той се скри зад купчина тръби. Тя се затича към него. Имаше чувството, че е влязла в гора от железни дървета. Начинът, по който тръбите се преплитаха, осигуряваше предимство за противника. Независимо от опитите ѝ да го види, като гледа под тръбите или високо над тях, зрителното ѝ поле винаги се оказваше запушено.

Осъзнавайки, че всяка секунда може да попадне в капан, тя започна да се изтегля от лабиринта. Очите ѝ не се спираха никъде повече от миг, защото се страхуваше, че бунтовникът може да я е заобиколил.

Точно завиваше край една дебела тръба, когато една ръка се протегна и силно дръпна автомата ѝ за цевта. Изненадата я запрати на земята. Тя си пожела да ѝ хрумне нещо много умно в секундата, която

й оставаше, но последната й мисъл беше само за това, че се е оставила да бъде убита от някакъв жалък бандит.

Чу се гръм със силата на оръдие. Главата на бунтовника, който се извисяваше над нея, изведнъж се удължи като маска за Все светии и после просто изчезна. Линда вдигна очи и видя Джим Гибсън в неговите каубойски ботуши четиридесет и седми номер, стиснал револвер, от чиято цев се виеше струйка дим.

— Честно казано, не ми е разрешено да стъпвам на платформата, но винаги съм смятал, че правилата са за неудачниците. — Той протегна надолу голямата си лапа и издърпа Линда да стане. — Добре ли си, скъпа?

— Спасена от един истински каубой. Какво повече ми трябва?

Тъй като познаваше всяко ъгълче, нит и винтче на платформата, той безпогрешно я изведе от лабиринта. Когато стигнаха до мястото, откъдето беше поела между тръбите, Линда изведнъж осъзна, че вече не се чува стрелба.

Тя надникна предпазливо навън. Петима терористи стояха един до друг с протегнати нагоре ръце. Други двама се покатериха на палубата откъм мрежата, където се бяха крили.

— Хуан, мисля, че всичко свърши — каза тя в микрофона на яката си.

Хуан се измъкна иззад варела и стана. Без да изпуска от прицел мародерите, се затича към тях, крещейки:

— Долу! Всички да легнат! Бързо долу!

Линда също хукна натам, за да му помогне, докато те лягаха на палубата. Зимбабвийците започнаха да проверяват умрелите и ранените, Хуан вече слагаше белезници на оцелелите.

— „Номад“ вика „Орегон“. Целта е обезопасена. Повтарям, целта е обезопасена.

— Чух те още първия път — изръмжа Макс. — Може и да съм по-стар от теб, но не съм глух. — После добави. — Добра работа. Нямах и капка съмнение, че ще се справиш.

— Благодаря. Какво е положението?

— Майк спря подаването на ток. От танкерните маркучи още изтича петрол, но вече не толкова силно, защото помпите не работят. Гравитацията изкарва петрола от складовите резервоари.

— Линк готов ли е?

— Планът ни беше да атакува пет минути след като Майк спре генераторите. В момента тръгва.

Черната гумена лодка беше изстреляна по тefлоновата рампа от хангара за лодки така, както се катапултират самолетите от самолетоносач. Лодките на военноморските тюлени с издължен надолу V-образен корпус за стабилност и допълнителни надуваеми тръби за повишена товароподемност бяха произведени във военния клон на канадската фирма „Зодиак“ със седалище във Ванкувър. Те можеха да минат през вълни с всякакви размери с лекотата на видра, а скоростта им превишаваше четиридесет възела благодарение на чифт извънбордови двигатели с мощност по 300 к.с.

Линк беше на руля, а Джери Пуласки стоеше до него. Над военните си униформи двамата бяха сложили бронезилетки. На стените на кокпита по средата на лодката бяха завинтени бронирани плочи и той беше фактически неуязвим. В краката им лежаха сандъци, в които имаше пушки „Барет М107“ калибър .50. Те имаха обseg километър и половина, заради който тежащите четиринадесет килограма оръжия бяха сред най-добрите снайперски карабини в света.

Водата около товарния терминал беше напълно замърсена със суров петрол и нито Хуан, нито Макс бяха склонни да рискуват водните движители и направляващите дюзи на „Орегон“ да се задръстят с лепкави буци. Не искаха и да стрелят по чувствителните танкерни маркучи, ако не можеха да гарантират сто процента точност на оръжието. Линк и Ски трябваше да подсигурят гърба на нападението на Майк по пътя върху насипа.

Те се понесоха с висока скорост по вълните към носа на закотвения супертанкер и намалиха едва когато лодката заплава в разлетия петрол. Слойт беше дебел най-малко петнадесет сантиметра и полепваше по гумените тръби на корпуса. За техен късмет витлата лежаха под отровната мътилка, иначе едва ли щяха да успеят да се придвижат.

Зад гърбовете им „Орегон“ отново потегли. Маневрираше, за да застане в скъсен ъгъл за стрелба към тази важна част на съоръжението. Въпреки че нямаше да стрелят пряко по пътя или по огромния товарен

док, Макс не изпитваше колебание да осее океана около тях с куршуми от ротационните картечници.

Ски гледаше през голям бинокъл към едната страна на танкера, за да провери дали терористите не го използват за наблюдателен пост. Палубата изглеждаше чиста, но за да не рискуват, щяха да се качат на борда откъм носа, който се намираше на повече от триста метра от надстройките — най-удобното място за наблюдателница.

Стигнаха до редица буйове, които бележеха четиридесет и пет метровата забранена за приближаване зона около кораба, а отгоре още не бяха започнали да стрелят по тях.

— Тъпаци, точно както си мислехме — подхвърли Линк.

Като приближиха корабния корпус, който под червената си боя срещу полепващи организми им заприлича повече на стоманена стена, отколкото на нещо, предвидено да пори вълните на океана. Тъй като цистерните му бяха почти празни, горната палуба се издигаше на почти осемнадесет метра над главите им.

Линк работеше с руля и дроселите, за да ги доближи до носа, а Ски приготви пушката за изстрелване на куката, чиито зъбци бяха облечени в каучук. Малко преди щурмовата лодка да се плъзне под носа, той изстреля куката нагоре и тя повлече след себе си две върви от нанофибри. Прелетя над релинга и когато Ски дръпна вървите, тя се закачи здраво. Линк закачи за корпуса на танкера силен магнит с кука и върза за него носовото въже на гумената лодка.

Въжетата, вързани за куката, бяха прекалено тънки, за да се изкатерят по тях, но пък бяха здрави като стомана. Линк прекара краищата им през лебедка, закрепена към пода на лодката, и провери дали стремената са здраво закрепени. Когато свърши, видя, че Линк вече беше отворил тапицираните кутии, в които лежаха двете снайперски карабини. Пълнителите им бяха предварително заредени с по десет патрона. Двамата щяха да вземат и по един резервен.

— Каляската ви е готова — каза Ски и стъпи на едното стреме.

Линк направи същото и натисна бутона, за да пусне лебедката. Въжетата започнаха да се плъзгат по ролката на куката. Стремето на Ски се опъна и той беше повдигнат от щурмовата лодка. В едната си ръка стискаше въжето, а в другата пушката. Когато се издигна три метра над гумената лодка, въжето пое тежестта на Линк и двамата започнаха да се издигат покрай страничния борд на танкера.

Отне им само няколко секунди, за да стигнат до горе. Ски прехвърли единия си крак през релинга и освободи другия от стремето. Приземи се леко и веднага вдигна пушката на рамо и опря око в оптичския мерник, оглеждайки палубата и надстройките за подозрителни движения. Стремето му запусти малката ролка на куката и спря движението на въжето. Затова на Линк му се наложи да се набере нагоре и да се прехвърли през релинга по корем.

— Чисто е — каза Ски, без да поглежда към другаря си. Те поеха към кърмата, като всеки притичваше по четири-пет метра и се свиваше зад някакво укритие, докато другият наблюдаваше надстройките през оптичския мерник. Из кораба не се виждаха признаци за някаква дейност, но за всеки случай те продължаваха да използват тази техника на предвижване. Трябваша им три минути, за да стигнат до надстройките, и за първи път преминаха на левия борд на танкера, за да погледнат надолу към товарния кей. Двата портални крана бяха по-високи от кораба, но закачените на тях дебели маркучи се полюшваха нехайно и петролът падаше само от шест метра преди да се плисне върху кея и да се излее в океана.

По груба оценка най-малко стотина бунтовници бяха готови да защитават пристана. Бяха имали време да издигнат барикади и да укрепят позициите си. Троно и неговите хора щяха да се изправят пред тежка задача, ако Линк и Ски не успеяха да дезорганизират отбраната на терористите.

— Как смяташ — попита Ски, — тук добре ли е, или искаш да се качим по-високо?

— Височината е добра, но сме на открито и ако някой се спотайва на кораба, може да ни изненада. Да се качим на покрива на надстройките.

Те влязоха в кораба и поеха нагоре по безкрайните метални стълби. Пътюм Линк докладва на Макс положението и научи, че Майк и хората му си бяха пробили път до терминала и вече бяха на позиция.

Близо до края на стълбите се отвори врата. Появи се мъж с черни панталони и бяла риза с еполети. Линк извади пистолета и го опря между очите му, преди още да е разбрал, че не е сам на стълбите.

— Моля ви, недейте — извика той.

— Тихо — нареди Линк и свали автоматичния пистолет. — Ние сме от добрите.

— Американци ли сте? — Мъжът очевидно беше англичанин.

— Точно така, капитане — каза Линк, забелязвайки четирите златни нашивки на пагоните. — Скоро ще сложим край на това положение. Трябва да се качим на покрива.

— Разбира се. Последвайте ме. — Те тръгнаха след него. — Какво става? Единственото, което знам, е, че до един момент съвсем нормално пълнехме резервоарите със суров петрол, а в следващия някакви идиоти издърпаха маркучите и повредиха кораба ми. Звъннах в морската администрация, но никой не вдигна. Вахтените ми докладваха, че по кея се разхождат въоръжени мъже. А сега шумът е такъв, сякаш отново съм на Фолкландските острови.

— Достатъчно е да кажа, че екипажът ви няма да пострада. Но не ги пускайте на палубата и по откритите пространства.

— Такава беше заповедта ми още сутринта — увери го капитанът. — Стигнахме.

Бяха в най-горния край на стълбището. Нямаше врати, но на тавана имаше капак, до който се стигаше по друга стълба. Ски безмълвно пое по нея.

Линк протегна ръка.

— Благодаря, капитане. От тук ще продължим сами.

— О, да, разбира се. Късмет и на двама ви — каза той и стисна протегнатата десница на Линк.

Ски отвори капака и ярка слънчева светлина заля стълбището. Той мина през отвора, а Линк го последва. Нямаше възможност да заключат капака отвън и щеше да се наложи да го държат под око, за да не ги изненада някой.

Покривът на мостика представляваше стоманена плоскост, боядисана в бяло, върху която хвърляха сенки корабният димоход и няколкото антени. Когато стигнаха до края му, залегнаха по корем и отново надникнаха надолу към кея. В края на минаващия върху насипа път можаха да видят малката армия на Майк, която очакваше техния сигнал. Наблизо бръмчеше безпилотният апарат.

— „Орегон“, тук е Линк. На позиция сме. Дайте ни малко време да изберем цели. Стойте на прослушване.

След като приготвиха карабините си и разположиха резервните пълнители по края на покрива така, че да могат бързо да сменят позициите си, двамата започнаха да оглеждат вражеските войници през

оптическите мерници, опитвайки се да установят кои са командирите им, за да обезглавят врага, както се казва.

— Мамка му — измърмори Линк.

— Какво?

— Вляво, типът с очилата, който се кара на някакъв хлапак.

Ски премести пушката си, за да може да види за кого говори Линк.

— Виждам го. Е, кой е той?

— Моят приятел полковник Раиф Абала, подлото копеле, който се опита да ни измами, когато му продавахме оръжието. Той е дясната ръка на генерал Макамбо.

— Изглежда е в немилост, щом е изпратен тук — отбеляза Ски.
— Искаш ли да го гръмнем първи?

— Не, ще ми се да видя лицето му, когато разбере какво става и кой е причината. Готов ли си?

— Откъм моята половина на кея има поне четирима офицери и още шестима души, които изглежда знаят какво правят. Останалите са пушечно месо.

— Добре, шоуто може да започва. „Орегон“, готови сме.

— Ние също сме готови — чу той да казва Майк Троно по тактическата мрежа.

Макс нареди на Марк Мърфи да открие огън с ротационната картечница. Водата с петролната мътилка по пътя избухна в гейзери по цялата си дължина. Като че ли океанът се беше издигнал като стена. Бунтовниците потърсиха прикритие от водата и от трясъка, на картечницата. Върху тях се посипаха мазни капки. Един от оставените на пост войници хукна обратно, за да се върне на плаващия док.

Трясъкът на гатлинга щеше да заглушава техните изстрели и Линк и Ски започнаха да стрелят колкото може по-бързо. Всеки техен изстрел носеше смърт. Неизменно. Стреляха пет пъти и видяха как обърканите войници започнаха да се оглеждат, докато офицерите им падаха около тях. Двамата снайперисти се отдръпнаха от края на покрива и се преместиха по към кърмата. Линк погледна отново през оптиката си и видя, че Абала крещи на своите хора. По страха, който беше изписан върху лицата им, той заключи, че надутите приказки на командира им оказват слабо въздействие. В далечината Майк и хората му предпазливо се спускаха по пътя.

Линк и Ски пак си избраха мишени и командирите на бунтовниците отново намаляха. Един от войниците най-накрая осъзна, че изстрелите идват отгоре и отзад и погледна към танкера. Точно се готвеше да нададе вик, за да предупреди другарите си, но не успя да направи нищо повече, защото Ски го спря с едносантиметровия куршум на снайпера.

— Майк, намираш се на около двадесет и пет метра от първата засада — каза Тайни Гундерсон по станцията.

— Какво правят? Мекият екран отново не работи.

— Ако си падах по залозите, щяха да кажа, че обсъждат дали да не се откажат. Не, почакай, греша. Мисля, че един се опитва да им вдъхне кураж. Не. Падна. Добър изстрел, Ски.

— Това бях аз — поправи го Линк.

— Смелостта ги напусна — тържествено обяви Тайни. — Хвърлиха оръжията си и вдигнаха ръце.

Първите признаци на капитулация повлякоха и останалите. Мъжете по пътя и край товарния док хвърляха оръжията си на земята и вдигаха ръце. Единствено Абала изглежда искаше още да се сражава. Той размахваше пистолета си като луд. Линк наблюдаваше как го насочва към един млад бунтовник и му крещи. Вероятно го караше да вдигне калашника си. С един изстрел откъсна половината крак на полковника, за да не вземе да убие младежа.

Екипът на Троно се разля сред победените бунтовници. Хората му започнаха да трупат на купчина захвърлените им оръжия и да ги претърсват за още.

Линк и Ски останаха на снайперистката си позиция, за да се подсигурят срещу закъсняла съпротива и да се уверят, че целият район е обезопасен.

— Този е последният — обяви Майк. Стоеше над полковник Абала, който се гърчеше от болка на кея. — Кой не е уцелил този тип?

— Това не беше пропуск, синко — обясни Линк. — Веднага щом излезе от болницата, този ще окачи станалото тук на вратовете на Макамбо и Сингър.

На Ски и Линк им трябваша десет минути, за да се спуснат на кея. Линк се приближи към Абала и клекна до него. Полковникът беше в шок и не го забеляза, но Линк го плесна леко по лицето, за да

привлече вниманието му. По устата на Абала беше избила пяна, а кожата му беше побеляла като на смъртник.

— Помниш ли ме, глупако? — попита Линк. Очите на Абала се разшириха. — Точно така. Река Конго, преди около седмица. Беше решил, че можеш да ни преметнеш. И ето какво ти се случи. — Линк приближи лицето си до неговото. — Никога, искам да кажа буквално никога, не се бъзикай с Корпорацията.

Когато анголската армия най-накрая пристигна на терминала на „Петромакс“, „Орегон“ с екипировката си, екипажа и хората на Моузис Ндебеле, живи или мъртви, вече се беше скрил зад хоризонта.

Анголските части откриха, че течащият до товарния терминал петрол е спрял и че екипите на платформите са запушили двата кладенеца. Намериха и осемдесет и шест трупа, проснати до административната сграда, и повече от четиристотин пленени мъже, вързани един за друг и заключени вътре. Много от тях бяха ранени. Кракът на един беше отрязан, а около чуканчето имаше кървава превръзка. На главата на мъжа също имаше бинт, на който пишеше:

„Казвам се Раиф Абала. Имам чин полковник в Конгоанската революционна армия на генерал Макамбо и бях нает да извърша този терористичен акт от Даниъл Сингър, бивш съсобственик на «Мерик Сингър». Разбрах, че ако не сътруднича, хората, които ни спряха днес, ще ме намерят.

Приятен ден!“

[1] В петролната индустрия коледно дръвче се нарича съоръжението с клапани, фитинги и макари, с което се запушва кладенецът и се контролира изтичането на суровия петрол или природния газ. — Б.пр. ↑

29.

Очуканият външен вид на „Орегон“ беше дело на специалисти по камуфлаж, за да изглежда занемарен, но при „Сидра“ външният вид не лъжеше. В течение на двадесет години този кораб беше плавал из Средиземно море пълен с петрол, а собствениците му гледаха да изчоплят всеки цент печалба, без да влагат пари в поддръжката. Ако нещо се развалеше, то се заменяше с част втора употреба или се „ремонтиреше“ с тел и лепенки. А ако беше възможно, частта направо се изхвърляше. Когато пречиствателната станция за отпадните води се развали, прокараха една тръба, която я заобикаляше и изхвърляше нечистотиите право в морето. Системата за климатизиране на надстройките едва помръдваше нагорещения въздух, вместо да го охлажда. В камбуза високият човешки ръст хладилник не работеше, затова готвачите трябваше да внимават, като вадят храни от фризера, те да се размразят, но да не се развалят.

Черният корпус беше белязан от ръждиви ивици и петна, а единственият дымоход бе толкова почернял от пушек, че не можеше да се определи какъв е бил цветът му — зелен или жълт. Единственото ново нещо в оборудването на борда беше спасителната капсула, увиснала над кила. Тя беше монтирана след настояванията на капитана, когато разбра накъде ще плават.

С ширина тридесет и седем метра и дължина колкото три футболни игрища танкерът „Сидра“ беше голям кораб, макар и не толкова, колкото швартования за петролния терминал на „Петромакс“ 350000-тонен танкер. Старомодната му конструкция позволяваше трюмовете му да поемат само 104 000 тона суров петрол.

Беше се превърнал в част от пейзажа, откакто хвърли котва пред мавританското пристанище Наукшот — трепкащ силует в западната част на хоризонта, застинал там от седмици, но заминаването му мина почти незабелязано. Той отплава от града веднага щом Даниъл Сингър пристигна от Ангола и се отдалечи на повече от двеста мили от сушата.

„Сидра“ преследваше една тропическа депресия, която се носеше направо на Атлантическия океан и имаше потенциал да се превърне в ураган. Това беше бурята, която Сингър чакаше. Тя предлагаше съвършени условия да провери дали онова, което твърдяха най-добрите умове в метеорологията и най-сполучливите компютърни симулациите истина.

Тъй като температурата в каютата му се колебаеше около тридесет и седемте градуса, Дан Сингър прекарваше колкото може повече време на тесните проходи, обграждащи рулевата рубка, където благодарение на седемнадесетте възела, с които се движеше корабът, полъхваше ветреца.

Току-що беше разбрал от новините на Би Би Си по безжичния интернет, че нападението на Макамбо е било провалено от анголската армия. При бързата контраатака били убити повече от сто бунтовници. Пленените били четиристотин. Сингър се замисли дали полковник Абала, единственият бунтовник, който би могъл да го разпознае, е сред оцелелите, или е загинал, но после реши, че това няма значение. Ако го свържеха с нападението, рекламата при явяването му в съда само щеше да популяризира неговото послание. Той щеше да наеме най-блестящите адвокати и да ги накрада прехвърлят случая му на Международния съд в Хага. Щеше да изправи пред този съд начина, по който човечеството се отнася към земята.

Единственото, което го притесняваше в проваленото нападение, беше, че по груби оценки излятият в океана суров петрол е само около дванадесет хиляди тона. Макар че това си бе чиста проба катастрофа за околната среда, количеството беше много по-малко от планираните от него един милион тона. Нямахше да има облак от бензол-арсенова киселина, който да бъде подхванат от бурята и да разпростре отровите си над югоизточната част на Съединените щати. Вярно, че бурята щеше да бъде най-тежкият и страшен ураган, който ще се стовари върху Америка, откакто се води отчет, но без вредното замърсяване нямаше да предизвика паниката, на която Сингър се надяваше.

Знаеше, че ще се наложи да се свърже с медиите, щом бурята премине или може би по-добре малко преди да стигне до сушата, за да обясни как една случайна битка в далечен край на света е предотвратила катастрофата.

Това щеше да е поредният пример колко взаимно свързано е всичко на земята, как оставяме нашето бъдеще на прищевките на случайността.

Адонис Каседин, капитанът на танкера слезе от мостика. За разлика от красивия си съименник от митологията, Каседин беше мъж с кисело изражение, небръснати бузи и остър като на гризач поглед. Носът му беше изкривен на една страна, защото след някакво сбиване не му го бяха наместили както трябва. Затова и зацапаните му очила стояха накриво върху щръкналите уши.

— Току-що получих информация от един контейнеровоз, който е на около сто и шейсет километра пред нас. — До залез оставаха още няколко часа, но дъхът му вече вонеше на евтиния джин, който смучеше. Обаче трябваше да му се признае, че не заваляше думите, а тялото му се поклащаше съвсем леко. — Сблъскали са се с буря четвърта степен. Вятърът духал от североизток.

— Бурята се надига — отбеляза Сингър, — и то точно на мястото, където искахме да бъде. Не прекалено силна, за да е избрала вече своя курс, но не и твърде слаба, за да не успее да се развие.

— Мога да те закарам там — каза Каседин, — но това не ми харесва.

Ето пак се почна. Сингър вече беше раздразнен заради провала на Макамбо и не му се искаше да слуша оплакванията на този долен пияница.

— Този кораб е стар. Корпусът му гние, а това, което държиш в трюмовете, е прекалено горещо. Топлината намалява якостта на метала.

— А аз ти показах доклада на инженерите, в който пише, че корпусът може да издържи на топлинното натоварване.

— Глупости — отвърна Каредин и махна с ръка. — Изтупани в костюми типове, които нищо не знаят за океана. Ти искаш да ни вкараш в ураган, а аз ти казвам, че корабът ще се строши на две, когато ни удари шеста степен.

Сингър пристъпи към капитана, използвайки превъзходството си в ръст, за да го сплаши.

— Чуй ме, проклет дебелако. Плащам ти повече пари, отколкото си виждал някога в живота си. Достатъчно, за да можеш с десетилетия да не пускаш шишето. Срещу това очаквам да си вършиш работата и

да престанеш да ми досаждаш с предсказанията, тревогите и мненията си. Ясен ли съм?

— Просто казах, че...

— Стига толкова — изрева Сингър. — Нищо няма да казваш. А сега се махай, преди да повърна от дъха ти.

Сингър продължи да гледа заплашително Каседин, докато капитанът не отстъпи, както си знаеше, че ще стане. Сингър смяташе, че повечето алкохолици са слаби и този не се оказа по-различен. Беше толкова пропаднал, че щеше да направи всичко, за да не прекъсва състоянието си на непрекъснато опиянение. Сингър не изпитваше угризения да се възползва от хорските слабости, точно както не се бе поколебал да експлоатира наивността на екокръстоносците на Нина Вайзър и алчността на Самюъл Макамбо. Ако това беше нужно, за да накара хората да прогледнат и видят какво причиняват на своята планета — така да бъде. Джефри Мерик не се ли възползва от неговия собствен гений, за да създаде тяхното изобретение? Сингър беше свършил по-голямата част от работата, а Мерик обра лаврите.

Всички вярваха, че Сингър предпочита да не попада в светлината на прожекторите и да стои в сянка. Каква глупост! Кой човек не би искал да получи похвалите на своите колеги, тяхното одобрение и наградите? И Сингър искаше същото, но медиите сякаш виждаха само едната половина на „Мерик Сингър“. Телегеничната половина, половината с непринудената усмивка и увлекателните анекдоти. Сингър не беше виновен за това, че се сковаваше на трибуната, а на екрана изглеждаше като труп, или пък че излизаше пълен идиот в интервютата. Не му бяха дали никаква възможност, а му отредиха прозрачно съществуване. И трябваше да живее в сянката на Мерик.

Отново изруга, че бившият му съдружник не беше тук с него и отново го бе лишил от възможност да поважнички. Искаше да погледне Мерик в очите и да изкрещи: „Ти си виновен! Ти остави замърсителите да разрушават околната среда и сега ще видиш последиците“.

Той се изплю през борда на „Сидра“ и се загледа в падащата пълонка, докато тя не се превърна в част от океана. Някога Сингър приличаше на нея: нищожна частица от нещо толкова по-голямо, на което, макар й невероятно, все пак можеше да повлияе. Дан вече нямаше да бъде незначителен.

Първата заповед на Кабрило, щом се върна на „Орегон“, беше да поемат с пълен ход на север, където Африка се издигаше от Атлантическия океан, а горещите ветрове откъм Сахара най-накрая успяваха да изпарят достатъчно вода, за да родят урагани. Той не се върна в каютата си, докато не остана напълно доволен от подготовката на кораба. Корпусът на „Либърти“ беше почистен, резервоарите дозаредени и тя отново висеше на лебедките си. С помощта на разтворители и четки с дълги дръжки бяха почистили от петрола и обшивката на двете миниподводници. Акумулаторите им също бяха презаредени, а цялата демонтирана преди това екипировка — върната по местата ѝ. Ротационните картечници, 30-калибровите картечници и 40-милиметровите оръдия бяха проверени, цевите и патронниците им почистени, а муниционните им сандъчета заредени. Оръжейниците консервираха наново калашниците, които бяха раздали на хората на Моузис, и описаха почти петстотинте оръжия, иззети от войниците на Макамбо. Хуан не беше забравил възнаграждението, което Ленг Оверхолт обеща за връщането им.

Но колкото и да беше отрупан с работа, тя не можеше да се сравнява с онова, което д-р Джулия Хъкли и нейният екип вършеха в лазарета. Те трябваше да се грижат за двадесет и трима пациенти, да извадят тридесет и един куршума и да зашият толкова органи и крайници, че тя загуби надежда, че някога ще излезе от операционната. В мига, в който свалеше кървавите си каучукови ръкавици, един от фелдшерите веднага ѝ помагаше да нахлузи нови, за да се заеме с поредния ранен. По едно време анестезиологът се пошегува, че е пуснал повече газ, отколкото участниците в състезание по надпиване с бира.

След петнадесет часа работа тя шиеше дълбоката резка, която един куршум беше оставил на рамото на Майк Троно, без той дори да усети, и вече знаеше, че той е последният ранен. Когато Майк скочи от масата, Джулия се търкулна на нея с театрален стон.

— Хайде, хайде, Хъкс — закачи я Майк, — да получаваш рани е много по-тежко, отколкото да ги оправяш.

Тя не отвори очи, но му отговори:

— Първо, нищожната ти драскотина не заслужава да бъде наречена рана. Котката ми ме драскаше по-дълбоко от това. Второ,

щом не оценяваш работата ми, ей сега ще извадя конците и ще те оставя още да покървиш.

— Брей, а къде остана Хипократовата клетва?

— Когато я произнасях, си отварях само устата.

Той я целуна по бузата.

— Приятни сънища, докторке. Благодаря.

Веднага щом Майк излезе от операционната, една сянка засенчи лампите, които висяха над масата. Джулия отвори очи и видя председателя. По мрачното му изражение разбра, че той знае.

— Искам да я видя.

Тя скочи от масата и поведе Кабрило през другото крило на лазарета до една малка климатизирана стая с една-единствена маса в средата. Към задната стена бяха закрепени четири шкафа от неръждаема стомана с чекмеджета. Без да каже нещо, тя издърпа едното и извади на показ голо тяло, пъхнато в непрозрачен пластмасов чувал. Хуан отвори малко ципа над лицето и отстъпи, за да огледа сиво-бялото лице на Сюзън Донливи.

— Как го е направила?

— Кофти начин да умреш — отговори Джулия, която сега усети десетократно по-голяма умора, отколкото в операционната. — Изплезила се е колкото може повече и се е хвърлила по лице на земята. Брадичката ѝ се ударила в пода, а зъбите са прехапали езика. След това се е изтърколила по гръб и буквално се е удавила в собствената си кръв. Направо не мога да си представя как е могла да се хвърли и да не се подпре на ръце.

— Била е с белезници.

— Можела е в последния момент да извие глава. — Джулия погледна с тъга тялото. — Смятаме, че е пробвала няколко пъти, докато събере кураж за последния опит.

Кабрило замълча. Спомни си преследването с лодки в Сандвич Бей, след като той и Слоун бяха открили убития Папа Хайнрик. Кормчията, когото беше преследвал, нарочно блъсна лодката си в брега, за да не го хванат. Тогава Хуан си беше помислил, че онзи се страхува да не попадне в африкански затвор, но истината беше, че човекът се беше пожертвал за кауза. Точно както Сюзън Донливи.

— Не — каза той уверено, — успяла е още от първия път.

— Да не си гледал записите на охранителната камера в килията й?

Той се обърна към нея.

— Няма нужда. Познавам този тип хора.

— Фанатици.

— Да. През Втората световна война да си отхапеш езика е било приемлив заместител на сепукото сред пленените японски войници.

— Хуан, съжалявам. Из кораба се носят слухове, че може би е знаела повече.

— Знаела е. — Той погледна към Джулия. — Мисля, че и Джеф Мерик знае същото. Трябва да го събудиш.

— Забрави. Кръвното му налягане е прекалено ниско. Едва успях да прегледам раната му за частици и съвсем наскоро малко ограничих възпалението. Признавам, че комата му е много по-плитка, но тялото му отказва.

— Джулия, нямам друг избор. Сингър е наредил атаката да се проведе в определен час, защото е планирал и нещо друго. Отвлякъл е Мерик, защото е искал и той да гледа. Когато Линда разпита Сюзън, тя призна, че в Дяволския оазис Сингър е разговарял няколко часа с Мерик. Обзалагам се, че му е разказал целия план.

— Готов ли си да заложиш живота му?

— Да — отговори Хуан без колебание. — Каквото и да е замислил Сингър, със сигурност включва ураган. Мисля, че е измислил начин да ги формира. Трябва ли да ти обяснявам, какво значи това? След „Катрина“ ти си взе отпуска, за да помагаш като доброволка в Ню Орлийнс.

— Родена съм там.

— Можем да попречим някой друг град да пострада по същия начин. Джулия, ти имаш пълна власт върху медицинските решения на този кораб, но само защото аз съм решил така. Ако предпочиташ да ти заповядам, ще го направя.

Тя се поколеба, но после се съгласи.

— Ще го направя.

Хуан знаеше, че би трябвало разговора да проведе Линда, защото това беше нейната специалност. Но тук не ставаше въпрос да се измъкне информация от съпротивляващ се пленник, а да се разговоря с жертва, която не е напълно в съзнание.

— Да вървим.

Хъкс взе някакви медикаменти от шкафа в операционната и поведе Кабрило към отделението за възстановяващи се. В стаята, в която преди Джефри Мерик се разполагаше сам, сега лежах и трима ранени африканци. Изгорялото му от слънцето лице беше покрито с възстановяващ гел, но Хуан забеляза, че и под него ученият беше блед. След като провери жизнените му функции, Джулия инжектира стимулант в системата с успокоителни.

Мерик започна бавно да се свестява. Първоначално помръдваше единствено езикът му в усилие да оближе сухите си устни. Джулия ги навлажни с мокра марля. После очите му затрепкаха и се отвориха. Той погледна първо Джулия, после Хуан, след това отново лекарката. Очевидно беше объркан.

— Д-р Мерик, казвам се Хуан Кабрило. Вече сте в безопасност. Моите хора ви спасиха от еколозите, които ви бяха отвлекли, и сега сте в лазарета на нашия кораб.

Преди Мерик да успее да отговори, Джулия попита:

— Как се чувствате?

— Жаден съм — отговори той с дрезгав глас.

Тя поднесе чаша вода със сламка към устните му и той отпи с благодарност няколко глътки.

— Как са гърдите ви?

Той се замисли малко преди да отговори.

— Безчувствени.

— Бяхте прострелян — обясни му Хуан.

— Не си спомням.

— Сюзън Донливи ви простреля.

— Тя не беше пребита — каза Мерик, когато част от спомените му се върнаха. — Мислех, че са я измъчвали, а те просто я бяха гримирани.

— Докато са ви държали затворен, се е появил Даниъл Сингър. Спомняте ли си това?

— Така смятам.

— Двамата сте разговаряли.

— Къде е Сюзън? — попита ученият.

— Докторе, тя се самоуби. — Мерик се ококори срещу него. — Направи го, за да не научим какво възнамерява да извърши Сингър.

— Петролни платформи — гласът му отслабна до шепот, докато тялото му се бореше с успокоителните, защото иначе щеше отново да изгуби съзнание.

— Точно така. Той се е готвел да нападне петролните платформи край анголското крайбрежие и да предизвика голям разлив. Какво друго е планирал? Каза ли ви?

— Трябва да го спрете. Петролът е много отровен. — Последните думи бяха неясни.

— Направихме го — успокои го Хуан. — Нападението се провали. Разливът ще бъде ограничен.

— Кораб — каза той сънливо.

— На терминала имаше танкер, но той не беше нападател.

— Не. Сингър има кораб.

— За какво го използва?

— Откритието е на Съюзън. Тя му го е занесла. Аз смятах, че става дума само за опит, но тя вече го беше усъвършенствала. — Очите му се затвориха.

— Джеф? Какво е усъвършенствала Съюзън? Д-р Мерик?

— Органичен гел, който превръща водата в нещо като пудинг.

— Защо? — попита отчаяно Хуан, защото се страхуваше, че Мерик отново ще потъне в безсъзнание. — За какво ще го използва?

Мерик помълча в продължение на двадесетина секунди.

— Топлина — най-накрая каза той. — Отдава много топлина.

Това беше връзката, която Кабрило беше търсил. Ураганите имаха нужда от топлина и Сингър щеше да даде тласък на някой от тях. Ако изсипеше цял кораб, натоварен с гела на Съюзън Донливи в океана, в епицентъра на зараждащата се буря, горещината щеше да я завихри точно във времето и на мястото, където той пожелае. Затова е знаел кога да нападне терминала на „Петромакс“. Преобладаващите ветрове щяха да отнесат петролните изпарения на север право в урагана, на който той щеше да помогне да се роди.

Хуан знаеше, че най-подходящото място да се излее гелът, бяха водите около западното крайбрежие на Африка, но сега нямаше време да ги претърсват. Трябваше да стесни възможните параметри.

— Какъв кораб използва Сингър? — Танкерът беше най-подходящ, но Хуан не искаше да подвежда полузаспалия учен с подозренията си.

Мерик остана безмълвен, очите му бяха склопени, а устата полуотворена. Джулия наблюдаваше монитора с жизнените му функции. Хуан познаваше това изражение на лицето ѝ. Тя не харесваше това, което виждаше.

Той разтърси Мерик за рамото.

— Джеф, какъв кораб?

— Хуан — обади се Джулия предупредително.

Главата на Мерик се изви, за да го погледне, но не можа да отвори очи.

— Танкер. Купил е петролен танкер.

Мониторът започна да писука, защото пулсът му заплашително отслабна. Джулия избута Хуан настрани и се разкрещя:

— Той си отива! Докарайте количката! — Тя отметна чаршафа, който покриваше гърдите на Мерик, а един от фелдшерите влетя с портативния дефибрилатор.

В цялата суматоха Мерик успя да отвори очи, замъглени от болка. Той се протегна и сграбчи ръката на Кабрило, а устата му оформи една дума, но не можа да я произнесе на глас, защото не му стигаше въздух.

Писукането на монитора премина в непрекъснат вой.

— Пазете се! — извика Джулия с насочени към голите гърди на Мерик електроди. Хуан Дръпна ръката си, за да може Джулия да приложи електрическия шок и да накара сърцето на Мерик да заработи отново. Тялото му подскочи, когато зарядът протече през него и на монитора правата линия на сърдечната дейност очерта заострено връхче, но после отново се изправи.

— Епинеферин! — Фелдшерът подаде на Джулия спринцовка с лекарството. Иглата ѝ беше невероятно дълга. Тя прониза тялото между две от ребрата и впръска лекарството право в сърцето. — Увеличи шока на двеста джаула.

— Зарежда се, зарежда се — извика фелдшерът, докато гледаше монитора на машината. — Давай!

Хъксли отново използва електродите и за втори път тялото на Мерик подскочи в леглото, като едва не падна на пода. Правата черта на монитора отново се стрелна нагоре.

— Хайде, хайде! — извика Джулия и сърцето започна да бие отново.

Първоначално връхчетата на екрана бяха доста разреждени, но скоро станаха равномерни. — Докарайте един кислороден апарат! — Тя стрелна Кабрило с язвителен поглед. — Е, заслужаваше ли си?

Той издържа спокойно вторачването й.

— Ще разберем, когато открием танкер на име „Сидра“.

30.

Докато „Орегон“ летеше на север, времето започна да се разваля и се наложи да поддържат деликатно равновесие между бързината и необходимостта да пазят ранените от допълнителни сътресения заради люшкането на кораба. Джулия се сети за един метод от деветнадесети век и сега тежко ранените се полюшваха в хамаци, които следваха движенията на кораба и облекчаваха тласъците на високите вълни. Двадесет минути след като успя да накара сърцето му да забие отново, тя не се отдели от Мерик.

Щом научиха името на танкера, на Мърф и Ерик им отне по-малко от половин час, за да научат, че „Сидра“ е стоял на котва близо месец срещу брега на Мавритания и е отплавал предишния ден. Корабът бил собственост на либийската държавна петролна компания, но наскоро го продали на новосъздадената либерийска фирма „Крунер и Ко“, зад чието име Мърф разпозна доста очевиден намек за фамилията на Сингър.

Въоръжени с тази информация, двамата пресметнаха къде би могъл да се крие плавателният съд. Скоро на 960 километра от африканския бряг щеше да се появи тропическа депресия. Те плаваха толкова бързо, колкото смееха да се движат в този район.

За да намали още повече неизвестните, Хуан отново се обади на Ленг Овърхолт, за да използва обръча от шпионски сателити на американското правителство и да открие точните координати на „Сидра“. Сега, когато всички знаеха какъв е залогът, Овърхолт беше съобщил на директора на ЦРУ информацията от Кабрило. Малко по-късно тя бе предадена на президента, който издаде заповед бреговата охрана, военният флот и Националната метеорологична служба, която редовно обхождаше алята на ураганите, да повишат вниманието си. На един крайцер с крилати ракети, който се връщаше от патрул в Червено море, бе наредено да промени курса, а един разрушител на приятелско посещение в Алжир го прекрати предсрочно и потегли от Средиземно море. Същата заповед получи и двойка атомни

подводници, които се намираха близо до района и можеха да стигнат там за двадесет часа.

Британското правителство, което също получи информацията за положението, предложи да изпрати два кораба от Гибралтар и един от Портсмут. Те щяха да пристигнат на мястото няколко дена след американските, но помощта беше оценена много високо.

Обаче Хуан знаеше, че въпреки всички тези кораби, порещи с максимална скорост водите, със своята изключителна скорост „Орегон“ щеше да стигне пръв до периферията на бурята и бремето да спре Даниъл Сингър щеше да легне на неговите плещи.

Слоун Макинтайър се олюляваше надолу по коридора, носейки табла с вечеря, приготвена лично от Морис. Ръката ѝ още висеше в превръзката през рамото ѝ това беше трудна задача за нея. Затова от време на време се опираше с рамене в стените, за да не изгуби равновесие. Беше почти единадесет и по коридора, който водеше към кърмата, не се мяркаше жива душа. Стигна до вратата и почука тихичко с крак. Когато не последва отговор, тя ритна по-силно.

После остави таблата на мокета и отвори вратата. Вътре беше сумрачно.

— Хуан — повика тя тихичко в полумрака, — ти не дойде на вечеря и затова ние с Морис сме ти приготвили нещичко.

Прекрачи прага, защото нямаше чувството, че се натрапва. Една настолна лампа хвърляше кръг светлина върху писалището на Кабрило. Другата половина беше синкава от монитора на компютъра. Столът беше избутан назад, сякаш Хуан току-що беше станал от работното си място, но го нямаше пред картотеката, нито до антикварния сейф. Диванът в съседния тъмен ъгъл също беше празен.

Тя остави таблата на бюрото, отново го повика по име и тръгна към тъмната спалня. Той лежеше по лице на леглото и Слоун отмести поглед, защото реши, че е гол. Когато плахо погледна отново към него, забеляза, че той носи боксерки в почти същия цвят като кожата му, макар че над ластика се виждаше бяла ивица. Тогава тя се уплаши, че той не диша, но в същия миг видя, че гръдният му кош се издува като мях.

За първи път си позволи да се втренчи в неговото чуқанче. Кожата му беше зачервена и сбръчкана и изглеждаше възпалена. Без съмнение причината беше в сраженията, в които бе участвал. Мускулите на бедрата му бяха големи и дори сега, насън, не изглеждаха отпуснати. Всъщност нито една негова част не изглеждаше спокойна. Цялото му тяло беше напрегнато. Тя спря да диша, за да се ослуша, и чу как зъбите му скърцат.

Гърбът му представляваше плетеница от стари белези и нови натъртвания. Имаше шест еднакви белега, явно причинени от сачми. От единия му бъбрек започваше седми белег, който продължаваше под шортите, и тя си помисли, че може да е от операция, а не от удар с нож.

Дрехите му бяха захвърлени на пода. Докато ги сгъваше, тя се запита що за човек би плащал такава висока цена, за да върши това, което правеше той. Пред света не показваше с нищо, че нощем сънищата му предизвикваха бруксизъм^[1], който заплашваше да стрие зъбите му на прах. И макар да беше в началото на четиридесетте, по тялото му имаше белези за два живота. Сякаш някаква неведома сила го подтикваше да се излага на опасности въпреки все по-сериозното им въздействие върху тялото му.

Тя беше сигурна, че причината не беше мания за самоубийство. От непринудените му закачки с Макс и останалите Съюзн знаеше, че той обича живота повече от всеки друг. Може би точно това беше причината. Беше решил да прави всичко възможно другите да могат да се наслаждават на живота си така, както и той на своя. Беше се превърнал в защитник, макар че онези, които бранеше, никога нямаше да научат за неговите усилия. Спомни си как го попита какъв би искал да бъде, ако не беше капитан на „Орегон“. Той отговори: фелдшер, невъзпят герой, какъвто всъщност беше.

Когато праметна панталоните му на дървената закачалка, портфейлът му падна на пода.

Слоун погледна към Хуан. Не беше помръднал. Почувства пристъп на вина, но не чак толкова голяма, за да победи любопитството ѝ, тя го отвори.

Вътре имаше единствено пари в различни валути. Никакви кредитни карти, никакви визитки, нищо, по което да бъде разкрита неговата самоличност. Трябваше да се досети. Той не би носил нещо, по което да го свържат с кораба или е истинската му самоличност.

Слоун погледна обратно към кабинета, където осветеното писалище сякаш изпълваше цялото пространство. Отиде на пръсти до него и погледна отново към Хуан, преди да издърпа тихичко средното чекмедже. Там бяха личните му неща. Намери една златна запалка „Дънхил“, инкрустирана с оникс, и богато украсена резачка за пури. Откри американския му паспорт и видя, че почти всяка страница беше покрита с печати. Тя предпочиташе косата му къса, както я беше подстригал сега, пред по-дългия вариант на снимката отпреди шест години. Имаше още два американски паспорти. Снимката на единия беше на простоват мъж на име Джедая Смит и на Слоун ѝ трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че това е Хуан, но дегизиран. Имаше още паспорти от различни страни с други псевдоними плюс кредитни карти, съответстващи на тези самоличности, и капитански лицензи на името на Хуан и Смит. Тя откри и златен джобен часовник с надпис „На Хектор Кабрило от Роза“ и предположи, че е принадлежал на неговия дядо. Сред джунджуриите лежаха няколко писма от неговите родители, старият му пропуск от ЦРУ, малък антикварен пистолет с четири цеви, каквито са носили комарджиите по речните кораби, лупа с дръжка от слонова кост и ръждясало джобно ножче.

В дъното на чекмеджето стоеше инкрустирана турска кутия и вътре Слоун откри онова, което най-малко очакваше: златна брачна халка. Беше от обикновените модели. По нея нямаше драскотини и Слоун заключи, че е носена съвсем кратко. Запита се коя ли глупачка е изпуснала мъж като Хуан. Мъже като него се срещаха веднъж на милиони и ако имаш достатъчно късмет да попаднеш на такъв, трябва да направиш всичко, за да се получи. Тя погледна по-внимателно, в кутията и видя лист хартия, сгънат така, че напълно закриваше дъното.

Беше на ръба да премине от обикновено любопитство към сериозно навирание на носа в чужди работи. Хвърли поглед през рамо, за да се увери, че Хуан спи, и се протегна за листа. Беше полицейски доклад за автомобилна катастрофа във Фолс Чърч, Вирджиния, която беше отнела живота на Ейми Кабрило. Очите на Слоун се напълниха със сълзи. Докато четеше сухите слова в доклада, научи, че алкохолът в кръвната проба на Ейми е бил три пъти над допустимото.

Мъж като Хуан се жени веднъж в живота, за жената, с която е сигурен, че ще остаряят заедно. Фактът, че тя му беше отнела тази увереност, накара Слоун да изпита два пъти по-силна омраза към Ейми. Тя

избърса сълзата от бузата си и внимателно сгъна доклада, преди да остави всичко в чекмеджето така, както го беше намерила. После вдигна таблата с храната и излезе от каютата.

Точно когато Слоун затваряше вратата, иззад ъгъла се показва Линда Рос.

— Здравсти, съквартирантко — бързо каза Слоун, за да прикрие неудобството си. — Не видях Хуан на вечеря, затова му донесох нещо за хапване. Обаче той е заспал.

— Затова ли плачеш?

— Аз... — Слоун не можа да отговори.

Линда се усмихна топло.

— Не се тревожи. Това ще бъде нашата малка тайна. Той е най-добрият мъж, когото съм срещала.

— Вие двамата?

— Трябва да призная, че е дяволски красив, и тази мисъл ми мина през главата, когато за пръв път се качих на борда. Но на въпроса ти, не, не сме и никога няма да бъдем. Той е мой командир и приятел, а двете неща са прекалено важни, за да ги разваля с някаква любовна афера.

— За него всичко е приключило. Усещам, че е от мъжете, които обичат само веднъж, значи всички възможности са изчерпани.

— Значи знаеш за Ейми?

— Наврях си носа в нещата му и видях полицейския доклад.

— Не казвай на Хуан, че си го видяла. Той си мисли, че никой от екипажа не знае, че е вдовец. Навремето Макс сбърка да каже на Морис, а той клюкарства като бабичка. Да, ако имате връзка, тя вероятно ще е краткотрайна, но не защото той още оплаква Ейми. Хуан има друга любов, с която никоя жена не може да се съревновава.

— „Орегон“?

Линда кимна.

— Така че си помисли добре, преди да правиш каквото и да било.

— Благодаря.

Докато се отдалечаваха по коридора, вратата на Хуан се отвори тихичко и той надникна. Звукът от отварянето на чекмеджето го беше събудил, но той се престори, че спи, за да не постави Слоун в неудобно положение. Трябваше да поговори с Макс за неспособността му да

пази тайна, а също и с Морис. Затвори отново вратата и си помисли, че това, което бе чул, ще направи решението му още по-трудно.

Хуан седеше в дневната на кабината за гости и разговаряше с Моузис Ндебеле. Неговите хора се бяха оттеглили в леглата си, защото бяха направо съсипани от морската болест. Кабрило се радваше на интелекта на Ндебеле и на способността му да прощава, като знаеше колко жестоко се беше отнесло правителството на Зимбабве към него. За разлика от някои хора, които щом се сдобият с власт, потъпкват свободите и ограбват своите народи в неутолим стремеж към богатство и лична слава, Ндебеле наистина искаше само най-доброто за страната си. Той мечтаеше за икономически реформи, за възстановяването на някогашния процъфтяващ селскостопански сектор. Говореше за това, че властта трябва да се сподели с другите племена и че иска да сложи край на шуробаджанацината, която бе съсипала много африкански народи.

Но най-много от всичко искаше народът да престане да се страхува от своето правителство.

Кабрило беше по-убеден отвсякога, че не е сбъркал с Моузис. Сега имаха възможност да възстановят страната, която някога беше за пример в южната част на Африка и отново да я направят предмет на завист за останалите на континента. Разбира се, за целта трябваше да намерят кораба, който беше потънал преди век, в район от хиляда квадратни мили.

Той почувства как „Орегон“ изведнъж завива. Отклонението беше най-малко петнадесет градуса и вече ставаше, когато телефонът му звънна.

— Някой го е намерил — каза той в слушалката, защото знаеше, че това е Макс с новината, която чакаше от тридесет часа. Обърна се към Моузис, за да му се извини, и закрачи към вратата.

— Открило го е нещо, наречено „Маг Стар“ — обясни Хенли. — Вероятно е нов военен сателит, който регистрира изкривяването, което големите метални корпуси предизвикват в земното магнитно поле.

Хуан беше запознат с тази технология.

— На какво разстояние сме от него?

— Сто и петдесет мили и за да отговоря на следващия ти въпрос, ние сме най-близо до него.

След като пресметна скоростта и разстоянието, Хуан каза:

— Значи ще стигнем при тях на свечеряване, макар че отдавна не сме виждали слънцето.

„Орегон“ продължаваше да цепи напред под кълбящите се облаци, а вълните, които блъскаха корпуса му, вече бяха петметрови. Корабът нямаше проблеми да поема страничните вълни. Беше конструиран така, че да издържа на много по-силно вълнение и при по-висока скорост от тази, с която плаваше сега. Но потърпевши бяха ранените въпреки всички усилия, които Хъкс полагаше. Вятърът духаше с около тридесет възела с пристъпи, които стигаха до осма степен по скалата на Бофорт. Макар още да не беше почнало да вали, прогнозите бяха, че това ще се случи след няколко часа.

— При тази буря потапянето на „Сидра“ ще се окаже доста трудно — подхвърли Макс, — а тъмнината ще ни затрудни още повече.

— Трябва да ми разкажеш подробностите — прекъсна го Хуан, — след минутка ще бъда при теб.

Малко по-късно той влезе в командния център. Обикновените вахтени бяха заменени от най-добрия екип на Корпорацията. Беше им трудно, защото корабът се накланяше силно и те трябваше за всеки случай да се държат за работните си маси или преградите. Ерик Стоун вече беше заел мястото си на руля. Марк Мърфи, с риза, която защитаваше лова на китове, точно се наместваше на командния пулт на оръжейните системи, а Хали стоеше пред комуникационния център. Пристигна и Линда Рос, а Еди и Линк стояха, опрели гърбове на стената. Дватамата бяха различни като Лаурел и Харди, но си приличаха по едно — професионалните умения.

Веднага щом Хуан седна на централния стол, Макс се приближи от пулта, където беше проверил любимите си двигатели. На главния монитор се виждаше сателитна снимка на Атлантическия океан. Облаците бяха започнали да се къдрят по обичайния за зараждащ се ураган начин. Картината се сменяше на всеки няколко секунди, за да покаже изминалите няколко часа от усиляването на бурята. Окото вече беше започнало да се оформя.

— Добре, къде сме ние и къде е „Сидра“? — попита Хуан.

Стоун набра команда на клавиатурата си и на монитора се появиха две примигващи иконки. „Сидра“ се намираше в периферията на разрастващото се око, а „Орегон“ бързо го приближаваше от югоизток.

Те наблюдаваха екрана повече от час, докато информацията на него постоянно се обновяваше от Националната разузнавателна служба, обвитата в тайнственост правителствена агенция, която командваше почти всички шпионски сателити на САЩ. Колкото повече бурята добиваше характерната форма на ураган, толкова по-навътре в растящата стена около окото навлизаше танкерът на Сингър.

— В момента получавам допълнителна информация от Овърхолт — обади се Хали, впил очи в екрана на компютъра си. — В нея се казва, че НРС има допълнителни данни за обекта. Като са проверили местоположенията му във времето, са успели да възстановят курса и за двата часа преди да го разпознаят. Ерик, пращам ти го.

Когато Ерик получи електронното писмо в другия край на залата, вкара координатите в компютъра.

— Сега ще излезе — обяви той и натисна клавиша за въвеждане.

На екрана иконката на „Сидра“ отскочи няколко сантиметра назад, а после се придвижи напред. Изглежда окото се формираше по протежение на неговия курс. Точно обратното на това, което си мислеха — че танкерът се придържа към периферията на урагана.

— По дяволите, какво е това? — измърмори Хуан.

— Прав бях! — провикна се Ерик.

— Да, да, ти си гений — подхвърли Макс и се обърна към Кабрило. — С него седяхме в каютата ми и обменяхме идеи. Е, поровихме малко в сървъра на „Мерик Сингър“. Сюзън Донливи не е съхранявала бележките си в своя компютър. Или е ползвала невключена в мрежата машина, или ги е водила на ръка. Както и да е. Всичко, което намерихме за нейния проект, беше първоначалното предложение и то е твърде кратко. Нейната идея е била да създаде органични валма.

— Какво?

— Това е съединение, което кара пръстта и други твърди материали, разтворени във водата, да образуват буци — отговори Ерик. — Използва се в пречиствателните станции, за да се отстраняват отпадъците.

— Значи тя е търсила начин да свърже органичните материали, които се срещат в морската вода, за да я превърне в гел?

— За какво? — попита Макс Направо.

— Не пише — отговори Марк — и очевидно никой от комисията не се е интересувал, защото е получила разрешението, без да обясни каква е нуждата от подобно нещо.

След това Стоун продължи:

— От твоя разговор с Мерик знаем, че реакцията е екзотермична^[2], и мога само да предположа, че не е устойчива. Накрая топлината ще убие органичната материя и гелът ще се разтвори отново в обикновена морска вода.

— Разбирам — каза Хуан, — но не виждам смисъл във всичко това.

— Ако Сингър изпусне една линия валма, те ще се разпрострат за известно време и след това просто ще изчезнат. — Марк издаде звук напомнящ пукането на балон от дъвка, за да подчертае думите си. — Ураганът ще погълне известно количество от топлината на валмата, когато мине над тях, но тя няма да е достатъчна, за да предизвика някакви драматични промени в силата или посоката му.

Ерик също се включи.

— Моята идея беше, че ако ги излее в кръг точно когато ураганът започне да се върти, Сингър ще може да диктува кога и къде да се оформи окото. И нещо по-важно, колко голямо да бъде.

— Колкото е по-тясно окото, толкова по-бързо ще се върти вятърът около него — добави Макс.

— Окото на урагана „Андрю“ имаше диаметър 16 километра, когато излезе на брега в Маями — подхвърли Мърф. — Природните процеси ограничават минималния размер на окото, но ако Сингър е намерил начин да го управлява, ураганът може да излезе по-силен от пета степен по скалата на Сафир-Симпсън. Може би ще успее да контролира посоката на бурята през Атлантика и по същество ще я насочи като пистолет срещу крайбрежието, което си избере.

Кабрило отново се загледа в монитора. „Сидра“ май правеше точно това, което Ерик и Мърф бяха предположили. В момента танкерът започваше да завива, използвайки топлината, създадена от гела на Сюзън Донливи. Със сигурност помпите го изхвърляха възможно най-бързо, за да примами бурята да свие окото си още

повече. Сингър щеше да го направи колкото може по-малко и така ураганът щеше да стане по-могъщ от всички, които природата беше успяла да създаде.

— Ако завърши този завой, няма да можем да направим нищо — приключи с обясненията си Ерик. — Окото ще бъде формирано и никоя сила на земята няма да може да го спре.

— Някакви идеи накъде го изпраща?

— Ако бях аз, щях да го насоча отново към Ню Орлийнс — каза Мърф, — но не знам дали ще има толкова голям контрол. Най-сигурно ще бъде да го стовари върху Флорида, където топлите крайбрежни води няма да го отслабят. Маями и Джексънвил са най-известните градове. „Ендрю“ предизвика щети за около девет милиарда, а той беше от четвърта степен. Ако Сингър удари някой от тези градове с шеста степен, ще падат небостъргачи.

— Макс — попита Хуан, без да го погледне, — каква е нашата скорост?

— Съвсем мъничко под тридесет и пет възела.

— Кормчия, вдигни на четиридесет.

— На докторката това няма да ѝ хареса — укори го Макс.

— аз вече съм в немилост, защото я накарах да събуди Мерик — отвърна Хуан мрачно.

Ерик изпълни заповедта, подавайки команда на магнито-хидравличните двигатели да започнат да извличат повече електричество от водата, за да захванват водометните движители. „Орегон“ започна да се люлее по-силно, докато сечеше през вълните. Външната камера показваше как вълните направо захлупваха носа. Когато изскачаше на повърхността, от палубата му се стичаше вода по-висока от метър. Кабрило набра един номер на комуникационната си конзола, за да се свърже с хангара.

Обади се един от техниците и Хуан го помоли да повика Джордж Адамс.

— Джордж, можеш ли да го направиш?

— Ще бъде кошмарно — отговори пилотът, — но мога да го направя, стига да не завали дъжд. И не искам да чувам мърморене, ако повредя шасито на хеликоптера.

— Думичка няма да кажем. Започни да се подготвяш. След десет минути ще ти се обадя.

— Разбрано.

Хуан прекъсна връзката.

— Уепс, какво е положението с нашите риби?

Под ватерлинията от двете страни на носа на „Орегон“ имаше торпедни апарати за изстрелване на руските торпеда „Тест-71“. Тези двутонни оръжия бяха управляеми, имаха почти шестнадесет километра обсег и максимална скорост четиридесет възела. В носовете си носеха по седемдесет килограма експлозив. Когато беше проектирал „Орегон“, Кабрило искаше да използва американските торпеда МК-48, но колкото и да ухажваше Ленгстън, не можа да го склони да разреши. Обаче и излишните съветски торпеда бяха достатъчно мощни, за да потопят всеки кораб, освен тези с най-дебели брони.

— Да не би да смяташ да торпедираш „Сидра“? — попита Марк.
— Тогава ще изсипе целия си товар от гел на едно място. На този етап от развитието на бурята толкова много топлина би могла да има същото въздействие, както ако корабът е завършил своя кръг.

— Просто се подготвям за всички възможности — успокои го Хуан.

— Добре — Марк потърси отчета за диагностиката на торпедата.
— Преди три дена са били водени от апаратите за рутинна проверка. На торпедото в първия апарат е сменен акумулаторът. В момента и двете са готови за бой.

— Е, какви са намеренията ти? — попита Макс Хуан.

— Най-простото решение е хеликоптерът да откара един екип на танкера, да го превземе и да спре корабните помпи.

— Председателю — обади се Ерик, — трябва да знаеш, че дори да го откараме достатъчно далеч от окото и започнем да изхвърляме гела, топлината ще предизвика твърде силно изпаряване на водата и ще създаде друга мощна зона на ниско налягане. Тя ще прекъсне бурята и буквално ще я разкъса на две.

— О, не! — внезапно извика Хали. Той натисна едно копче на клавиатурата си и в помещението заехтя пронизителен глас:

— Повтарям, говори Адонис Каседин, капитан на танкера „Сидра“. Бурята спуска нашия корпус. Плаваме с баласт, така че няма разлив на петрол, но ще се наложи да напуснем кораба, ако корпусът се пропука още. — Той започна да изрежда координатите. — Обявявам

бедствено положение. Моля, някой чува ли моя сигнал? Помощ, помощ, помощ!

— С баласт ли, виж ми окото — изръмжа Макс. — Какво да правим?

Кабрило седеше неподвижно, подпрял брадичката си на ръката.

— Нека се поизпоти. Ще продължава да вика, дори никой да не отговори. Ерик, кога ще бъдем при тях?

— След около три часа.

— „Сидра“ няма да изкара толкова при тези вълни, щом са спугали корпуса му — обади се Макс. — Особено ако е пострадал и килът. Всеки момент може да се строши на две!

Хуан не възрази. Трябваше да направят нещо, но възможностите му бяха ограничени. Да оставят танкера да се сцепи беше най-лошото, а идеята на Ерик да го използват, за да отслабят бурята с друга, май вече беше провалена. Най-добре щеше да бъде, ако успеят да пратят кораба на дъното с възможно най-малък разлив на гел. Руските торпеда можеха да свършат тази работа, но щеше да отнеме часове, докато най-накрая корпусът потъне под водата, което означаваше, че през това време щеше да продължи да излива товара си.

Вдъхновението го озари, когато си спомни преживяното на спасителната лодка със Слоун, когато ги уцели противотанковата ракета, изстреляна от яхтата. Тя потъна веднага, защото носът ѝ беше откъснат в движение. Кабрило не се замисли за безбройните неизвестни в своята идея, а се зае да я осъществява.

— Линк, Еди, слезте в складовете и ми намерете шейсетина метра хипертерм, от онези с електромагнити на обвивките. — Материалът, който приличаше на пластичен експлозив, беше съединение на основата на магнезия, и при горене развиваше температура от близо две хиляди градуса по Целзий. Използваше се при спасителни операции за рязане на стомана под водата. — Ще се видим в хангара. Еди, по пътя натам си вземи екипировката. Не знаем как ще ни посрещнат на „Сидра“.

— А аз? — попита Линк.

— Съжалявам, но има ограничение за теглото.

Макс докосна Хуан по рамото.

— Очевидно ти е хрумнало нещо хитро и коварно. Ще ни разкажеш ли? — Кабрило обясни плана си и той кимна. — Както вече

казах, хитро и коварно.

— А има ли друг начин?

[1] С термина се обозначава явлението несъзнателно скърцане със зъби от напрежение. — Б.пр. ↑

[2] Химическа реакция, протичаща с отделяне на топлина. — Б.пр. ↑

31.

От съсредоточаване лицето на Джордж Адамс се беше превърнало в маска. Пръстите му здраво стискаха лоста за управление на хеликоптера „Робинсън“. Вятърът и яростно въртящите се перки на главния ротор караха малката машина да потреперва на издигнатата хеликоптерна площадка, но той нямаше да излети, докато не настъпеше най-подходящият момент.

„Орегон“ пропадна от върха на висока вълна и изведнъж над палубата се извиси висока водна стена. Върхът ѝ се къдреше и тя заплашваше да отнесе хеликоптера и тримата му пътници.

— Ерик, какво става? — попита той, когато корабът започна да се изкачва по следващата вълна.

— Задръж, камерата почти стигна върха. Добре, от другата страна се вижда голяма бразда между вълните. Имаш достатъчно време.

В мига, когато корабът достигна най-високата точка на гребена, Адамс подаде малко повече газ, защото знаеше, че щом се издигнат във въздуха, „Орегон“ ще започне да пропада под тях. Обаче беше възможно да се повдигне от скрита вълна и палубата му да блъсне хеликоптера. Когато се издигнаха във въздуха, търговският кораб пропадна рязко. Джордж наклони носа, за да увеличи скоростта на издигане. След това се отдалечи от надигащите се вълни и попадна във вихрушка. Трябваше да обърне по вятъра, за да увеличи скоростта и височината, преди да завърти и отново да поеме срещу бурята. Блъскан от насрещен вятър със сила петдесет възела, хеликоптерът летеше само с шест възела над океана и напредваше с почти същата скорост като „Орегон“. Обаче Хуан искаше да стигнат до „Сидра“ колкото може по-бързо.

Ако планът проработеше, корабът щеше да е в обсега на торпедата, когато той и Еди ще са свършили с поставянето на зарядите с хипертерм.

— Смятам, че нашият полет ще трае час и двадесет минути — обяви Джордж, след като успя да насочи машината по курса въпреки трудните условия.

— Хуан? — Макс се обаждаше по радиостанцията. — Казвай.

— Каседин отново изпраща сигнал за бедствие.

— Добре, отговори му, както се разбрахме.

— Готово — Макс не изключи връзката, така че Кабрило да може да чува разговора. — „Сидра“, тук търговски кораб „Орегон“, капитан Макс Хенли. Чух сигнала ви за бедствие и плавам с максимална скорост към вашето местоположение, но все още се намираме на два часа от вас.

— Слава Богу, „Орегон“!

— Капитан Каседин, разкажи повече за положението ви.

— Корпусът от ляво на борд е спукан и се пълним с вода. Помпите ми работят с пълна мощност и май не потъваме, но ако пукнатината стане по-голяма, ще трябва да напуснем кораба.

— Увеличила ли се е пукнатината, откакто се появи?

— Не. Тежка вълна, носеща се напречно на вятъра, ни удари и разкъса обшивката. Оттогава няма промени.

— Ако обърнете на изток, можем да стигнем по-бързо до вас. — Това не беше истина, но ако „Сидра“ се обърнесе натам, докато плюеше отровата си, щеше малко да изкриви окото на урагана. Но хората на Кабрило най-вече искаха да проверят кой контролира кораба. Капитанът или Даниъл Сингър.

В продължение на почти цяла минута радиовълните предаваха само шума на статичното електричество. Когато гласът на Каседин се чу отново, той звучеше уплашен.

— „Орегон“, това е невъзможно. Моят главен инженер ми докладва за повреда в рулевия механизъм.

— По-вероятно е да има опрян в главата пистолет — подхвърли Хуан на Макс.

Те бяха предвидили такъв развой на събитията, затова Макс продължи, сякаш това нямаше кой знае какво значение.

— Разбирам, повреда в рулевия механизъм. Капитане, при тези условия не мога да рискувам да се сблъскам. Когато стигнем на десет мили от вас, ще поискам с хората си да се качите на спасителните лодки.

— Какво? Но тогава вие може да вържете танкера и да го обявите за свой, защото е спасен от вас?

Хуан се изкиска.

— Този тип е изправен пред лицето на смъртта, а се тревожи, че някой ще открадне кораба му.

— Капитане, „Орегон“ е риболовен кораб — гладко излъга Макс, — и не може да вземе на буксир танкер, дори морето да беше гладко като огледало, а какво остава сега, по време на ураган. Просто не искам да рискувам изгубил контрол съд да ни блъсне наред тази буря.

— Аха, разбирам — най-накрая каза Каседин.

— Колко души има на борда?

— Трима офицери, дванадесет моряци и един пътник. Всичко шестнадесет души.

Пътникът трябва да е Сингър, помисли си Хуан, като едновременно осъзна, че това са много малко хора дори по мерките на танкерите, които днес са толкова автоматизирани, че обикновено плават с минимален екипаж. После реши, че са достатъчни за онова, което Сингър си беше наумил.

— Разбрано — отговори Макс. — Шестнадесет души. Ще ви се обадя, когато наближим. Край.

— Разбрано, капитан Хенли. Ще се свържа с вас веднага ако настъпи промяна в положението ни. Край.

— Да не вземеш да се привържеш прекалено към капитаносването — обади се Хуан, когато връзката с танкера прекъсна.

— Не знам — отговори замислено Макс. — Звучи много приятно за ухото. И така, как смяташ, Сингър ще напусне ли кораба заедно с тях?

— Трудно е да се каже. Макар че част от операцията му се провали, може да се опита да довърши започнатото и без екипаж на борда. Те ще трябва да намалят, за да могат да спуснат спасителната лодка. Но ако Каседин му покаже, Сингър ще знае как да увеличи скоростта, за да свие окото така, че да излезе с диаметър по-малко от десет километра.

— Ти би ли го направил?

— Ако бях на негово място и съм стигнал толкова далеч, да, мисля, че щях да доведа замисленото до край.

— Което означава две неща. Първо, Сингър е по-луд, отколкото сме смятали, и второ, Еди трябва да го държи под око, когато разполагате зарядите за рязане.

— Ще внимаваме.

Час по-късно Джордж се свърза по радиото с „Орегон“ и докладва, че са изминали първия етап от полета. Беше време да разкарат екипажа на „Сидра“.

— Тук „Орегон“, капитан Каседин — повика го Макс по радиото.

— Каседин слуша, „Орегон“.

— Намираме се на десет мили от вашето местоположение. Готови ли сте да напуснете кораба? — попита Макс.

— Капитане, не искам да спорим — отговори Каседин, — но моят радар показва, че сте на почти тридесет мили от нас.

— Ти се доверяваш на радара при шестметрови вълни? — смъмри го Макс. — Моят радар дори не ви показва. Аз разчитам на своя джипис и по наши сметки сте на десет мили от нас. — Хенли издекламира данните за дължината и ширината на място, на около десет мили източно от „Сидра“. — Това е нашето местоположение.

— А, да, виждам, че си прав и се намирате на десет мили.

— Можем да се приближим, ако сте ремонтirали руля си.

— Не, още не сме, но пътникът се предложи за доброволец. Иска да остане и да го ремонтира.

— И вие ще го изоставите? — попита Макс, разигравайки ролята на загрижен моряк.

— Той е собственик на танкера и осъзнава риска — му отговори Каседин.

— Разбрано — каза Макс с фалшива загриженост. — Когато спуснете спасителната лодка и се отдалечите от танкера, поемете по курс двадесет и седем градуса и включете радиомаяка, за да можем да ви намерим.

— Значи курс двадесет и седем градуса и радиомаякът. Ще потеглим след няколко минути.

— Успех, капитане. Бог да ви помага — сериозно каза Макс. Дори Каседин и екипажът да бяха помагали съзнателно на Сингър, морякът в него разбираше колко е опасно да се качиш на спасителна лодка при такова море.

Четвърт час по-късно Хали Касим улови сигнала на радиомаяка и го пусна по високоговорителите на командния център, така че всички да чуят пронизителния насочващ тон.

— Хуан, чу ли това?

— Да. Ще се залавяме.

Макар да летяха на височина сто и петдесет метра, те наскочиха от облаците, когато стигнаха на една миля от супертанкера. Тежащият с деветдесет хиляди тона повече от „Орегон“ плавателен съд пореше много по-гладко вълните, като само от време на време водата плисваше нагоре по тъпия му нос. Хората в командния център видяха жълтата точица, която се отдели от чудовището с червената палуба. Това беше спасителната лодка, Каседин плаваше на запад, както му бяха казали. Така той се отдалечаваше от „Орегон“ и нямаше да има възможност да се намеси. Танкерът отново ускори, след като спуснаха спасителната лодка с лебедките. Близко до кърмата на „Сидра“, от страничния борд се изливаше струя течност. Мястото, откъдето се стичаше тя, лежеше на три метра под релинга. Изхвърляше я смукателната тръба, която беше част от системата от тръби и помпи, която му позволяваше да засмуква или изхвърля вода за баласт.

Само че сега не изпомпваше вода. Течността, която се изливаше от дупката с диаметър един метър, беше гъста и лепкава като петрола, който беше замърсил терминала на „Петромакс“ в Ангола. Но този разлив беше прозрачен и сякаш се разпространяваше по-бързо в океана, отколкото помпата го изхвърляше от кораба.

— Расте от само себе си — обади се Еди от задната седалка. До него лежаха дебелите хипертермови възета. — Органичното вещество в гела замърсява околната вода и я превръща във валма.

Те обиколиха супертанкера, за да преценят повредата на левия му борд. В корпуса имаше пукнатина, която започваше от ватерлинията и вървеше нагоре към релинга. От вълните корпусът се огъваше и пукнатината се отваряше и затваряше подобно на вертикална уста. Водата около отвора беше покрита с разрастваща се кожа от гъсти като желатин валма.

— Къде да ви спусна? — попита Джордж.

— Колкото може по-близо до носа — поиска Хуан.

— Не искам да рискувам машината да бъде залята от вода и ще стоя поне на тридесет метра от танкера.

— Няма да имаме време да гоним Сингър, така че гледай, когато се връщаш да ни прибереш, да можеш да го направиш бързо.

— Председателю, при този вятър не искам да се рея отгоре по-дълго, отколкото е нужно.

Адамс ги завъртя срещу вятъра и започна да се спуска към танкера от тридесет метра височина, а неспокойният океан сякаш дишаше под шасито. Те минаха над релинга на кораба и Джордж задържа малкия хеликоптер неподвижен въпреки пристъпите на вятъра и показа висш пилотаж, докато го спускаше надолу. Задържа го на шест метра над палубата, осигурявайки се и срещу най-високите вълни.

— Давай, Еди.

Еди Сенг отвори вратата, напрегна сили, за да я задържи отворена с крак, и използва другия, за да изрита зарядите хипертерм от хеликоптера. Експлозивите паднаха на палубата под тях като разсипано змийско гнездо. Когато и последният изчезна през ръба, той се изправи и вятърът блъсна вратата да се затвори.

— А сега трудната част — измърмори Джордж, като държеше под око хоризонта и преценяваше височината на вълните и честотата на поривите на вятъра. Няколко капки дъжд удариха предното стъкло, но той не позволи този злокобен знак да смуги концентрацията му.

Хуан и Еди чакаха с ръце на дръжките на вратите и праметнати през гърбовете автомати.

Над носа на танкера избухна пяна, когато той се заби в поредната гигантска вълна и започна да се катери по нея. Точно в този момент Джордж започна да снишава хеликоптера. Беше преценил момента много точно. Когато корабът започна да се спуска отново, палубата се оказа на не повече от метър и половина от шасито на хеликоптера.

— Доскоро, момчета!

Кабрило и Сенг отвориха вратите и скочиха без никакво колебание, а Адамс се отдалечи от кораба, преди да го е подхванала поредната вълна.

Хуан се стовари на палубата и се претърколи, изненадан от това колко горещ беше металът. Той едва понасяше жегата през дебелия плат на камуфлажните си дрехи, затова бързо скочи на крака. Знаеше, че горещината скоро ще проникне през каучуковите подметки на високите му обувки. Не го беше грижа за протезата, защото не я

усещаше, но другият му крак и тези на Еди съвсем скоро можеха да получат изгаряне втора степен.

— Това ще излезе гадна работа — подхвърли Еди, сякаш беше прочел мислите на Хуан.

— Пръските, които заливат носа, сигурно са го охладили малко — каза Кабрило, щом стигнаха до купчината хипертерм. Той помахна на Джордж, който се рееше на сто и шейсет метра над главите им. Адам щеше да играе ролята на часови в случай, че отнякъде изскочи Сингър.

Заради голямата инерция на „Сидра“ Хуан реши, че смяната на курса или включването на двигателите му на пълен назад няма да окажат голямо въздействие. Най-добрият начин да го спрат, беше да разположат хипертерма колкото може по-бързо.

Експлозивите за рязане на метал бяха изработени на шестметрови отрязъци с електропроводими връзки в краищата, така че да могат да бъдат съединени в един общ заряд. Детонаторът и комплектът батерии можеха да бъдат поставени между всеки от сегментите, но за да постигнат искания резултат, трябваше да ги разположат колкото може по-близо до средата на кораба.

Хуан натрупа толкова възета върху раменете си, че краката му започнаха да се огъват. Когато свърши, левият му чорап вече беше мокър от пот.

— Готов ли си? — изръмжа той.

— Да вървим.

Залитайки под големия си товар, двамата закрачиха към носа, като оставяха след себе си дебели сиви плитки с експлозиви. Вятърът и движенията на кораба ги караха да залитат като пияни, но те продължиха смело напред. Когато най-сетне стигнаха онази част от носа, която беше заливана от пръски, Хуан видя струйки пара да се издигат от палубата. Това му припомни едно посещение на горещите извори в Йелоустоун, когато беше дете. Той стовари товара от раменете си на десет метра от носа. Това беше разстоянието, при което не рискуваха да бъдат отнесени от някоя вълна.

— Джордж, какво е положението? — попита Хуан, като се мъчеше да си поеме дъх.

— Прелетях край мостика, но не видях никого. Палубите са хаос от тръби и колектори. Никъде не видях Сингър.

— А при теб, Макс?

— Танкерът е в обсега на торпедата и чакаме твоя сигнал.

— Добре.

Онова, което Хуан бе помислил за пръски вода от вълна, ударила се в носа, се оказа началото на силен дъжд. След малко той отслабна, но не спря напълно. Трябваше да бързат, за да спазят два безмилостни срока. Единият беше да попречат на танкера да завърши своя завой, а другият — да поставят експлозивите и да се върнат на борда на „Орегон“, преди дъждът да им попречи. Можеше само да се надява, че ще извадят късмет.

Еди започна да поставя експлозивите по ширината на кораба върху един от шевовете, свързващ две секции на корпуса. Хуан се зае с детонатора и го провери няколко пъти с дистанционното, което носеше в джоба си, преди да го монтира в първата дължина от хипертерм. Трябваша им шест шестметрови парчета, за да опашат носа на танкера. Във всяко имаше батерийна. Когато бъдеше задействана, тя щеше да активира магнитно поле, което закотвяше експлозивите към стоманената палуба. Така нямаше опасност да се търкалят с движенията на кораба.

Еди и Хуан трябваше заедно да спуснат по една дължина от двете страни на корпуса и сега част от хипертерма се полюшваше над водата. Електромагнитите ги залепиха за корпуса по протежение на заварката. Когато свършиха работата си, бяха разположили експлозивите така, че покриваха всеки сантиметър от кораба над ватерлинията. Допълнителните дължини оставиха на купчина на палубата.

Хуан повика Джордж по радиото веднага щом Еди направи последната връзка. Дъждът се усилваше, лееше се на дебели струи, които намаляваха видимостта, и далечните надстройки изглеждаха безформени и призрачни. Докато Адам се подготвяше да извърши най-сложното прибиране на екип в кариерата си, Кабрило се свърза с Хенли.

— Макс, експлозивите са поставени. Изстреляй торпедата. Когато пристигнат, вече ще сме излетели от тук.

— Разбрано — отговори приятелят му.

В оперативния център Макс отвори двата външни капака на торпедните апарати и включи програмата за контрол на торпедата. На екрана се появи триизмерното изображение, получавано от корабната

радарна и сонарна системи. „Сидра“, който се носеше наоколо шест километра от „Орегон“, се виждаше ясно. Според жаргона на подводничарите от Втората световна война това щеше да е „изстрел за леваци“.

— Уепс, по мой знак изстреляй торпедото от първия апарат — нареди Макс. — Огън!

Обвито в пашкул от сгъстен под високо налягане въздух, дългото близо седем метра торпедо излетя от апарата и измина почти двадесет метра, преди акумулаторите му от сребро и цинк да задвижат електрическия двигател. На руското торпедо му трябваша само няколко секунди, за да стигне до работната си скорост от четиридесет възела.

На екрана се виждаше как торпедото се носи към танкера, а в килватера му се влачеха тънките кабели за управление. Засега Макс остави рибата да си плува свободно, но държеше ръка на джойстика, за да го направлява, ако се наложи.

— Втори апарат, огън.

Мърф изстреля второто торпедо. Звукът от излизането му от тръбата проехтя из кораба като тютюнджийска кашлица. След няколко секунди той докладва:

— Двете торпеда са изстреляни и се движат по избрания курс.

— Хуан — повика Макс, — рибите вече плуват, време е да се махате от там.

— Работим по въпроса — отговори Кабрило.

Той гледаше нагоре как в бурята Джордж спуска хеликоптера все по-ниско и по-ниско. Това беше третият му опит да се доближи до палубата. Виещият вятър беше осуетил другите два. Докато хеликоптерът се рееше на петнадесетина метра над танкера, силен порив на вятъра се стовари върху него и Джордж незабавно компенсира, като изравни скоростта с тази на „Сидра“.

— Хайде, Джорджи, момчето ми — каза Еди, като подскачаше, за да предпази подметките си от стопяване. — Можеш да го направиш.

Хеликоптерът се спусна още по-ниско и роторите му помитаха в кръг дъжда и бурята. Зад предното стъкло се виждаше Адамс. Красивото му като на филмова звезда лице беше сковано от напрежение, а очите му не мигаха. Шасито се рееше на три метра от палубата и когато „Сидра“ започна да се изкачва по друга вълна, разстоянието намаля още. Еди и Хуан заеха позиция, за да могат да

отворят задните врати на машината и да се хвърлят вътре колкото може по-бързо.

Адамс успя да задържи хеликоптера в това положение почти петнадесет секунди, изчакайки танкерът да стигне най-горната точка на вълната. Когато носът му започна да се спуска, той слезе още няколко сантиметра надолу. Кабрило и Сенг отвориха вратите и се хвърлиха вътре с главите напред, а машината бързо се стрелна в небето. Адамс рязко завъртя лоста, докато се издигаха над супертанкера.

— Това беше летене от най-висша класа — отбеляза Хуан, докато си слагаше колана.

— Още не приемам поздравления, преди това трябва да кацна на „Орегон“ — отговори Адамс. После се ухили. — Наистина мина много гладко, ако мога да се изразя така. О, между другото, пукнатината в средата на кораба стана по-голяма. Палубата също започна да се цепи.

— Сега вече няма значение — отговори Хуан и включи радиостанцията си. — Макс, излетяхме. Къде са торпедата?

— На хиляда и осемстотин метра от целта и приближават. Остават четири минути до сблъсък.

Атлантическият океан беше прекалено бурен, за да видят следите им във водата, но тримата мъже, които се рееха на двеста и петдесет метра над водата, щяха да разполагат с прекрасен изглед към взрива.

— Ще задействам хипертерма десет секунди преди торпедата да ударят кораба — каза Хуан. — Когато улучат левия и десния борд, експлозиите ще отрежат всичко под ватерлинията, а хипертермът ще прогори всичко над нея. Така носът ще падне като отрязана филия.

Мърф също се включи в разговора.

— Аз ще обявявам разстоянието. Щом останат петдесет метра до удара, възпламени хипертерма.

Минаха три напрегнати минути, в които Мърф управляваше торпедата така, че да се ударят в двата борда на „Сидра“ точно под мястото, където Хуан и Еди бяха сложили хипертерма. Хуан държеше дистанционния детонатор в ръка с пръст на бутона.

— Сто метра — докладва Марк.

Когато торпедата се насочиха срещу танкера, те се издигнаха по-близо до повърхността и фините линии на техния килватер вече се различаваха под водата. Мърф ги насочваше съвсем точно.

— Осемдесет.

С по-острото си зрение първи го забеляза Адамс.

— Какво, по дяволите, е това? — извика той неочаквано.

— Какво? Къде?

— Движение на палубата.

Тогава Кабрило също го видя. Една дребна фигурка тичаше към носа на „Сидра“. Тя носеше непромокаем костюм в същото червено като палубата на танкера. Това беше съвършено прикритие в хаоса от тръби и колектори, сред които човекът се промъкваше незабелязан към носа.

— Това е Сингър! Не гледайте!

Той натисна бутончето на детонатора и извърна глава, за да предпази очите си от силния пламък на хипертерма. Не видя заслепяваща светлина с периферното си зрение и погледна към танкера. Хипертермът си беше на мястото, но не се бе възпламенил.

— Уепс, спрете! Прекратете атаката!

Марк Мърфи можеше да нареди на торпедата да се саморазрушат, но вместо това им изпрати сигнал да намалят скоростта и използва и двата джойстика, за да ги накара да се гмурнат. На екрана си наблюдаваше тяхното спускане. Тъгълът на потапяне изглеждаше доста сбъркан и не се знаеше дали торпедата ще успеят да минат под огромния корпус на танкера, но Марк не можеше да направи нищо повече. Сега те бяха твърде близо и ако се саморазрушаха, щяха да пробият корпуса на „Сидра“ и да го осъдят на продължителна смърт. А тогава целият товар от гел щеше да се излее във водата.

— Гмуркайте се, бебчета, гмуркайте се! — възкликна Ерик Стоун, който седеше на работната станция до тази на Мърф.

Със затаен дъх Макс гледаше главния монитор, който показваше пътя на торпедата. Те минаха на метър и осемдесет от плоското дъно на танкера, а разстоянието между тях самите беше около три и половина метра. Всички в командния център въздъхнаха с облекчение.

— Свали ме там! — изкрещя Хуан и посочи танкера.

Адамс наклони хеликоптера така, че да се гмурне надолу, и каза:

— Не гарантирам, че ще мога да ви прибера. Горивото е на привършване.

— Това няма значение — в гласа на Кабрило звънна гняв.

Хеликоптерът полетя бързо към носа на танкера като сокол, който пикира към плячката си. Шасито му не беше на повече от три метра от палубата — Адамс гонеше Сингър по нея. Хуан вече бе откопчал колана си, готов да изскочи от машината. Той свали автомата и го остави на седалката. При предишния скок автоматът се беше забил болезнено в гърба му. Сега щеше да му бъде още по-трудно.

Сингър сигурно чу хеликоптера, защото погледна нагоре. Очите му се разшириха и той затича още по-бързо. В ръката му имаше някакъв черен предмет, който Хуан разпозна като батерията на детонатора. Сингър свърна надясно, опитвайки да накара преследвачите си да се блъснат в кула от тръби, която се издигаше дванадесет метра над палубата. Той искаше да стигне до релинга, за да изхвърли батерията в морето.

Хуан блъсна вратата навън. Хеликоптерът се движеше най-малко с двадесет километра в час на три метра височина, но въпреки това той скочи.

Стовари се тежко на палубата, претърколи се по горещите метални листове и накрая се спря в стойката на някакъв тръбопровод. Скочи на крака, тялото му сякаш избухна от голямото претоварване, но той хукна с все сили, стиснал пистолета си здраво в ръка.

Сингър го видя да скача от хеликоптера и се затича още по-бързо. Дългите му крака бяха като на газела. Независимо колко силно искаше да хвърли батерията в морето и да довърши своята мисия, мъжът, който го следваше, беше още по-обсебен от своята. Той хвърли поглед през рамо и видя, че с изкривено от ярост лице Кабрило е скъсил разстоянието.

Поредната вълна мина под танкера и корпусът му изстена от натоварването. Цепнатината откъм левия борд се затвори с трясък, когато вълната повдигна кила. Когато тя отмина, пукнатината отново се отвори, още по-голяма от преди. Сингър видя дупката и беше достатъчно далеч от релинга, за да я избегне, когато тя се затвори. Но не съобрази, че щом зине отново, тя ще разкъса с такава лекота палубата.

Опита да я заобиколи и неловко прехвърли тежестта си, но кракът му пропадна и назъбеният ръб раздра непромокаемите панталони и плътта под тях. Батерията изхвъркна от ръката му и се

плъзна по палубата. Той изрева от болка, защото и другият му крак пропадна в дупката, и се полюшна над гладката повърхност на валмата, които още се плискаха в резервоара. Грубият метал на палубата разкървави ръцете му, докато се опитваше да се набере и измъкне, преди пукнатината отново да се затвори.

Кабрило се хвърли към него точно в мига, когато двете половини на разкъсаната палуба щракнаха като ножици. Той се блъсна в Сингър и в същия миг го обля нещо горещо, а ушите му писнаха от пронизителен писък. Отърси се от замайването, предизвикано от падането, и погледна към Сингър. Всичко под горния край на бедрата му беше отрязано и паднало в цистерната. От чистите срезове се лееха потоци кръв, розови от дъжда.

Той изпълзя до Сингър и го сложи да легне по гръб. Лицето му беше бледо като на призрак, а устните вече бяха посинели. Мозъкът отказа да изпитва повече болка писъкът му внезапно секна. Беше на път да изпадне в шок.

— Защо? — попита Хуан, преди мъжът да умре от раните си.

— Налагаше се — прошепна Сингър. — Хората трябва да започнат да действат, преди да е станало твърде късно.

— Не ти ли е хрумвало, че бъдещето се грижи само за себе си? Преди сто години хората не са виждали слънцето в Лондон заради промишленото замърсяване. Технологията се разви и смогът изчезна. Днес твърдите, че колите са причина за глобалното затопляне. След десет или двадесет години ще се появи нещо, което ще направи двигателя е вътрешно горене старомоден.

— Не можем да чакаме дотогава.

— Значи трябваше да похарчиш милионите си, за да бъде изобретено по-скоро, вместо за една демонстрация, която няма да промени нищо. Сингър, точно това е проблемът с твоето движение. Вас повече ви е грижа за пропагандата и интервютата в пресата, а не за конкретните решения.

— Хората искат да вземем мерки — възрази той със слаб глас.

— За ден или седмица. За да предизвикаш промяна, ти трябва алтернативи, а не ултиматуми.

Сингър не каза нищо. Предизвикателството избледня в очите му последно и той умря.

Фанатиците като него никога няма да разберат природата на компромиса и Хуан знаеше, че не могат да го приемат. Той се изправи на крака, вдигна батерията и отново побягна към носа.

— Макс, какво е положението?

— Разполагаш с три минути, преди торпедата да изразходват акумулаторите си.

Заради кабелите за управление капаците на торпедните апарати на „Орегон“ не можеха да се затворят, за да се заредят други торпеда от склада на кораба. Ако Хуан не възпламенеше хипертерма сега, щеше да им отнеме тридесет минути, докато пуснат други торпеда във водата, а дотогава „Сидра“ щеше да се е счупил на две.

— Не ме чакайте. Ако не мога да взривя хипертерма, ударете кораба с торпедата. Може да извадим късмет и взривяването им да възпламени зарядите за рязане.

— Това не ми харесва.

— А как смяташ, че се чувствам аз? — попита Хуан, без да забавя бяг.

Танкерът му се струваше невъзможно дълъг, носът му заприлича на хоризонт, който никога не се приближава. От горещината, която се излъчваше от плочите на палубата, порите му бълваха пот и всеки път, щом левият му крак докоснеше земята, той усещаше как се покрива с мехури. Но Хуан не им обърна внимание и продължи да спринтира.

— Две минути — каза Макс в ухото му, когато най-сетне стигна до плетката експлозивни, която разрязваше кораба на две.

Сингър беше изтръгнал батерията от детонатора и скъсал кабелите, по които трябваше да протече токът, за да избухне зарядът. Хуан първо трябваше да разкачи детонатора между експлозивите, за да не затвори по случайност веригата. Използвайки джобното ножче, което Еди беше прибрал от Дяволския оазис, обели гумената изолация, за да оголи медните кабели, преди да ги свърже пак. Те бяха общо три и всеки му отне по двадесет секунди.

Лампичката на детонатора светна зелено. Вече разполагаше с изправна верига.

— Хуан, една минута. — Той точно свърза едната дължина хипертерм с детонатора и се готвеше да направи същото с втората, когато чу по радиостанцията:

— Председателю, говори Мърф. Торпедата са на сто и четиридесет метра от целта.

— Продължавай! Аз почти свърших. Готово!

Веригата беше затворена. Хуан се обърна и затича към кърмата, но пронизващата болка в изгорелия крак му пречеше. Сега се състезаваше с две торпеда, които приближаваха кораба със скорост от четиридесет възела. Беше пробягал тридесет метра, когато Мърф отново докладва, че торпедата са на деветдесет и пет метра. Той ускори спринта, макар че изпитваше ужасна болка и при всяка стъпка надаваше писъци.

— Председателю, четиридесет и пет метра — каза Марк с такъв тон, сякаш Хуан беше сбъркал нещо.

Той пробяга още няколко метра преди да натисне дистанционното на детонатора.

Хипертермът избухна в ослепителна арка от светлина, която съперничеше по яркост на слънцето. Магнезиевата сърцевина се нагря до две хиляди градуса. Пламъците се стрелнаха от средата на кораба като светкавици, стоманената палуба омекна като восък и толкова се нагря, че рухна в трюма почти течна. От горещия метал носът се обгърна с облак отровен пушек. Светлината, която се отдели, изпълни небесата и превърна безрадостното сиво на бурята в блестящо бяло. Експлозивът срязва цялата палуба и продължи, режейки корпуса чак до ватерлинията толкова бързо, че човек трудно можеше да го следва с очи.

Хуан усети с гърба си силния термичен шок на тридесет метра зад него и ако не беше дъждът, вероятно щеше да изгуби косата си.

Със същата бързина, с която беше пламнал и разрязал кораба, хипертермът угасна и остави подире си тясна цепнатина с червени назъбени ръбове.

Хуан успя да пробяга още двадесетина метра, преди руските торпеда да ударят кораба точно под мястото, където палубата и корпусът вече бяха срязани. Сътресението от двойния взрив го подхвърли във въздуха и го запрати върху палубата, а вода и парчета разкъсан метал се разхвърчаха наоколо. Носът се откъсна от останалата част на танкера и веднага потъна. Вълните, вдигнати от стрелването му в дълбините, нахлуха в трюмовете и разплискаха останалите валма през тръбите, които свързваха цистерните. От

разкъсаната страна на борда гелът изригна в гейзер, който се издигна на повече от тридесет метра височина. Знаеха, че това ще се случи, но го приеха като малката цена, която трябваше да платят, защото остатъкът от органичните валма щеше да остане в плен на кораба.

Хуан залитна и се изправи на крака, а главата му кънтеше от взривовете. Когато погледна напред, видя океанът да се надига от мястото, където преди малко беше носът, и да расте като стена, докато корабът бавно се предаваше на водата. Големите дизелови двигатели на „Сидра“ продължаваха да работят и да въртят витлата. Това щеше да реши съдбата му, защото го вкарваха под водата със скорост седемнадесет възела.

— Хуан, аз съм Джордж. — Той погледна нагоре и видя, че хеликоптерът се рее над него. — Мисля, че имам достатъчно гориво, за да направя един опит.

— Няма да имаш време — каза Хуан и отново се затича към кърмата. — Това корито потъва по-бързо, отколкото си представях. Ще е под водата след по-малко от минута.

— Въпреки това ще опитам. Ще те чакам край релинга на кърмата.

Кабрило просто продължи да тича.

— Ние също идваме — обади се Макс Хенли от „Орегон“. — Спасителните екипи се подготвят, ако се наложи да скочиш във водата.

Хуан продължи да тича откъм десния борд, за да избегне мястото, където корпусът беше пукнат. Зад гърба му водата се покачваше. Вече една трета от танкера беше под водата и с всяка секунда потопената част се увеличаваше.

Той стигна до надстройките и профуча по тясната пътека между тях и релинга, а стъпалата му плющяха по все по-стръмната палуба. Стигна до входа към жилищния отсек, когато водата вече заливаше мостика. Нямаше и следа от Джордж Адамс и хеликоптера. Трябваше да се държи и да се моли, когато корабът под краката му се забиеше отвесно във водата, да не го завлече твърде дълбоко.

Точно прекриваше релинга и хеликоптерът се показва иззад наклонения мостик. От задната му врата висеше импровизирано въже, усукано от ремъците на няколко автомата, куртка, парчета кабел, попаднали кой знае как в кабината, а най-отдолу се развяваха панталоните на Еди.

Той подскочи точно в мига, когато те профучаха над главата му. Успя да хване единия крачол и се издигна във въздуха, като се въртеше и извиваше като монета, вързана за конец. Под него „Сидра“ изчезна под водата, а над лобното му място се образува езеро от гел, хиляди пъти по-малко, отколкото планираното от Даниъл Сингър.

Първият, който дойде да го поздрави след невероятното кацане на Джордж, се оказа Морис. Стоеше безупречно облечен в обичайния си черен костюм, а през ръката му бе провесена ослепително бяла кърпа. В другата държеше съд за сервиране със сребърен капак. Когато Хуан слезе със залитане от хеликоптера, Макс, Линда и Слоун дотичаха, сияейки от възторг, а Морис се приближи и тържествено вдигна капака на съда.

— Капитане, поръчката ти.

— Поръчката ми? — Хуан беше смазан от умора и нямаше представа за какво говори стюардът.

Морис беше прекалено суров, за да си позволи усмивка, но очите му грееха от радост.

— Зная, че формално погледнато, това не е ураган, но вярвам, ще се насладиш на суфлето от омари със сирене груйер. А за десерт имаш и една хубава сметанова торта.

Той беше избрал момента толкова добре, че нежното суфле още не се бе отпуснало, а от върха му се вдигаше пара. Хангарът заехтя от смеха на посрещачите.

Това щеше да е десетата достатъчно силна буря през тази година, формирала се в Атлантическия океан, която можеше да се превърне в тропическа и да си заслужи име. Макар да бе започнала да се завихря в ураган с огромна разрушителна сила, окото му някак не можа да се развие напълно. Метеоролозите не можеха да си обяснят защо. Никога не бяха виждали подобен феномен.

Но това нямаше значение. Сезонът на бурите едва беше започнал и щеше да има още много. Отегчената общественост не се заинтересува от ураган, който не е могъл да се развие. Но за да се спази традицията, всяка буря се кръщава на съответната буква в

азбуката, така че първата винаги носи име, започващо с буквата „А“, втората с „Б“ и така нататък. Когато се заформи десетата буря, която така и не стигна до сушата, малцина разбраха, че ѝ беше дадено името Тропическа буря „Хуан“.

32.

Пясъчното бѣги, в което се возеха Кабрило, Макс, Слоун и Мафана, летеше през пустинята на дебелите си гуми, а тунингованият двигател ревеше оглушително, защото Хуан караше с вратоломна скорост. Моузис Ндебеле също искаше да дойде, но лекарите от частната болница в Южна Африка отказаха да го пуснат толкова скоро след операцията на смазания му крак. Затова беше изпратил своя стар сержант да го замества, макар че имаше безусловно доверие на Кабрило.

Те закъсняваха за назначената среща. Мъжът от компанията, която им даде автомобила под наем, беше и доброволец в свакопмундската полиция. Той закъсня, защото беше участвал в ареста на група европейци, закъсали в пустинята, които бяха отговорни за някакво отвличане, извършено в Швейцария.

Откритото бѣги се изкачи по един хълм и Хуан го засили надолу. Дебелите гуми вдигаха облаци прах и оставяха дълбоки бразди в пясъка. Колата се люшкаташе на амортизьорите си, но въпреки това четиримата пътници зяпнаха при вида на долината под тях.

„Роув“ изглеждаше така, сякаш плаваше по пясъчно море. Малки дюни се плискаха в корпуса му подобно на спокойни морски вълни. Ако не се брояха липсващият димоход, строшените товарни кранове и падналата боя, корабът щеше да изглежда по същия начин, както преди сто години, преди да го засипе най-силната пясъчна буря на онова столетие.

До него бе кацнал голям товарен хеликоптер, боядисан в яркосиньо. На едната му страна имаше надпис „Национална агенция за подводния свят“. До него стояха двете багерчета, които бяха изринали деветте метра пясък, погребали кораба. Неколцина работници безделничеха под голяма бяла тента.

Хуан се наведе и целуна Слоун по бузата.

— Права беше. Моите поздравления.

Тя засия от комплимента.

— Да не би някога да си имал съмнения?

— Стотици — обади се Макс от задната седалка.

Слоун се обърна и игриво го плесна по коляното.

Хуан превключи скоростите и те полетяха още по-бързо надолу по склона. Появата им накара работниците да станат. Двама от тях се отделиха от групата и тръгнаха през пясъка към палубата на „Роув“. Единият носеше хладилна кутия.

Кабрило спря на сантиметри от пясъчната пътека към кораба и загаси двигателя. Сега във въздуха се чуваше единствено слабият вятрец. Хуан освободи коланите и скочи от твърдата седалка на бързото, докато двамата мъже се приближаваха. Те бяха здравеняци, година или две по-млади от него, въпреки че единият беше белокоос със сини очи като Хуан. Другият беше по-мургав, латиноамерикански тип, а в погледа му проблясваше смях.

— Не познавам много хора по света, които наистина са впечатлили Дирк Пит — каза белокоосият от НАПС. — Затова, когато ми се отвори възможност да се запозная с един от тях, взех, че се възползвах. Предполагам, че ти си председателят Кабрило?

— Хуан Кабрило — двамата мъже си стиснаха ръцете.

— Аз съм Кърт Остин, а този юнак тук е Джоуи Завала. Между другото, благодаря ви за това, че ни помогнахте да се отървем от операцията по почистване на разлива в Ангола, където НАПС помага.

— Радвам се да се запознаем. Как върви?

— По-добре от очакваното. По случайност нашият кораб беше наблизко, защото провеждахме проучвания около Ангола. Джоуи успя да модифицира една драга за взимане на проби в действаща петролосмукачка. Така изпомпвахме суровия петрол направо в складовите резервоари на брега. „Петромакс“ докараха цялата техника от всичките си концесии в Нигерия и след по-малко от две седмици разливът ще бъде напълно почистен.

— Това е чудесна новина — каза Хуан и добави самообвинително. — Ако бяхме стигнали там няколко часа по-рано, той щеше да е по-малък.

— А ако се бяхте появили няколко часа по-късно, сега щеше да е двойно по-голям.

— И това е вярно — Кабрило се обърна към спътниците си. — Това е президентът на Корпорацията, Макс Хенли. Мафана

представява Моузис Ндебеле, а това е Слоун Макинтайър. Тя е причината да сме на десет километра от океана, но пред очите ни да има параход.

— Страхотна гледка, нали?

— Не че се оплаквам, но как успяхте да го намерите толкова бързо?

Преди да отговори, Джоуи Завала измъкна пилзенска бира „Тускър“ от хладилната кутия. Шишетата бяха леденостудени и покрити с капчици вода. Той ги отвори едно по едно и ги раздаде на групата.

— Това е най-добрият начин да се пребориш с прахоляка — обясни той.

Те вдигнаха бирите, казаха си наздраве и отпиха по няколко големи глътки.

— Ох — въздъхна Завала, — това е истината.

— В отговор на въпроса ти — каза Остин, след като избърса уста, — ние прехвърлихме проблема на нашия компютърен гений, Хайрам Йегър. Той събра цялата налична информация за бурята, която се е надигнала в нощта, когато изчезва „Роув“. Проучи стари корабни дневници, спомени на жителите на Свакопмунд, дневници на мисионери и един доклад, представен пред Британското адмиралтейство, в който се описват навигационните промени, станали по крайбрежието на Югозападна Африка. Вкарал всичко, което успял да намери, в своя компютър и след това добавил и метеорологичните данни за този район за цялото изминало столетие след бурята. След един ден Макс изплю отговора.

— Макс? — попита Хенли.

— Така нарича компютъра си. Той създаде карта на крайбрежието такава, каквото е днес, а до него успоредно очертаванията на старото, което навлиза на един-два, а на отделни места до десет километра навътре в сушата. Ако „Роув“ е бил близо до брега, за да вземе пътниците, които са духнали с цяла торба диаманти, би трябвало да е заровен някъде пред старото крайбрежие.

— Разликата в разстоянията се дължи на различните геологични условия и ветровете — добави Завала.

— След като вече разполагахме с карта, прелетяхме над очертаванията на старото крайбрежие с хеликоптер, снабден с

магнитометър.

— И аз правих същото — каза Слоун, — но търсих в морето. Предполагам, че е трябвало да направя по-задълбочени проучвания.

— Отне ни два дни, за да намерим парахода. Намираше се на по-малко от девет метра от мястото, което беше посочил Макс.

— Удивително.

— Опитах да убедя Хайрам да накара своя компютър да ми каже числата от тотото — пошегува се Завало. — Но той ми обясни, че няма да го направи, макар да може.

— Използвахме и радар, за да се уверим, че става дума за кораб, а не за метеорит например — продължи разказа си Остин. — Останалото беше просто въпрос на копане.

Завала отвори още бири.

— Копането не беше малко.

— Влизахте ли вече? — попита Слоун.

— Чакахме да дойдете и вие. Заповядайте на борда.

Той ги поведе по пясъчната ивица, оставена като подвижен мост, и всички стъпиха на палубата от тиково дърво. НАПС бяха свършили доста работа, изгребвайки всичкия пясък, и сега на палубата имаше само песъчинки, донесени от вятъра.

— Стъклата на мостика са строшени от бурята или от пясъка, който го е затрупал. Обаче... — Той остави изречението недовършено и тупна с ръка по капака на входника. Металът изкълтя. — Пустинята не е успяла да влезе в помещенията на екипажа.

— Вече съм освободил резетата — каза Завала, — така че госпожице Макинтайър, моля.

Слоун пристъпи напред и завъртя колелото, за да издърпа резетата докрай. Тя дръпна капака и от него се посипа малко пясък. Каюткомпанията под палубата се осветяваше само от няколко лъча светлина, които влизаха през малките илюминатори на стената. Човек можеше да си помисли, че не бяха минали сто години. Мебелите си бяха на мястото. На печката имаше чайник, готов да стопли вода. От тавана висеше фенер, който сякаш имаше нужда единствено от клечка кибрит, за да светне.

Но когато зрението им свикна, осъзнаха, че това, което в първия момент бяха взели за чували от зебло върху масата, бяха мумифицираните останки на двама мъже. След изсушаването на телата

кожата им бе станала сива и изглеждаше ронлива като хартия. Единият имаше само препаска около кръста и корона от отдавна опадали пера. Другият носеше груби дрехи, а до главата му лежеше огромна шапка с увиснала периферия, която преди единадесет десетилетия сигурно е била бяла.

— Х. А. Райдър — прошепна Слоун. — Другият трябва да е някой от воините хереро, изпратени от техния крал да намерят камъните.

— Изглежда са нападнали точно когато е започвала бурята — каза Остин, който се върна по един къс коридор. — В каютите има още десетки тела. Повечето явно са загинали в битката. Покрити са с прободни рани. По телата на хереро няма белези, значи са умрели от глад, когато пясъкът е заровил „Роув“.

— Него не са го убили — Хуан посочи трупа на Райдър. — Питам се защо?

— Както изглежда, тези двамата са останали последни — подхвърли Завала. — Вероятно са умрели от жажда, когато водните запаси на кораба са свършили.

— В онези години Райдър е бил много известен — замислено каза Слоун. — Може да са се познавали. Да са били приятели отпреди кражбата.

— Това е тайна, която никога няма да разкрием — каза Макс, като пристъпи напред, за да вземе една от чантите, оставени под масата. А що се отнася до това... — Той вдигна чантите за седлото, но изсъхналата кожа се скъса и на пода се изсипа цял водопад диаманти. Бяха необработени, светлината беше оскъдна, но те все пак проблясваха като късчета уловена слънчева светлина. Всички се развикаха радостно. Слоун вдигна един двадесеткаратов камък и го поднесе към илюминатора, за да го разгледа. Мафана загреба с две шепи диамантите и ги остави да се изсипят през пръстите му. Изражението му подсказа на Хуан, че той не мисли за себе си, а за това какво означава подобно богатство за неговия народ.

Старият сержант отвори другите торби и започна да рови из камъните за най-големите и най-чистите. Трябваше доста да избира, защото миньорите хереро, които са копаели диаманти на своя крал, са подбирали само най-хубавите. Ръцете му се напълниха и той се върна при Кабрило.

— Моузис ми каза, че си му дал шепа камъни като предплата — тържествено каза Мафана. — Нареди да ти върна два в израз на благодарност.

Хуан беше трогнат от жеста.

— Мафана, това не е нужно. Ти и твоите хора се бихте и умирахте за тези камъни. Такава беше нашата сделка.

— Моузис каза, че вероятно ще отговориш така, затова аз трябва да ги дам на господин Хенли. Моузис твърди, че той е по-малко сантиментален от теб и ще ги приеме от името на вашия екипаж.

— Напълно прав е — отговори Макс и протегна ръце. Мафана му подаде камъните. — След като неотдавна се правих на експерт бижутер, бих казал, че това тук струва един милион долара.

— Явно не си бил твърде добър в тази роля. — Слоун взе най-големия камък в купчината и му го показа. — Само този ще донесе милион, когато бъде полиран и нарязан.

Макс успя единствено да се ококори, което предизвика нов взрив от смях.

Час по-късно, когато всички бяха разгледали кораба, Слоун намери Хуан на носа на „Роув“ със скръстени на гърба ръце.

— Как се пееше в песента? — подхвърли тя, докато се приближаваше. — Дай ми кораб и звезда, до която да стигна.

Той се обърна и се усмихна.

— Само гледам пясъчните дюни.

— Четох корабния дневник. Х. А. Райдър е продължил да го води, след като пясъкът ги е погребал. Кърт беше прав, че хереро са нападнали в разгара на бурята. Изкляли са екипажа до крак. Всички, с изключение на Райдър. Вождът им някога бил работил за него като водач и му дължал живота си. Райдър го спасил, когато бил нападнат от лъв. Но това не е имало значение.

— Какво е станало?

— Бурята вилняла цяла седмица и когато най-сетне отминала, те не могли да отворят вратите. А илюминаторите били твърде малки, за да могат да минат през тях. Били са в капан. Имали достатъчно храна и вода, за да изкарат цял месец, но краят им бил неизбежен. Един по един африканците измрели. Останали само Райдър и вождът на хереро.

Предполагам, че следващият, който е умрял, е бил Райдър, защото в дневника няма нищо за смъртта на главатаря.

— Това със сигурност е на върха на класацията ми за най-гадните начини да умреш — каза Хуан и потрепери.

— В дневника Райдър споменава и нещо друго много интересно. Той пише, че когато той и неговите другари откраднали диамантите на хереро, им оставили четири препълнени с камъни делви за бира. От историята знам, че техният крал не ги е използвал, за да си купи защита от британците срещу германските окупатори, така че диамантите трябва да са още там.

— Забрави това — ухили се Хуан. — Последния път, когато ти помогнах, се оказах върху огромна метална змия по средата на океана, а малко по-късно под краката ми потъна цял супертанкер. Ако искаш да търсиш още диаманти, моля. Аз ще се занимавам с нещо по-безопасно. Например с издирване на терористи.

— Това беше само една идея — каза тя и се усмихна закачливо.

Кабрило поклати глава.

— Докато сме още на тема диаманти, искам да те попитам няколко неща.

— Давай.

— Сигурна ли си, че ще успееш да получиш добра цена за тези камъни?

— Моята компания ще плати пълната пазарна цена, защото само така може да запази монопола си. Няма да им хареса, че не съм ги върнала аз, но просто нямат друг избор. Не се тревожи за това. Моузис ще получи предостатъчно пари, за да прогони корумпираните управници от своята родина.

— Това ме навежда на втория въпрос. Предполагам, че щом сделката бъде сключена, ти няма скоро да спечелиш наградата „Служител на годината“. Питам се дали не си се замисляла да смениш работата си?

— Председателю Кабрило, да не би да ми предлагаш място? — Усмивката ѝ беше по-искряща от всички диаманти на света.

— Работното време е дълго, понякога задачите са опасни, но както сама видя току-що, заплащането е много добро.

Тя пристъпи толкова близо до него, че гърдите им почти се докосваха.

— Преди време си побъбрих с Линда и разбрах, че емоционалните връзки не се поощряват сред екипажа.

— Служебните романи са трудни. Още по-тежко е, когато всички живеете заедно.

Тя прокара пръст по голата му ръка и го погледна в очите.

— В такъв случай преди изобщо да си помисля дали да се включа в играта на пирати, трябва да направя нещо, което отдавна искам.

— Какво е то? — попита той с одрезгавял глас.

— Това — каза Слоун и устните им се срещнаха.

Издание:

Клайв Къслър, Джак Дю Брул. Брегът на скелетите

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2008

Редактор: Евгения Мирева

Коректор: Десислава Петкова

ISBN: 978-954-585-933-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.